

DUE DATE SLIP**GOVT. COLLEGE, LIBRARY**

KOTA (Raj.)

Students can retain library books only for two weeks at the most

BORROWER'S No.	DUE DATE	SIGNATURE

Gurumandal Series No X.

NIRUKTAM

(Naigamam Kandam)

BY

Maharshi Yaskacharya

WITH A

COMMENTARY BY

Bhagwat Durgacharya

Volume III

FIRST EDITION 5000

5, Clive Row,
Calcutta

Vikram Era.
2009.

Christian Era.
1952

अवध किशोर सिंह द्वारा
गोपाल प्रिण्टिंग वर्क्स
१९८१. कार्तवालिख स्ट्रीट से
मुद्रित ।

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

अथ निरुक्त तृतीय भागस्य चतुर्थादि षष्ठाध्यायानां

विषय सूची

—:(०).—

प्रकरणम्	विषय	पृष्ठाङ्काः
अथ चतुर्थाध्यायः	(नैगमव्याख्या)	३४१
प्रथमः पादः	(नैग० ४, १, १—६)	३४१
द्वितीयः पादः	(नैग० ४, १, १०—२७)	३७०
तृतीयः पादः	(नैग० ४, १, २८—४८)	३६४
चतुर्थः पादः	(नैग० ४, १, ४९—६२)	४२७
अथ पञ्चमाध्यायः	(नैगमव्याख्या)	४५६
प्रथमः पादः	(नैग० ४, २, १—३३)	४५६
द्वितीयः पादः	(नैग० ४, २, ३४, ४६)	४६६
तृतीयः पादः	(नैग० ४, २, ४७—६४)	५२४
चतुर्थः पादः	(नैग० ४, २, ६५—८४)	५४६

१ षष्ठाध्यायः	(नैगमव्याख्या)	५७५
प्रथमः पादः	(नैग० ४, ३, १—२२)	५७५
द्वितीयः पादः	(नैग० ४, ३, २३—४१)	५६८
तृतीयः पादः	(नैग० ४, ३, ४२—७०)	६२३
चतुर्थः पादः	(नैग० ४, ३, ७१—१००)	६४८
पञ्चमः पादः	(नैग० ४, ३, १०१—११६)	६७६
षष्ठः पादः	(नैग० ४, ३, ११७—१३२)	६६५

॥ समाप्तैषा सूची ॥

निरुक्तम्

द्वितीयः खण्डः

अथ नैगमं काण्डम्

अथ चतुर्थाध्यायः

प्रथमपादः ।

—(ः*)—

ॐ । एकार्थमनेकशब्दमित्येतदुक्तमथयान्यनेकार्थान्येकशब्दानि तान्यतोऽनुक्रमिष्यामोऽनवगतसंस्कारांश्च निगमांस्तदैकपदिकमित्याचक्षते जहा जघानेत्यर्थः ॥ १ ॥

“एकार्थमनेकशब्दमित्येतदुक्तम्” । किमर्थमिदमुच्यते ? न हि यद्यद् वृत्तं तत्तद् वक्तव्यम्, इदं वृत्तमिदं वर्तिष्यत इति । यद्यद् वृत्तं तत्तदनुक्तमपि प्रतीयते, यच्च वक्ष्यमाणमिति । आह,— सङ्क्षेपतो निगमनाय यदुक्तं यद्वा वक्तव्यं प्रतिजानीथ, समास-विस्तराभ्यां हि सुखमाधस्त्यं प्रकरणमवधारयिष्यामहे, गृहीतार्थं सङ्क्षेपाच्च विस्तरेणोत्तरग्रन्थमुच्यमानं सुखमवभोत्स्यामहे । अपिचोक्तमन्यत्रापि,—

“विस्तोर्यं हि तमज्ञानमृषिः सङ्क्षेपतोऽवधीन् ।

इत्थं हि विदुषां लोके समासव्यासधारणम् ॥”

शृणु,—समासतो यदुक्तं यच्च वक्तव्यम् “एकार्थमनेकशब्द-
मिति”—एतन् पुरस्तात् सूचितम्, एतावन्तः समानकर्माणो
धातवः, एतावन्त्यस्य सत्त्वस्य नामधेयानि,—इत्यनेन वाक्येन ।
यदेतन् “गौरिति पृथिव्या नामधेयम्”—इत्यत आरभ्य नामाख्या-
तोपसर्गनिपातानां प्रपञ्चनञ्च, तत्त्वभेदपर्यायसङ्ख्यासन्दिग्धो-
दाहरणतन्निर्वचनव्याख्याप्रविभागेनोक्तम् । स एव नैघण्टुकस्य
प्रकरणस्य निगमव्याजेन सर्वथाऽप्यर्थः सङ्क्षेपत उक्तः, शास्त्र-
सम्यन्धश्चैवमनुसृतो भविष्यति । प्रकरणद्वयस्य चास्यैवमपुन-
रुक्तता प्रदर्शिता भविष्यतीत्यनेनाभिप्रायेण एकार्थमनेकशब्द-
मित्युक्तम् । एकोऽर्थः पृथिव्यादिः, अनेकेषां गवादिशब्दानाम्,
यत्र तत्त्वभूतः कथ्यते, अनेके च गवादिशब्दाः पृथिव्यादेरेक-
स्यार्थस्य यत्राभिधायिनः कथ्यन्ते, तदिदमेकार्थमनेकशब्दं
प्रकरणम् । अनेकेनार्थनानेके शब्दा लक्ष्यन्ते, अनेकैः शब्दैरेकोऽर्थः ।
ततो लक्षितलक्षणया वृत्त्या प्रकरणं लक्ष्यते । अत्र यद्यपि
गतिकर्मणां द्वाविंशतिशतसङ्ख्यानामविशिष्टं गमनमेकोऽर्थ
उक्तः, तथापि प्रसिद्ध्यानुरोधाय “कसति” “लोठने”, “श्चोतते”
—इत्येवमादयः प्रतिनियतसत्त्वगमनविषया एव द्रष्टव्याः ।
तद्यथा,—य एवोत्कटिक उरसा वा गच्छति, स एव कसती-
त्युच्यते, नेतरो य ऊदुर्ध्वो गच्छति । तथा च,—य एव निम्नेन
प्रदेशेन कश्चिदचेतनो लोप्तादिरन्यो वा चेतनः पुर्यादिः अकाम-
कारेण गच्छति, स एव लोटत इत्युच्यते, नान्यः । तथा च,—
यदेव द्रवद्रव्यं किञ्चित् स्रवति, तदेव श्चोतत इत्युच्यते, नान्यत् ।

एवं गच्छतिकर्मणामेकार्थत्वेऽपि सति प्रसिद्धे सामर्थ्याद् गमन-
विशेषेषु यथार्थं विनिवेशो द्रष्टव्यः। देशान्तरप्राप्तिस्तु चलन-
पूर्विका, सर्वेषां समानं कार्यम्, इत्यत एकार्थत्वमेवामुक्तम्।
सामान्यशब्दाश्च क्वचिद् विशेषवाचिनो भवन्ति, विशेषशब्दाश्च
क्वचित् सामान्यवाचिनः, तदप्युपेक्षितव्यम् ॥

एकार्थमनेन समासतो नैघण्टुकं प्रकरणमनुसृतम्, “अथ”
इदानीं यद्व्याख्यातव्यं, तन् समासतः प्रतिज्ञायते।—“यानि
अनेकार्थानि एकशब्दानि” पुरस्तात् समासतः सूचितानि, एता-
घतामर्थानामिदमभिधानमित्येवम्, “तानि” “अतः” परम्
“अनुक्रमिष्यामः” व्याख्ययेत्यभिसम्बन्धः। किलक्षणा पुनरिह
व्याख्या? इति। तदुच्यते,—

“तत्त्व पर्यायशब्देन व्युत्पत्तिश्च द्वयोरपि।

निगमो निर्णयश्चेति व्याख्येय नैगमे पदे ॥”

यान्येतानि दयत्यकृपारादीनि पदानि अनेकार्थरूपदया-
दानदहनहिंसादिभिरर्थवन्ति, यानि चैतान्यर्थजातान्युपदयादान-
दहनहिंसादीनि, एकशब्दवाच्यानि, तान्येवमितरेतरविशेषण-
विशेष्यभावलक्षणोपलक्षितानि, एकप्रकरणतामुपगतानि, एवप्र-
कारया ऐकपदिकप्रकरणव्याख्यया ‘अनुक्रमिष्यामः’ वर्णयिष्यामः।
अत्रार्थस्याप्रतीयमानस्य पर्यायाभिधानेन विभज्य प्रतिपादनं
व्याख्या, शब्दस्यापि व्युत्पादनं व्याख्या। एवमेते द्वे व्याख्येयौ।
तयोरर्थपरिज्ञानमेकस्याः कार्यम्, शब्दपरिज्ञानमेकस्याः।
तदेतदुभयकल्प्येकैकस्मिन् नैगमे पदे यथासम्भवं व्याख्यास्यते ॥

आह,—किमनेकार्थान्येव केवलानि अस्मिन् प्रकरणे व्याख्यायन्ते ? नेत्युच्यते,—“अनवगतसंस्कारांश्च निगमान्” । ‘अनवगतसंस्कारान्’ अविज्ञातसंस्कारानित्यर्थः । येषां प्रकृतिप्रत्ययादिसंस्कारो न साकल्येन ज्ञायते, तांश्च निगमान् अत्रैव व्याख्यास्यामः । पूर्वाणि चानेकार्थानि अनवगतसंस्कारांश्चेति च शब्दः ॥

तदेतदेवप्रकारं प्रकरणं यत्रैतदुभयं व्याख्यायते, “तत्” “एकपदिकम्” “इति” अनेन नाम्ना अन्येऽप्याचार्याः “आचक्षते” निरुद्धा हीयमस्मिन् प्रकरणे सञ्ज्ञेत्यभिप्रायः । पूर्वस्मिन् प्रकरणे गणशः पदानां विरचनापेक्ष्यैतदैकपदिकमुच्यते, अत्र त्वेकैकमेव पदं समाह्नातम् । तद्यथा,—“जहा, निधा”—इत्येवमार्दीनि । यत्र पुनः क्वचिदनेकान्यपि समान्नातानि, तद्यथा,—“देवो देवाच्या कृपा” “सोमो अक्षाः”—इत्येवमार्दीनि तत्रैव तत्प्रयोजनं वक्ष्यामः ॥

एवं प्रकरणार्थं सङ्क्षेपतः प्रतिज्ञाय क्रमेण वर्णवृत्तित्वाच्च प्रथमं यत् पद, तदुपादीयते,—“जहा(१)”—इति । आह,—किमेतदनवगतसंस्कारमुतानेकार्थम् ? उच्यते,—स च जर्हात्यनेनानुपपन्नसंस्कारेणोक्तो भवति । अत्र हन्तेर्जहातेश्च सन्देह इति भाष्यकारेणावधृतं “जघानेत्यर्थः”—इति । आह,—कुतः पुनर्विशेषावधारणं हन्तेरेवात्र रूपम्, न पुनर्जहातेः ? इति । उच्यते,—निगमात् ॥ १ ॥

को नु मर्या अभिधितः सखा मखायमव्रवीत् ।
जहा को अस्मदीपते । मर्या इति मनुष्यनाम मर्यादा-
भिधानं वा स्यान्मर्यादा (मर्यादादीयते मर्यादा)
मर्यादिनोर्विभागो मेधतिराक्रोशकर्मापापकं जघान कमहं
जातु कोऽस्मद्भीतः पलायते निधा पाश्या भवति यन्नि-
धीयते पाश्या पाशसमूहः पाशः पाशयतेर्विपाशनात् ॥२॥

कतमः पुनरसौ निगमः ? इत्याह,—“को नु मर्याः (ऋ०
सं० ६, ३, ४६, २)”—इति । त्रिशोकस्येयमार्थम् । गायत्री ।
महाव्रते महदुक्थे तृचाशीतिषु शस्यते । अस्यामृच्चि जहेत्यस्य
शब्दस्य पूर्वोत्तरपद्राविरोधप्रकरणशब्दसारूप्यार्थोपपत्तिभिः
संस्कारानवगमेऽपि सति हन्तेरेव विशेषेणार्थोऽवतिष्ठते, न
जहातेः । कथम् ? इति, ऋणु,—“मा न एकस्मिन्नागसि मा
द्वयोस्त त्रिषु । वधीर्मा शूर भूरिषु ॥” (ऋ० सं० ६, ३, ४८,
४) । ‘मा’ ‘नः’ ‘एकस्मिन् आगसि’ ‘वधीः’ हे ‘शूर !’ ‘मा’
‘द्वयोः’ आगसोः वधीः । ‘उत’ अपि च ‘त्रिषु’ अपि आगस्तु
मा वधोः । ‘भूरिषु’ अपि अपराधेषु ‘मा वधीः’ इति । एत-
स्मिन् प्रकरणे ब्रवीति “को नु मर्याः”—इति । हे ‘मर्याः’
मनुष्याः ! युष्मानेव तावत् पृच्छामि,—‘अभिधितः’ अनाक्रुष्टः,
पह्यमपि वा किञ्चिदनुक्तः, अपि च ‘सखा’ समानख्यानः, ‘सखा-
यम्’ एव समानख्यानमेव सन्तम् (यथा भवतामहं यज्ञे समान-

व्यानः, एवं सन्तम्) 'अग्रधीन्' । को न्वेचमाह ? 'अमिथितः' अनाकृष्टो द्रूयाद् यः कश्चिन्,—यथा यूयमनाहताः सन्तो मां द्रूत मा वर्धयित्वा । "जहा को अस्मदीपते" । अपापकशब्दोऽत्र भाष्यकारेणाध्याहृतः प्राक् जहाशब्दस्य अर्थोपघोतनार्थम्,— 'अपापकं' सन्तं "कमहं" "जघान" हतवान् "जातु" कदाचिदित्यर्थः । "अपापकं" "कम" "अहम्" "जातु"—इति सर्वमेतत् अध्याहृतं भाष्यकारेण, 'जहा' शब्दस्य निराकांक्षीकरणार्थमधस्ताच्चोपरिष्ठाच्च, एवं हि जहाशब्दः परिसमाप्तार्थो भवति । न कदाचिदपि कश्चिदपापको मया हतपूर्वं इति, पापकारिणन्तु हर्मात्यभिप्रायः । ते यूयमपापा एवाजहं भूयास्थ, न धो हनिष्यामि । यन् पुनरेतदुक्तं भवद्भिः 'भूरिष्वप्यागस्तु, मास्मान् वधोः'—इति, कथमागस्कारी न हन्यते ? श्वा पुरोडाशमघलिह्यात्, न च कस्यचित् कस्मिंश्चिदपि श्वता स्यात्, सर्वं वा असमञ्जसमेव स्यात्; यदि पापकारिणो न हन्येरन्, अथ मनुष्यानपापानपि त्वं हंस्येवेति । अत्र द्रूमः,— "कः" "अस्मत्" अस्मत्तः अपापकारी सन् "भीतः" 'इंपने' "पलायते" इत्यर्थः, न कश्चिदप्यपापकारी मत्तः उद्विजमानः पलायते, स हि शुद्धेन चेतसा अभिमुख एव मामभ्येति, य एव तु पापकारी भवति, स एवात्मापराधशङ्कितया बुद्ध्या अस्मत्तो भीतः पलायते इत्यभिप्रायः । अत्रापि कोऽस्मदित्येतस्मात् पञ्चमीयोगात् ईपतेर्गमनमात्रसामान्यवाचिनः सतो गमनविशेषे पलायनेऽवस्थानम् । यो हि यस्माद् विभेति, स तस्मात् पलायते ।

भीतशब्दश्चाध्याहृतः ? न ह्यभीतः कश्चित् पलायते । इत्येष
समस्तार्थः ॥

अथैकपदनिरुक्तम् । — “मर्या इति” मनुष्यनामसु पठितम् ।
इहापि चैतन् “मनुष्यनाम” एव । तस्योक्ता व्युत्पत्तिः,—
“मर्यां मनुष्यो मरणधर्मा” इति । अथ “वा” “मर्यादा-
भिधानम्” एव अत्र “स्यात्” न मनुष्यनाम । यदा मर्यादाभि-
धानमेतदभिप्रेतं भवति, तदैवमर्थवत्तास्य योजयितव्या,—
“मर्यादा, मर्यादादीयते” । का नु एषा मर्यादा,—यतो
धर्मज्ञाः सन्तो यूयमनाहता अनाक्रुष्टाश्च अलदभियोगं सखायः
सन्तो मम सख्युर्दत्तं मा वर्धाः ? इति, नैतन्याय्यमित्यभिप्रायः ।
“मर्यादा, मर्यादिनोर्विभागः” । संधिता या भूमिरुपश्लोणा,
सा मर्यादित्युच्यते (विषयान्त इत्यर्थः), आदिन्यस्य विषयस्योप-
क्रमश्चोच्यते । संधितायाश्च भूमेरादेश्च विभागकारिणी या
भूमिः, सा मर्यादित्युच्यते । “मेथतिराक्रोशकर्मा” । चतस्रः
पत्न्योऽश्वमभिमेथतीति प्रसिद्धमश्वमेधे मेथनेराक्रोशकर्मत्वम् ।
लोकेऽपि च शालो मेथनक इत्युच्यते, स धर्माक्ष्णमाक्रुश्यते,
आक्रोशति च सः ॥

“अपापकम्”—इत्यस्य भाष्यपदस्यापरो व्याख्यामार्गः,—
को न्येवं द्रूयादपापकं सन्तं मा वर्धारिति ? जघान कमहं
जातु पापकमपापकं वा ? कोऽस्मद्भीतः पलायते ? न कश्चि-
दपि, सौम्योऽहमित्यभिप्रायः । यल्लुति सम्बन्धादिन्द्र एवायम् ॥

एवमेतस्मिन् मन्त्रे प्रकरणपूर्वोत्तरपदाविरोधशब्दसारूप्या-

थोपपत्तिभिर्हन्तेरेव विशेषेणार्थोऽघतिष्ठते, न अहातेः, जहाती
 ह्ये तस्मिन् कल्प्यमाने प्रकरणं पूर्वोत्तराणि च पदानि विरुध्यन्ते
 शब्दसारूप्येऽपि सति । तस्मान्नात्र जहातेरेवकाशोऽस्ति, पारि-
 शेप्यात् हन्तेरेतद्रूपमित्युपपन्नं भवति ॥

एवमेव सर्वेष्वेवानवगतसंस्कारेषु योज्यम् ॥

“निधा (२)”—इति । एतत् पद्मनवगतसंस्कारावसरात्
 व्याख्यानीयमैकपदिकव्याख्याधर्मेण प्रकृतानुवृत्त्या स व्याख्या-
 तव्य इति तदभिधानाभिधेयनिगमनिर्वचनानुक्रमप्रवृत्त्या द्रूमः,
 —“निधा पाश्या भवति”—इति । पर्यायेण तत्त्ववचनम् ।
 यो बालमयः स्नायुमयो वा पाशासमूहः, पक्षिग्रहणार्थः, स
 पाश्येत्युच्यते । अधुना द्वावप्येतां शब्दौ निर्वक्ति, निधाशब्दं
 पाश्याशब्दञ्च ।—“यत्” यस्मात् इयं “निर्धायते” नीचैर्धार्यते
 पक्षिग्रहणार्थम् । तस्मात् निधिरिति प्राप्ता, निधानीति वा ।
 सेयमेव प्राप्ता सती निधेत्यनवगतसंस्कारेणोच्यते । पाश्याशब्द
 पर्यायाभिधानप्रसक्तं निर्ध्वीति प्रत्ययोत्पादनार्थम्,—“पाश्या
 पाशासमूहः” इति । पदान्निष्कृत्य तद्विवाधौ निरुक्तः, अधुना
 पदार्थं निर्ध्वीति,—“पाशः पाशयतेर्विपाशनान्” तेन हि विविध-
 मतिशयेन वा पाशयते वध्यत इत्यर्थः ॥ २ ॥

वयः सुपर्णा उपसेदुरिन्द्रं प्रियमेधा ऋषयो नाध-
 मानाः । अप घ्रान्तमूर्णुहि पृद्धिं चक्षुर्मुमुग्ध्यस्मान्नि-
 धयेव वद्वान् । वयो वर्वहुवचनं (सुपर्णाः) सुपतना

आदित्यरश्मय उपसेदुरिन्द्रं याचमाना अपोर्णुद्वाध्वस्तं
 चक्षुश्चक्षुः रूपातेर्वा चप्टेर्वा पूर्द्धि पूरय देहीति वा मुञ्चा-
 स्मान् पार्श्वैरिव बद्धान् पार्श्वतः श्रोणितः शितामतः पार्श्वं
 पशुमयमङ्गं भवति पशुं स्पृशतेः संस्पृष्टा पृष्ठदेशं पृष्ठं
 स्पृशतेः संस्पृष्टमङ्गैरंगमंगनादश्वनाडा श्रोणिः श्रोणतेर्गति-
 चलाकर्मणः श्रोणिश्चलतीव गच्छतो दोः शिताम भवति
 दोद्रवतेर्योनिः शितामेति शाकपूणिर्विपितो भवति श्यामतो
 यकृत्त इति तैटीकिः श्यामं श्यायतेर्यकृद् यथा कथा च
 कृत्यते शितिमांसतो मेदस्त इति गालवः शितिः श्यतेर्मांसं
 माननं वा मानसं वा मनोऽस्मिन् सीदतीति वा मेदो
 मेद्यतेः ॥ ३ ॥

अधुना यस्मिन् मन्त्रे निधाशब्दः पाशसमूहवाची, तमानीय
 घवीति, निधाशब्दनिगमार्थम् । कतमः पुनरसौ मन्त्रः ? इत्याह,—
 “घयः सुपर्णा” इति । शाक्त्यस्य गौरिर्वीतेरियमार्थम् । त्रिष्टुप् ।
 अग्निष्टोमे महत्त्वतीयशस्त्रस्य परिधानीयैषा निचिद्धानीये सूक्ते ।
 ‘घयः’ “आदित्यरश्मयः” । “वेतेः” गत्यर्थस्य (अदा० प०)
 नामीभूतस्य “बहुवचनम्” विः, घी, घयः शत । ‘सुपर्णाः’
 “सुपतनाः” एत एव “उपसेदुः” । उपसीदन्ति द्युष्टायां रात्रा-

घहन्यहनि । कमुपसेदुः ? 'इन्द्रम्' आदित्यम् । 'प्रियमेधाः' प्रिययज्ञाः । त एव यज्ञसहचारित्वात्, उद्गतेपूदितेषु हि तेषु यज्ञास्तायन्ते । 'ऋषयः' त एव, अर्पणात्, प्रकाशकत्वात् । 'नाधमानाः' त आदित्यमुपसेदुः । कमर्थं "याचमानाः" ? इति । "अपोर्णुहि" अपावृणु जनानामेतत् 'ध्वान्तम्' "आध्यस्तम्" आच्छादितं तमसा । 'क्षुः' 'पूर्द्धि' "पूरय" युष्मदननुगृहीत-मसफलमिवैतेषां जनानामेतच्चक्षुः, तत् पूर्द्धि, सफलं कुर्वित्यर्थः । अथवा 'पूर्द्धि' "देहि" इति । यदुक्तं स्यान् अस्तं हि गच्छता त्वया एतेषां जनानामात्मिव यच्चक्षुः, तत् पुनरुद्यंस्त्वमेतेभ्यो जनेभ्यो देहि । कथञ्च पुनर्देहि ? 'मुमुग्धि अस्मान्' "मुञ्चास्मान्" 'निधया' "पाशैः" पाशसमूहेन पक्षिणः "इव" एतस्मिन् मण्डले "बद्धान्" । यावदेतत्तावदशेषं तमो नाशयित्वा एतेषां जनानामेतच्चक्षुगुग्मं, सफलं वा कुर्मः । एवं ह्येतत् त्वयैव दत्तं भविष्यतीत्यभिप्रायः । एतमर्थं याचमाना उपसेदुः ॥

"चक्षुः" "ध्यातेर्वा" दर्शनार्थस्य, "चष्टेर्वा" दर्शनार्थस्यैव । एवमेतस्मिन् मन्त्रे 'मुमुग्ध्यस्मान्निधये' च बद्धान्—इत्येतेषां पदानां मध्ये वर्तमानस्य तृतीयान्तस्य निधाशब्दस्य पाशस-मूहादन्यः कोऽर्थः स्यात् ?—'मुमुग्धि' 'बद्धान्'—इत्येतौ शब्दौ येन बद्धाः, यस्माच्च मुच्यन्ते, तदर्थाभिधायिनं शब्दमाकाङ्क्षतः । तत्रैवं सति धरमविद्यमानस्याध्याहाराद् विद्यमानस्य, निधा-शब्दस्य, अनयोः शब्दयोर्मध्ये वर्तमानस्य, आकाङ्क्षितार्थाभि-धायकत्वकल्पना इति निधाशब्दः पाशसमूहाभिधायित्वेऽचतिष्ठते,

इतरथा ह्ययमितरैः पदैरसम्बन्ध्यमानोऽनर्थक एव स्यात् ।
तस्मादेवं सर्वत्रानवगतसंस्काराणामसिद्धार्थानां पदानां सामर्थ्या-
दाकाङ्क्षितरूप एवार्थोऽवस्थान भवति, तदुपपाद्यं सर्वत्र, ग्रन्था-
तिगौरवभयात् तु सङ्क्षेपतोऽत्र दर्शयिष्यामः ॥

“शिताम (३)”—इति । एतदनवगतम् । अनुपन्यस्यैव
पदम्, अभिधेयं चानुक्त्वैव निगममेव प्रथमं पठत्याचार्य्यः ।
विप्रतिपत्त्यानेकार्थत्वमस्येति । “पार्श्वतः श्रोणितः शितामतः”—
इति निगमः (य० मा० सं० २१, ४३) । पशुहविषः प्रैवेऽयं
मन्त्रशेषः । कतमः पुनरसौ प्रैषः ? “होता यक्षद्विन्द्राग्नीछागस्य
हविष आत्तामद्य मध्यतो मेद् उद्भृतम्पुरा द्वेषोभ्यः पुरा पौरुषेय्या
गृभो घस्तां नून घासे अज्राणां यवसप्रथमाना सुमत्क्षराणा
शतरुद्रियाणामग्निध्वात्तानां पीवोपवसनानां पार्श्वतः श्रोणितः
शितामत उत्सादृतोऽद्गादद्गादवत्तानां करत एवाश्विना जुपेता
हविर्होतृयज ॥” (य० मा० सं० २१, ४३)—इति । सर्व एव
गद्यः । चामदेवस्यार्पम् । मैत्रावरुणो ब्रवीति । ‘होता यक्षत्’
होता यजत्वित्यर्थः । तेन चेज्यमानो ‘इन्द्राग्नी’ अस्मात् ‘हविषः’
पश्याद्यात् ‘मध्यतः’ यदेतन् मेदः ‘उद्भृतम्’ अस्यां स्रुच्यां
हितम् । तस्मान्मेदः पर्यस्यति, ध्रपयति, त्रेधा भेदः करोतीति
द्युक्तम् । एतन्मेदः ‘अद्य’ एतस्मिन्नहनि सद्यः उद्भृतम् ‘आत्ताम्’
भक्षयेताम् । ‘पुरा द्वेषोभ्यः’ हविर्मधिभ्यः पिशाचादिभ्यः ।
‘पुरा पौरुषेय्या गृभः’ अर्वागिडावदानात्, इडा हि पुरुषार्थं
गृह्यते, प्राक् तस्माद् ग्रहणात् । ‘इन्द्राग्नी’ ‘घस्तां’ भक्षयेतां,

‘नूनं’ निश्चयेन । एतस्मिन् ‘घासे’ घसनकाले, भक्षणकाले प्राप्ते ‘अज्राणाम्’ अनभिभूतानां रक्षोभिः आदरेण प्रतिविशिष्टैर्मन्त्रैः संस्कृतानाम् । अथवा ‘घासेअज्राणाम्’ इत्येकं पदम् । तदायमर्थः,—घासे हि सति पशवो न जीर्यन्त इति ‘घासेअज्राः’ । ‘यवसप्रथमानां’ यवसः अशनम्, तस्य अनेकप्रकारस्य श्रेष्ठत्वादेतान्येव देवतृप्तये प्रथमानि, तेषां यवसप्रथमानाम् । ‘सुमत्क्षराणाम्’ स्वयमेवैतानि भक्ष्यमाणानि स्वादुत्वादुदरं प्रति क्षरन्तीति सुमत्क्षराणाम् । ‘शतरुद्रियाणाम्’ बहुस्तुतीनाम् । अथवा ‘शतरुद्रियाणां’ बहुशो रुग्णानाम् । ‘अग्निध्वात्तानाम्’ अग्निध्वात्तादीनाम्, अग्निपात्रेण मृदुत्वात् स्वादूकृतानाम् । ‘पीधोपवसनानाम्’ पीधना छागेन, उपवस्तानाम्, अथवा पीधानं छागमुपगम्योपितानाम् । ‘पार्श्वतः’ अङ्गात् ‘अवत्तानाम्’ ‘श्रोणितः’ अवत्तानाम् । ‘शितामतः’ अवत्तानाम् । ‘उत्सादतः’ च उच्छेदनस्थानात् ‘अङ्गादङ्गात्’ अवत्तानाम् । ‘करतः’ कुरुताम् इन्द्राग्नी ! तृतिम् एतेषाम् एवंलक्षणानामवदानानाम् । हे ‘हीतः’ ! यथैताविन्द्राग्नी ‘जुपेताम्’ आसेवेताम्, एतत् ‘हविः’ । तथा त्वमपि ‘यज’ ॥

निगमप्रसक्तमुच्यते,—“पार्श्वं पशुमयमङ्गं भवति” । पशवो चङ्कय उच्यन्ते, तन्मयं हि तद् भवति पार्श्वपदलक्षणम् । आह,—पशुः कस्मात् ? उच्यन्ते,—“पशुः, स्पृशतेः” । आह,—किमनया स्पृष्टम् ? इति । उच्यते,—“संस्पृष्टा पृष्टदेशम्” प्रति भवति । आह,—“पृष्ठं” कस्मात् ? उच्यते—“स्पृशनेः”

(तु० प०) एव, तद्धि “संस्पृष्टमङ्गैः” । आह,—“अङ्गम्” कस्मात्? उच्यते,—“अङ्गनात्” अङ्गितं हि तत् कालेन भवति, गतमित्यर्थः (भू० प०) । “अञ्जनाद्वा” । अञ्जतिरपि गत्यर्थ एव (भू० प०) । धात्वन्यत्वमर्थैकत्वम् । पार्श्वशब्दप्रसक्तानुप्रसक्तमुक्तम् । अधुना श्रोणिशब्दं निगमप्रसक्तं निर्गृहीति,—“श्रोणिः श्रोणतेः” धातोः “गतिचलाकर्मणः” (भू० प०) । गतिनिमित्तं चलनं यस्य कर्म, सोऽयं गतिचलाकर्म, तस्य गतिचलाकर्मणः । किं कारणम्? “श्रोणिश्चलतीव” स्थानात् पशोः “गच्छतः” ॥

शितामशब्दस्य तत्त्वमाचष्टे,—“दोः शिताम भवति” बाहु-
 रित्यर्थः आह,—दोः कस्मात्? उच्यते,—“दोः” “द्रवतेः”
 (भू० प०) तस्य हि प्राणेन पशु द्रवति । श्रितमंसभावेन एतत्-
 कार्यं भवतीति शिताम । यदा दोर्विषये शितामशब्दः, तदैवं
 निर्घक्तव्यः । आह,—कयोपपत्त्या दोः शितामशब्देनोच्यते ?
 शृणु,—पशोर्हि वाह्यानि चावदानानि, आभ्यन्तराणि च भव-
 न्तीति । तत्र, पशोः पार्श्वे श्रोण्याबंसाविति वाह्यानि, जिह्वा-
 हृद्यङ्गतादीनि आभ्यन्तराणि । तत्रैवं सति पार्श्वतः श्रोणितः
 इत्येतयोरन्तरा वर्त्तमानः शितामशब्दः किमन्यद् दोष्णोऽभि-
 द्ध्यात् । प्रायो हि नियामको भवति । एवं वाह्यावदानप्राये
 च शितामशब्दो वर्त्तते इति दोर्विषयः कल्पते । “योनिः
 शितामः”—“इति” शाकपूणिः” आचार्य्यो मन्यते । तत्र योनिः
 अनवदानीया एव । योनिसमानदेशस्तु गुदो नामावदानमस्ति,
 स योनिशब्देनोच्यते । स च गुदः “विपितो भवति” । ‘विप्लु

व्याप्तौ' (जु० उ०), व्याप्तः स पुरीषेण भवति । अथवा विपित-
मांसो विपुषितमांसः, विस्त्रस्तमांसः, स भवति । आह,—कयो-
पपत्त्या शाकपूणेर्मते योनिः शिताम शब्देनोच्यते ? इति ।
शृणु,—स हि श्रोण्यनन्तरो भवति, श्रोण्यनन्तरञ्च शितामशब्द
उच्यते,—श्रोणितः शितामत इति । शब्दसारूप्यमपि च किञ्चि-
दस्ति,—विपितो भवति, शितामेति । अनयोपपत्त्या अनेन च
शब्दसारूप्येण योनिः शिताम इति शाकपूणिर्मन्यते ।

“श्यामतो यकृत्तः”—“इति” “तैट्टिकिः” आचार्य्यो मन्यते ।
यदुक्तं भवति श्यामत इति, तदुक्तं भवति शितामत इति । एवं
हि बहुतरं शब्दसारूप्यं लक्ष्यते । एवञ्च सति यकृत्त एतद्वदानं
चोदितं स्यादिति गम्यते । किङ्कारणम् ? तद्धि “श्यामं श्यायतेः”
(भू० आ०) धातोः, तद्धि सम्पर्कादुपपद्यते । आह,—“यकृन्”
कस्मान् ? उच्यते,—तद्धि मृदुत्वात् “यथा कथा च” अयत्नेनैव
“कृत्यते” छिद्यत इत्यर्थः । “शितिमांसतो मेदस्त” —“इति”
“गालवः” आचार्य्यो मन्यते । श्वेतान्मांसात् ‘शितिमांसतः’ ।
कतमत पुनस्तत् श्वेतं मांसमिति ? उच्यते—‘मेदस्तः’ । तस्मात्
यदुक्तं भवति शितिमांसत इति, तदेवोक्तं भवति शितामत इति ।
एवमपि बहुतरं शब्दसारूप्यमस्ति । “शितिः” “श्यतेः” तनूकर
णार्थस्य (दि० प०), परो हि विवेकस्तेजसो मेदस्येवावतिष्ठते ।
“मांसं” “मानसं वा” य एव हि मान्यो भवति, तदर्थमेतन्
संस्क्रियते । “मानसं वा” सुमनसा हि तदुपादीयते । अथ वा
य एव हि मनस्विनो भवन्ति, तैरुपादीयते । “मनोऽस्मिन् सीद-

तीति वा” सर्वस्यैव हि मांसे मनः सीदति । “मेदः”- “मेद्यनेः”
स्नेहनार्थस्य ॥

एवमेव शितामशब्दोऽनवगताभिधेयोऽनवगतसंस्कारोऽपि ।
एवमेतस्मिन् प्रकरणे अन्यान्यनवगतसंस्काराणि उपेक्षितव्यानि ।
उक्तं हि,—

“शब्दरूपं पदार्थश्च व्युत्पत्तिः प्रकृतिर्गुणः ।

सर्वमेतदनेकार्थं दशानवगमे गुणाः ॥”—इति ।

(१) (२) (३) (४) (५) (६)

कतमे पुनस्ते ? इति । पदजात्यभिधेयंस्वरसंस्कारगुणविभा-
(७) (८) (९) (१०)

गक्रमविक्षेपाध्याहारव्यवधानानि । तेषु चाभिधेयमपेक्ष्य निर्वचनं
कर्त्तव्यम् । उक्तं हि,—

“धातूपसर्गादियवगुणसत्त्वं हि धातुजम् ।

बह्वेकधातुजं चापि पदं निर्वाच्यलक्षणम् ॥

धातुजं धातुजाज्जातं समर्थार्थजमेव च ।

षारूपजं व्यतिकीर्णञ्च, निर्वाच्य पञ्चधा पदम् ॥”—इति ।

(१) पदजात्यनवगतम्,—“त्व” इति यथा, नाम, निपातो

चा ?

(२) अभिवेयानवगतम्,—“शिताम” इति ॥ यथा ।

(३) स्वरानवगतम्,—“द्यने न धायो” इति यथा ।

(४) सस्कारानवगतम्,—“ईर्मान्तासः” इति यथा ।

(५) गुणानवगतम्,—“करूलती” इति यथा ।

(६) विभागानवगतम्,—“मेहना” इति यथा ।

(७) क्रमानवगतम्,—“उपरमध्वं मे घचसे” इति यथा ।

(८) विश्लेषानवगतम्,—“द्यावा नः पृथिवी” इति यथा ।

(९) अध्याहारानवगतम्,—“दानमनसो नो मनुष्यान्” इति

यथा ।

(१०) व्ययधानानवगतम्, “वायुश्च नियुत्त्वान्” इति यथा ।

एकमपि पदं पदद्वितयं क्रियते—“पुरुषादः, पुरुषानदनाय” इति यथा ।

पदद्वितयमपि चैक पदं क्रियते,—“गर्भनिधानी सनितुः” इति यथा ।

आख्यातमपि च नाम क्रियते,—“सर्वाणीन्द्रस्य धनानि विभक्ष्यमाणाः” इति यथा ।

एवमेव शब्दार्थसङ्करोऽनेकप्रकार उपेक्ष्यः, दृष्टानुविधानात् छन्दसि यथासम्भवमनुविधेयः ॥ ३ ॥

यदिन्द्र चित्र मेहनास्ति त्वादातमद्रिवः । राधस्तन्नो विदद्वस उभया हस्त्याभर । यदिन्द्र (चित्रं) चायनीयं मंहनीयं धनमस्ति यन्म इह नास्तीति वा त्रीणि मध्यमानि पदानि त्वया नस्तद्दातव्यमद्रिवन्नद्रिरादृणात्येतेनापि वात्तेः स्यात्ते सोमाद् इति ह विज्ञायते राध इति धननाम राध्नु-वन्त्येनेन तन्नस्त्वं वित्तधनोभाभ्यां हस्ताभ्यामाहरोभौ

समुन्धौ भवतो दमूना दममना वा दानमना वा दान्तमना
वापि वा दम इति गृहनाम तन्मनाः स्यान्मनो मनोतेः ॥४॥

“मेहना (४) — इति । एतद्वेगतम् । “मंहनीयम्” इति
अवगमः । “यदिन्द्र चित्र मेहना” — इति निगमः । अत्रे-

भौमस्वार्थम् । अनुष्टुप् । ऐन्द्री । स्वरपृष्ठानां स्वरसाम्नां

१ २ ३

प्रथमे स्वरसाम्नि “यञ्जायथा अपूर्व्य” इति स्तोत्रियः, स्वर-

१ २ ३ २ ३

पृष्ठानां “यदिन्द्र चित्र मेहना” इति द्वे “या इन्द्र मुज

१ २ ३क

आभर” इति तृतीयानुरूपस्येति विनियोगः । हे “इन्द्र” !
‘चित्रम्’ “चायनीयम्” पूजार्हम्, “यत्” ‘मेहना’ “मंहनीयं”
पूजार्हम्, तव ‘राघः’ “धनम्” “अस्ति” किञ्चित्, ‘त्यादातं’
“त्वया” च “दातव्यम्” एवावश्यं सुचिरमपि स्थित्वा “नः”
अस्मभ्यम् “तन्” यतः, अतो ब्रूमः—हे ‘अद्रिचः’ वञ्चिन् !
“तत्” “नः” राघः हे ‘विदहसो’ आतधन ! साम्प्रतमेव
“उभाभ्यां हस्ताभ्याम्” अकृपणम् ‘आभर’ “आहर” मा चिराय
इत्यभिप्रायः । अथ “वा” “यन्म इह नास्तीति” एतस्मिन्
वाक्यैकदेशे “त्रीणि” “पदानि” “मध्यमानि” मध्ये भवन्ती-
त्यर्थः । कथं मेहना इत्येषा संहिता,—‘मे - इह - न’ इति ?
एतान्यस्याः संहितायाः पदानि । एवमेव वाक्यावयवः पञ्चपदो
भवति । अत्र ‘यत्’—इति प्रथमं पदम्, अतः परं ‘मे’ ‘इह’

‘न’—इत्येतानि त्रीणि मध्यमानि पदानि, ‘अस्ति’—इति पञ्चमं पदम् । एवमभिप्रेत्य “इन्द्र चित्र”—शब्दादपकृत्योक्तं “त्रीणि मध्यमानि पदानि” इति । आह,—यदैवम् पदविभागः, तदा कोऽर्थः ? इति । उच्यते,—यत् मे मम गृहे नास्ति धनम्, तव च तत् अस्ति धनम्, दातव्यञ्च त्वया तावन् स्तोतृभ्यः, तद्वस्ताभ्यामम्मन्यमाभरेति । बहुचानां ‘मेहना’—इत्येकं पदम् । छन्दोगानां त्रीण्येतानि पदानि ‘म, इह, न’—इति । तदुभयं पश्यता भाष्यकारेणोभयोः शाकल्यगार्ग्ययोरभिप्रायावत्रानुविहिती,

एवञ्जातीयनिर्वचनोपप्रदर्शनार्थमुभयोश्च प्रामाण्यख्यापनार्थम् ॥

आह,—पदकारयोः पदविकल्पे कोऽभिप्रायः ? इति । उच्यते,—‘विद्यावान्’ विद्यमानधनो वा प्रतिविशिष्टतरं प्रार्थयते, —यच्च यस्य गृहे नास्ति, स तद्विशिष्टमविशिष्टं वा प्रार्थयेत्, न चानयोरुभयोरपि विशेषलिङ्गमस्ति, तस्मान्मंहनीयमित्येतयार्थमत्या मेहनेत्येवमेकं पदमभिप्रेतं शाकल्यस्य । गार्ग्यस्य पुनर्यन्म इह गृहे नास्ति तदाहरेत्यभिप्रायः । एवमत्र विशेषलिङ्गमावाद्धिप्रतिपत्तिः एवमन्येष्वपि शाखान्तरपदविकल्पेषु अनुविधानमर्थाविरोधेन कर्तव्यम् । एवमयं मेहनाशब्दो राधशब्दसामानाकरण्ये वर्तमानो यन्मंहनीयं राधः, यद्वा मद्गृहे नास्तीति धनविशेषणत्वात् कमन्यमर्थं ब्रूयात् ? तस्मान्मेहनेति सामर्थ्याद्धनविशेषणमेतदित्युपपत्तिः ॥

अधुना निगमप्रसक्तानि निरुच्यन्ते ।—“अद्रिरादृणात्येतेन” अद्रिसारमयमेव ह्यायुधं भवतीति । अद्रिर्धज्ज उच्यते । आह,—

अद्रिः कस्मात् ? उच्यते,—आदृणाति आदारयतीत्यर्थः ।
अथवा सोमामिषवप्रावभिस्तद्वान् अद्रिवान् स्यात् । तैरपि हि
सोम आदार्यते “अपि वा” “अत्तोः स्यान्” अद्रिः । कुतः ?
एतन्निगमात् । कतमोऽसौ निगम इति “ते सोमाद् इति ह
विज्ञायते” “ते सोमाद्गो हरी इन्द्रस्य निस्तते (ऋ० सं० ८, ४,
३०, ४)”—इत्येतस्मिन्मन्त्रे विचार्यमाणे ज्ञायतेऽत्तेरद्रिः
स्यादिति । व्याख्यात एव शेषः । “राधः” “इति” एतत्
“धननाम” स्मारयति । व्यभिचारित्वाद्वा शब्दानां धननामसु
पठितमपि सदेतद्वधारयति,—इहाप्येतद्धननामैव, नात्र व्यभि-
चारोऽस्तीति । पठिताभिधाननिरूपणेषु सर्वेष्वेतौ समार्थौ
योज्यौ । “वित्तधन” इति प्राप्तधन ! उभौ समुर्थौ भवतः,
संपूर्णावित्यर्थः ॥

“दमूनाः (५)”—इति । एतदनवगतम् । “दममनाः”
दमूनाः स्यान्, दमे हि नित्यमस्य मनः, अक्रूरमना इत्यर्थः ।
“दानमना वा” दातव्यं मयेति यस्य मनसि स वा दमूनाः ।
“दान्तमना वा” दमेषु दान्तेषु यमनियमवत्सु पुरुषेषु यस्य
मनः, स वा दमूनाः । अथवा “दम इति” एतद् गृहनाम” एतद्
यस्य मनसि ममेदमिति, स दमूनाः “स्यात्” गृहपतिरग्निः ॥३॥

जुष्टो दमूना अतिथिदुरोण इमन्नो यज्ञमुपयाहि
विद्वान् । विद्वा अग्ने अभियुजो विहत्या शत्रूयतामभरा

भोजनानि ॥ अतिथिरभ्यतितो गृहान् भवत्यभ्येति तिथिपु-
 परकुलानीति वा गृहाणीति वा (अयमपीतरोऽतिथिरेत-
 स्मादेव) दुरोण इति गृहनाम दुरवा भवन्ति दुस्तर्पा इमं
 नो यज्ञमुपयाहि विद्वान् सर्वा अग्ने अभियुजो विहृत्य
 शत्रूयतामाभर भोजनानि विहृत्यान्वेषां बलानि शत्रूणां
 भवनादाहर भोजनानीति वा धनानीति वा मूपो मूपिका
 इत्यथो मूपिकाः पुनर्मुष्णातेमूपोऽप्येतस्मादेव ॥ ५ ॥

निगमः,—“जुष्टो दमूनाः”—इति । वसुधूतस्यात्रेयस्येय-
 मार्पम् ! त्रिष्टुप् । आग्नेयी । प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते
 खिष्टृत्पुरोनुवाक्या चैयं चातुर्मास्येषु साकमेधे । हे भगवन्नाने !
 'जुष्टः' आसेवितस्त्वमस्मासिः स्तुतिभिः 'दमूनाः' दममनाः,
 अक्रूरमनाः भूत्वा, ततः 'उपयाहि' । अथवा गृहं ममेदमिति
 चेतोऽवस्थाप्य, तत् उपयाहि । अथवा दानमना भूत्वा, दातव्य-
 मेभ्यो मयेत्येवं चेतोऽवस्थाप्य, तत् उपयाहि । अथवा दान्तेष्वेव
 हि तव मनो घयञ्च दान्ताः, 'अतिथिः' च त्वमग्निहोत्रिणां
 दान्तमनसां प्रातः सायञ्च उद्बोधयमानो भवसि स्वभाव एवैव
 तचाग्निहोत्रिणामतिथित्वेनोपस्थातव्यमिति, अतो द्रूमं घयमपि
 दान्तमनसोऽग्निहोत्रिणञ्च, अस्माकमपि य एषः 'दुरोणे' यज्ञगृहे
 यज्ञस्तन्यते, तं त्वमुपयाहि, तमागच्छ, 'विद्वान्' जानानः सम-

धिकारं भक्तताञ्चास्माकम् । किञ्च, 'विश्वाः' सर्वाः 'अभियुजः' अभितः सर्वतो युजः, अभियोक्त्र्य, शत्रुसेनाः त्वदागमनप्रति-
बन्धेन घर्त्तमानाः, 'विहृत्य' नानाप्रकारं हत्वा, तत्र उपयाहि ।
किञ्च, एवमागच्छंस्त्वं शृणु यत्कुरुष्व,—'शत्रूयतां' येऽस्माकं
शत्रुत्वं कामयन्ते कर्त्तुम्, तान् विहृत्य, तेषां बलानि, ततो यानि
तेषां भोजनानि अधानि, धानानि वा, तानि अस्मभ्यम् 'आभर,
आहरंति समस्तार्थः ॥

निगमप्रसक्तोऽतिथिशब्दो दुरोगशब्दश्च । आह,—“अतिथिः”
कस्मात् ? उच्यते,—“गृहान्” “अभि” आभिमुख्येनासौ “अतितो
भवति” गत इत्यर्थः । “अतति—पतति” इति गतिकर्मसु पठितम्,
अथवैवमन्यशा स्यात्, “अभ्येति” अभ्यागच्छति “तिथिषु” पूर्णमा
स्याद्यासु “परकुलानि” यजमानकुलानात्यतिथिः । “अयमपीतरो-
ऽतिथिरेतस्माद्देव” । “दुरोग इति” एतन् “गृहनाम” । आह,—
किङ्कारणम् ? उच्यते—ते हि गृहाः “दुरया भवन्ति, अघतिन्तर्प-
णार्थः, “दुस्तर्पाः” इत्यर्थः । उक्तञ्च,—“कुटुम्बतन्त्राणि हि दुर्भराणि”
—इति । एवमेतस्मिन्मन्त्रे, जुष्टः, दमूनाः, अतिथिः, विद्वान्, हे
अग्ने ! यज्ञमुपयाहि ! इत्येतस्मिन्नधिकारे घर्त्तमानः 'दमूनाः'
शब्दः कमन्यमग्निविशेषणादर्थं ब्रूयात् ? न कञ्चिदपि, परिशेषा-
द्दमूना इत्येतद्गनिविशेषणमेवेति सिद्धम् ॥

“मूयः (६)—इति । एतदनवगतम् । बहुवचनञ्चैतन्,
मूद्, मूर्पो, मूयः इत्येवम् । आह,—कुत एतन् ? उच्यते,—
“व्यदन्ति” इत्येतस्मिन्नाख्याते बहुवचननिर्देशात्, मूयो व्यदन्ति

—इत्येतत् सम्बध्यते ! “मूपिकाः—इति” अनेनाद्यगतसंस्कारेण यः “अर्थः” उक्तः स्यात्, स एव मूप इत्युक्तः प्रसिद्धार्थेन अभिधानेन । ‘मूपः’—शब्दस्य तत्त्वमाख्यातम्, अधुनाऽऽख्यात-प्रसक्तस्य मूपिकाशब्दस्य निर्वचनं करोति,—“मूपिकाः पुनर्मुष्णातेः” । “मुषःस्तेये (क्र्या० प०)” इति । अस्य “मूपः अपि” च “एतस्मात् एव” ते हि हरन्ति धान्यादीनि ॥ ५ ॥

सं मा तपन्त्यभितः सपत्नीरिव पशवः । मूपो न शिक्षा व्यदन्ति माध्यः स्तोतारन्ते शतक्रतो वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ सन्तपन्ति मामभितः सपत्न्य इवेमाः पशवः कूपपर्शवो मूपिका इवास्नातानि सूत्राणि व्यदन्ति स्वाङ्गाभिधानं वा स्याच्छिश्नानि व्यदन्तीति सन्तपन्ति माध्यः कामाः स्तोतारं ते शतक्रतो (वित्तं मे अस्य रोदसी) जानीतं मेऽस्य द्यावापृथिव्याविति त्रितं कूपेऽवहितमेतत् सूक्तं प्रतिबभौ तत्र ब्रह्मेतिहासमिश्रमृड्मिश्रं गायामिश्रं भवति त्रितस्तीर्णतमो मेधया बभूवापि वा संख्यानामैवाभिप्रेतं स्यादेकतो द्वितस्त्रित इति त्रयो बभूवुः ॥ ६ ॥

“सं मा तपन्ति”—इति निगमः,—“सं मा तप ०—० रोदसी”—इति । आप्त्यस्य त्रितस्य, दुत्सस्य, वेयमार्यम् । पङ्क्तिः । ऐन्द्र्येषा । “सन्तपन्ति” “माम्” “अभितः” सर्वतोऽवस्थिताः,

कूपे पतितस्य एताः, “कूपपर्शवः” कूपेष्टकाः, सङ्कुटेऽवस्थितम् ।
 कथं पुनः संतपन्ति मामभितः ? ‘सपत्नीरिव’ यथा समानभर्तृका
 योषितः (परस्परं वा पीडयन्ते) एकं भर्तारमपि सन्तपेयुः
 दुर्वचोभिः, इदमस्याः त्वया कृतम्, इदं मम न कृतमिति, एवं
 मामेताः कूपपर्शवः सन्तपन्ति, ताभिः कूपेष्टकादिभिः अहं पीडये ।
 किञ्च, ‘मुपो न’ “मुषिकाः इव” ‘शिन्नाः “शिन्नानि” “व्यदन्ति”
 अदन्ति तानि । अन्नवेष्टितानि, अन्नमिश्राणि, अन्नमिश्रोदकपायितानि
 “सूत्राणि” “व्यदन्ति” । सूत्रशब्दोऽध्याहृतः उपपत्तिं दृष्ट्या
 भाष्यकारेण । धिविधमदन्ति भक्षयन्ति । अथ “वा” “स्वाङ्गाभि-
 धानम्” एतन् “स्यान्” । स्वाङ्गाभिधानमिति शेषोऽभिप्रेतः,
 भवति हि तिश्चामेवः स्वभावः,—यच्छेषं भक्षयन्ति । अथवा
 लाङ्गूलमपि सादृश्यात् शिश्नमुच्यते, भवति हि मूषिकाणामेव
 स्वभावः,—स्नेहभाण्डे स्वलाङ्गूलं मुक्त्वा उद्गृह्य व्यदन्ति
 आस्वादयति । उपपद्यत उपमार्थ एवायमपीति शिश्नशब्दो
 विकल्प्यते । एवमेते मदुक्तः “सन्तपन्ति मा आध्यः” । आध्यः
 “कामाः” सोमेन यक्ष्ये, दास्ये, भोक्ष्ये इत्येवमाद्यः । मां
 भक्षयन्ति, पीडयन्ति, असम्पूर्ण्यमाणाः । ‘आधिः’—इति मानसं
 दुःखमुच्यते । “स्तोतार ते शतक्रतो” हे ‘शतक्रतो !’ तव नाम
 ‘स्तोतारं’ सन्तम् एते कामाः, एताश्च कूपपर्शवः, मा उभय-
 पार्थोऽर्तं सयाद्यान्तरं सन्तापयन्ति । न च नाम त्वमस्मानितस्या
 आपदः त्रायसे, समर्थः सन् ? अहो न युक्तम् ? भक्तपरित्यागो
 हि सतां सर्वेभ्यः पापेभ्यः पापिष्ठ इत्यभिप्रायः । यदा एवमर्घ्य-

मानो न शुश्राव इन्द्रः, तदा द्यावापृथिव्यौ आह,—यदि नायमिन्द्रः
शृणोति मन्दभागधेयत्वादस्माकम् । युवामपि तावत् हे
'रोदसी !' 'वित्तम्' "जानीतम्" "अस्य" घञसः स्तुत्याख्यस्य
यत् प्रयोजनम्, यदर्थमहं रोखीमि, युवामपि चैतस्मात् अति-
भयाकारात् कृपात् उद्धरतम् । यदि नायमिन्द्रोऽभ्युद्धरति
युवयोरपि स्तोतैवाहमित्यभिप्रायः ॥

आह,—पर्शवः इति एतावति श्रूयमाणे कुत एतन् कृपपर्शव
एताः ? इति । उच्यते,—“त्रितः कृपेऽवहितः”—इत्येतस्मिन्
सूक्ते विशेषलिङ्गात् तदेव भाष्यकारेण ख्यापितम्, अतएव
सूक्तगताद्विशेषलिङ्गान् उपलभ्य “त्रितं कृपेऽवहितमेतत् सूक्तं प्रति
वभौ” यत्रेयमृक् । तस्मात् कृपपर्शवः एता इति ॥

सूत्राणि व्यदन्तीति सूत्रशब्दो भाष्यकारेणाध्याहृतः शिश्न
इत्यस्य शब्दस्य शेषभूतो मूपकसन्धेन. ते ह्यन्नगन्धेन सूत्राणि
व्यदन्तीति । स्वाङ्गाभिधानपक्षे तु अध्याहारो नास्त्येवेति ॥

“तत्र ब्रह्मेतिहासमिथम्” । तत्र तस्मिन् सूक्ते ब्रह्म, इतिहास-
मिथम्, इतिहासयुक्तमित्यर्थः । तन् यथा,—“त्रितः कृपेऽव-
हितो देवान् हवत ऊतये”—इत्येवमादि (ऋ० सं० १. १०, ७,
१७) । “ऋग्मिथं” “गाथामिथं” च “भवति” । स पुनरिति-
हासः ऋग्वद्भो गाथाबद्धश्च । ऋक्प्रकार एव कश्चित् गाथेत्यु-
च्यते, गाथाः शंसति, नाराशंसीः शंसतीति ह्युक्तं गाथानां
कुर्वीतेति । स एव सूक्तानां स्वभावः प्रदर्शितः,—इतिहास-
सन्ध्यान्वयपि सूक्तानि भवन्ति । तेषु प्रकरणादपि सन्दिग्धस्य

पदस्यार्थोऽध्यवसेयः, यथेह पशुशब्दो भाष्यकारेणाध्यवसित इति ॥

भाष्यप्रसक्तं त्रितशब्दं निर्वधीति,—“त्रितः तीर्णतमो मेघया” एकतद्वितयोः सकाशात् “बभूव” । “अपि वा” सङ्ख्यानिमित्तमेव एतत् “नाम” “अभिप्रेत स्यात्” । कथम् ? “एकतः, द्वित, त्रितः इति त्रयः” हि ते भ्रातरः “बभूवुः” तस्मात् सङ्ख्यानिमित्तमप्युपपद्यत एव । उक्तञ्च,—“भाष्याद्वारेणाभ्युपादयत् तत एकतोऽजायत, द्वितीयं ततो द्वितः, तृतीयं ततस्त्रित इति ॥ ६ ॥

इ॒पिरेण॑ ते॒ मन॑सा सु॒तस्य॑ भक्षीमहि पि॒त्र्यस्येव॑ रा॒यः ।
सोम॑रा॒जन् प्र॒ण आयु॑पि ता॒रीर॑हानीव सूर्यो॑ वा॒सराणि॑ ॥
ई॒षणेन॑ वै॒षणेन॑ वा॒र्षणेन॑ वा ते मनसा सुतस्य भक्षीमहि
पि॒त्र्यस्येव॑ धनस्य प्रवर्द्धय च न आयु॑पि सोम॑रा॒जन् ।
अ॒हानी॑व सूर्यो॑ वा॒सराणि॑ । वा॒सराणि॑ वे॒सराणि॑ वि॒वास्त॑-
नानि गमनानीति वा कुरु॒तनेत्य॑नर्थका उपजना भवन्ति
कर्त्त॑नहन्तनयातनेति जठरमु॒दरं॑ भवति जग्धमस्मिन् ध्रियते
धी॑यते वा ॥ ७ ॥

“इपिः (७)”—इति । एतदनवगतम् । “ईषणेन वा
वैषणेन वा ऋषणेन वा” इति । एताः शब्दसमाधयः । “इपि

रेण ते मनसा” इति समानविभक्त्यन्तत्वात् इपिरशब्दस्य प्रतीयत एवमतो विशेषणत्वमित्यभिधेयमनुक्त्वा निगममेव पठति, —“इपिरेण ते मनसा ०—० वासराणि”—इति (ऋ० सं० ६, ४, १२, २) । प्रगाथस्येयमार्षम् । त्रिष्टुप् । सौमी । हे भगवन् ! ‘सोम !’ ‘इपिरेण मनसा’ त्वां प्रति सर्वात्मना गतेनेत्यर्थः । “इपिति, फणति”—इति गतिकर्मसु पठितम् । “एषणेनेति वा” स्यात्, इच्छावता फलप्रार्थनावतेत्यर्थः । “ऋषणेनेति वा” दर्शनवता । ईदृशेन मनसा किं कुर्मः ? ‘ते’ तव योऽस्माकं स्वांशः, तं भक्षीमहि तं भक्षयेमहि । कथं पुनः भक्षयेमहि ? ‘पित्र्यस्येव रायः’ यथा पित्र्यो धनांशः अविष्नेन भक्ष्यते, भक्षितश्च सुखपरिणामो भवति, एवं तव धनं स्वमंशमविष्नेन भक्षयेमहि, भक्षितश्च सुखपरिणामो मे भवतु, मार्ताच भिद्येमर्हीत्यभिप्रायः । किञ्च, हे ‘सोमराजन् !’ ‘प्र’ ‘न’ ‘आयूंषि’ ‘तारीः’ तारय च प्रवर्द्धय च नः आयूंषि । कथं पुनः प्रवर्द्धय ? “अहानि इव सूर्यः वासराणि” । यथा सूर्यः वासराणि वासन्तिकान्यहानि । “वासराणि” इति “वेसराणि” । शीतोष्णाभ्यां हि द्वाभ्यां तानि सरन्ति, तेषु हि शीतोष्णं भवति, रात्रौ शीतम्, दिवा उष्णम् । अथवा “विवासनानि” स्युः, तानि हि तत् शीतं विवासयन्ति नाशयन्तीत्यर्थः । “गमनानांति वा” विस्तृतानि विस्तीर्णानि सन्ति वासराणीति उच्यन्ते । यथा तानि सूर्यः धर्द्धयति मन्दगतित्वात्, एवमस्माकं त्वमायुः प्रवर्द्धयेत्याशीः ॥

“कुरुतन (८)”—इति । “अनर्थका उपजना भवन्ति” य एवार्थः कुरुतेत्युक्ते भवति, स एव कुरुतनेति, नात्र नकारस्यार्थोऽधिकोऽस्ति । अधुना एवमुक्त्वा अन्यान्यपि दर्शयति,—कर्त्तनहन्तनयातनेति” ।

“शुनं सुफाला वितुदन्तु भूमिं शुनं कीनाशा अभियन्तु घाहैः । शुनासीरा हविषा तोशमाना सुपिप्पला ओपधीः कर्त्तनास्मे”—इति (य० वा० सं० १२, ३६) ।

अग्निचयने क्षेत्रकर्षणे विनियुक्ता । त्रिष्टुप् । ‘शुनं’ सुफालाः’ सुखं शोभनाः फालाः, ‘वितुदन्तु’ विकृपन्तु ‘भूमिम्’ । सुपं ‘कीनाशा’ भूमिं कीणनाशाः, खिलोत्कर्त्तारः, कर्षुकाः, ‘अभियन्तु’ ‘घाहैः’ अनडुद्धिः । अयं तावदेवं कृपोवलः कृषिं करोतु, युवामपि हे ‘शुनासीरी’ ! ‘हविषा’ उदकेन ‘तोशमानो’ निघ्नन्ती भूमिं ‘सुपिप्पला’ सुफलाः, एताः ‘ओपधीः’ ‘कर्त्तन’ कुरुत, ‘अस्मे’ अस्मभ्यमित्यर्थः ॥

“यो नो मध्नो अभि दुहृणायुस्तिरश्चित्तानि वसचो जिघांसति ॥ दुहः पाशान् प्रति संमुर्चाष्ट तपिष्टेन हन्मना हन्तना तम्”—इति (ऋ० स० ५, ४, ३०, २) ॥

वसिष्ठम्येयमार्षम् । सान्तपनस्य चरोः याज्यैषा । ‘यः’ ‘नः’ अस्माकं हे ‘मध्नः’ ! ‘दुहृणायुः’ पापक्रोधः, ‘तिरश्चित्तानि’ अन्तर्हितानि चित्तानि कृत्वा सम्मोह्य ततो हन्तुमस्मानिच्छति । हे ‘वसचः’ सर्वभूतवासयितारः ! तस्येदंलक्षणस्य ‘दुहः’ अस्मद्द्रोग्धुः उपरि ‘पाशान्’ ‘प्रति संमुर्चाष्ट’ प्रतिसम्मोचयत । पारीः

एवं वदुध्वा 'तपिष्ठेन' तापयितृतमेन हन्मना' हननेन, धधेन
'हन्तना' हन्तेत्यर्थः ॥

“कोऽन्वत्र मरुतो मामहे वः प्रयातन् सखीं रच्छा सखायः ।
मन्मानि चित्रा अपि घातयन्त एषां भूत नवेदा म ऋतानाम् ॥”
—इति (ऋ० सं० २, ३, २६, ३) । इन्द्रागस्त्यमरुतां
सम्वादः । कयाशुभीर्यं सूक्तम् । तत्रेयमगस्त्यस्यार्थम् । महाव्रते
व्यूहस्य च दशरात्रस्य सप्तमेऽहनि सूक्तं शस्यते । हे 'मरुतः !'
कोऽन्यः युष्मानेवमेतस्मिन् जगति 'मामहे' पुनः पुनः महयति,
पूजयति ? यथा अहं, तथा न कश्चिदित्यभिप्रायः यत एवमतो
ब्रवीमि,—अस्मान् एव 'सखीन्' आभिमुख्येन 'प्रयातन्, प्रयात,
हे 'सखायः !' । किञ्च, 'मन्मानि' मननानि स्वानि चेतांसि 'चित्राः'
चित्राणि, अस्मान् प्रति 'अपि घातयन्त' निगमयन्तः 'एषाम्'
'ऋतानां' यज्ञानां प्रापयितारः 'भूत' भवत, हे 'नवेदाः' मेधाविनः !
इत्यर्थः ॥

“जडरम् (९)”—इति । एतद्वनयगम् । “उद्धरं भवति”—इति
अभिप्रेयवचनम् । “जग्धम्” भुक्तमन्नम् “अस्मिन्” अवस्थितं
“धियते” इति जडरम् । अन्नं “वा” जग्धमस्मिन् “धीयते”
जग्धधानं वा स्यात् । एते शब्दसमाधौ ॥ ७ ॥

मरुत्वां इन्द्र वृषभो रणाय पित्रा सोममनुष्वधं
मदाय । आसिश्च स्वजठरे मध्व ऊर्मिं त्वं राजासि प्रदिवः

सुतानाम् ॥ मरुत्वानिन्द्रः मरुद्भिस्तद्वान् वृषभो वर्षितापां
 रणाय रमणीयाय संग्रामाय पिव सोममनुष्वधमन्वन्नं
 मदाय मदनीयाय जैत्रायासिञ्च स्वजठरे मधुन ऊर्मि मधु
 सोममित्यौषमिकं माद्यतेरिदमपीतरन्मध्ये तस्मादेव त्वं
 राजासि पूर्वेष्वप्यहःसु सुतानाम् ॥ ८ ॥

इति चतुर्थाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ ४, १ ॥

“मरुत्वाँ इन्द्र” —इति निगमः । “मरुत्वाँ इन्द्र वृषभः०—०
 सुतानाम्”—इति (ऋ० सं० ३, ३, ११, १) । विश्वामित्रस्येय-
 मार्षम् । त्रिष्टुप् । महाव्रते पृथ्व्यस्य चतुर्थेऽहनि शस्यते ।
 मरुत्संयुक्तो भूत्वा पिव । हे ‘इन्द्र !’ यः त्वं ‘वृषभः’ वर्षिता,
 ‘अपाम्’ इत्यध्याहृतं भाष्यकारेण वृषभसम्बन्धात् । यः त्यामेवं
 कर्मकारी तं त्वां ब्रवीमि,—‘रणाय’ “रमणीयाय संग्रामाय”
 रमणीयं संग्रामं करिष्यामीति एतमर्थमुद्दिश्य “पिव” एतं
 “सोमम्” अस्मत्प्रदत्तम् । ‘अनुष्वधं स्वधेति अन्ननाम,
 सवनीयपुरोडाशाद्यभिप्रायेण । ‘अनुष्वधम्’ “अन्वन्नम्” ।
 ‘मदाय’ “मदनीयाय” पानाय, युष्मदर्थमस्माभिः संसृतम् ।
 ‘जैत्राय’—इत्यध्याहृतं भाष्यकारेण, द्विविधो हि मदः,—सम्मो-
 हकरो जैत्रश्च, तयोः जैत्र इष्टः संग्रामे । कथं च पुनः पिव ?—
 किमीपत् ? नेत्युच्यते,—‘आसिञ्च स्वजठरे’ ये ‘मध्यः’ “मधुनः” ।
 “मधुसोममिति, औषमिकम्”—इत्येतदुक्तं सोमस्य मधुत्वम् ।

“माद्यतेः” धातोः । तृप्तिर्हि समाना, सोमेन मध्वा चेत्यौपमि-
कत्वम् । “इदमपीतरत् मधु” माक्षिकम् “एतस्मादेव” माद्यतेः ।
यत्तु सोमस्योपवारत्वेन, तस्मात् माध्विकम् । ‘ऊर्मिः’ सङ्घातः ।
ताद्यत् तं सोममासिञ्च स्वजडरे, यावता जैत्रो मद उपजायते ।
कस्मात् पुनरेवं ब्रवीमि ? इतः,—यस्मात् ‘त्वं राजासि प्रदिवः
सुतानाम्’ त्वमेव ‘राजा’ ईश्वरः “पूर्वेष्वपि श्वहःसु सुतानाम्”
अभिपुतानाम्, न केवलमाधुनिकानाम्, एवं ते समुचितं सोम-
पानमित्यभिप्रायः ॥ ८ ॥

इति निरुक्तवृत्तौ नवमाध्यायस्य (चतुर्थाध्यायस्य)

प्रथमः पादः ॥ ४, १ ॥

—०—

द्वितीयः पादः

तितउ परिपवनं भवति ततश्चा तुन्नवद्वा तिलमात्रतु-
न्नमिति वा ॥ १(६) ॥

“तितउ (१०)” इति । एतद्वनवगतम् । “परिपवनं भवति”—
इति अभिधेयवचनम् । सक्तवः परिपूयन्ते येन ‘द्रव्येण, तन्
परिपवनमुच्यते । तत्तेन चर्मणा नद्धं ‘तितउ’ । तुन्नैर्वा छिद्रैः
तद्वत् ‘तितउ’ । तिलमात्राणि वा तुन्नानि तस्मिन्निति ‘तितउ’
यथासम्भवमेताः शब्दसमाधयः ॥ १ (६) ॥

सक्तुमिव तितउना पुनन्तो यत्र धीरा मनसा वाच-
मकृत । अत्रा सखायः सख्यानि जानते भद्रैषां लक्ष्मी-
निहिताधि वाचि ॥ सक्तुमिव परिपवनेन पुनन्तः सक्तुः
सचतेदुर्धावो भवति कसतेर्वा स्याद्विपरीतस्य विकसितो
भवति यत्र धीरा मनसा वाचमकृतपत प्रज्ञानं धीराः प्रज्ञान-
वन्तो ध्यानवन्तस्तत्र सखायः सख्यानि मज्जानते भद्रैषां
लक्ष्मीनिहिताधि वाचि भद्रम्भगेन व्याख्यातं भजनीयं
भृतानामभिद्रवणीयं भवद्रमयतीति वा भाजनवद्वा लक्ष्मी-
लाभाद्वा लक्षणाद्वा (लप्स्यनाद्वा) लञ्छनाद्वा लपतेर्वा म्यात्
प्रेप्साकर्मणो लग्यतेर्वा स्यादाश्लेषकर्मणो लज्जतेर्वा स्यादश्ला-
घाकर्मणः शिप्रे इत्युपरिष्ठाद् व्याख्यास्यामः ॥ २ (१०) ॥

निगमः,—“सक्तुमिव तितउना”—इति । विद्यासूक्ते बृह-
स्पनेरार्यम् । “सक्तुः सचनेः” स हि सृग्मन्वान् सचति संश्लि-
ष्यति शङ्गे । ततः “दुर्धावो भवति”—इति उपपत्तिः । दुःखं
घायने प्रक्षाल्यत इत्यर्थः । “कसनेः वा म्यात् .विपरीतस्य” स
“विकसितः” विपुष्पितः “भवति” । यथा सक्तुं कश्चिन् परि-
पवनेन पुनाति, एवं “मनसा” परिपवनम्व्यानीयेन परिपूय चिन्-
धित्य शब्दार्थं न्याययुक्तां “वाचं” “यत्र” यस्मिन् समाजे यजे
या “धीराः” धीमन्तः, मेधाचिनः ‘अकृत’ ‘अकृत’ कुर्वन्ती-

त्यर्थः । अत्र केचित् अकृपत प्रज्ञानमित्यभिधीयते, प्रज्ञानार्थ-
त्वात् घाचः । तत्र किम्? इति “तत्र सखायः” समान-
ख्यानाः । समानख्यानानामेव समानेषु शास्त्रेषु कृतश्रमाणां,
तद्यथा,—वैयाकरणानां वैयाकरणा एव, नैरुक्तानां नैरुक्ता एव
“सख्यानि” सखिभाषान् “सज्जानते” विज्ञानानि सज्जानते, इतरे-
तरस्य यो विज्ञानप्रकर्षः, तं जानते । किङ्कारणम्? यस्मात्
“भद्रा” भन्दनीया “एषां” “लक्ष्मीः” विज्ञानाख्या “निहिताधि-
घाचि” घाचः ‘अधि’ उपरि, ‘निहिता’ अवस्थापिता । तथा
लक्ष्म्या इतरेतरस्य विज्ञानश्रमं जानते, इतरो ह्यविद्वान् किं विज्ञा-
स्यत इत्यभिप्रायः ॥

“भद्रम्” । “भगेन व्याख्यातम्” स्त्रीभगः तथा स्यात्,
भजतेः इति । “भजनीयम्” इति । “भूतानाम्” “अभिद्रव-
णीयम्” अभिगमनीयमित्यर्थः । “भवद्रमयतीति घा” यस्य हि
तद् भवति, स रमते । “भाजनवद्धा” सन्ति हि कल्याणरूपाः
पुरुषाः, ये यस्य भाजनम्, तैः तद्वत् ॥

“लक्ष्मीः” । “लाभाद्धा” लक्ष्मीवन्त एव लभन्ते, नेतरे ।
“आ लक्षणाद्धा” आलक्षित एव हि लक्ष्मीवान् । “लञ्छनाद्धा”
तथा हि लञ्छित इव भवति । “लपतेः (भू० उ०) घा स्यात्,
प्रेप्साकर्मणः” सर्थ एव हि तामभिलपन्ति । “लग्नतेः (भू० प०)
घा स्यात्, आश्लेषकर्मणः” आश्लिष्य इव हि सा वत्तते
पुरुषम् । “लज्जतेः (तु० आ०) घा स्यात्, अश्लाघाकर्मणः”
ये हि लक्ष्मीवन्तो भवन्ति, ते स्वयमात्मानं न श्लाघन्ते ॥

“शिप्रे (११)”—इति । “एतन् उपरिष्ठात् व्याख्यास्यामः”
—“शिप्रे हनू नासिके वा”—इति, अत्र हि एतन्निगमप्रसक्त-
मायास्यतीति लाघवार्थमुत्कृष्टम् ॥ २ (१०) ॥

तत्सूर्यस्य देवत्वं तन्महित्वं मध्या कर्त्तविततं सञ्ज-
भार । यदेदयुक्त हरितः सधस्थादाद्रात्री वासस्तनुते
सिमस्मै ॥ तत्सूर्यस्य देवत्वं तन्महित्वं मध्ये यन्कर्मणां
क्रियमाणानां विततं संहियते यदासावयुक्त हरणानादित्य-
रश्मीन् हरितोऽश्वानिति वाथरात्रौ वामस्तनुते भिमस्मै
वेमरमहरवपुवती सर्वस्मादपि वोपमार्थं स्याद्रात्रीव वासस्त-
नुत इति तथापि निगमो भवति पुनः समव्यद्विततं वयन्ती ।
समनात्सीत् ॥ ३ (११) ॥

“मध्या (१२)”—इति । एतद्गनवगतम् । “मध्ये”—इत्य-
वगमः । “तत् सूर्यस्य देवत्वं ०—० सिमस्मै”—इति निगमः
(ऋ० सं० १, ८, ७, ४) । आङ्गिरसस्य कुत्सस्येयमार्थम् !
त्रिष्टुप् । सौर्यस्य पशोः षडर्चं वपाया याज्या, सूत्रितञ्च
—“चित्रन्देवानामिति पुरोनुवान्मास्त्रि उत्तरा याज्याः सौर्य-
स्योपाशु (आ० ३, ८)” इति । ‘तन्’ अहं ‘सूर्यस्य’ भगवतः
‘देवत्वं’ देवताभावं, ‘तन्महित्वं’ तच्च महत्त्वं माहाभाग्यं ‘मन्ये’
जानं । तन् किम् ? इति,—‘मध्या’ “मध्ये” “यत्” “कर्मणां

क्रियमाणानाम्” अनेकेषाम् अवगणय्य सर्वान् कर्मकर्तृन् ‘विततं’
 तेषां “विततम्” एतत् प्रकाशजालम् । एवमतिमहत् । महतापि
 कालेन तन् दुरुपसंहारमन्यैर्यदैकेन मुहुर्त्तनायत्नेनैव भगवता
 सूर्येण “संहियते” तन् अस्य देवत्व तच्च महत्त्वमहं मन्ये । किञ्च,
 “यदासौ भगवान् सूर्यः, “अयुक्त” युनक्ति, ‘हरितः’ “हरणान्”
 रसहरणान् “आदित्यरश्मान्” आत्मन्यस्तं गच्छन् ‘सधस्थात्’
 पृथिवीलोकादारुष्य । पृथिवी हि तेषां रसादानार्थं सहस्थानम् ।
 इतो हि ते सर्वे एव रसानाददते । ‘आत’ अथेत्यर्थः । अथ
 तदेव उपसंहृतसर्वरश्मिजाले भगवति सूर्ये, ‘रात्रिः’ ‘घासः’
 “वेसग्महरवयुवती” अचमिश्रयन्ती ‘सिमस्मै’ सिमस्मात्, सर्व-
 स्मात् लोकात् अहरपकृष्य, स तमः ‘तनुते’ । तदेवमेतदपि
 सूर्यस्यैव माहाभाग्यं यदस्य सधियो तमो नश्यन्ति, यश्चानेनो-
 त्स्मृष्टो देशः स तमसा छाद्यत इत्यभिप्रायः । “हरितोऽश्वानिति
 चा” ऐतिहासिकपक्षमतेन ॥

“अपि घोषमार्थं स्यात्, रात्रीव घासस्तनुत इति” घास
 इव रात्री तमः तनुत इत्यर्थः । पूर्वत्र वेसग्महरवयुवती तम-
 स्तनुत इति नास्त्युपमा, इह पुनर्घास इव तमस्तनुत इत्येव-
 मुपमा ॥

यथा च उपमार्थोऽपि युज्यते, “तथा” च “निगम.” “अपि”
 अयं भवति”—“पुनः समथ्यद् विततं वयन्ती मध्या कर्त्तान्य
 धाच्छक्म धारः । उत्संहायास्थाद् व्यु १ तू र्दधररमतिः सविता
 देव आगत् ॥” (ऋ० सं० २, ८, २, ४) । गृत्समदस्ये-

यमार्पम् । सावित्री । त्रिष्टुप् । पृष्ठ्यस्य पष्ठेऽहनि वैश्वदेव-
 शास्त्रे शस्यते तृतीयसवने । “पुनः समव्यद्धितं वयन्ती” ।
 “समनात्सीत्”—इति निर्वचनम् । समवेष्ट्यदित्यर्थः । यथा
 योपित् काचिद् वासो वयन्ती, पुनः सवेष्ट्यत्यस्तमयकाले,
 पुनश्च वितनोत्यादित्य उदिते, एवमियं रात्रिः पुनरेव तमः
 संवेष्ट्यति, योपिदिव वासो वयन्ती । कदा पुनः संवेष्ट्यति ?
 यदा ‘मध्या’ मध्ये ‘कर्त्ताः’ कर्मणां क्रियमाणानां लौकिकवैदि-
 कानां ‘विततम्’ एतद्रश्मिजालम्, ‘शक्म’ स्वात्मप्रसवादपत्यभूतं
 ‘न्यधात्’ न्यदधात्, नीचैर्धत्ते लोकानां प्रकाशनाय । अथवा
 शक्मेति कर्मनाम स्यात्, यदा स्वं प्रकाशं पुनः कर्म निधत्ते,
 निदधाति, उदेति ‘धीरः’ धीमानादित्यः, तदा अहनि अभ्युपस्थिते
 पुनः संवेष्ट्यति रात्रिस्तम इति । अस्तमयं प्रति पुनर्वास इव
 तनोर्नाति । एवमेतस्मिन्नपि मन्त्रे सामर्थ्यादसत्युपमाशब्दे
 वाससा तम उपमीयते । यथेह तथा पूर्वस्मिन्नपि, निगमेऽपोत्ये-
 चमेके मन्यन्ते । अपरे पुनः अपि वोपमार्थं स्यादित्यत्रैवं वर्ण-
 यन्ति,—रात्रीव वासस्तनुत इत्यत्र वासःशब्दोऽहःशब्दपर्याय-
 चाची, तस्योक्ता व्युत्पत्तिः वेसरमहरिति । सा रात्रिः वासस्त-
 नुते, अहस्तनुत इत्यर्थः । रात्रिप्रान्ते हि शुक्लमहर्लक्ष्यते, तेन
 ज्ञायते रात्र्यैवेदं ततमिति । एवमुपमार्थत्वमेके मन्यन्ते,—यदा
 वायमर्थः, तदा “पुनः समव्यद्धितं वयन्ती (ऋ० सं० २, ८, २,
 ४)”—इत्यत्र पुनः समवेष्ट्यदहो रात्रिः, विततमिव वासो
 वयन्ती । कदा ? यदा मध्ये कर्मणां ‘न्यधात्’ निदधाति ।

अस्तं गच्छन् आदित्यः स्वप्नण्डले 'शक्म' रश्मिजालं यदा च 'उदस्थात्' उत्तिष्ठति, स्वरश्मीनुपसंहृत्य 'अघात्' विदधाति 'ऋतून' अहोरात्रलक्षणान् । यदा एवम् 'एयः' 'सविता देवः' 'अलमतिः' पर्याप्तमतिः, 'आगात्' आगच्छति । तदा 'रात्रिः तनुते' 'वासः' अहर्लक्षणम्, 'पुनः' 'सवेष्टयतीत्येवं' मन्यन्ते । यदत्रार्थाविरोधि तत् प्रतिपत्तव्यम् ॥ ३ (११) ॥

इन्द्रेण सं हि दृक्षसे सङ्गमानो अविभ्युपा । मन्दू
समानवर्चसा ॥ इन्द्रेण हि सन्दृश्यसे सङ्गच्छमानोऽविभ्यु-
पा गणेन मन्दू मदिष्णु युवां स्थोऽपि वा मन्दुना तेनेति
स्यात्ममानवर्चसेत्येतेन व्याख्यातम् ॥ ४ (१२) ॥

“मन्दू (१३)”—इति । एतदनघगतम् । “मदिष्णु, मन्दुनेति वा” शब्दसमार्था । “इन्द्रेण सं हि”—इति निगमः । मधु-
च्छन्दस इदमार्घम् । महाव्रते महदुक्थे तृचाशीतिषु शस्यते,
सात्रिकेषु चाहःसु स्तोमातिवृद्धौ प्रातःसवने ब्राह्मणाच्छसिनः
शस्त्रे इन्द्र उच्यते । हे भगवन् ! इन्द्र ! त्वं 'इन्द्रेण' ईश्वरेण,
दीप्तेन वा मरुद्गणेन, नित्यमेव “सङ्गच्छमानः” ‘संदृक्षसे’ “सन्दृ-
श्यसे” । ‘अविभ्युपा’ अभययता, “गणेन”—इत्यव्याहारः ।
तौ च “युवां” मरुद्गणः त्वं च, एकत्र सङ्गती । “मदिष्णु”
हर्षशौलौ, नित्यप्रमुदितावित्यर्थः । ‘समानवर्चसौ’ च समान-
दीप्ती इत्यर्थः । एवं “मन्दू समानवर्चसा”—इत्येतेन द्विवचनेन

मरुद्गणेन्द्रविषयेण निगमो व्याख्यातः । “अपि वा” एवमन्यथा
 “स्यात्” । मन्दु इत्यस्य तृतीयैकवचनान्तत्वेन विपरिणामः,
 एवञ्च सति मरुद्गणविशेषणमेतद्भवति । कथम् ? “मन्दुना”
 मरुद्गणेन, इन्द्र ! सन्दृश्यसे सङ्गच्छमानः । “समानवर्चसा
 इति” एतत् पदं मन्दुनेति “एतेन” पदेन “व्याख्यातम्” यथैव
 हि मन्दु इत्येतत् द्विवचनमेकवचनं वा, एवमेतदपि, —समानवर्च-
 साचिन्द्रमरुद्गणाविति द्विवचनमथवा मन्दुना समानवर्चसा
 च मरुद्गणेन इत्येवं तृतीयैकवचनम् । अपि वा एवं मरुद्गण
 उच्यते,—त्वमिहेंद्रेण सङ्गच्छमानो नित्यमेव सन्दृश्यस इति ।
 समानमन्यत् ॥ ४ (१२) ॥

ईर्मान्तासः सिलिकमध्यमासः संश्रूणासो दिव्यासो
 अत्याः । हंसा इव श्रेणिशो यतन्ते यदाक्षिपुर्दिव्यमज्म-
 मश्वाः ॥ ईर्मान्ताः समीरितान्ताः (सुसमीरितान्ताः)
 पृथ्वन्ता वा मिलिकमध्यमाः संसृतमध्यमाः शीर्षमध्यमा
 वाऽपि वा शिर आदित्यो भवति यदनुशेते सर्वाणि भूतानि
 मध्ये चैषां तिष्ठतीदमपीतरच्छिर एतस्मादेव समाश्रिता-
 न्येतदिन्द्रियाणि भवन्ति संश्रूणासः (दिव्यासो अत्याः)
 शूरः शयतेर्गतिकर्मणो दिव्या दिविजा अत्या अतनाः ।
 हंसा इव श्रेणिशो यतन्ते । हंसा हन्तेर्घ्नन्त्यध्वानं

(श्रेणिश इति) श्रेणिः श्रयतेः समाश्रिता भवन्ति यदा-
 क्षिपुर्पदापन् दिव्यमज्ममजनि माजिमश्वा अस्त्यादित्य-
 स्तुतिरश्वस्यादित्यादश्वो निस्तण्ट इति । स्रदादश्वं
 वसवो निरतप्टेत्यपि निगमो भवति ॥ ५ (१३) ॥

“ईर्मान्तासः (१४)”—इति । एतद्वनवगतम् । “समीरि-
 तान्ताः”—“पृथ्वन्ता वा” इति यथासम्भव शब्दसमाधी ।
 “ईर्मान्तासः”—इति निगमः । दीर्घतमस आर्यम् । “यमेन
 दत्तम्”—इति इयञ्च, द्वे अप्येते अश्वस्तोमीये सूक्ते, तेन चाश्वः
 स्तृयतेऽश्वमेधे, आदित्यस्य रथे येऽश्वा युक्तास्त उच्यन्ते ईर्मा-
 न्तासः, तेषां सप्तानां येऽश्वाश्चत्वारः, ते “समीरितान्ताः”
 विक्षिप्तान्ताः, प्रसृतान्ताः, प्रविरला इत्यर्थः । “पृथ्वन्ता वा”
 तेषामेवाश्वानां पृथ्वीऽन्ताः, पृथूरस्काः, पृथुजघना वा इत्यर्थः ।
 “सिलिकमध्यमाः, संवृतमध्यमाः” संश्लिष्टमध्यमा इत्यर्थः ।
 तेषां हि सप्तानां ये मध्यमास्त्रयः इतरैतरमुत्पीड्य संश्लेषेणा-
 घस्थिताः । अथवा पृथुजघनोरस्कानां सप्तां मध्यमाः शरीरप्र-
 देशाः, सप्तानामपि सश्लिष्टाः संलग्नास्तनवः, निरुदरास्तेऽश्वा
 इत्यर्थः । तथापि हि स्तुतिरूपपद्यत एव । “शीर्षमध्यमा वा”
 सिलिकमध्यमा वा । एवमपि हि शब्दे सारूप्यमस्ति, यो हि
 तेषां सप्तानां मध्यमः, स शिरोभूतः प्रधान इत्यर्थः । “अपि वा”
 एवमन्यथा स्यात् । “शिर आदित्यः” एव “भवति” सर्वभूत
 प्राधान्यात् । “मूर्द्धा, राजेति वा अहमेतमुपासे इति ह विज्ञा-

यते” । यस्माच्चासावनुप्रविश्य प्राणभावेन सर्वभूतानि “शेते”
 आस्ते, तस्मात् सर्वभूताध्ययणात् शिर आदित्यः । स चैतेषा-
 मश्वानां “मध्ये तिष्ठति” शीर्षमध्यमास्त एते शीर्षमध्यमा
 इत्युक्ताः सन्तः सिलिकमध्यमा इत्युच्यन्ते । “इदमपीतरच्छिर
 एतस्मादेव”—इति प्रासङ्गिकम् । “समाश्रितानि” हि “एतत्”
 उत्तमाङ्गम् “इन्द्रियाणि” चक्षुरादीनि “भवन्ति” इति शिर उप-
 पत्तिः । ‘संशूराणासः’ सङ्गताः शूरेण भगवतादित्येन संशूराणाः ।
 “शूरः शवतेर्गतिकर्मणः” स हि परानभिमुग्धो गच्छत्येव, न
 पर्यावर्त्तते । ‘दिव्यासः’ ते हि “दिव्याः” दिविजाताः, ‘अत्याः’
 “अतना.” ते हि अतन्त्येव, मुहूर्त्तमपि नावतिष्ठन्ते । य एवं-
 लक्षणा अश्वान्ते किं कुर्वन्ति ? इति । उच्यते,—‘हंसा इव
 श्रेणिशो यतन्ते’ हंसा इव श्रेणीश्रुताः पङ्क्तीश्रुताः यतन्ते गच्छन्ति ।
 “हंसा हन्ते” ते हि “घ्नन्त्यश्वानम्” । कदा पुनरेवं यतन्ते ?
 “यदाक्षिपु.” ‘यत्’ “यदा” यस्मिन् काले ‘आक्षिपुः’ ‘आपन्’
 आप्नुवन्ति । किम् ? ‘द्वियम्’ ‘अज्मम्’ “अजनि” । अज्य-
 तेऽस्यां गम्यत इति अजनि, वाहिका, स्वर्गपथ इत्यर्थः । यदा
 ते आप्नुवन्ति—उदयादारभ्य यावदस्तमिति, तदैव यतन्ते । के
 पुनस्ते ? इत्युच्यते—‘अश्वाः’ । एवमेतानि ईर्मान्तास इत्येव-
 मादीनि अश्वविशेषणानि, अश्वशब्देन समानविभक्त्यन्तत्वात् ।
 आत्मैवैषां रथो भवत्यात्माश्वा इत्येवं प्रक्रमेण सूर्यदैवत एष
 मन्त्र उक्तः । स पुनरथमश्वस्तुर्तो विनियुक्तस्तदसमञ्जसमिति
 मन्यमानो भाष्यकारः प्रतिसमाधित्सुराह,—“अस्त्यादित्यस्तु-

तिरश्वस्य” इति, अश्वोऽपि ह्यादित्यात्मना स्तूयत इत्यर्थः ।
 आह,—कयोपपत्त्या ? इति । उच्यते, “आदित्यादश्वो निस्तष्ट
 इति”—अनयोपपत्त्या सूर्यात्मना अश्वः स्तूयते । आह,—कुत
 एतत्सूरादश्वो निस्तष्ट ? इति । उच्यते,—“सूरादश्वं वसवो
 निरतष्ट—इत्यपि निगमो भवति” । “यमेन दत्तं त्रि त एनमायु-
 न्निगिन्द्र एणं प्रथमो अध्यतिष्ठत् । गन्धर्वो अस्य रशनामगृम्-
 णात् सूरादश्वं वसवो निरतष्ट ॥”—इति (ऋ० सं० २, ३, ११,
 २) । ‘यमेन’ ‘एनम्’ अस्माकं ‘दत्तम्’ अश्वम् ‘त्रितः’ त्रिस्थानो
 वायुः ‘आयुनक्’ युनक्ति । यत्रायं योक्तव्यः, तत्र वायुना युक्त-
 स्येन्द्रेणार्धिष्ठितस्य ‘अस्य’ ‘गन्धर्वः’ गन्धर्वराजः ‘रशनामगृम्-
 णात्’ नियमेन रज्जुं गृह्णाति । कुतः पुनरयमश्वः ? इत्युच्यते,
 —‘सूरात्’ सूर्यादितमेवंलक्षणम् ‘अश्वं’ ‘वसवः’ ‘निरतष्ट’ निस्त-
 ष्टवन्तः । एवमेतस्मिन् मन्त्रे सूर्यप्रभवोऽश्व इति स्तूयते ।
 “कारणाच्च कार्थ्यमनन्यत्”—इत्युपपद्यते सौर्येण मन्त्रेणाश्वस्य
 स्तुतिरिति ॥ ५ (१३) ॥

कायमानो वना त्वं यन्मातृरजगन्नपः । न तत्
 अग्ने प्रमृषे निवर्त्तनं यद्दूरे सन्निहाभवः ॥ कायमान-
 धायमानः कामयमान इति वा वनानि त्वं यन्मातृरपोऽगम
 उपशाम्यन् न तत्ते अग्ने प्रमृष्यते निवर्त्तनं दूरे यत् सन्निह
 भवसि जायमानः । लोधं नयन्ति पशु मन्यमानाः ।

लुब्धमृषिं नयन्ति पशुं मन्यमानाः । शीरं पावकशो
चिपम् । पावकदीप्तिम् । अनुशायिनमिति वाशिनमिति
वा ॥ ६ (१४) ॥

“कायमानः (१५)” — इति । एतद्गनवगतम् । “चायमानः”
— इत्यवगमः, “कामयमान इति घा” । “कायमानो घना त्वम्”
— इति निगमः (ऋ० सं० ३, १, ५, २) । विष्ण्वामित्रस्ये-
यमार्थम् । बृहती । प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते । हे भगवन् !
अग्ने ! ‘कायमानः’ “चायमानः” पश्यन्नित्यर्थः । अथवा “काम-
यमानः” । किम् ? स्वां योनिम् । कनमाम् ? ‘घना’ “घनानि”
दारुणि । दारुभ्योऽग्निर्जायते, तदेतत् प्रसिद्धमेवोक्तम्, यदा
चाग्निरनुगच्छति अरणी घावगच्छति । ‘मातृः’ वा सर्वभूतनि-
र्मात्रीः ‘अपः’ सापि योनिरेवाग्नेः । “आपो वा अग्नेर्योनिः,—
इति ह विज्ञायते” । अनयोर्योन्वोरन्तरां योनिं ‘यत्’ यदा ‘अज-
गन्’ “अगमः” “त्वम्” । कदा पुनरगमः ? “उपशाम्यन्”—
इत्यध्याहृत भाष्यकारेण, अनुगच्छन्नित्यर्थः । तस्य तदैवमनु-
गच्छतः किम् ? इति । उच्यते,—‘न’ ‘तन्’ ‘ते’ ‘अग्ने’ !
‘प्रमृषे’ ‘निवर्त्तनम्’ । “न प्रमृष्यते” न प्रमृज्यते निवर्त्तनं, घर्त्म,
मार्गो न लुप्यत इत्यर्थः । कथं गम्यते न प्रसृज्यते मार्गः ?
“इति । ‘दूरे’ अपि ‘सन्’ अदृश्योऽपि भूत्वा यस्मात् “इह” पुनः
“भवसि” एव । कदा ? “जायमानः” “यत्” यदा अद्भ्यो जायसे
वैद्युतात्मना, यदा वा अरणिभ्यां जायसे मध्यमानः, तदा ॥

“न सायकस्य विकिते जनासो लोधं नयन्ति पशु मन्य-
मानाः । नावाजिनं वाजिना हासयन्ति न गर्दभं पुरो अश्वान्
नयन्ति” इति (ऋ० सं० ३, ३, २३, ३) । “लोधम् (१६)”—
इति । एतदनवगतम् । “लुधम्”—इत्यवगमः । यस्मिन् निगमे
एष शब्दः सा वसिष्ठे पिणी ऋक् । अह च कापिष्ठलो वासिष्ठः ।
यतस्तान् निर्गधीर्माति ॥

“शीरम् (१७)”—इति । एतदनवगतम् । अग्निरभिधेयः ।
“अनुशायिनमिति वा”—इति, अनुप्रविश्य सर्वभूतानि शेते
इत्यनुशार्या, तमनुशायिनम् । अश्नोति व्याप्नोति वा सर्वभूता-
नीति “आशिनम्” । “शीरं पावकशोचिपं ज्येष्ठो यो दमेष्वा-
दीदाय दीर्घश्चुत्तमः ॥”—इति निगमः (ऋ० सं० ६, ७, ११, ६) ।
भार्गवस्य प्रयोगस्येयभार्षम् । प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते ।
‘शीरम्’ अनुशायिनं व्यापिनं वा अग्निं स्तौमि । “पावकशो-
चिपम्” पावयित्री यस्य शौचिर्दीप्तिः, तं पावकशोचिपम् । किञ्च
‘ज्येष्ठः’ श्रेष्ठः, ‘यः’ प्रधानः ‘दमेषु’ यज्ञगृहेषु ‘आदीदाय’ आदीप्यते,
परिचर्यमाणोऽग्निहोत्रिभिः । किञ्च ‘दीर्घश्चुत्तमः’ यः, दीर्घश्चोत्तम्यः
यो दीर्घश्चुत्तमः । तमग्निं स्तौमि ॥ ६ (१४) ॥

कनीनकेव विद्रथे नवे द्रुपदे अर्भके । ब्रभ्रू
यामेषु शोभेते ॥ कनीनके कन्यके कन्या कम-
नाया भवति क्वेयं नेतेव्येति वा (कमनेनानीयत्

इति वा) कनतेर्वा स्यात्कान्तिकर्मणः कन्ययोरधिष्ठान-
 प्रवचनानि सप्तम्या एकवचनानीति क्षाकपूणिर्विद्वयोर्दारु-
 पादोर्दारु दृणातेर्वा द्रूणातेर्वा तस्मादेव द्रू नवे नवजाते
 अर्भके अष्टद्वे ते यथा तदधिष्ठानेषु शोभेते एवं वभ्रू यामेषु
 शोभेते वभ्र वोरश्वयोः संस्तव इदञ्च मेऽदादिदञ्चऽ मेदा-
 दित्यृपिः प्रसंग्यायाह । सुवास्त्वा अधि तुग्वनि । सुवा-
 स्तुर्नदी तुग्व तीर्थं भवति तूर्णमेतदायन्ति । कुविन्नंसन्ते
 मरुतः पुनर्नः । पुनर्नो नमन्ते मरुतो नसत इत्युपरिष्ठाद्
 व्याख्यास्यामः । ये ते मदा आहनमो विहायमन्तेभिरिन्द्रं
 चोदय दातवे मधम् । ये ते मदा आहननवन्तो वञ्चनवन्त-
 स्तैरिन्द्रं चोदय दनाय मधम् ॥ ७ (१५) ॥

“विद्रधे (१८), द्रुपदे (१९)”—इत्येते पदे एकनिगमे । हे
 अप्यनवगने, पक्षेण चानेकार्थे । ‘विद्रधे’ विद्धे, ‘द्रुपदे’ द्रुममये
 पदे इत्यवगमः । दारुपादौ वा एताभ्यां शब्दाभ्यां विशेष्येते ।
 कन्ययोर्वा पादपाठप्रवचने सप्तम्येकवचनान्ते एते । द्वयोरपि
 पदयोरेक एव निगमः,—“कनीनकेव विद्रधे०—०शोभेते”—
 इति (ऋ० सं० २, ६, ३०, ७) । वामदेवस्यार्पम् । “कन्या कमर्ताया
 भवति” सर्व एव हि तां प्रार्थयन्त एव । अथवा “केयं नेतव्येति
 वा” दानायेत्येवं तां प्रति पिता चिन्तयतीति कन्या । “कमने-

नानीयत इति वा” । “कनतेर्वा स्यात् कान्तिकर्मणः” “कनति (१७) कानिपत् (१८)”—इति कान्तिकर्मसु पठितम् । ‘श्च’ इति उपमायाम् । ‘विद्रधे’ ‘नवे’ ‘द्रुपदे’ ‘अर्भके’—इत्येतानि चत्वारि पदानि “कन्ययोरधिष्ठानप्रवचनानि” “सप्तम्या एकवचनानीति” एवं “शाकपूणिः” आचार्य्यो मन्यते । एकस्मिन् दारुमये पाद-
 र्पाठेऽस्मिन् समधिष्ठेषु पाकाख्येषु अधिष्ठानेषु अधिरुद्धे
 ‘शोभेते’ यथैवं ‘बभ्रू’ बभ्रूवर्णे अश्वे ‘धामेषु’ आजिस्थानेषु
 यमनस्थानेषु, कन्यके, शालभञ्जिके वा । तदेतैश्चतुर्भिः पादैरुच्यत
 इति शाकपूणिराचार्य्यो मन्यते । यास्कस्तु “विद्धयो.” विकृपि-
 ताधोभागयोः “दारुपाट्टो.” अधिरुद्धयोः कन्ययोरभिधानपदान्य-
 भिधायकान्येतानि द्विवचनानीति मन्यते । ताभ्यां ह्यश्विन्योः
 खुराकारत्वेन सारूप्यमस्तीत्येवमुपादानम् । दारुपाट्टोरित्ये-
 तस्मिन् व्याख्यानप्रसक्ते पदे विग्रहप्रसक्तो दारुशब्दो निरुच्यते,—
 “दारु दूणातेर्वा” विदारणार्थस्य (क्र्या० ५०) । “दूणातेर्वा”
 हिसार्थस्य तस्मादेव धातुद्वयादन्यतरस्य “द्रु”—इत्येतदभिधानं
 भवति । द्रुपदे इत्येतदपेक्ष्य “तस्मादेव द्रु”—इत्येतदुक्तम्, द्रुम
 इत्यर्थः । “नवे नवजाते” । “अर्भके अष्टुद्धे” अल्पके इत्यर्थः ।
 “ते” कन्यके एवग्रकारेषु “तदधिष्ठानेषु” तेषु पादुकाख्येषु
 अधिष्ठानेषु अधिरुद्धे “शोभेते” यथा “एवं” “बभ्रू” बभ्रूवर्णे अश्वे
 “धामेषु” आजिस्थानेषु यमनस्थानेषु वा वन्धनस्थानेषु
 मन्दुराख्येषु, वर्त्तमाने शोभेते । ते एवमेव “बभ्रूवोरश्वयोः
 संस्तवः” ॥

“तुग्वनि (२०)”—इति एतदनवगतम् । “तूर्णमेतदायन्ति”—
 इति शब्दसमाधिः । “तीर्थम्” अभिधेयम् । “सुवास्त्वा अधि
 तुग्वनि”—इति निगमः (ऋ० सं० ६, १, ३५, ७) । अस्य ऋक्-
 पादस्य ऋक्छेपापेक्षो निर्णयः । सर्वस्या अपि च तस्या ऋचो
 यस्यामयं पादः, तस्या या आद्यान्या आधस्त्या ऋक्, तदपेक्षो
 निर्णया यतः, अतस्तस्या ऋच. आधस्त्यायाः सङ्क्षिप्यार्थमाह
 भाष्यकारः,—‘इदञ्च मेऽदादिदञ्च मेऽदादिन्यृपः प्रसङ्ख्या-
 याह’—इति । इदञ्च द्रव्यजातं, मम दत्तवानसौ राजेत्येवं,
 प्रसङ्ख्याय’ परिसङ्ख्यानं कृत्वा, ऋपिराह उक्तवानित्यर्थः ।
 कतमा पुनरसौ आधस्त्या ऋक्. यथायमर्थः सङ्क्षिप्यते ? इति ।
 उच्यते,—“अदान्मे पौरुकुत्स्यः पञ्चाशतं त्रसदस्युर्वधूनाम् ।
 महिष्ठो अर्यः सत्पतिः” (ऋ० सं० ६, १, ३५; ६) । सोमरेः
 काण्वन्धेयमार्थम्, परा च, दानप्रशंसा । ‘यः’ ‘अदात्’ ‘मे’ मम,
 ‘पौरुकुत्स्यः’ बहुशत्रुकर्तितुः पुत्रः ‘त्रसदस्यु’ दस्युत्रासनः ।
 किमदान् ? ‘पञ्चाशतं वधूनाम्’ पञ्चाशतं घोढव्यानां कन्यानाम् ।
 ‘महिष्ठ.’ पूज्यतरः । ‘अर्यः’ ईश्वरः । ‘सत्पतिः’ च सतां पाल-
 यिता च । एवंलक्षणः पौरुकुत्स्यः त्रसदस्युः मम दत्तवान्
 पञ्चाशतं वधूनाम् । आह किमेतदेवादात् ? नेति । उच्यते,—
 इदञ्च यदुक्तम् उत्तरञ्च यद् वक्ष्यते । कतरा पुनरसावुत्तरा
 ऋक् ? इति । उच्यते,—“उ त मे प्रियोर्वयियोः सुवास्त्वा
 अधि तुग्वनि । तिसृणां समतीनां श्यावः प्रणेता भुवद्दु वसुर्दि-
 यानां पतिः”—(ऋ० सं० ६, १, ३५, ७) । अप्येतन्,—यदुक्तम्

अपि च यदेतत् वक्ष्यमाणमिति 'उत'—शब्द एवमुभयं सम्भावयति । 'मे' मम 'प्रयियोः' (प्रगम्यते येन, तन् प्रयियुः, धनमश्वादि, तस्य प्रयियोः) धनस्य, बहूदात् । ताभिः कन्याभिः सह 'वयियोः' (ऊयत इति वयियुः बह्नादि, तस्य) च बहूदात् । 'तिसृणां सप्ततीनां' गवाम् । 'श्यावः' श्यामवर्णः कृपः, श्यामवर्णानां 'प्रणेता' प्रकर्षण नेता अग्रतोगार्मी । 'भुवद्वसुः' भावयिता धसूनाम् । 'प्रशस्तः' पूजितलक्षणः । 'दियातां' दानार्हानाम्, देया याः तासां पतिः । ताश्च गा एतत्सङ्ख्यायुक्ताः, एतद्गुणयुक्ताश्च मह्यमदात् । क पुनरस्तावदात् ? 'सुवास्त्वा' सुष्ठु निवास्ताया नद्याः 'अधि तुग्घनि' तीर्थेऽधि, एतत् अदात् मह्यम् । "सुवास्तुः नदी" "तुग्घं तीर्थं भवति" "तूर्णं" हि "एतत्" अवगाहनार्थम् "आयन्ति" । अत्र दानसम्बन्धान् सुवास्तुशब्दो नद्यभिधाने, प्रसिद्धं हि नद्यां दानम्, नदीसम्बन्धाच्च तुग्घशब्दोऽपि तीर्थाभिधायक इत्युपपत्तिः । निगमार्थप्रकाशनायैवं सूक्तगतोऽपि अन्वीक्षितव्य एवार्थ इत्येतत् प्रदर्शितमाचार्येण ॥

"नंसन्ते (२२)"—इति । एतदनवगतम् । "नमन्ते"—इत्यवगमः । "कुचिनंसन्ते"—इति निगमः, "तां धा स्त्रस्य मीन्वद्भुयो विवासे कुचिनंसन्ते मरुतः पुनर्नः । यत् स्रवर्त्ता जिहील्लिरे यद्वाचिग्घ तदेन ईमहे तुराणाम्" ॥ इति (ऋ० सं० ५, ४, २८, ५) । वसिष्ठस्येयमार्षम् । 'तान्' अहं 'मीन्वद्भुयः' मरुतः वर्षस्य सेक्तृन् धनवतः, बलवतः वा 'आविवासे' आभि-

मुख्येन स्थित्वा परिचरामि । किंलक्षणान् पुनः मरुतः आवि-
वासे ? 'रुद्रस्य' इन्द्रस्य स्वभूतान्, आप्तान् वा । अथवा
'मीव्वहुपः' इति रुद्रविषयं षष्ठ्येकवचनान्तं स्यात् मीव्वहुपो
रुद्रस्य स्वभूतानिति । कस्मात् पुनस्तानहं परिचरामि ?
यस्मात् ते मरुतः 'कुवित्' बहु 'नंसन्ते' 'नमन्ते' 'पुनः' षर्पाद्युप-
कारेण अस्मान् प्रति नमन्ते, प्रह्वीभवन्ति । किञ्च, 'यत्सस्वर्त्ता'
यच्छरीरगतम् 'एनः' जिहील्लिरै' लज्जयन्ति, यच्च 'आवि.'
प्रकाशम्, तदेवप्रकारमुभयलक्षणमपि । एनोऽस्मान् 'जिही-
ल्लिरै' लज्जयन्ति । तदेपां मरुतां 'तुराणां' त्वरमाणानां प्रसादेन
उभयलक्षणमपि 'अघयजेमहि' निर्णुदेमहि,—इत्येतत् 'ईमहे'
'याचामहे' अनेन परिचारेण आराध्यैतान् मरुत इति । "नसत
इत्येतदुपरिष्ठात्" द्वादशाध्याये "व्याख्यास्यामः"—"अभि
प्रवन्त समनेव योषाः" (ऋ० सं० ३, ८, ११, ३)—इति व्या-
ख्याने, "नसतिराप्नोतिकर्मा वा नमतिकर्मा वा"—इति ॥

"आहनसः (२३)"—इति । एतद्वनवगतम् । "आहनन-
घन्तः"—इत्यवगमः । "ये ते मदा आहनसः"—इति निगमः,
"परि सोम प्र धन्वा स्वस्तये नृभिः पुनानो अभि वासयाशिरम् ।
ये ते ०—० मघम् ॥"—इति (ऋ० सं० ७, २, ३३, ५) । पाव-
मार्ता सौर्मा । कथेभार्गवस्येयमार्यम् । जगती । हे भगवन् !
'सोम !' 'पृष्प्रधन्व' पृष्प्रक्षर, एतस्मान् दशापवित्रात् ।
'स्वस्तये' स्वस्त्ययनाय अस्माकम् । 'नृभिः' एतैः ऋत्विग्भिः,
'पुनानः' पूयमानः । किञ्च, 'अभिवासय' अभिप्रच्छादय,

अभिभावय । 'आशिरम्' तृतीयसवने । किञ्च, 'ये ते मदा
 आहनसः' ये ते मदाः तद्य आहननवन्तः, "वञ्चनवन्तः" सम्मो-
 हयितारः, 'विहायसः' महान्तः, तैः 'इन्द्र' 'चोदय' प्रेरय, 'दातवै'
 "दानाय" 'मघं' धनम् । यथास्माकं तैर्मदैरनभिहतचेताः सन्
 दद्यान् मघं धनमित्यर्थः ॥ ७ (१५) ॥

उपो॑ अदर्शि॑ शुन्ध्युवो॑ न वक्षो॑ नो॒धा इवा॑चिरकृत-
 प्रियाणि॑ । अ॒द्रम॑सन्न स॒सतो॑ बो॒धय॑न्ती शश्वत्त॒मागा॑त्पुनरे-
 युपो॑णाम् ॥ उपादर्शि॑ शुन्ध्युवः शुन्ध्युरादित्यो भवति शोध-
 नात्तस्यैव वक्षो भामाध्यूढ इदमपीतरद्वक्ष एतस्मादेवाध्यूढं
 काये शकुनिरपि शुन्ध्युरुच्यते शोधनादेवोदकचरो भव-
 त्यापोऽपि शुन्ध्युव उच्यन्ते शोधनादेव नोधा ऋषिर्भवति
 नवनं दधाति स यथा स्तुत्या कामानाविष्कुरुत एवमुपा रूपा-
 ण्याविष्कुरुतेऽन्नसदन्नान्नं भवत्यन्नमादिनीति वाञ्छसानिनीति
 वा । स॒सतो॑ बो॒धय॑न्ती शश्वत्त॒मागा॑त् पुनरे॑ युपो॒णाम् ।
 (स्वपतो॑ बो॒धय॑न्ती) शाश्वतिकतमागात् पुनरे॑ युपो॒णाम् ।
 ते वाशी॑मन्त इष्मिणः॑ । ईषणि॑न इति वैषणि॑न इति
 वार्षणि॑न इति वा वाशीति॑ वाङ्नाम वाश्यत॑ इति सत्याः ।
 शंसा॑वाध्वर्यो॑ प्रति॑ मे गृणी॑हीन्द्राय॑ वाहः॑ कृणवा॑व जुष्टम् ।

अभिवहनन्तुतिमभिपवणप्रवादां स्तुतिं मन्यन्त ऐन्द्री त्वेव
शस्यते परितक्म्येत्युपरिष्ठाद् व्याख्यास्यामः ॥ ८ (१६) ॥

इति चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ ४, २ ॥

“अन्नसन् (२४)” — इति । एतद्गनवगतम् । “अन्नसादिनीति
वा अन्नसानिनीति वा” शब्दसमाधी । “उपो अदर्शि—इति
निगमः (ऋ० सं० २, १, ७, ४) । कक्षीवत आर्षम् । औपसी ।
त्रिष्टुप् । प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते, ‘उपो अदर्शि’ उपश्लिष्टा
दृश्यत इयमुपाः । कस्य ? ‘शुन्ध्युवः’ शोधयितुरादित्यस्य,
आदित्यो हि यदप्यशुचिर्भवति, तदपि रश्मिभिः स्पृष्ट्वा शुची-
करोति । “सूर्यः पवित्रमुच्यते”—इति घश्यति । तमांसि
वा शोधयतीति शुन्ध्युः, तस्य शुन्ध्युवः । कथं पुनरुपश्लिष्टा
दृश्यते ? ‘वक्षो न’ वक्ष इव, यथा तस्य स्वभासः स्वप्रकाशजालं
वक्षोभूतमेतस्मिन् मण्डलेऽध्यूढम्, एवमियमुपा एतस्मिन् मण्डले
उपश्लिष्टा दृश्यते, सन्निकर्षात् । प्रासङ्गिकमुच्यते शब्दसामा-
न्यात्,—“इदमर्पातरत्” “वक्षः” पुरुषवक्षः, पशुवक्षो वा अङ्गम्
“एतस्मादेव” वहेर्धातोः (भू० प०), इदम् “अध्यूढम्” अधिप्रवे-
शितमेव “काये” शरीरे भवति । “शकुनिरपि” य एष मद्गुर्नाम,
अयमपि “शुन्ध्युरुच्यते” “शोधनादेव” यो हि “उदकचरो
भवति” नित्यशुद्ध एवेति शुन्ध्युः । “आपोऽपि शुन्ध्युव उच्यन्ते”
ता अपि हि शोधयन्ति । “एवं” तावदियम् “उपाः” आदित्य-
स्यवक्ष इवोपश्लिष्टा दृश्यते । किञ्च इयमेवोपा नोधाः इवाविष्क-

तप्रियाणि “नोधा ऋषिर्भवति” स हि “नवनं” स्तोत्रं देवताः प्रति “दधानि” । “स यथा” स्वमुखोद्गुणीर्णया “स्तुत्या” प्रियाण्यात्मनः “कामान्” स्वानि कामाख्यानि “आविष्कुरुते” आविष्करोति, प्रकाशति देवताः प्रति । “एवम्” इयम् “उपाः” स्वात्मनः एवोद्गीर्णेन प्रकाशेन “रूपाणि” जनानाम् “आविष्कुरुते” प्रकाशीकुरुते । किञ्च, इयमेवोपाः ‘अन्नसन्न ससतो बोधयन्ती’ “अन्न अन्नम्” तत् प्रतिकर्तव्यतया सीदति, तद्वा सनोति, सम्भजत इति “अन्नसत्” गृहाधिकारे नियुक्ता अन्नसाधिका ह्यी । सा यथा प्रातरैव क्षीराद्युपादानार्थं ‘ससतः’ “स्वपतः” जनान्, दोहकादीन् “बोधयन्ती” अन्नं साधयिष्यन्ती, एवमुपा अपि जनान् बोधयन्ती, तत्काले हि ते इतिकर्तव्यतार्थं जनाः प्रतियुध्यन्ते, तेनैतयैव बोधिता भवन्ति । आह,—कदा पुनरेतद्भवति ? इति । उच्यते,—यदा ‘शश्वत्तमागात्’ “शाश्वतिकतमा” नित्यतमा “आगात्” आगच्छति, तदैव जनान् बोधयति, एवमुपा रूपाण्याविष्कुरुते । एवञ्च वक्ष इवोपा आदित्यस्य दृश्यते । आह,—का वा सा शश्वत्तमा इयमुपाः ? इति । उच्यते,—‘पुनरेयुषीणाम्’ “पुनरागामिनीनाम्”—इत्यर्थः । या एताः काश्चिद्गत्वा पुनरागच्छन्ति, ताः पुनरेयुष्यो गावः, अन्या वा, तासां पुनरेयुषीणामिति निर्धारयति । एषैव ‘शश्वत्तमा’ शाश्वतिकतमा । एवमेतस्मिन् मन्त्रे, सा यथा अन्नसदित्यन्नसाधिका ह्यी उच्यते, सा हि तत्काले जनान् दोहकादीन् बोधयति, उपा धपि च तत्काल एवागच्छतीति,

एवमुपमानमुपपद्यत इत्युपपत्तिः । अन्ये तु भक्षिकामग्रसदं मन्यन्ते, सापि ह्यग्ने सीदति, सनोति वात्रं तत्काले च प्रतिबुध्यमाना अन्यान् बोधयतीति ॥

“इष्मिणः (२५)” — इति । एतदनवगतम् । ईषणिन इति वा, एषणिन इति वा, आर्षणिन इति वा” शब्दसमाधयः । “श्रियसे कं भानुभिः सं मिमिक्षिरे ते रश्मिभिस्त ऋकभिः सुखादयः । ते वाशीमन्त इष्मिणो अभीरवो विद्रे प्रियस्य मास्तस्य धाम्नः” ॥ इति निगमः (ऋ० सं० १, ६, १३, ६) । राहुगणस्य गोतमस्येयमार्षम् । जगती । मास्तस्य प्रियङ्गवस्य चरोरिय याज्या, तत्र हुक्त्म् “प्रियवती याज्यानुवाक्ये भवतः” — इति । ‘श्रियसे कम्’ श्रियांऽर्थाय यजमानाय आत्मने वा, कमित्यनर्थकमेव, कामये इति वा अस्यार्थः । ‘भानुभिः’ दीप्तिभिः सूर्यरश्मिभिः, येऽन्तरिक्षे मस्तः ‘सम्मिमिक्षिरे’ सङ्गच्छन्ते, ‘ते’ एव ‘रश्मिभिः’ सर्वलोकनियन्तृभिः ‘सम्मिमिक्षिरे’ — इत्येतदेवानुवर्त्तते । ‘ते’ एव ‘ऋकभिः’ रसहर्तृभिः सम्मिमिक्षिरे । ‘सुखादयः’ सुखदातारः जनानाम् । शोभनानां वा हविषां खादितारः, अत्तारः, ‘सुखादयः’ । ‘ते’ एव ‘वाशीमन्तः’ वाग्मिनः ? ‘इष्मिणः’ “ईषणिनः” उपगमनवन्तः, “एषणिनो वा” इच्छावन्तः, “आर्षणिनो वा” आभिमुख्येन सर्वार्थानां द्रष्टारः, ‘अभीरवो विद्रे’ विदारयितव्ये शत्रौ प्राप्ते विगतभयः, अथवा ‘विद्रे’ वेदुमि, जाने । य एवंलक्षणा मस्तः, तेषां मस्तां यत् स्थानम् अन्तरिक्षलोकः, तस्य ‘प्रियस्य’ इष्टस्य ‘मास्तस्य’

मरुतां स्वभूतस्य 'धाम्नः' स्थानस्य प्राप्तये, तानेव मरुतः स्तोमी-
त्यध्याहारः । एवमेतस्मिन् मन्त्रे 'वाशीमन्त इप्मिणः'—इत्ये-
तस्मादेकवाक्चसम्बद्धात् 'इप्मिणः'—इत्येतन्मरुद्विशेषणम् ।
“वाशीति वाङ्नाम” । “वाशी (११), वाणी (१२)”—इति
पठितं वाङ्नामसु । वास्यत इति कारकावधारणम् ॥

“वाहः (२६)—इति । एतदनवगतम् । पक्षेण चानेका-
र्थम् । “शंसावाव्यर्यो प्रति मे गृणीहीन्द्राय वाहः कृणवाव
जुष्टम् । एदं वर्हिर्यजमानस्य सीदाथा च भूदुक्थमिन्द्राय
शस्तम् ॥”—इति निगमः (ऋ० सं० ३, ३, १६, ३) । विश्वा-
मित्रस्येयमार्षम् । त्रिष्टुप् । होता ब्रवीति,—हे 'अध्वर्यो' ।
एहि 'प्रति गृणीहि' 'शंसाव' आवामुभावपि, न ह्यप्रतिगीर्यमाणं
शस्यते, नाप्यशस्यमानं प्रतिगीर्यते, एवमितरैतरोपकारकत्वमभि-
प्रेत्योक्तं द्विवचनम्,—'शंसाव' इति । एवमितरैतरगुणसम्पन्नमेतन्
'वाहः' स्तोत्र 'कृणवाव' आवाम् । स्तोम एव हि देवानां घोढा
भवति । “वाहिष्टो वां हवानां स्तोमः । (ऋ० सं० ६, २,
२६, १)”—इति, “घोढतमो हानानां स्तोमः”—इति हि
घक्ष्यति । एवमियमभिवहनस्तुतिः । एवमेतच्छस्त्रमाभिमुख्य-
गामि “इदम्” 'इन्द्राय' इन्द्रार्थम्, 'जुष्टम्' प्रियम्, तस्य यथा
स्यात् तथा कुर्वः । अन्ये त्वेनाम् “अधिषवणप्रवादां” सोमा-
भिषवणप्रवादिनां स्तुतिं मन्यन्ते, वाहःशब्दो हि उदकवाहाभिधा-
नसारूप्यात् तत्र युक्तरूपतर इति श्रुत्या यदा पुनरैवं, तदैवमर्थो
योज्यः,—'इन्द्राय' 'इदं' 'वाहः' सोमोदकपूर्णमधिषवणफलका-

क्यं वाहः 'जुष्ट' प्रियं यथा स्यान् तथा कुर्यः । तद्धि 'सुशस्त' सुप्रतिगीर्णञ्च इन्द्रस्य प्रीतिजनकं भवति । एतदेव कर्त्तव्यमा-
 चाभ्यां यतः, अतो ब्रवीमि,—'एदं बर्हिः यजमानस्य सीद' एतद्
 बर्हिः, यदेतदग्रतःस्तीर्णमग्रेण होतारं बर्हिः । 'सीद' "स प्रतिग-
 रायोपविशति"—इति ह्युक्तम्, 'यजमानस्य' अभिप्रेतकामावाप्तये
 आसीद् । मा अवमंस्थाश्चिरंणैतच्छ'स्यत इति, उपविष्ट्वेत् त्वं
 ममाग्रतः । 'अथ' अनन्तरमेव 'भूत्' भवति । 'उक्थं' शस्त्रमेतत्,
 इन्द्रार्थं शस्तम्, नात्र मम वाङ्मृपेत्यभिप्रायः । एवमियमभि-
 चहनस्तुतिः, अथवा अधिषवणप्रवादा स्तुतिः, उभयथापि तु
 इयम् "ऐन्द्री त्वेव शस्यते" इदमेवैकमभिधानमत्र व्युत्पाद्यत
 इत्यभिप्रायः ॥

“परितक्म्या (२७)”—“इति” । “एतदुपरिष्ठाद् व्याख्या-
 स्यामः” षोडशाध्याये, तत्र हि एतत् “किमिच्छन्ती सरमा प्रेद
 मानद् (ऋ० सं० ८, ६, ५, १)”—इत्येतस्मिन् मन्त्रे प्रसक्तमा-
 यास्यतीति लाघवार्थमुत्कृष्टमिति ॥ ८ (१६) ॥

इति निरुक्तवृत्तौ नवमाध्यायस्य (चतुर्थाध्यायस्य)

द्वितीयः पादः ॥ ४, २ ॥

तृतीयः पादः ।

सुविते सुइते सूते सुगते प्रजायामिति वा । सुविते मा
 धा इत्यपि निगमो भवति । दयतिरनेककर्मा । नवेन पूर्वं
 दयमानाः स्यामेत्युपदयाकर्मा । य एक इद्विदयते वस्विति
 दानकर्मा वा विभागकर्मा वा । दुर्वर्त्तुर्भीमो दयते वनानीति
 दहतिकर्मा । दुर्वर्त्तुर्दुर्वारः विदद्वसुर्दयमानो वि शत्रूनि
 हिंसाकर्मा । इमे सुता इन्दवः प्रातरित्वना सजोपसा पितृ-
 तमश्विना तान् । अयं हि वा मृतये वन्दनाय मां वायसो
 दोषा दयमानो अवबुधत् । दयमान इति । नृ चिदिति
 निपातः पुराणनवयोर्नू चति च । अद्या चिन्नु चित्तदपो
 नदीनाम् । अद्य च पुरा च तदेव कर्म नदीनाम् । नृ च
 पुरा च सदनं रयीणाम् । अद्य च पुरा च सदनं रयीणां
 रयिरिति धननाम रातेर्दानकर्मणः ॥ १ (१७) ॥

“सुविते (२८)”—इति । एतदनवगतम् । अनेकार्थञ्च । ‘सु,
 इते’—इति, “सूते”—इति शब्दसमाधी । अत्र यदा “सु इते”
 इति विपरिणामः, तदा “सुगते” इत्यर्थः । यदा “सूते” इति, तदा
 “प्रजायाम्” सूते देवदत्ता पुत्रमिति प्रजायत इत्यर्थः । एवं ‘सुविते’

—इत्यस्य “सु इते, सूते” शब्दसमाधौ । तयोरेतद् यथासङ्ख्ये-
नार्थवचनम्, “सुगते, प्रजायामिति” । “सुविते मा धाः”—
इत्यपि निगमः । “अनाधृष्टमस्य नादृष्यं देवानामोजो अभि
शस्तिपाः । अनभिशस्त्यञ्जसा सत्यमुपगोपां सुविते मा धाः”—
इति । अनेन तानूनपत्रं संस्पृश्यते । हे तानूनपत्र ! ‘अनाधृष्टमसि’
अनाधर्षितमसि, त्वयि स्पृष्टे समयोपयन्त्रिता ह्येते नान्योऽन्य-
स्मिन् द्रोहमुपयाम्यन्त्यन्त्रिवजः । कुतः पुनरंतन् सामर्थ्यं तव ?
इति । इतः, - यस्मान् ‘अनाधृष्यं देवानामोजः’ अनाधर्षणीयं
त्वम् । ओजो बलमित्यर्थः । किञ्च, ‘अभिशास्तिपाः’ अभिशंस-
नान् पासि त्वम् । ‘अनभिशस्ति’ नाभिशंसनीयं केनचित्,
अनवद्यमित्यर्थः । ‘अनु मे’ ‘इदं व्रतं व्रतपतिः’ ‘मन्यताम्’ अनु-
मन्यताम् ‘इदं व्रतं’ कर्म, ‘व्रतपतिः’ अग्निः । ‘मे’ मयोपेयमानाम्
एनां ‘दीक्षाम्’ ‘अनुमन्यताम्’ ‘दीक्षापतिः’ सोमः । किञ्च,
‘अञ्जसा’ अनन्तहितम्, अहम् ‘सन्ध्यम्’ उपगोपम्’ उपगतवान् ।
योऽहमेतदस्पृशाम्, स त्वं हे तानूनपत्र ! एवमुपगतवन्तं मा
‘सुविते’ सुगते स्थाने, यत्र गताना शोभनं गतं भवति, तत्र धेहि,
अथवा प्रजायां जनयितव्यायां धेहि, यथा ग्रहपत्या स्याम तथा
कुर्वित्यर्थः ।

“दयति (२६)” —इति । एष शब्दः “अनेककर्मा” अनेकार्थः,
नत्वेनेकविकल्पप्रकृतिः,—यथा सुवितेशब्दस्य अन्येनान्येन धातुना
चिगृह्यानेकार्थत्वमुक्तम्,—इणा चिगृह्य “सु इते”—इति गत्य-
र्थत्वम् । सूतिना चिगृह्य “सूते”—इति च प्रजायर्थत्वम्, नैवमिह ।

किन्तर्हि ? एकप्रकृतेरेवायं शब्दोऽनेकार्थो भवतीत्यस्य विशेष-
स्योपद्योतनार्थमुदाहरति । एवमुच्यमानेऽप्यनेकार्थत्वे दयतिर-
नेककर्मवेत्येवमुक्तम् । अन्ये तु ब्रुवते,—यथा “सुविते” शब्दोऽ-
नेकार्थोऽनवगतसंस्कारश्च, नैवमयम् । किन्तर्हि ? अनेकार्थ
एवायमिति ॥

एवमनेकार्थत्वं प्रतिज्ञाय उदाहरणेनैवोपपादयति,—“नवेन
पूर्वं दयमानाः स्याम”—“इति” एतस्मिन् मन्त्रे दयतीत्येष शब्दः
“उपदयाकर्मा” । उपदयेति रक्षणमुच्यते । ‘नवेन’ धान्येन
‘पूर्वं’ पुराणं ‘दयमानाः’ रक्षन्तः ‘स्याम’ पुराणेन च नवम्, इष्टं
हि नवेन पुराणस्य च रक्षणं, पुराणेन च नवस्य, प्रसिद्धं च
लोके । तस्मादिहायमुपपद्यते उपदयाकर्मा । चतुर्दशोऽध्याये
इत्यस्य शेषः ॥

“य एक इद् विदयते वसु”—“इति” एतस्मिन् मन्त्रे “दान-
कर्मा वा, विभागकर्मा वा” । “य एक इद् विदयते वसु मर्त्ताय
दाशुपे । ईशानो अप्रतिष्कृत इन्द्रो अङ्ग ॥” इति (ऋ० सं० १,
६, ६, २) । राहुगणस्य शीतमस्यार्पणम् । ऐन्द्री । उष्णिक् ।
‘यः’ इन्द्रः ‘एकः इद्’ एक एव स्वतन्त्रः ‘वि’ विविधं ‘वसु’ धनं
‘दयते’ ददाति । कस्मै ? ‘मर्त्ताय’ मनुष्याय । किलक्षणाय ?
‘दाशुपे’ दत्तवते हवींषि । अथवा विभागकर्मा । ‘दाशुपे’ ‘वसु’
‘विदयते’ विभजते इत्यर्थः । किलक्षणः पुनरिन्द्रो ददाति,
विभजते वा ? इति । उच्यते,—‘ईशानः’ ईश्वरः, ‘अप्रतिष्कृतः’
अप्रतिस्त्रलितः संग्रामेषु । ‘इन्द्रः’ ‘अङ्ग’ क्षिप्रं धनं ददाति,

विभजते वा, 'दाशुपे' यजमानाय, तमहं स्तौमि, सोऽसाकमेतत्
 करोत्वित्यभिप्रायः । ईशानः, इन्द्रः, अन्यत्र दानविभागाभ्यां
 'दाशुपे यजमानाय वस्त्रैकवाक्ये श्रूयमाणं किमन्यत् कुर्यान् ?
 तस्माद् वाक्यसामर्थ्यादत्र "दानकर्मा वा विभागकर्मा वा"—
 इत्युपपद्यते ॥

"दुर्वत्तुर्भूमो दयते वनानि" — "इति" एतस्मिन् मन्त्रे
 "दहतिकर्मा" । निगमप्रसक्तं निर्वाचीति,— "दुर्वत्तुः दुर्वारः"
 दुर्वारणीय इत्यर्थः । "अथ जिह्वा पापतीति प्र वृष्णो गोपुयुधो
 नाशनिः सृजाना । शूरस्येव प्रसितिः क्षातिरग्नेर्दुर्वत्तुर्भूमो
 दयते वनानि ॥" इति (ऋ० सं० ४, ६, ८, ५) । आग्नेयी ।
 भरद्वाजस्यार्षम् । त्रिष्टुप् । प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते ।
 उपज्वलितस्याग्नेः 'अथ' अथ, अनन्तरमेव तस्य 'जिह्वा' ज्वाला
 दारुपु 'पापतीति' पुनः पुनः पतति, 'प्रवृष्णः' प्रवर्षितुः इन्द्रस्य
 'गोपुयुधः' गवार्थं वादे पणिभिः सह असुरैर्गुध्यते, अथवा
 'गोपु' अप्सु, मेघेन सह युध्यत इत्यर्थः । 'न'— इत्युपमा, इन्द्रस्य
 गोपु युध्यत इव । 'अशनिः' 'सृजाना' तेनैव सृज्यमानो यथा
 पतति अशनिर्वज्रः, तथा अग्नेर्ज्वाला दारुपु पापतीति । किञ्च,
 'शूरस्येव प्रसितिः क्षातिरग्नेः' । यथा कस्यचित् 'शूरस्य'
 विक्रान्तस्य वा अप्रतिहतग्नेः 'प्रसितिः' प्रसहनं संग्रामानुप्रवेश-
 मार्गः छिन्नभिन्नरुग्णैः शत्रुभिः प्रकीर्णः स्यात्, एवमस्य 'अग्नेः'
 'क्षातिः' दहनमार्गः, ईषत्प्लुष्टार्द्धदग्धमस्मीभूतैर्वृक्षैर्गुल्मादिभि-
 र्वाकीर्यते । कदा पुनरेतद् भवति ? 'दुर्वत्तुः' दुर्वारः, दाया-

र्नाभूतः, 'भीमः' सर्वप्राणिभयङ्करो यदायमग्निः 'दयते' दहति ।
किम्? 'धनानि' । एवमयमाग्नेये मन्त्रे वनशब्दसन्निकर्षे
धूयमाणे द्यतिशब्दो दहनादन्यत् किमभिदध्यात्? तस्मात्,
सामर्थ्यादिहायं "दहनकर्मा"—इत्युपपत्तिः ॥

"विदद्वसुर्दयमानो विशत्रून्"—"इति" एतस्मिन् मन्त्रे
"हिसाकर्मा" । "इन्द्रः पूर्भिदातिरदासमर्कैर्विदद्वसुर्दयमानो
विशत्रून् । ब्रह्मजूतस्तन्वा वावृधानो भूरिदात्र आपृणद्रोदसी
उभे ॥" इति (ऋ० सं० ३, २, १५, १) । विश्वामित्रस्येय-
मार्पम् । त्रिष्टुप् । उद्भिद्वलभिदोर्निष्केवल्ये निविद्धानीयस्य
सूक्तस्य प्रथमैवेयम् । 'इन्द्रः' 'पूर्भिन्' असुरपुरां मेघानां वा
भेत्ता, अद्भिः पूर्णा अपो वा पालयन्तीति मेघाः, पुरः, "पृ पालन-
पूरणयोः (ऋ० ५०)"—इत्येतस्य । 'आतिरत्' आभिनत् ।
'दास' दासयितव्यं मेघम् । कः सहायैः सह? 'अर्कैः' वृक्षैः,
देवैर्माध्यमिकैर्वा । किलक्षणः पुनरसाविन्द्रः, य आतिरत् ?
'विदद्वसुः' प्राप्तधनः । किं कुर्वन् आतिरत् दासम्? 'विदय-
मानः' द्विविधं हिंसन् 'शत्रून्' ये मेघवधप्रतिबन्धिनः । आह,—
किं विदद्वसुत्वेनैवैकेन गुणेन युक्तो य इन्द्रः, स एतदकरोत् ?
नेत्युच्यते,—'ब्रह्मजूतः' च ब्रह्मणा स्तुतिलक्षणेन 'जूतः' प्राप्तः,
प्रीतो वा, ब्राह्मणतन्वा शरीरेण 'वावृधानः' वर्द्धमानः 'आपृणत्'
आपूरयति । 'रोदसी' द्यावापृथिव्यौ उभे अपि 'भूरिदात्रः' बहुदानश्च
इन्द्रो दासमातिरत् । एवमत्र "विदद्वसुर्दयमानो विशत्रून्"—
इति शत्रुसन्निधौ दयतेः किमन्यत् सामर्थ्यमुपपद्येतान्यत्र वधात् ?

“इमे सुता इन्दवः प्रातरित्वना सज्जीपसा पिवतमश्विना
तान् । अहं हि वा मूतये चन्दनाय मां चायसो दोषा दयमानो
अयूतुधत्” — इति । “दयमान इति” । अत्र दयतिर्गत्यर्थः ।
दयमान उद्धीयमानः काकोऽन्तरिक्षेणाधस्तात् मां सुप्तं दोषायाम-
बोधयत् । मृग्योऽत्र शेषः ॥

“नू चित् (३०)” — इति । एषः “निपातः” अनेकार्थत्वेनेह
समाह्वतः । न हि निपातानां प्रकृतिप्रत्ययादिसंस्कारोऽस्ति,
यस्यानवगतं स्यात् । स च पुनरयं “पुराणनवयोः” अर्थयोर्व-
र्त्तते । प्रकरणोपपदवशात् पुराणतां कस्यचिदर्थस्यावद्योतयति,
नवतां च कस्यचित् ॥

“नू च (३१)” — “इति च” । अयमपि पुराणनवयोरर्थयो-
र्वर्त्तते । अयन्तु नू चिदित्येतस्यैवार्थसामान्यप्रसङ्गादसमाह्वत
एवोदाहृतः ॥

नू चिदित्यस्योदाहरणम्, — “अद्या चिन्नू चित्तदपो नदीनां
यदाभ्यो अरदो गातुमिन्द्र । निपयता अन्नसदो न सेदुस्त्वया
इदानीं सुकतो रजांसि ॥” — इति (ऋ० सं० ४, ७, २, ३) ।
भगद्वाजस्येयमार्पम् । त्रिष्टुप् । उक्त्यपर्यायिष्यच्छावाकस्य
शस्त्रे माध्यन्दिने सवनं विनियुक्ता । ‘अद्य’ च पुरा च, तदेव
कर्म ‘नदीनां’ वर्त्तते । कतमत् ? ‘तत्’ उद्दिश्य वहन कर्म ।
कथं नाम ? अस्य लोकस्योपकारायाजन्वमेता वहेयुरिति ।
गातु” गमनमार्गम् ‘आभ्यः’ नदीभ्योऽर्थाय त्वम् ‘अरदः’ अवन-
स्त्वम् । किं गमनम् ? गच्छन्त्यनेनेति गमनम् । हे ‘इन्द्र !’

तदेव कर्माद्यापि वर्त्तते, तासां नदीनाम्, यथा व्यादिष्टमेव 'त्वया' । ताभिरद्यापि तदनुष्ठीयत इत्यभिप्रायः । यदुक्तं पुरस्तादपि, "इन्द्रो अस्मां अरुदन्"—इत्यत्र । एवं तावदयं त्वद्यैव नद्यर्थनिनोपकारेणानुगृह्यते लोकः । किञ्च, 'निपर्वता अद्भसदो न सेदुः' । यः एते 'पर्वताः' पर्ववन्तो मेघाः, 'अद्भसदः' निष्पादयितव्यमन्नमस्माभिरित्येतदर्थमुद्दिश्यान्तरिक्षे लोके सीदन्ति, अवतिष्ठन्ते, गच्छन्ति वा, तेऽपि युष्मद्दीर्घ्योपमृदिता एवोदकभूताः, नीचीभूम्यामत्र, निष्पत्त्यर्थं 'सेदुः' सीदन्तीत्यर्थः । तदेव कृत्वा (किं बहुना) सर्वथाप्युदकप्रदानद्वारेण त्वद्यैवैतानि, हे 'सुकर्मन् ! 'दृढानि' दृढीकृतानि 'रजांसि' लोका इत्यर्थः । न्वञ्च देवायैवमन्नमुदकञ्च न व्यधास्यः, सर्वं पयैते लोका नाम-विष्यन्नित्यभिप्रायः । इहाद्यैतस्य सन्निधौ वर्त्तमानो नृचिदित्येष पुराणाभिधायीत्युपपद्यते । इह पुराणनवशोऽग्नियुक्तम्, तत्र पुराणाभिधायित्वस्योत्तदुदाहरणम्, नवाभिधायिनः "नृ चिन्नु वायोरमृतं विदस्येत्" अत्र हि वक्ष्यति,—“नचञ्च पुराणञ्चेति” ॥

नृ चेत्यम्योदाहरणम्,—“नृ च पुरा च सदन् रयीणां जातस्य च जायमानस्य च क्षाम् । सुतश्च गोपां भवतश्च भूरि-
दवा अग्निं धारयन् द्रविणोदाम् ।” इति (ऋ० सं० १, ७, ४, २) । कुत्सस्येयमार्यम् । पृष्ट्यस्य पृष्टेऽहनि अग्निमारुते शस्त्रे जातवेदस्ये सूके शस्यते । 'नृ च पुरा च सदन्म्' अथ च पुरा च सदन्म् । कस्य ? 'रयीणां' धनानाम् । किञ्च, 'जातस्य' उपपन्नस्य 'जायमानस्य' 'च' अभिनिष्पद्यमानस्य भूत-

जातस्य 'क्षाम्' निवासमित्यर्थः । "तस्मात् सर्वानृतून् पशवो-
ऽग्निमभिसर्पन्तीति विज्ञायते" । "यत्र गां शयानां निर्जगति
मृतामेतामद्विद्वान् मन्यतेऽन्वगन्ती क्षोवैते प्रविशन्तीति च विज्ञा-
यते" । तस्मादुपपद्यते स्थानत्वं निवासत्व चाग्नेः । 'सतश्च'
निष्पन्नस्य भूतजातस्य 'गोपां' गोतारम्, 'भवतश्च' उत्पद्यमानस्य
'भूरैः' बहुन., गोतारमित्यनुवर्त्तते । य एवंलक्षणोऽग्निस्तं
'द्रविणोदां' धनस्य दातारम्, 'देवाः' 'धारयन्' धृतवन्त इत्यर्थः ।
क ? हविवहनकर्मणि ? "अथा देवा दधिरं हव्यवाहम्"—
इति वक्ष्यति । एवमिह पुग चेत्यस्य सन्निधौ नू चेत्येप शब्दो
वर्त्तमानो नवाभिधायीत्युपपद्यते । पुराणाभिधायित्वे पर्योप्य-
मस्योदाहरणम् ॥ १ (१७) ॥

विद्याम् तस्य ते वयमकूपारस्य दावने । विद्याम्
तस्य ते वयमकूपारणस्य दानस्यादित्योऽप्यकूपार उच्यतेऽ-
कूपारो भवति दूरपारः समुद्रोऽप्यकूपार उच्यतेऽकूपारो
भवति महापारः कच्छपोऽप्यकूपार उच्यतेऽकूपारो न कूप-
मृच्छतीति कच्छपः कच्छं पाति कच्छेन पातीति वा
कच्छेन पिबतीति वा कच्छः खच्छः खच्छदोऽयमपीतरो
नदीकच्छ एतस्मादेव कमुदकं तेन छाद्यते । शिशीति
शृङ्गे रक्षसे विनिक्षे । निश्यति शृङ्गे रक्षसो विनिक्षणाय

रक्षो रक्षितव्यमस्माद्रहसि क्षणोतीति वा रात्रौ नक्षत
इति वा । अग्निः सुतुकः सुतुकेभिरश्वैः । सुतुकनः
सुतुकनैरिति वा सुप्रजाः सुप्रजोभिरिति वा । सुप्रायणा
अस्मिन् यज्ञे विश्रयन्ताम् । सुप्रगमनाः ॥ २ (१८) ॥

“दावने (३२)”—इति । एतदनवगतम् । “दानस्य”—
इत्यवगमः । “अकूपारस्य (३३)”—इति । एतदनवगतम् ।
अनेकार्थम् । “अकूपरणस्य”—इत्यवगमः । द्वयोरप्येतयोरेक
एव निगमः, “यन्मन्यसे वरेण्यमिन्द्र द्युक्षं तदा भर । विद्याम
तस्ये ते वयमकूपारस्य दावने ॥”—इति (ऋ० सं० ४, २, १०,
२) । अत्रेभीमस्येयमार्षम् । अच्छावाकस्य तार्तीयसघनिके
आवापे नियुक्ता, “यदिन्द्रचित्र”—इति, इयञ्च । हे ‘इन्द्र !’ ‘यत्’
‘मन्यसे’ जानीषे त्वं ‘वरेण्यं’ वरणीयम्, एतद्भनमिति, ‘द्युक्षं’
च, यत् द्युतिनिवासभूतम्, द्युतिमदित्यर्थः । ‘तन्’ अस्मभ्यम्
‘आहर’ । कदाचित् त्वमाहृत्यापि न दद्याः ? अतो द्रूमः,—
‘तस्य’ त्वयाहृतस्य धनस्य ‘विद्याम’ लभेमहि ‘ते’ तव स्वभूतस्य ।
किंलक्षणस्य ? ‘अकूपारस्य, “अकूपरणस्य” अकुत्सितपूरणस्ये-
त्यर्थः । येन लब्धेन सुपूर्णमात्मानं मन्यामहे पर्याप्तमैहिकाय
व श्रेयसे आमुष्मिकाय चेत्यर्थः । ‘दावने’ “दानस्य” इत्यर्थः ॥
ईदृशस्य भावटकस्य धनस्य वयमेव लब्धारः स्यामेत्यभिप्रायः ।
एवमिह यन्मन्यसे वरेण्यं, द्युक्षञ्च; तदाभरेति इन्द्र उच्यमानो

धनसन्निभानाद् दानादन्यत् किमुच्यते? धनमेव हि प्रायेण मनुष्यैः प्रार्थ्यते, तस्मादत्राध्रूयमाणोऽपि धनशब्दोऽध्याहृतः । तच्च पुनः प्रार्थ्यमानं बहु प्रार्थ्यते । तस्मादकूपारस्येत्येष शब्दोऽतिपरोक्षवृत्तिः । “अकूपरणस्य”—इत्येवं परोक्षवृत्तित्वेनावस्थाप्य, ततः अकुत्सितपूरणस्य । इत्येवं प्रत्यक्षवृत्तित्वेन व्याख्यायते । अत्र कुरिति कुरुसार्थः, पूरणं पूरणमुच्यते. कुत्सितं परणं ‘कूपरणम्’ न कुत्सित परणं ‘अकूपरणम्’ तस्य “अकूपरणस्य” प्रभूतस्येत्यर्थः ॥ दानसम्बन्धादेव “दावने”—इत्येष शब्दो दानार्थ इत्युपपत्तिः । एतस्मिन् मन्त्रे “अकूपारस्य, दावने”—इत्ययमनयोः पदयोरनुक्रमः, समान्नाये पुनः “दावने, अकूपारस्य”—इति मन्त्रपाठव्यतिक्रमेणानुक्रमः । तेन ज्ञायतेऽन्यैरेवायमृषिभिः समान्नायः समान्नातः, अन्य एव चायं भाष्यकार इति, एको हि समान्नातं भाष्यं च कुर्वन्, प्रयोजनस्याभावादेकमन्त्रगतयोः पाठानुक्रमं नाभङ्क्ष्यन् । अविवक्षितार्थाश्चैते मन्त्रे निगमाः, तेषु सम्पत्त्या काकतालीयन्यायेन कस्मिंश्चिदेकस्मिन्नेव निगमे द्वे पदे अगच्छतस्ते यद्योपागते एव भाष्यकारो व्याचष्टे इत्यदोषः ॥

“आदित्योऽप्यकूपारः”—इति “उच्यते” । किं कारणम्? स हि अकुत्सितस्य महतोऽध्वनः पारयिता भवति, उदयादारभ्य यावदस्तमिति । “समुद्रोऽप्यकूपार उच्यते” असावपि ह्यकुत्सितपारः आत्मनैव भवति । “महापारः”—इति पर्यायेणार्थ-वचनम्, विस्तोर्णपार इत्यर्थः । “कच्छपोऽप्यकूपार उच्यते”

स हि “न कूपमृच्छति” अल्पोदकत्वात्, किं तर्हि? यत्र बहु-
 प्रकीर्णमुदकम्, तत् स्थानं गन्तुमिच्छति, समुद्रं नदी वा।
 आख्यानप्रसक्तमुच्यते,—“कच्छपः” “कच्छम्” आत्मनो मुख-
 सम्पुटं “पाति” रक्षति, स हि किञ्चिद् दृष्ट्वा स्वशरीरे एव
 मुखसम्पुटं प्रवेशयति, सम्पुटे हि कच्छशब्दः प्रसिद्धः, प्राणि-
 वाच्यः कच्छपुट इति च। “कच्छेन” कटाहेन इतराप्यङ्गानिः
 पातीति वा, स हि किञ्चिद् दृष्ट्वा सर्वाप्यङ्गानि कटाह एवातु-
 प्रवेश्य कूर्मत्वेनेवावतिष्ठति। अथ “वा” “कच्छन” मुखसम्पुटेन
 “पिबतीति” कच्छपः। विग्रहप्रसक्तः कच्छशब्दो निरुच्यते,—
 य एव कच्छो मुखसम्पुटः कटाहो वायं कच्छः, आह किमुक्तं
 भवति? “खच्छः”—इत्युच्यते, स हि “खच्छदः” खम् आकशं
 छादयति, स हि मध्ये सुस्थिरो भवति। “अयमपीतरो नदी-
 कच्छ एतस्मादेव” कसन्नज्ञकेन उदकेन “छाद्यते” इति कच्छः ॥

आदित्योऽप्यकूपारः, समुद्रोऽप्यकूपारः, कच्छपोऽप्यकूपारः
 —इत्येतेषु निगमाः पर्येष्याः ॥

“शिशीते (३४)—इति। एतदनवगतम्। “निश्यति”—इत्य-
 वगमः। “वि ज्योतिषा बृहता भात्यग्निराधिर्विश्वानि कृणुते
 महित्वा। प्रादेवीर्मायाः सहते दुरेवाः शिशीते शृङ्गो रक्षसे
 विनिक्षे ॥” (ऋ० सं० ३, ८, २५, ३)।—इति निगमः। वृषो नाम
 जनपुत्रस्तस्येयमार्षम्, आत्रेयस्य वा बुभारस्य, उभयोर्वा।
 प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते। ‘वि भाति’ ‘अग्निः’ नानाप्रकारं
 भाति। केन? ‘बृहता ज्योतिषा’। स एवं विभासमानः

किं करोति ? 'आविर्विश्वानि कृणुते' 'आविष्करोति' प्रकाशी-
 करोति 'विश्वानि' सर्वाणि भूतानि । 'महिन्वा' महत्त्वेनेत्यर्थः ।
 किञ्च, "प्रादेर्वामायाः सहते" 'प्रसहते' प्रकर्षणाभिभवति ।
 किम् ? 'अदेर्वामायाः' आसुरोरित्यर्थः । 'दूरेवा' दुरवाः, दुस्तर्पा
 वा, न ह्यग्नेस्तृतिरस्ति । किञ्च, 'शिशीते शृङ्गे' यथा हि धृषम-
 स्तटाग्निघ्नन् शृङ्गे तीक्ष्णीकरोति, एवमग्निरपि दारुणि दहंस्ती-
 क्ष्णीकरोति ज्वालाः । कमर्थं पुरस्मृत्य ? "रक्षसो विनिक्षणाय"
 विहिंसनायेत्यर्थः ॥ अत्र शृङ्गशब्दसन्निधानात् "शिशीते"—
 इत्यस्य तीक्ष्णार्थत्वम्, तीक्ष्णीकृतैर्वा चिभिर्विनिक्षणनमुपपद्यत
 इति ॥ निगमप्रसक्तमुच्यते,—रक्षः रक्षितव्यम्" हि शरीरमस्मा-
 द्भवति, रक्षो हि मानुषान् भक्षयति । "रहसि वा" विचिक्ते प्रदेशे
 रक्षः "क्षणोति" हिनस्तीत्यर्थः । "रात्रौ नक्षते" गच्छति—
 "इति वा" रक्षः ॥

"सुतुके (३५)"—इति । एतदनवगतम् । पक्षेण चाने-
 कार्थम् । "सुतुकन."—इत्यवगमः, "सुतुकनैरिति वा" "स आ
 प्रक्षि महि न आ च सत्सि दिवस्पृथिव्योररतियु घृत्योः । अग्निः
 सुतुकः सुतुकेभिरश्वैरभस्वद्भौ रभस्वां एह गम्याः ॥"—इति निगमः
 (ऋ० सं० ७, ५, ३१, ७) । त्रितस्येयमार्पम् आप्त्यस्य । प्रातरनु-
 चाकाण्डिनयोः शस्यते यस्त्वं 'दिवस्पृथिव्योः' 'युवत्योः' सम्मि-
 श्रीभवन्त्योः यानि भूतानि अन्तरा वर्तन्ते, तेषां सर्वेषाम् 'अरतिः'
 त्वमेवालमतिः, पथ्यात्तमतिरित्यर्थः । 'सः' एवंलक्षणस्त्वमस्माकम्
 'आवक्षि' आह्वयसि देवान्, 'महि' महत् इत्यर्थः । स एवम्

‘आसत्सि च’ आसीदसि च होतृत्वे । ‘अग्निः’—इत्येतत् पदं सम्बोधनत्वेन विपरिणम्यते, ‘आ वक्षि’—‘आ च सत्सि’—इति मध्यमपुरुषयोगान्मन्त्रस्य । हे अग्ने! यस्त्वमेवङ्गुणयुक्तः ‘सुतुकः’ “सुतुकनः” सुगमन इत्यर्थः, अथवा “सुप्रजाः” । तुगित्यपत्य-
नामसु पठितम् हिरण्यमपत्यमभिप्रेतमग्नेः, “हिरण्यरैता अग्निः”
—इति श्रूयते, “अग्नेरपत्यं प्रथमं सुवर्णम्”—इति च । ‘सुतुकैरेव’
सुगमनैरश्वैः, अथवा “सुप्रजोभिः” कुलजैरित्यर्थः । अथवा
शोभना प्रजा येषां ते सुप्रजाः, शोभनानामेवाश्वानां शोभनाः
प्रजा भवन्तीति प्रजाद्वारेण चाग्निः स्तूयते । अथवा स एवाग्निः
‘सुतुकः’ “सुप्रजाः” अपत्यञ्चास्य सर्वाः प्रजाः, ताश्च प्रति कल्याण
इति “सुप्रजाः” । ‘रभस्वद्भिः’ त्वरितैः ‘रभस्वान्’ स्वयं च त्वरितः
‘एह गम्याः’ आगच्छस्त्वं हि कर्मणि, नित्यं हवीषि द्योढुम्, कर्मैव
सर्वेदमित्यभिप्रायः । एवमेतदिह “सुतुकः”—इत्यग्निविशेषणम्,
सुतुकनैरश्वैरित्येतस्मात् तृतीयासम्बन्धादित्युपपत्तिः ॥

“सुप्रायणाः(३६)”—इति । एतदनवगतम् । “सुप्रगमनाः”
इति शब्दप्रतीतिः । यज्ञगृहद्वारोऽभिधेया यास्कमतेन, शाकपूनेस्तु
अर्चिषः । “होता यज्ञदुदुर ऋष्वा कवप्योऽकोपधावनीरुदाताभि-
जिहतां वि पक्षोभिः श्रयन्तां सुप्रायणा अस्मिन् यज्ञे विध्रयन्ता-
मृतावृधो व्यन्त्वाज्यस्य होतृर्यज्ञ ॥”—इति निगमः (य० का०
सं० पा० सं० २८, ५) । मैत्रावरुणो ब्रवीति,—‘होता यक्षन्’
होता यजतु । किम्? एताः ‘दुरः’ यज्ञगृहद्वारः, अथवैता आन्य-
र्चिषः । ‘ऋष्वाः’ महत्यः, अथवा हिन्त्राः, द्वार्यैव हि यो निवा-

रणीयः, स हिंस्यते, अर्चिषान्तु हिंस्रत्वमुपपद्यत एव । 'कवप्यः'
 विकर्त्तिताः, कुपिता इत्यर्थः, कपाटवत्यो वा यज्ञगृहद्वारः ।
 'अकोपधावनीः' अकोशधावनीः, तासु हि सवृतासु द्रव्यकोशाः
 सुरक्षा भवन्ति, अर्चिष्यपि हविः प्रक्षिप्तं नान्यतो धावति, किं
 तर्हि ? देवानेव प्राप्नोति, एतद् अकोपधावनीत्वमर्चिषाम् । एवंलक्षणा
 एता द्वारः, अर्चिषो वा 'उदाताभिर्जिहताम्' 'उञ्जिहताम्' उच्चि-
 ष्यन्तु, 'आताभिः' द्विभिः, 'विध्रयन्ताम्' च 'पक्षोभिः' विध्रियन्ते
 कवाटसंवरणैः द्वारः, अर्चिषस्तु हविषोऽनुप्रवेशार्थम् पक्षोभिः
 स्वैरेवावयवैर्विध्रयन्ताम् । विवृताश्च सत्यः 'सुप्रायणाः' "सुप्रग-
 मनाः" भवन्तु ऋत्विजं प्रति द्वारः, अथ पुनरर्चिषस्ततो हविषः
 सुप्रगमनाः सन्तु । सामान्यमेवेदमाशास्तं यत्, पुनस्तस्मिन्नेव
 वर्त्तमाने कर्मण्याशास्ते,—'अस्मिन् यज्ञे, विध्रयन्तां' विध्रियन्ताम्
 'ऋतावृधः' यज्ञवर्द्धयिष्यः । या एता एवंलक्षणा द्वारः, अर्चिषो
 वा, ता अस्याः 'आड्यस्य व्यन्तु' य आसां स्यांशः, तं पिबन्तु ।
 हे 'होतः !' त्वमपि मया प्रेषितः 'यज्ञे' एताः ॥ एधमेधः 'सुप्रा-
 यणाः'—इति दुरामर्चिषां वा सन्निधौ ध्रूयमाणः सुप्रगमनाभि-
 धार्यीत्युपपद्यते ॥ २. (१८) ॥

देवा नो यथा सद् मिद्वृधे अमन्नप्रायुवो रक्षितारो
 दिवेदिवे ॥ देवा नो यथा सदा वर्द्धनाय स्युरप्रायुवोऽप्र-
 माद्यन्तो रक्षितारश्चाहन्यहनि च्यवन ऋषिर्भवति च्याव-

यिता स्तोमानां च्यवानमित्यप्यस्य निगमा भवन्ति । युवं
 च्यवानं सनयं यथा रथं पुनर्युवानं चरथाय तक्षथुः । युवां
 च्यवनं सनयं पुराणं यथा रथं पुनर्युवानं चरणाय ततक्ष-
 थुर्युवा प्रयौति कर्माणि तक्षतिः करोतिकर्मा रजो रजते-
 ज्योती रज उच्यते उदकं रज उच्यते लोका रजांस्युच्य-
 न्तेऽसृगहनी रजसी उच्येते (रजांसि चित्रा विचरन्ति
 तन्यव इत्यपि निगमो भवति) हरो हरतेज्योतिर्हर
 उच्यते (उदकं हर उच्यते) लोका हरांस्युच्यन्ते ।
 (असृगहनी हरसो उच्येते । प्रत्यग्ने हरसा हरः शृणीठी-
 त्यपि निगमो भवति) जुहुरे विचितयन्तः । जुह्विरे
 विचेतयमाना व्यन्त इत्येषोऽनेककर्मा । पदं देवस्य
 नमसा व्यन्त इति पश्यतिकर्मा । वीहि शूर पुरोडाश-
 मिति खादतिकर्मा । वीतं पातं पयस उस्त्रियायाः ।
 अश्रीतं पिवतं पयस उस्त्रियाया उस्त्रियेति गोनामात्स्रा-
 विणोऽस्यां भोगाः (उस्त्रेति च) । त्वामिन्द्र मतिभिः
 सुते सुनीभासो वसूयवः । गाभिः क्राणा अनूपत ।
 गोभिः कुर्वाणा अस्तोपतः । आ तू पिञ्च हरिमीं
 द्रो रूपस्थे वाशीभिस्तक्षताश्मन्मयीभिः । आसिञ्च हरिं

द्रौरुपस्थे द्रुममयस्य हरिः सोमो हरितवर्णोऽयमपीतरो
हरिरेतस्मादेव । वाशीभिस्तक्षताश्मन्मयीभिः । वाशी-
भिरश्ममयीभिर्गिति वा वाग्भिरिति वा । स शर्द्धदृष्ट्यो
विपुणस्य जन्तोर्मा शिश्रदेवा अपिगुर्द्धतं नः । स
उत्सहतां यो विपुणस्य जन्तोर्विपमस्य मा शिश्रदेवा अब्र-
ह्मचर्याः शिश्रं श्रथतेः । अपिगुर्द्धतं नः । सत्यं वा
यज्ञं वा ॥ ३ (१६) ॥

“अप्रायुवः (३७)”—इति । एतदनवगतम् । “अप्रमाद्यन्तः”
—इत्येवमर्थप्रतीतिः । “आ नो भद्राः क्रतवो यन्तु विश्वतोऽ-
दब्धासो अपरीतास उद्भिदः । देवा नो यथासद् मिद्रु वृधे
असन्नप्रायुवो रक्षितारो द्विवेदिवे ॥”—इति निगमः (ऋ० सं०
१, ६, १५, १) । गोतमस्येयमार्षम् । अग्निष्टौमे महाव्रतं
तृतीयसयने वैश्वदेवे शस्त्रे शस्यते । ‘आ यन्तु’ उपयन्तु, अस्माकं
‘भद्राः’ भन्दनीयाः, स्तुत्याः । ‘क्रतवः’ सोमक्रतवः, कामा वा ।
‘विश्वतः’ सर्वतः, सर्वदैव यथाविहितेषु कालेषु । ‘अदब्धासः’
अनुपहताः, अविगुणाः, कैश्चिदपि दस्युभिः । ‘अपरीतासः’
अपरिप्राप्तपूर्वाः, असच्छत्रुभिः । ‘उद्भिदश्च’ उद्भेत्तारः, एषां
त्रयाणामपि लोकानाम्, येषां फलेनैतान् त्रीनपि लोकानुद्भिन्दी-
महि, ते आगच्छन्तु । किञ्च, तथा च तेऽत्यर्थमविगुणा आग-
च्छन्तु, ‘यथा’ तैः परितोषिताः सन्तः ‘देवाः’ सदैव नित्यमेवा-

स्माकं वर्द्धनायोद्यताः 'असन्' स्युरित्यर्थः, भाष्येऽपि "स्युः"—
इत्येष पाठः । 'अप्रायुवः' अप्रमाद्यन्तः, प्रमादमकुर्वाणः, अस-
म्मुह्यमाना इत्यर्थः । वर्द्धयितारो 'रक्षितारः' च । 'दिवेदिवे'
अहन्यहनि यथा स्युस्तथा ते सोमकृतवः, सगुणाः कामा वा
आगच्छन्तु । अत्र "अप्रायुवो रक्षितारः"—इति रक्षितृशब्देन
समानार्थसन्निवेशादप्रायुवशब्दस्याप्रमादार्थत्वम्, रक्षणे हि
सत्यप्रमादस्येष्टत्वात् ॥

"च्यवनः(३८)"—इति । एतदनवगतम् । "व्याघनः"—
इत्येवमर्थप्रतीतिः । "ऋषिर्भवति"—इत्यभिधेयवचनम् 'च्य-
वानम्"—इति एवम् "अप्यस्य" ऋषेर्भृगुपुत्रस्य छन्दसि
"निगमाः" सन्ति । च्यवन इति प्रसिद्धमेवेति कृत्वा निगमं
न पठति, इतरथा त्वप्रसिद्धमल्पप्रयोगञ्चैतदिति कृत्वा पठति,—
"युवं च्यवानं सनयं यथा ग्थं पुनर्युवानं चरथाय तक्षथुः ।
निष्टौग्र्यमूहथुरदुभ्यस्परि विश्वेत् ता वां सवनेषु प्रवाच्या ॥"—
इति (ऋ० सं० ७, ८, १५, ४) । काशीवत्या घोषायाः इयमा-
र्थम् । प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते । अश्विनाचुच्येते,—हे
अश्विनौ ! "युवां" 'च्यवानम्' ऋषिं व्याघयितारं स्तोमानाम् ।
'सनयं' वृद्धं गमनासमर्थं सन्तम् 'यथा' चिरस्तनं 'रथं' गमना-
समर्थं कश्चिच्छिञ्चपी गमनसमर्थं कुर्यात्, एवं 'पुनः युवानम्'
च्यवनमृषिं 'चरथाय' "चरणाय" गमनार्थम् 'तक्षथुः' कृतवन्तौ
स इत्यर्थः । किञ्च, 'निष्टौग्र्यमूहथुः' निरूहथुः, निहंतवन्तौ
सः, 'तौग्र्यं' तुप्राणामपां सङ्घातं मेघानाम् । क्व पुनः निरूहथुः ?

‘अद्भ्यस्परि’ चिरन्तनीनामन्यासामपामुपरि, अनुपक्षीणाम्बेवा-
न्यासु वार्षिकास्वप्सु, तासामेवोपरि लोकानुग्रहार्थमन्यमुदक-
सङ्घातं निरूहथुः । तान्येवमादीनि कर्माणि ‘विश्वा’ विश्वानि,
सर्वाणि । युवयोः ‘सवनेषु’ यज्ञेषु, प्रातःसवनादिषु वा ‘प्रवाच्या’
प्रकर्षेण वचनीयानि स्तोतृणाम् ॥ एवमेतस्मिन् मन्त्रे “च्यवानः”
—शब्देन च्यवन एव ऋषिरुक्तः, स हि श्रूयते सौकन्ये आख्याने,
—जोर्णः सन्नशिवभ्यां पुनर्युवाकृत इति । तस्मादुपपद्यते निगम-
प्रसक्तमुच्यते,—“युवा, प्रयोति कर्माणि” मिथ्रयति । “तक्षतिः
करोतिकर्मा” करोतीत्यर्थः ॥

“रजः (३६)”—इति । अनेकार्थम् । “रजतेः”—इति
व्युत्पत्तिः ॥ “ज्योती रज उच्यते” तद्धि अनुरञ्जयति द्रव्याणि
स्वेन प्रकाशेन । “या ते अग्ने रजःश्रया तनूः”—इत्येवमाद्युदा-
हरणं द्रष्टव्यम् । भाष्यकारस्तु प्रचुरत्वादेतेषु निगमान् न पठति ॥

“उदकं रज उच्यते” तदपि हि स्वेन स्नेहाख्येन गुणेनानुरञ्ज-
यति । “भुवो यज्ञस्य रजसश्च नेता यत्रा नियुद्धिभिः सचसे
शिवाभिः । दिवि मूर्द्धानं दधिपे स्वर्पां जिह्वामग्ने यज्ञे ह्यवा-
हम् ॥”—इति निगमः (ऋ० सं० ७, ६, ४, ६) । हे अग्ने !
त्वमेवास्य ‘यज्ञस्य’ ‘भुवः’ पृथिवीलोकादमुं लोकं नेता ।
रजसः उदकस्य च नेता, “अग्निर्वा इतो वृष्टिं समीरयति”—
इति हि घक्षयति । क पुनर्नेता ? ‘यत्र’ यस्मिन् लोके ‘नियुद्धिः’
अश्वजातिभिः ‘शिवाभिः’ सुखतमाभिः सहितं ‘घायुम्’ अन्तरिक्ष-
स्थानं ‘सचसे’ संसेवसे त्वम्, तत्र नेता, मध्यस्थानानां देवानां

स्थितये । किञ्च, त्वमेव 'दिवि' अवस्थितः सर्वभूतमूर्धानं
'दधिपे' धारयसि । यज्ञाभिनिष्पन्नोनेतो लोकादृतेन हविषा
'स्वः' स्वराख्यमादित्यम् । किञ्च, त्वमेव एतां 'जिह्वां' उवालाम्
अत्यद्भुताम्, आत्मनः सकाशात् 'चक्षुषि' पुनः पुनः करोषि । यः
अस्मत्प्रदत्तानि हवीषि उपक्षिपति, यस्त्वमेवङ्गुणयुक्तस्तं त्वां
चयमेतस्मिन् कर्मणि 'हव्यवाहं' हविषां वोढारम्, अनेन पुरोडाशा-
ख्येन 'हविषा' यज्ञामः । पौर्णमासस्याग्नेयस्य हविषो याज्यैषा ॥

“लोका रजांभ्युच्यन्ते” नेष्वपि हि प्राणिनो रज्यन्ते ।
“त्वया दृढानि मुक्ततो रजांसि” (ऋ० स० ४, ९, २. ३)—इति
व्याख्यातो निगमः ॥

“असृगहनी, रजसी उच्येते” । असृग् रुधिरम्, असृक्
च अहश्च अस्सृगहनी, ते अपि रजसी उच्येते । “मासि मासि
रजो ह्यासां दुष्कृतान्यपकर्षति”—इति रुधिरम्योदाहरणम् ।
“अहश्च कृष्णमहरज्जुनश्च”—इत्यह उदाहरणम् ॥

“हरः (५०)”—इत्येतदनेकार्थम् । “हरस्ते.”—इति व्युत्पत्तिः ।
“ज्योतिर्हर उच्यते” तद्धि हियते, हरति वा स्नेहम्, विरुक्षी-
करोति । हरति वा तम इति हरः । “या ते आग्ने हरःश्रया
तनूः” “अग्ने यत्ते हरस्तेन तं प्रति हर”—इत्येवमादयः प्रचुरा
एव निगमा इति अत्रापि भाष्यकारो न पठति ॥

“उदकं हर उच्यते” तद्धि हियते प्राणिभिः जीवनाय ॥

“लोका हरांस्युच्यन्ते” नेभ्यो हि क्षीणपुण्याः प्राणिनो
हियन्ते ॥

“जुहुरे (४१)”—इति । एतदनवगतम् । “जुहुरे”—इत्यव-
 गमः । “जुहुरे विचित्रयन्तोऽनिमित्तं नृमूणं पान्ति । आदृढां
 पुरं विविशुः ॥”—इति (ऋ० सं० ४, १, ११, २) । चवेगत्रैय-
 स्वार्षम् । जुहुरे, जुहुरे, जुहति । योऽग्निं ‘विचित्रयन्तः’
 “विचेतयमानाः” कर्मकर्तृसाधनानां याथार्थ्यं वेदान्तदर्शनेन
 जानानाः, ये च नराः ‘अनिमित्तम्’ आदरवदयस्नानमात्मनः कृत्वा
 युक्तात्मानो ‘नृमूणं’ योगबलमात्मनः कर्मणि पत्तमाने ‘पान्ति’
 रक्षन्तीत्यर्थः । आह,—ये एवं गुणयुक्ताः, किं तेषाम् ? इति ।
 उच्यते,—‘आ दृढां पुरं विविशुः’ ते ‘दृढां’ नित्यम्, अनावृत्तये
 परब्रह्ममयीं ‘पुरम्’ इमामदृढां शरीरपुरं पाविष्टां हित्वैत्यभिप्रायः ॥
 विचेतयमाना हि वेदप्रामाणिकाः सन्तो हवनादृते किमन्यन्
 कुर्युः, येन दृढां पुरमाविशेयुः ? शब्दसारूप्यमपि च “जुहुरे”—
 इत्येतस्मिंश्छन्देऽस्त्येव । प्रकरणाच्चेयमाग्नेयी ऋक् । तस्मान्
 “जुहुरे”—इत्येष शब्दो हवनार्थं एवेत्युपपद्यते ॥

“व्यन्तः (४२)”—इत्येवोऽनेककर्मा । यस्माद्वातोरथं शब्दो
 निष्पद्यते, स धातुरनेककर्मा, अनेकार्थः । “वी गतिप्रजननका-
 न्त्यशनखादनेषु (अद्रा० प०)”—इति । तद्यथा,—“पदं देवस्य
 नभस्ता व्यन्तः श्रवस्यवः श्रव आपन्नमृत्तम् । नामानि विदु दधिरे
 यज्ञियानि भद्रायां ते रणयन्तु संदृष्टौ ॥”—इति (ऋ० मं०
 ४, ४, ३५, ४) । इत्यत्र “पश्यतिकर्मा” । भरद्वाजस्येयमार्षम् ।
 प्रातरनुषाकाश्विनयोः शस्यते, पशौ च विनियुक्ता । ‘पदं’ ह्वानम्,
 अक्षुधानं याथार्थ्यम्, ‘अग्नेः’ ‘देवस्य’ दानादिगुणयुक्तस्य ‘व्यन्तः’

पश्यन्तो जानानाः । केन ? 'नमसा' नमस्कारेण, 'स्तुत्या' मन्त्रेणेत्यर्थः । मन्त्रार्थपरिज्ञानादेव ह्यग्नेराध्यात्माधिभूताधियज्ञोप्वचस्थानं याथार्थ्यतो दृश्यते । पदशब्दो हि स्थाने प्रसिद्धः, पदस्थोऽयमिति हि धक्तारो भवन्ति लोके । अथवा 'नमसा' अन्नेन, हविराख्येनाभ्युद्यतेनेति योज्यम् । 'श्रवस्यवः' श्रव इच्छमानाः, अन्नमात्मनः प्रार्थयमानाः । य एवमग्नेः स्तुतिभिर्विद्धांसो याथार्थ्यम्, अन्नैर्वा अभ्युद्यतैः श्रव इच्छमानाः पश्यन्तोऽग्निमुपासते । किन्तेषाम् ? इति । उच्यते,—'श्रव आपन्' । किंलक्षणं पुनराप्नुवन्ति ? 'अमृक्तम्' अमृदितम्, अनुपभुक्तमन्यैः । किञ्च, 'नामानि चित्' ये चैते ग्रन्थमात्राध्येतारः, केवलच्छान्दसाः, नामान्यपि च मन्त्रभावेनावस्थितानि धारयन्ति, अनर्थज्ञाः, 'यज्ञियानि' यज्ञार्हाणि, तेऽपि "भद्रायां" भन्दनीयायाम्, अग्नेः 'सन्दृष्टी' सन्दर्शने 'रणयन्त' रमयन्त्यात्मानम् । तानपि भद्रेण चक्षुषा पश्यत्यैवाग्निरित्यभिप्रायः ॥

एवमेतस्मिन् मन्त्रे "पदं देवस्य नमसा व्यन्तः श्रवस्यवः श्रव आपन्"—इत्येतेषां पदानामेकवाक्ययोगात् "व्यन्तः"—इत्यस्य शब्दस्य पश्यत्यर्थोऽप्युपपद्यते ॥

"इमा ब्रह्म ब्रह्मवाहः क्रियन्त आ वहिः साद । वीहि शूर पुरोडाशम् ॥"—इति (ऋ० सं० ३, ३, ३, ३) । इत्यत्र "खाद-
। तकर्मा" । विश्वामित्रस्येयमार्षम् । रात्रिपर्ष्यायेषु महारात्रिके पर्ष्याये ब्राह्मणाच्छंसिनः शस्त्रे विनियुक्ता । 'इमा' इमानि, ब्रह्माणि, ऋग्यजुःसामाख्यानि स्वरसौष्टवादियुक्तानि,

अस्माभिः ब्रह्मणीऽस्य हविषः वह्नसमर्धानि, त्वां प्रतिक्रियन्ते,
 उच्यन्त इत्यर्थः । यज्ञो ब्रवीति,—हे इन्द्र! 'आ वह्निः सीव'
 आसीदेदं वह्निः प्रवि । आसीनध्वैतस्मिन् वह्निषि, 'वीहि' भक्षय
 एतमस्मत्प्रदत्त हे 'शूर' ! 'पुरोडाशम्' ॥ एवमेतस्मिन् मन्त्रे "वीहि
 शूर पुरोडाशम्"—इत्येतस्माद्रैकवाक्यसंबांसात् "वीहि"—
 इत्येष शब्दः खादनार्थः प्रतीयति, किमयं वह्निध्यासीन इन्द्रः
 पुरोडाशस्यान्यत्र भक्षणान् कुर्व्यान्? प्रसिद्धञ्च लोके कठिन-
 द्रव्यस्य भक्षणम्, भक्षयति मोदकादीनि । तस्मात् सामर्थ्याद्भक्षण-
 नार्थोऽयमित्युपपद्यते ॥

"वीतं पातं पयसः"—इत्यत्राशनार्थः । "उ त वां विभ्रु
 मद्यास्वन्धो गाव आपश्च पीपयन्त देवीः । उ तो नो अस्य
 पूर्व्यः पतिर्देव वीतं पातं पयस उन्त्रियायाः ॥"—इति (ऋ० सं०
 २, २, २३, ४) । मित्रावरुण्येपा । त्रिष्टुप् । दीर्घतमस आर्षम् ।
 मित्रावरुणावुच्येते,—'उत वां' अपि युवयोः, एतासु 'विभ्रु
 मद्यासु' एतेषु मनुष्येषु मद्यितृषु वर्त्तमानमेतत् 'अन्धः' हविर्ल-
 क्षणम्, यद्दि तस्मिन्नहनि मनुष्यैः भवद्भ्यां देयं पयस्याख्यम्
 आज्याख्यञ्च । तदेव 'गावः' एताः 'च आपः' 'देवी' दानादि-
 गुणयुक्ताः । आसां गवामुपकारं कुर्वन्त्यः, 'पीपयन्त' घर्षयन्ती-
 त्यर्थः । यदेतद्दशनपातयोग्यम्, आज्यं सान्नाय्यलक्षणम् आभि-
 रदुमिर्गाभिश्च युवयोरन्धो वर्धयते । 'उतो न अस्य' अप्यस्य
 हविषोऽस्मत्पूर्वो यजमानः पतिः । पूर्वं हि द्रव्यस्य यजमानः
 पतिर्भवति, तदनन्तरं स तद् ऋत्विग्भ्यः समर्पयति—'दिवतायै

संस्कुरुतैवत्—इति, ततस्ते तस्य हविषः पतयो भवन्ति । तानपेक्ष्य यजमानः 'पूर्व्यः पतिः' । तदपेक्षयैव ऋत्विज आहुः, —योऽसत्त. 'पूर्व्यः पतिः' अस्य हविष, सः 'दन्' भवति, दददित्यर्थः । तेनाप्येतद् भवन्तावेवोद्दिश्य स्यात् प्रत्युत्सृष्टम् । एवमपि सद्य भवत्यपि घयं यथा व्यादिष्टमेव तेन पूर्वेण हविःपतिना भवद्गुभ्यामेतद्गुभ्यः । तौ युवामस्य हविषः, 'पयसः' पयस्याख्यस्य, 'उन्धियायाः' पयसा निष्पन्नस्य, नातिकठिनस्य अशनयोग्यस्य स्वं भागमम्भाभिर्दोयमानं 'घोतम्' अश्रीतं युवामित्यर्थः । पिवतं च यदेतदाज्यस्य स्वं भागम् उपस्तरणाभिधारणसम्बद्धम् । एवमस्मिन् मन्त्रे 'उन्धियायाः पयसा निष्पन्नस्य'—इति ध्रूयमाणे पयस्याज्ये प्रतीयेते, तयोराज्यं पेयम्, तत् 'पातम्'—इत्यनेन सम्बध्यते, पारिशेष्यात् 'घीतम्'—इत्यस्य शब्दस्य पयस्यया सह सम्बन्ध, सा च नातिकठिना, नातिद्रवा, अशनयोग्या, तस्मात् "घीतम्"—प्रत्येष शब्दोऽशनार्थ इत्युपपद्यते, लोकेऽपि हि नातिकठिने नातिद्रवे अश्नातिशब्दः प्रसिद्धः, —'अश्नाति पायसम्'—इति ॥ निगमप्रसक्तमुच्यते,—“उन्धियेति गोनाम” “उन्ध्याविणः” हि तस्याः सकाशात् क्षीरादयः “भोगाः” भवन्ति ॥

“क्राणाः” (४३)—इति । एतदनवगतम् । “कुर्वाणा.”—इत्यर्थप्रतीतिः । “गोमिः क्राणा अनुपत”—इति निगमः । “गोमिः कुर्वाणा अस्तोपत”—इति निर्वचनम्, त्वामिन्द्रेति शेषः । “त्वामिन्द्र मतिभिः सुते सुनीथासो घसूयवः । गोमिः

क्राणा अनुपत ॥” —इति । हे 'इन्द्र !' त्वामस्मिन् सोमे
 'मतिभिः' मतिमद्भिः 'सुते' मेधाविभिरभिपुते सोमे, य एव हि
 मतिमन्तः, त एव हि सोममभिपोनुं शक्नुवन्ति, नेतरै मतिर्हीनाः ।
 'सुनीथासः' सुष्ट ये स्तोतुं शक्नुवन्ति, ते सुनीथाः । 'वसूव.'
 वसुकामाः । आह,—किमेते कुर्यन्ति, मतिभिः सुते मेधाविभि-
 रभिपुते सोमे ? उच्यते,—'गोभिः' वाग्भिः, स्तुतिलक्षणाभिः ।
 अस्मिन्नभिपुते सोमे, आभिमुख्येन “कुर्वाणाः” ‘अनुपत’ “अस्तो-
 पत” स्तुवन्तीत्यर्थः । अभिपुतेषु सोमेषु किमन्यदाभिमुख्येन
 करणाद् इन्द्रस्य गोभिः सुनीथाः स्तुवन्तः कुर्युः, तस्मात्
 “क्राणाः”—इत्येष शब्दः, “कुर्वाणाः”—इत्येवमुपपद्यते ॥

“वाशी (४४)” —इति । एतदनवगतम् । पक्षेण च अने-
 कार्यम् । “वाशीभिरश्ममर्याभिरिति वा, वाग्भिरिति वा”
 इति शब्दसमाधी । “वाश्यः” एवाभिधेयाः, वाच्याः वा ।
 “आ नू पिञ्च हरिमीं द्रोणपस्थे वाशीभिस्तक्षताश्मन्मर्याभिः ।
 परिष्वज्ध्वं दश कक्ष्याभिरुमे धुरीं प्रति वह्निं युनक्त ॥” —इति
 (ऋ० सं० ८, ५, १६, ४) । बुधस्य सोमपुत्रस्यार्थम् ।
 'आसिञ्च' प्रक्षिप, एतं 'हरिं' हरितवर्णं सोमम् । क ? 'द्रोण-
 पस्थे' द्रुममयस्याधिपवणफलकद्वयस्योपरि । एवं तावद्ध्वर्यु-
 रक्तः, स हि सोममुपावहरति । अधुनेतरानभिष्वकर्तृन् व्रवीति,
 —यूपमपि अनेनाध्वर्युणोपावहतमेतं सोममधिपवणफलकयो-
 परि 'वाशीभिः' एताभिः 'अश्मन्मर्याभिः' “अश्ममर्याभिः” 'तक्षत'
 संस्कुरुत, अभिपुणुतेत्यर्थः, “वाग्भिरभिपुण्वन्ति” —इति

ह्युक्तम् । अथवाऽयमन्योऽस्यार्द्धस्यार्थः,—हे उग्नेतः ! 'आसिञ्च' प्रक्षारय, तं हरितवर्णं सोममनेन कलशेन । क ? 'द्रोरुपस्थे' द्रोणकलशस्योपरि । यूयमपि च हे होतारः ! आसिञ्च्यमानम् एनं सोमं 'वाशीभिः' "वाग्भिः" स्तुतिलक्षणाभिः 'तक्षत' संस्कृ-
 र्त, यदस्यायज्ञियमपूतं, तत् स्तुतिभिः पुनीतेत्यभिप्रायः । 'अश्मन्मयीभिः' व्यापनसमर्थ्याभिरित्यर्थः । यूयमपि हे अध्व-
 र्यवः ! पूतमेतमुद्रातृभिः, सोमं 'परिष्वजध्वं' ग्रहेषु, स्थालीषु च । 'कक्ष्यामिः' अङ्गुलीभिः, अङ्गुलिभिरेव हि पात्रस्थः सोमो गृह्यते । यदेव चेदं ग्रहणमेव एव तस्य परिष्वङ्गः । परिष्वज्य च गृहीत्वा एनं सोमम् 'उमे' हविर्दाने-धुरो' 'प्रति' 'बहिम्' इव, वोढारमिव, अनङ्वाहं 'युनक्त' एनं सोमं सादयते-
 त्यर्थः । स हि सोमो हविर्दानधुरोः अधस्तात् खरे साद्यते । एतस्मादेव चानुद्बुदयोजनदेशं प्रति सामान्याहहिमिव युनक्तेति लुप्तोपममुपपद्यते । अत्र "वाशीभिस्तक्षते"—इति लक्षणयोगात् अश्मन्मयो वाश्य एता प्रावाख्या इति प्रथमस्यार्थस्योपपत्तिः ॥
 एतस्मिन्नर्थे 'आ तू पिञ्च'—इत्यासेकशब्दो गौणः, न हि सोमां-
 शूनाम् अनभिपुतानाम् आसेकोऽस्ति कठिनत्वात्, तस्माद्धेतस्मि-
 न्नर्थे प्रक्षेपणमात्रमेव सिञ्चनेरर्थः । अथवा 'आसिञ्चत हरिं
 द्रोरुपस्थे'—इत्यतोऽनन्तरं वाशी शब्दः ध्रूयमाणो वाङ्नामधेय-
 त्वेनाप्युपपद्यते एव, सोमो हि द्रोणकलशस्योपरि आसिञ्च्यमाने
 वाग्भिः स्तूयते । एवमर्थद्वयमभिप्रेत्य उभयथा भाष्यकारेणो-
 क्तम्,—“वाशीभिरश्मन्मयीभिरिति वा वाग्भिरिति वा”—इति ॥

“अयमपीतरो हरिः” मर्कटः, “एतस्मादेव” इति, हरित-
चर्णत्वाद्धरिरुच्यते, “शिरीषकुसुमप्रख्याः केचित् पिङ्गलकप्रभाः,
घानराः”—इति श्रूयन्ते रामायणे ॥

“विपुणस्य (४५)”—इति । एतदनवगतम् । “विपमस्य”—
इत्यवगमः । “न यातव इन्द्र जूजुयुनो न वन्दनाः शविष्ठ वेद्याभिः ।
स शर्द्धद्व्यो विपुणस्य जन्तोर्मा शिशनेदेवा अपि गुर्भृतं न ॥”—
इति (ऋ० सं० ५, ३, ३, ५) । वसिष्ठस्येयमार्पम् । त्रिष्टुप् ।
उन्नीयमानसूक्ते माध्यन्दिने सवने शस्यते । हे भगवन् ! “इन्द्र !”
-तथा, कुरु यथा ‘न’ इममस्मद्यज्ञं ‘यातवः’ यातयितारः, यज्ञविघ्न-
कर्तारः, केचिदपि ‘जूजुयुः’ आगच्छेयुरित्यर्थः ? किञ्च, हे ‘शविष्ठ’
यलिष्ठ ! य एते ‘वन्दनाः’ वन्दितारः, लाड(ट?)गौडादयः, जानपदीभि
‘वेद्याभिः’ आकृतिभिर्युक्ताः, किं ग्राह्यणाः एते स्युः, उतान्यजा-
तीयाः केचिदिति ? अथवा आवेदितव्याभिः प्रवृत्तिभिः युक्ताः न
हि तासां प्रवृत्तीनामन्तोऽस्ति, यामिस्ते प्रवर्तन्ते चपलत्वात् ।
किञ्च, येऽपि चैते श्रोत्रिया अपि सन्तः ‘शिशनेदेवाः’ शिशने
नित्यमेव प्रकीर्णाभिः स्त्रीभिः साकं क्रीडन्त आसते, श्रोतानि
कर्माणि उत्सृज्य, तेऽपि युष्मदनुग्रहादिदमस्माकम् ‘भृतं’ यज्ञम्
‘मा अपिगुः’ मा आगच्छन्तु, नास्माकं नैरपि यज्ञमभिगच्छद्भि-
रथोऽस्तीत्यभिप्रायः । आह,—कीदृशास्तीर्हि यज्ञमागच्छन्त्विति ?
उच्यते,—‘स शर्द्धन्’ स एवोत्सहतामिममस्मद्यज्ञमागन्तुम्, य
एव ‘अर्घ्यः’ ईश्वर आत्मीयानामिन्द्रियाणाम्, जितेन्द्रिय इत्यर्थः ।
यच्च ‘विपुणस्य “विपमस्य” यज्ञविध्वंसयितुः ‘जन्तोः’ मनुष्यस्य

निग्रहाय समर्थः, येन परिपाल्यमाना एतं यज्ञमविघ्नेन समापये-
 महीत्यभिप्रायः ॥ एवमेतस्मिन् मन्त्रे “यातवो चन्दनाः शिश्न-
 देवाश्च मा आगच्छन्तु”—इति प्रतिपिद्धेष्वेतेषु अनिष्टत्वादेतेषां
 ‘स शर्द्धदर्यः’—इति ध्रुयमाणमर्थ्यवृत्तमनुप्याभ्यागमनविषयमेत-
 द्भवति, तस्येष्टत्वात्, स चाभ्यागतः सन्नवश्यं ‘विपुणस्य’ “विप-
 मस्य” मनुष्यस्य निग्रहं करोति, तस्मात् “विपुणस्य शब्दो
 विपमस्येत्युपपद्यते । यदा तु ऋतशब्दस्य “सत्यं वा”—इत्येत-
 दथर्वचनं भवति तदाऽस्माकम् ‘ऋतं’ सत्यम्, एवंलक्षणाः
 पापकर्माणः ‘मा अपिगु.’—इत्येवं योज्यम् । अपिगुरिति चैष
 गमिस्तदा ज्ञानार्थः । एवमप्युपपद्यत इत्यतो भाष्यकारेणाक्तम्,
 —“सत्यं वा यज्ञं वा”—इति ॥ ३ (१६) ॥

आ वा ता गच्छानुत्तरा युगानि यत्र जामयः कृण्व-
 न्नजामि । उप ऋद्दि हि वृषभाय वाहुमन्यमिच्छस्व सुभगे
 पर्ति मत् ॥ आगमिष्यन्ति तान्युत्तराणि युगानि यत्र
 जामयः करिष्यन्त्यजामिकर्माणि जाम्यतिरेकनाम वालिशस्य
 वासमानजातीयस्य वोपजन उपवेहि वृषभाय वाहुमन्य-
 मिच्छस्व सुभगे पर्ति मदिति व्याख्यातम् ॥ ४ (२०) ॥

“जामि (४६)”—इति । एतदनेकार्थम् । भगिनी, वालिशः,
 पुनरुक्तञ्चास्याभिधेयानि । प्रकरणाद्देतेषामन्यतममस्मिन्नव-
 तिष्ठते । यथानेन तावद्भगिन्युच्यते, तथेदमुदाहरणम्,—“आ

घा ता०—०मत्—इति (ऋ० सं० ७, ६, ७, ५) । इयं यमी
 किल यमं प्रार्थयान्श्चकार,—एहि मैथुनाय सङ्गच्छावहा इति,
 तामकामयमानोऽसावनयर्चा प्रत्युवाच,—‘आ घा ता गच्छान्’ ।
 ‘घा’—इत्यनर्थक एव, ‘आगच्छान्’ आगमिष्यन्तीत्यर्थः । आह,
 कानि ? उच्यते,—‘ताः’ “तानि उत्तराणि युगानि आगमिष्यन्ति”
 तेऽपि काला न तावत् साम्प्रतं वर्तन्ते इत्यभिप्रायः । येषु किम् ?
 ‘यत्र’ येषु ‘जामयः’ भगिन्यः भ्रातृणाम् “अजामि”—योग्यानि
 मैथुनसम्बन्धानि “कर्माणि” “करिष्यन्ति” कलियुगान्ते हि
 तादृशः सङ्करो भवति, न चेदं कलियुगं वर्तन्ते इत्यभिप्रायः ।
 यतो न तावदद्यापि सङ्कीर्णो घर्णसङ्करधर्मः स्वाचारा एव तावत्
 प्रजाः । अतो ब्रवीमि,—‘उष वर्वृहि’ उपवेहि । कस्मै ? ‘वृषभाय’
 तवोपरि रेतःसेक्तुमन्यकुलजो योग्यः, तस्मै । किमुपवर्षहि ?
 इति ‘घाहुम्’ । शयनीये सर्वथा प्रार्थ्यमानोऽप्यहं तव पतिः न
 भविष्यामीति । यतो ब्रवीमि,—‘अन्यमिच्छस’ अन्यमन्वेपयस्व ।
 हे ‘सुभगे !’ ‘पति’ ‘मत्’ मत्त इत्यर्थः ॥ एतमेतस्मिन् मन्त्रे, सूक्ते
 वा संवादाधिकाराज्जामिशब्देन भगिन्युच्यते इत्युपपद्यते ॥

“जामि”—इत्येतदेव स्वरान्तशब्दरूपम् “अतिरेकनाम”
 भवति, पुनरुक्तनामेत्यर्थः । तदुत्तरत्र लक्षणतो भविष्यति, “तद्
 यत् समान्यामृचि समानाभिख्याहारं भवति, तत् जामि
 भवति”—इति पुनरुक्ताभिधानत्वेन । जामिशब्दस्य पर्येष्यो
 निगमः ॥

“बालिशस्य वा” बालिशस्यैतदेव नाम । बालिशो मूर्खः,

स हि बाल इव शैते, प्रमादित्वाद्धर्मकार्येषु । एतस्यापि
पर्येष्यो निगमः ॥

“असमानजातीयस्य चा” असमानजातीयो हि पुरुषस्य
भगिन्याख्यो भ्राता, सा हि स्त्रीत्वादेवातुल्यजातीयैव पुरुषस्य
भवति । जामिरित्येतस्मिन् शब्दे ‘मिः’—इत्येषः “उपजनः”
यदेवोक्तं भवति ‘जा’—इति, तदेव जामीति । उभयथापि मन्त्रे
प्रयोगो द्रष्टव्यः । “अन्यमिच्छस्व सुभगे ! पतिं मत्—इति
व्याख्यातम्” । निगदसिद्धमेवैतदित्यर्थः । अथवैतानि पदान्य-
धस्तात् तत्र तत्र व्याख्यातानि, तद् यथा,—“अन्यो नानेयः”—
इत्येवमादि उपेक्षितव्यम् ॥ ४ (२०) ॥

द्यौर्मै पिता जनिता नाभिरत्र बन्धुर्मै माता पृथिवी
महीयम् । उत्तानयोश्चम्बोश्च्योनिरन्तरत्रा पिता दुहितु-
र्गर्भमाधात् ॥ द्यौर्मै पिता माता वा पालयिता वा जनयिता
नाभिरत्र बन्धुर्मै माता पृथिवी महतीयं बन्धुः सम्बन्धना-
न्नाभिः सन्नहनान्नाभ्या सन्नद्धा गर्भा जायन्त इत्याहुरेत-
स्मादेव ज्ञातीन् सनाभय इत्याचक्षते सम्बन्धव इति च
ज्ञातिः सञ्ज्ञानात् । उत्तानयोश्चम्बोश्च्योनिरन्तः ।
उत्तान उत्तान ऊर्ध्वतानो वा तत्र पिता दुहितुर्गर्भं
दधाति पर्जन्यः पृथिव्याः । (शंयुः सुखंयुः ।) अथा नः

शंयोररपो दधात । रपो रिग्रमिति पापनामनी भवतः
 शमनञ्च रोगाणां यावनञ्च भयानामथापि शंयुर्बार्हस्पत्य
 उच्यते । तच्छंयोरारवृणीमहे गातुं यज्ञाय गातुं यज्ञपतये
 इत्यपि निगमो भवति । गमनं यज्ञाय गमनं यज्ञपतये
 ॥ ५ (२१) ॥

इति चतुर्थाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ४, ३ ॥

“पिता (४७)”—इति । एतदनवगतम् । “पाता वा पाल-
 यिता वा”—इत्यवगमः । “द्यौर्मै पिता”—इति (ऋ० सं० २,
 ३, २०, ३) । इयमस्यवामीयं दीर्घतमस आर्षम् । तृतीयसवने
 वैश्वदेवे शस्यते । ‘द्यौर्मै पिता’ येयं द्यौः, उपरि स्थिता द्युलो-
 काख्या, एय एव मम पिता । द्यौरहमित्येवं वैवाहिके कर्मणि
 द्युलोकभावेन पित्रा आत्मानमभिसम्पाद्यमानं दृष्ट्वैवमाह मन्त्र-
 दृक्—‘द्यौर्मै पिता’—इति । ‘जनिता’ जनयिता, उत्पादयिते-
 त्यर्थः । आह,—कथम्? उच्यते,—‘नाभिरत्र’ नहनमेव नाभिः,
 अत्र एतस्मिन् द्युलोकलक्षणे पितर्युदकदानेनानुग्रहीतरि सति
 सन्तानोत्पत्त्यनुग्रहक्रमेणैव शुक्रात्मनोत्पत्तिरुपपद्यते,—इत्येव-
 मभिसमीक्ष्योक्तम् ‘द्यौर्मै पिता, जनिता, नाभिरत्र’—इति । ‘बन्धुः
 मे’ अङ्गसन्ध्याकारणाद् बन्धुः मे ‘माता पृथिवी महीयम्’—इति ।
 मातुर्मन्त्रेण पृथिवीत्वं सम्पाद्यमानं दृष्ट्वैवमाह,—‘बन्धुर्मै माता
 पृथिवी महीयम्’—इति । उदकं हि द्युलोकात् पतितम्, पार्थि-

वेत धातुना सम्पृकम्, ओपधिभावमागम्य, शरीरभावेनावतिष्ठत् ॥
 —इत्येतदपेक्ष्य सर्वभूतानां द्यावापृथिव्यौ मातापितरौ उच्येते ॥
 तत्र तत्र । तद्यथा,—“द्वे स्रुती अशृणवं पितृणामहं देवानामु-
 मर्त्यानाम् । ताभ्यामिदं विश्वमेजत् समेति यदन्तरा पितरौ
 मातरञ्च ॥”—इति (ऋ० सं० ८, ४, १२, ५) । इत्येवमादि-
 तत्कृतस्य ह्युपकारस्याभावे सर्वातरौ मातापितरावकिञ्चित्करा
 वेव भवतः । तस्मादुपपद्यते द्यावापृथिव्योर्मातृपितृभावः । आह-
 —किमेते द्यावापृथिव्यौ अन्यत् किञ्चदनपेक्ष्यैव
 मातृपितृभावं विभृतः, उत अन्यदपि किञ्चिदपेक्षेते ? इति ।
 उच्यते,—अनयोः ‘चम्बोः’ द्यावापृथिव्योः ‘उत्तानयोः’ ऊर्ध्वमेव
 ह्येनयोः अन्तरा च प्रतिधारणीयोऽन्तः प्राणः तत इति उत्तमे
 द्यावापृथिव्यौ, प्राणेन हीमे वायुना सूत्रभूतेन विधृते तिष्ठतः
 एतयोः द्यावापृथिव्योरुत्तानयोः य एषोऽन्तरिक्षाख्यः ‘अन्तः’
 मध्ये ‘योनिः’ ‘अत्र’ एतस्मिन्नवकाशदानोपकारप्रवृत्ते सति ‘पिता’
 “पर्जन्यः” द्युलोकाख्यः, द्यौरैव हि रसान् प्रार्जयति, तस्मात्
 सैवात्र पर्जन्यशब्देन भाष्यकारेणोक्ता । ‘दुहितुः’ “पृथिव्याः”
 उपरि ‘गर्भं’ सर्वभूतगर्भोत्पत्तिहेतुभूतोदकम् ‘आधात्’ आदधाति,
 ददातीत्यर्थः । अत्र पृथिव्येव दुहितुशब्देनोक्ता सा हि द्युलोकात्
 ‘दूरे निहिता’ अथवा सा हि द्युलोकं ‘दोग्धाति’ दुहिता,—सा हि
 द्युलोकात् पतितमुदकमुपजीवत्येवादूरे निहिता, दोग्धि वा ॥ एवं
 द्यावापृथिवीभ्यामन्तरिक्षेण वावकाशदानेनानुगृह्यमाणान्येतान्य-
 स्मदार्दीनि भूतान्युत्पद्यन्त इति एतदनेन मन्त्रेण मन्त्रदृशा ख्या-

केतम् । अत्र मातृपितृसम्बन्धात् पितृशब्दः पितर्य्यैवेत्युपपत्तिः ।
येता माता चाप्यमेतद्वाशासनं मन्येत ॥

“शंयोः (४८)”—इति । एतद्दनवगतम् ; पञ्चम्यन्तं वा
षष्ठ्यन्तं वा सत् । निगमश्चैपः,—“बर्हिषदः पितर ऊत्यर्वा-
गोमा घो ह्रव्या चकृया जुषध्वम् । त आ गतावसा शन्तमेनाथा
तः शंयोररूपो दधात ॥”—इति (ऋ० सं० ७, ६, १७, ४) । न
त्रैवं यजमानोऽर्थात्तस्माद् बृहस्पतिपुत्रादर्थमपेक्षते, किं कारणम् ?
अत एव हि ते विधातुं समर्थाः, न च बृहस्पतिपुत्रस्य शंयोः
नम पितरः किञ्चिदेभिः पितृभिः विधीयेतेति । एवं पञ्चम्यर्था-
सम्भवं षष्ठ्यर्थासम्भवञ्च पश्यन् भाष्यकारः, ‘शयोः’—इत्येकं
पदं, द्वितीयान्ते ह्ये पदे चकार, ‘शम्’—इति, ‘योः’—इति च ।
शामित्यस्य “शमनम्” अर्थं निराह, योरित्यस्य “यावनम्”—इति ।
एवं द्वितीयान्ते परिणामं कृत्वा अर्थं निराह,—तथाहि वाक्येन
सम्बध्यत इति । कस्य शमनं कस्य वा यावनम् ? इति पुनः
स्पर्शानुयोगे प्राप्ते “रोगानाम्” “भयानाम्” “च” इत्यध्याजहार
भाष्यकारः । रोगशमनञ्च दधात, भययावनञ्च, शान्तरोगा यथा
स्वाम, प्रहीणसर्वभयाश्च, तथा कुरुनेत्यभिप्रायः । किमेतावदेव ?
इत्येवमुच्यते,—पदपि चान्यत् किञ्चित् ‘अपरः’ अपापम्, तदपि
चास्मभ्यमेव ‘दधात’ दत्तेत्यर्थः ॥ एवमेतत् पदम् एकम्, अर्था-
सम्भवाद् द्विधा प्रविभज्य भाष्यकारेण निरुक्तम् । इत्यमप्यर्था-
सम्भवे सति निर्वचनप्राप्तिरस्त्येव, तद्यथा उदुर्गाथशब्दे,—“प्राण
पयोत्प्राणेन ह्युत्तिष्ठति, घाम् गीर्वाचां ह गिर इत्यावक्षतेऽत्र-

मथान्नेन हीदं सर्वं स्थितम् (छा० ब्रा० ३, ३)”—इत्येवमादि,
तस्मादुपपद्यते । प्रथमान्तमेव सत् कस्माद् द्वितीयान्तत्वेन
विपरिणम्यते शंयुमिति ? एवमपि न विरुध्यति, तथापि हि न
कश्चिदर्थं उपपद्यते, तस्माद् युक्तमिति ॥ “रपो रिप्रम्”—इति,
अत्र रिप्रशब्दस्य रपःशब्देनार्थसामान्यात् तरवमुक्तम् । यदेवास्य
'रिप्रम्' अमेध्यम्, तच्छुध्यतीति ह विज्ञायते ॥

“अथापि शंयुर्वाहस्पत्य उच्यते” अपि शं, योः,—इत्यनेन
पदद्वयेन शमनयाघने रोगभययोः उच्येते, द्वेधा प्रविभक्तेन, अपि
यथावस्थितेनैवाविभक्तेन वाहस्पत्यो बृहस्पतेः पुत्र उच्यते,
तस्याप्येतदेव नामेत्यपिशब्दः । “तच्छंयोरावृणीमहे गातुं
यज्ञाय गातुं यज्ञपतये”—इति । “ओमानं शंयोर्ममकाय सुतवे
(ऋ० सं० २, ३, ४, ६)” इति, “तच्छंयोः मुममीमहे (ऋ०
सं० २, ३, २६, ४)”—इति च निगमौ । इयं शंकरि । शंयोरेव
बृहस्पतिपुत्रस्यार्पम् । शंयोर्वाके चित्तियुक्ता । शंयोरात्मान-
मभिसम्पाद्य, अथवा शंयोः सकाशादिति केचिन्मन्यन्ते । अनेन
कर्मणा 'शंयोः' वाकाल्येन 'तत्' तदा आभिमुख्येन 'वृणीमहे' ।
किं पुनस्तत् ? 'गातुं यज्ञाय' “गमनम्” अस्मै “यज्ञाय” देवान्
प्रति, 'गातुं यज्ञपतये' “गमनं” चास्मै “यज्ञपतये” देवान् प्रति ।
किञ्च, 'द्वैवी स्वस्तिरस्तु नः' देवानुग्रहादस्माकं स्वस्तिरस्तु, मा
नो देवाः काञ्चिदापदमुत्पादयन्त्वित्यभिप्रायः । 'स्वस्ति मातु-
वेभ्यः' मनुष्येभ्योऽपि सकाशात् मा नः काचिदापदस्तु । 'ऊर्ध्वं
जिगातु भेषजम्' गच्छत्वितद्वेषजम् भयसादयितृ कर्म, यावज्जी-

घमनवच्छिन्नमविगुणञ्चोद्धर्ध्वगमनयोग्यम् अस्माकमस्त्वित्यमि-
 प्रायः । किञ्च, 'शशो अस्तु' शं सुखं नोऽस्माकं भवतु, 'द्विपदे'
 मनुष्यादिकाय 'चतुष्पदे' गवादिकाय च ॥ 'शंयुः' बृहस्पति-
 पुत्रः—इति, एतस्मिन् मन्त्रे विशेषलिङ्गमस्ति, तदन्यस्मात् ध्रुति-
 लिङ्गात् कुतश्चिदुपलभ्यमानाद्वा एतावदेव त्वेतस्मात् मन्त्रात्
 सिद्धम्,—एकमेवेदं पदमविभक्तम् निरुच्यते, पञ्चम्यन्तं वा
 षष्ठ्यन्तं वा, न यथा पूर्वस्मिन् मन्त्रार्थासम्भवाच्छंयुशाब्दो
 विभक्त इति ॥ ५ (२१) ॥

इति निरुक्तवृत्तौ नवमस्याध्यायस्य (चतुर्थाध्यायस्य)

तृतीयः पादः ॥ ४, ३ ॥

चतुर्थ पादः ॥

अदितिरदीना देवमाता ॥ १ (२२) ॥

“अदितिः (४६)”—इति । एतदनवगतम् । “अदीना”—
 इत्यवगमः । “देवमाता” अमिथेया, ऐतिहासिकपक्षेण, नैरुक्त-
 पक्षेणपुनर्यान्येतस्यामविवक्ष्यमाणायां द्यौर्दित्येवमादीति पदानि
 श्रूयन्ते एतान्येवादितिश्चन्द्रनोच्यन्ते ॥ १ (२२) ॥

अदि॑तिर्द्यौर॑दि॒तिरन्त॑रि॒क्ष्मदि॑तिर्मा॒ता स पि॒ता स
 पु॒त्रः । वि॒श्वेदे॑वा अदि॑तिः पञ्च॒जना॒ अदि॑तिर्जा॒तमदि॑-

तिर्जनित्वम् ॥ इत्यदितेर्विभूतिमाचष्ट एनान्यदीनानीति
वा । यमेरिरे भृगवः । एरिर इतीचिरुपसृष्टोऽभ्यस्तः
॥ २ (२३) ॥

“अदितिर्द्यौः० ०मदितिर्जनित्वम्” (ऋ० सं० १, ६, १६,
५) । राहुगणस्य गोतमस्येयमार्षम् । तृतीयसवने सर्वस्तोमे-
ष्वेव, वैश्वदेवस्य शस्त्रस्य परिधानीयेषा । ‘अदितिः’ एव देव-
माता ‘द्यौः’ ‘अदितिः’ अदितिरेव च ‘अन्तरिक्षम्’ ‘अदितिः’ एव
‘माता’ सर्वभूतनिर्मात्री, ‘सः’ एव च ‘पिता’ पालकः, ‘सः’ एव
हि ‘पुत्रः’ सैव हि परितुष्टा सती स्तोतारं पुरुषो बह्वुनः पापात्
त्रायते, अथवा सैव निपृणाति, सर्वभूतानां यद्विर्वर्त्तय्यं दातव्य-
मित्यर्थः । येऽपि चैते ‘विश्वेदेवाः’ सर्वे देवाः. एतेऽपि ‘अदितिः’
एव । ‘पञ्चजनाः’ गन्धर्वादयः ‘अदितिः’ एव । सर्वथापि किं
बहुना, यावदेतत् किञ्चित् ‘जातं’ च ‘जनित्वं’ च जनिष्यमाणञ्च
सर्वमप्येतत् ‘अदितिः’ एव । एवमनेन मन्त्रेण मन्त्रद्रुक् “अदिते-
र्विभूतिमाचष्टे” देवमातुस्तन् सर्वमप्युपपद्यत एव, माहाभाग्या-
द्देवतायाः । तदुत्तरत्र वक्ष्यामः । एवमेतिहासिकपक्षेण, निरुक्त-
पक्षेण पुनः “एतानि” द्युलोकादीनि सर्वाणि “अदीतानि” अनु-
पक्षोणानि इति योज्यम्, न ह्येषां क्षयोऽस्तीति ॥

“एरिरे (५०)” — इति । एतदनवगतम् । “आ ईरिरे” —
इत्यचगमः । “यमेरिरे भृगवो विश्ववेदसं नामा पृथिव्या भुव-
नस्य मज्मना अग्निं तं गीर्भिहिनुहि स्व आ द्मे य एको घस्वो

‘वरुणो न राजति ॥’—इति (ऋ० सं० २, २, २, ४) । दीर्घ-
 तमस इयमार्पम् । जगती । प्रातरनुवाकाश्विनयोरग्निमास्ते
 च शस्यते । ‘यम्’ अग्निमाभिमुख्येन ईरितवन्तः, प्रेरितवन्तः,
 स्थापितवन्त इति यावन्, आत्माभिप्रेतार्थत्विद्ध्ये ‘भृगवः’ ।
 ‘विश्ववेदसं’ सर्ववेदसं, सर्वस्य वेत्तारं, सर्वधनं वा । क पुनः
 ‘परिरे’ ? ‘नामा’ पृथिव्याः नामो अवस्थितम्, उत्तरवेदिमभ्यग-
 तायाः पृथिव्या वेद्या उपरि । केन पुनरेरिरे ? ‘भुवनस्य’
 उदकस्य ‘मज्मना’ मननीयेन दीर्घ्येणान्नेन हृषिर्लक्षणेन । किं
 तस्य ? ‘तमग्निं’ हे यजमान ! त्वमपि ‘गीर्भिः’ धार्भिः स्तुति-
 लक्षणाभिः आभिमुख्येन स्थित्वा ‘हिनुहि’ प्रेरय । तस्मिन् तस्मिन्
 कर्मणि वर्तमानमग्निहोत्रादौ, यथा भृगवः ईरितवन्तः, तथा ‘स्व-
 दमे’ स्व एव गृहे, मा कस्यचिदार्त्विज्येऽवस्थित इत्यभिप्रायः ।
 किलक्षणं पुनरग्निमाहिनुहि ? ‘य एको वसः’ एक एव यो
 वसुनो धनस्य दाता । ‘वरुणो न’ वरुण इव, यथा वरुणः
 समुद्रान्तर्गतानां धनानाम् इष्टे, एवं यः सर्वस्यैव धनस्य ‘राजति’
 इष्टे इत्यर्थः । राजतिरैश्वर्य्यकर्मसु पठितः,—“क्षियति (३),
 राजति (४)”—इति । “परिरे—इति” “ईर्त्तिः” अय धातुर्गति-
 कर्मा,—“ईर्त्ते (७६), जयति (८६)”—इति गतिकर्मसु पठितम् ।
 स पुनरयमाडोपसर्गेण “उपसृष्टोऽभ्यस्तः” च, पुनः पुनरीरित-
 वन्त इत्यर्थः ॥ २ (२३) ॥

उत स्मै न वद्धमधि न तापुमनु क्रोशन्ति क्षितयो

भरेषु । नीचायमानं जसुरिं न श्येनं श्रवश्चाच्छा पशुमच्च
यूथम् ॥ अपि स्मैनं वस्त्रमथिमिव वस्त्रमाथिनं वस्त्रं
वस्तेस्तायुरिति स्तेननाम संस्त्यानमस्मिन् पापकमिति
नैरुक्तास्तस्यतेर्वा स्यादनुक्रोशन्ति क्षितयः संग्रामेषु भर
इति संग्रामनाम भरतेर्वा हरतेर्वा नीचायमानं नीचैरयमानं
नीचैर्निचितं भवत्युच्चैरुचितं भवति जस्तमिव श्येनं श्येनः
शंसनीयं गच्छति । श्रवश्चाच्छा पशुमच्च यूथम् । श्रव-
श्चापि पशुमच्च यूथं प्रशंसां च यूथं च धनं च यूथं चेति
वा यूथं यौतेः समायुतं भवति । इन्धान एनं जरते
स्वाधीः । गृणार्ति मन्दी मन्दतेः स्तुतिकर्मणः । प्रमन्दिने
पितुमदर्चता वचः । प्रार्चत मन्दिने पितुमद्वचो गौर्व्या-
ख्यातः ॥ ३ (२४) ॥

“जसुरिः (५१)”—इति । एतदतवगतम् । “जस्तम्”—
इत्यवगमः । “उत स्मैनं”—इति निगमः (ऋ० सं० ३, ७, ११,
५) । वामदेवस्यार्यम् । त्रिष्टुप् । दधिक्राव्णे सूक्ते । दधि-
कावा चेन्द्र एव, वायुर्वा मध्यस्थानत्वात् । ‘उत स्मैनम्’ अप्येन-
मिन्द्रम् ‘अनुक्रोशन्ति’ आभिमुख्येन क्रन्दन्ति, आह्वयन्ति ।
‘क्षितयः’ मनुष्याः । क? ‘भरेषु’ संग्रामेषु । कथं पुनरभि-

कन्दन्ति ? 'बह्वमथिं न' बह्वापहर्तारमिथ 'तायुम्' यथा केचि-
 ज्ञनाः कञ्चिद्वह्वापहर्तारं तायुं दृष्ट्वा कञ्चिदन्यमात्मनस्त्राणार्थ-
 मभिकन्देयुः, एवमेतमिन्द्रम् अभिकन्दन्ति संग्रामेषु, परैरप्यर्था-
 मानास्त्राणार्थमात्मनः । किञ्च, अपि चैनं तायुं 'नीचायमानं'
 नीचैर्गच्छन्तं 'जसुरिं न' जसुरिमिथ, "जस्तमिव" 'श्येनं' बद्धम्,
 ह्यायुतन्तुना य एष धाजिक इति प्रसिद्धो राजाम् . स हि बद्धत्वा-
 दुत्पतिनुमत्यर्थं न शक्नोति, नीचैरेव गच्छति, गत्वा च शशका-
 दौति हिनस्ति सर्वानि । स यथा जनैरभिकन्दते, तथा चैन-
 मभिकन्दति । आह,—कमर्थमभिसन्धाय ? इति । उच्यते,—
 'श्रवश्च अच्छ' कीर्त्तिश्चाभिसन्धाय . कथं नाम श्रूयेमहि ? प्रशम्ये-
 महि जितमेभिरित्येतमर्थमभिसन्धाय । 'पशुमच्च यूथम्' अनेक-
 पशुजातिसंयुक्तं पशुयूथमभिसन्धायैतदस्वाकं स्यादित्येवमभिकन्द-
 तीत्येष समस्तार्थः ॥

अथैकपदनिरुक्तम् । "वत्सं वस्तेः" आच्छादनार्थस्य (अदा०
 आ०), तद्गुह्याच्छाद्यते । "तायुगिति"—एतत् "स्तनताम"
 "संस्त्यानं" संहतम् "अस्मिन् पापकं" भवति "इति" एवं
 "नैरुक्ता" मन्यन्ते । "तस्यतेः वा स्यात्" क्षयार्थस्य (दि०
 प०), उपश्रीणो ह्यसौ भवति, अधार्मिकत्वान्, परलोकमनपेक्ष्य
 कल्पयति कर्माणि । क्षितयो मनुष्याः । "भर इति संग्रामताम"
 त्रियन्ते तस्मिन् योद्धारः "हरतेः वा" हियन्ते हि तस्मिन् जीवि-
 तानि, वसूनि च । "श्येनः शंसनीयं गच्छति" शीघ्रत्वान् ।
 "यूथं यौतेः" तद्धि "समायुतं भवति" एकत्र मिथीभूतं र्हापुरुष-

बालवृद्धैः पशुभिः ॥ एवमिह नीचायमानं श्येनमित्यनेन सम्ब-
न्धाजसुरिर्वद्ध इत्युपपद्यते न ह्यवद्धः श्येनो नीचैर्यते ।

“जरते (५२)”—इति । एतदनवगतम् । धातोरस्वार्थं
प्रवृत्तिरेवानवगतम् । “दिवस्परि प्रथमं जज्ञे अग्निस्सद् द्वितीयं
परि जातवेदाः । तृतीयमप्सु नृमणा अजस्रमिन्ध्यात एनं जरते
स्वाधीः ॥”—इति (ऋ० सं० ७, ८, २८, १) । घत्सप्रिर्भाल-
न्दनः, तस्येयमार्यम् । उक्तस्याग्नेरुपस्थाने विनियुक्ता ।
'दिवस्परि' 'दिव' द्युलोकादिन्यर्थः । 'प्रथमम्' अयम् 'अग्निः'
'जज्ञे' आदित्यात्मना । 'द्वितीयम्' 'असन् परि' असद्दधि,
असत्तो जायते, पार्थिवात्मना । 'तृतीयम्' 'अप्सु' अन्तरिक्षलोके
घैद्युतात्मना जायते । “आपः”—इति ह्यन्तरिक्षनामसु पठितम् ।
नृणां मनस्यवस्थितः 'नृमणाः' नृपु वा मनोऽस्य, स नृमणाः ।
योऽयमेक एव त्रिषु स्थानेषु जायते, तमेवद्गुणयुक्तं 'स्वाधीः'
शोभनधीः 'इन्ध्यातः' 'अजस्रं' नित्यं 'जरते' स्तौति, यः, स एव
'स्वाधीः' सुप्रज्ञ इत्यर्थः । इन्ध्यातोहि किमन्यत् स्तुतेः कुर्यात् ?
तस्मात् “जरते”—इत्यस्य शब्दस्य “शृणाति”—इत्यर्थं उपपद्यते ॥

“मन्दिने (५३)”—इति । एतदनवगतम् । “मन्दतेः”
स्तुत्यर्थस्य । मन्दनोयः स्तुतिमान् वेत्यर्थप्रतीतिः । “मन्दति
(१८), शंसति (२५)”—इति स्तुतिकर्मसु पठितम् । “प्रमन्दिने
पितुमर्चता घञो यः कृष्णगर्भा निरहननुजिश्यता । अब-
स्यवो वृषणं घञ्दक्षिणं मस्त्यन्तं स्रव्याय हवामहे ॥”—
इति (ऋ० सं० १, ७, १२, १) । कुत्सस्येयमार्यम् । छन्दोमेषु

तृतीयेऽहनि मरुत्वतीये शस्त्रे निषिद्धानीयसूक्तस्य प्रथमैषा ।
हे स्तोतारः ! 'प्रार्चत' प्रकर्षेणोच्चारयत, पूजयत । 'मन्दिने'
मन्दनीयाय, स्तुत्याय, स्तुतिमते वा इन्द्राय । 'पितुमत्'
अन्नसंयुक्तं 'वचः' । 'यः' इन्द्रः, किं करोति ? कृष्णस्य मेघस्य
गर्भभूता अपः 'निरहन्' नीचैरहन्, निरगमयदित्यर्थः । केन ?
'ऋजिश्चता' ऋजुरेवावक्षितो लक्ष्ये यः स्वनति गच्छति इति
ऋजिश्वा घञः, तेन निरगमयत् । 'अवस्यचः' अचनमात्मनो
रक्षणमिच्छन्तः, तर्पणं वा । योऽयमेवग्रभाव इन्द्रः, तमिमं
'वृषणं' वर्षितारम्, 'वज्रदक्षिणं, घञ्जयाहुम्, 'मरुत्वन्तं' मरुत्स-
हितम्, 'सख्याय' सखिभावाय 'हवामहे' तामु तामु क्रियासु
आह्वयामहे इत्यर्थः ॥ एवमेतस्मिन् मन्त्रे "मन्दिने पितुमवचः
प्रार्चत"—इत्येतस्माद्वाक्यसम्बन्धादिन्द्रविशेषणमेतदित्युपपद्यते ॥

"गौः (५४)"—इति । एतदनेकार्थत्वादिह समाज्ञातम् ।
यथा चैतदनेकार्थत्वं तथा पुरस्तान् "व्याख्यातम्" ॥ ३ (२४) ॥

अत्रा ह गोरमन्वत नाम त्वष्टुरपीच्यम् । इत्था
चन्द्रमसो गृहे ॥ अत्र ह गोः सममंसतादित्यरश्मयः च्चं
नामापीच्यमपचितमपगतमपिहितमन्तर्हितं वामुत्र चन्द्रमसो
गृहे गातुर्व्याख्यातः (गातुं कृणवन्नुपसो जनायेत्यपि
निगमो भवति) दंसयः कर्माणि दंसयन्त एनानि । कुत्साय
मन्मन्मन्श्च दंसय इत्यपि निगमो भवति । स तु ताव

नैनमश्नोत्यंहतिः । सतुतात्र नैनमंहतिरश्नोत्यंहतिश्चांह-
 श्चांहुश्च हन्तेनिरूढोपधाद् विपरीतात् । बृहस्पते चयस
 इत्पियास्म् । बृहस्पते यज्वातयसि देवपीयुं पीयतेहिंसाकर्मा
 वियुते द्यावापृथिव्यौ वियवनात् । समान्या वियुते दूरे
 अन्ते । समानं सम्मानमात्रं भवति मात्रा मानाद् दूरं
 व्याख्यातमन्तोऽततेऽऋधगितिं पृथग्भावस्य प्रवचनं
 भवत्यथाप्यभ्रोत्यर्थे दृश्यते । ऋधगया ऋधगुताशमिष्ठाः ।
 ऋधुवन्नयाक्षीऋधुवन्नशमिष्ठा इति चास्या इति चास्येति
 चोदात्तं प्रथमादेशेऽनुदात्तमन्वादेशे तीव्रार्थतरमुदात्तमल्पी-
 योऽर्थतरमनुदात्तम् अस्या ऊ पु ण उप सातये भुवोऽहे-
 लमानो ररिवा अजाश्च (श्रवस्यतामजाश्च) ॥ अस्यै नः
 सातयः उपभवाहेलमनोऽऋध्यत्ररिवात्रातिरभ्यस्तोऽजाश्चेति
 पूषण महाजाश्वाजा अजना अथानुदात्तम् । दीर्घायुरस्या
 यः पतिर्जीवाति शरदः शतम् । दीर्घायुरस्या यः पतिर्जीवतु
 स शरदः शतं शरच्छृता अस्यामोपधयो भवन्ति शीर्णा
 आप इति वाऽस्येत्यस्या इत्येतेन व्याख्यातम् ॥ ४ (२५) ॥

यत्तूक्तम्,—“अथाप्यस्यैको रश्मिश्चन्द्रमसं प्रति क्षीप्यते,

०—० सोऽपि गौरित्युच्यते,—‘अत्रा ह गोरमन्वतेति’ तदुपरिष्ठा-

द्व्याख्यास्यामः”—इति, तदिदमुच्यते,—“अत्रा हु”—इति ।
 गोतमस्य राहुगणस्येयमार्षम् । अग्निवयने इष्टकोपधाने विनि-
 युक्ता । ‘अत्रा हु’ अत्रैव, एतस्मिञ्चन्द्रमण्डले ‘गो’ सुपुत्रस्यैकस्य
 सूर्य्यरश्मैः, इतरे सूर्य्यरश्मयः ‘अमन्यत’ अमन्यन्त, समनुज्ञातवन्त
 इत्यर्थः । किं पुनस्तत् सममन्यन्त ‘नाम’ नमनं प्रह्वणमघस्थान-
 मित्यर्थः । कुतः ? ‘त्वष्टुः’ आदित्यस्य स्वभूता रश्मयः सम-
 मन्यन्त । कथं तस्य नमनं तन् सममन्यन्त ? इति ‘अपीच्यम्’
 “अपगतं” तत्रैव चन्द्रमण्डलेऽन्तःप्रविष्टस्य यदवस्थानान्तरं तन्
 सममन्यन्त । अथवा अपीच्यमिति “अप” एत्य सूर्य्यमण्डलात्
 चन्द्रमण्डले “चितम्” अपीच्यम् । अथवा अपीच्यम् “अन्त-
 र्हितम्” इत्यर्थः, “प्रतीच्यम् (५), अपीच्यम् (६)”—इति अन्तर्हि-
 तनामसु षडितम् । क पुनरन्तर्हितस्यान्यत्रावस्थानम् ? इति ‘इत्या
 चन्द्रमसो गृहे’ अमुष्मिञ्चन्द्रमण्डले इत्यर्थः ॥

“गातुः (५५)”—इति । “व्याख्यातः” “गमनं यज्ञपतये”
 —इत्यत्र ॥

“दंसयः (५६)”—इति । एतदनेकेषां कर्मणां अभिधानम् ।
 तानि हि दंसयन्त्युपक्षयन्ति कर्मकराः । “तव त्य इन्द्र सुख्येषु
 बह्व्य भूतं मन्वाना व्यदर्दिरुर्वलम् । यत्रा दशस्यन्नुपसो रिणन्नपः
 कुत्साय मन्मन्त्रह्यश्च दंसयः ॥”—इति (ऋ० सं० ८, ७, २६, १) ।
 अङ्गस्यौरवस्येयमार्षम् । हे ‘इन्द्र’ ‘तव’ ‘त्ये’ ‘बह्वयः’ वीढारोऽध्याः,
 ‘सप्येषु’ समानख्यानेषु कर्मसु घर्त्तमानाः, इदमेव हि भवतः कर्म,
 मेधो विशारपितव्य इति, एतदेव तेगमपि समानख्यातत्वम् ।

‘ऋतम्’ उदकमस्मिन्नस्तीति, एवमेतं ‘मन्धानाः’ । किमकुर्वन् ?
 ‘अर्द्धिः’ विदारितवन्तः ‘बलं’ मेघं काले काले । ‘यत्र’ यस्मिन्
 मेघे विदारिते ‘दशस्यन्’ दशस्यन्ति ‘उपसः’ माध्यमिकाः एकस्या
 एव पूजनार्थं बहुवचनम् । किं दशस्यन् ? ‘अपः’ अहाः च
 अहिनिवासिन्यः, मेघनिवासिनीरित्यर्थः । ताश्च दीर्य्यमाणाः
 ‘रिणन्’ आगच्छन्, पृथिवीलोकम् । तदेतत् सर्वमपि युष्मदश्वैः
 क्रियते । किं पुनरर्थमुद्दिश्य त एव कुर्वन्ति ? ‘मन्मन्’ मन्य-
 मानाः, ‘कुत्साय’ पृथिवीं कृन्तते, कृपीयलाय, ‘दंसयः’ कृपि-
 कर्माणि सफलानि कर्तुम् । अत्र ‘दंसयः’—इत्येतेन शब्देन
 “कर्माणि” उक्तानि । दासैः कर्मकरैः, ‘दस्यन्ते’—इति कृत्या
 कर्मकरा दासा इति । बाहुल्याद् भाष्यकारेण निगमोऽत्र-
 नोदाहृतः ॥

“तूताव (५७)”—इति । एतदनुवगतम् । “तूताव” इत्यव-
 गमः । “यस्मै त्व मा यजसे स साधृत्यतर्वा क्षेति दधते सुवी-
 र्य्यम् । स तूताव नैनमश्रोत्यंहतिग्ने सुख्ये मा रिपामा
 घयत्व ॥”—इति (ऋ० सं० १, ६, ३०, २) । कुत्सस्येय-
 मार्धम् । महाव्रते आग्निमाल्ते शस्त्रे, जातवेदस्ये सूक्ते शस्यते ।
 हे भगवन् ! ‘अग्ने !’ ‘यस्मै’ यजमानाय ‘त्वम्’ ‘आ’ आहूय
 ‘यजसे’ देवान्, होतृत्वेऽवस्थितः । ‘सः’ एव ‘साधति’ ‘साध-
 यत्यात्मनोऽभिप्रेतार्धम् । किञ्च, स एव ‘अनर्वा’ अप्रत्यृतः,
 अनाश्रितः कश्चिदन्यम्, स्वेनैव महिमायुक्तः । ‘क्षेति’ निवसति,
 युष्मदनुग्रहात् । स एव ‘दधते’ धारयते ‘सुवीर्य्य’ शोभनमा-

त्मनो वीर्यम् । स एव 'तूताव' वर्द्धते, प्रजाधनयशोभिः, 'न' च 'एनम्' 'अंहतिः' अपि पापमपि सम् "अश्नोति" आप्नोति । हे भगवन्नने ! यः त्वमेवमतिमहानुभावः, तस्य 'तव' 'वयं' 'सत्ये' सखिभावे, परिवरणकर्मणि वर्तमानाः 'मा रिपाम' मा केतचिच्छिद्येमहि ॥ एवमयमत्र "तूताव"—इति शब्दः 'यस्मै त्वमा यज्ञसे'—इत्येवमादीनां पदानां मध्ये श्रूयमाणो वृद्ध्यर्थमुपपद्यते ॥ "अंहतिश्च अहश्च अंहुश्च"—इत्येते शब्दाः "हन्तेः" "निरुद्धोपधात् विपरीतात्" अकारमुपधातोर्निष्कृष्यादौ कृत्वा, ततो हकारनकारौ विपर्ययेण भवतः ॥

"वयसे (५८)"—इति । एतदनवगणम् । "चातयसि"—इत्यर्थप्रतीतिः । "ये त्वा देवोऽस्त्रिकं मन्यमानाः पापा भद्रमुपजीवन्ति पत्राः । न दूढ्ये अनुददासि वामं बृहस्पते चयस इत्पियारुम् ॥"—इति (ऋ० सं० २, ५, १२, ५) । अगस्त्यस्य मैत्रायणस्येयमार्षम् । हे 'बृहस्पते !' 'देव' दानादिगुणयुक्त ! 'ये' यज्ञमानाः त्वाम् 'उस्त्रिकम्' उत्स्राविणं भोगानां 'मन्यमानाः' दातव्यं केवलं भोगानाम्, अयमार्जवेन न प्रत्युपकारार्थित्येवं मन्यमानाः, 'पापाः' अप्रत्युपचिकीर्षयः 'उपजीवन्ति' एव केवलं, न क्रियया प्रत्युपकारं कुर्वन्ति, 'भद्रं' भन्दनीयं स्तुत्यम्, अपि च 'पत्राः' प्रार्जितधनाः सन्तः, न दरिद्राः । किं तेभ्यः ? इति 'न दूढ्ये' न तेभ्य एवलभ्रणेभ्यः, दुर्धोभ्यः, पापबुद्धिभ्यः, स्वार्थप्रधानेभ्यः त्वम् 'अनुददासि' 'वामं' धननीयं धनम् । किं तर्हि ? यस्तादृशो जनः 'पियारुः' देवपीयुः, देवहिंसिता, स्वभोगप्रधानः,

न यथा देवानाम्, तं 'चयसे' "चातयसि" नाशयसि । य एव
 श्रद्धधानो यथा, तस्मै देवान् यजते अनुद्दासि वामम्, यस्मात्
 त्यमेवं करोषि, तस्मान् ते पापबुद्धयः त्वां सम्यक् न पश्यन्तीत्य-
 भिप्रायः । यो हि दुर्वुद्धिः देवपियारुः तस्य किमन्यत् चातनाहूते
 स्यात् ? चात्य एवासौ ॥ तस्मात् 'चयसे'—इत्येष शब्दः,
 "चतयतिः" नाशने इत्येवमस्थापिते नाशनाथो भवतीत्युपपद्यते,
 "चातयतिर्नाशने"—इति हि वक्ष्यति । लोकेऽपि च प्रसिद्धं
 देशादुच्चातित इति । तस्मादुपपद्यते ॥

"वियुते (५६)"—इत्येतद्वैकमेव समस्तयोर्द्वयोरपि द्यावा-
 पृथिव्योरभिधानम् । "वियवनात्"—इति निर्वचनम् । योति-
 मिथ्रणार्थः (भद्रा० प०) तस्योपसर्गसामर्थ्याद्विपर्ययेणार्थो
 भवति, विमिथ्रामूते इत्यर्थः । "इमे वै सहास्तां ते शम्यामात्रं
 न्यैतामिति ह विज्ञायते" । "समान्या वियुते दूरे अन्ते ध्रुवे पदे
 तस्थतुर्जागरुके । उत स्वसारा युवती भवन्ती आदु ब्रुघाते
 मिथुनानि नाम ॥"—इति (ऋ० सं० ३, ३, २५, २) । विश्वामित्र-
 स्वेयमर्षम् । वैश्वदेवे सूक्ते । 'समान्या' समान्यावेते द्यावा-
 पृथिव्यो, समानपरिमाणे । 'वियुते' च विमिथ्रामूते । 'दूरे अन्ते'
 च, न हि द्यावापृथिव्योरन्तोपलब्धिरस्ति । ध्रुवे पदे' सतम्येक-
 वचनम्, अन्तरिक्षविषयम्, ध्रुवं शाश्वतम्, एतस्मिन् पदे आधार-
 भूते, अन्तरिक्षस्य क्षयो नास्ति, प्रतिद्वन्द्वाभावान्, तच्चैतयोर्द्या-
 वापृथिव्योः प्रतिष्ठा, तस्मिन्नेते 'तस्थतुः' स्थितवत्यौ । सर्गा-
 दारभ्य 'जागरुके' जागरणशीले, स्वं स्वमधिकारं प्रति । 'उत'

अपि चैते 'स्वसारौ' भगिन्यौ, सहोत्पत्तित्वात् । 'युवतीभवन्ती'
सम्मिश्रीभवन्त्यौ, परस्परसम्भोगेन । 'आहु उ व्रुघाते मिथु-
नानि नाम' इति । अथैवमेते 'वियुते' च सम्मिश्रीभूते च सत्यौ,
द्यावापृथिव्यौ, व्रुघाते इव, प्रथयत इव, स्तोस्तृणां 'नाम' नामानि,
आत्मनः 'मिथुनानि' द्विवचनसम्बद्धानि स्तुतिनामभिः,—स्वधे
(१), पुरन्धी (२)"—इत्येवमादिभिरिति ॥ एवमेतस्मिन् मन्त्रे
'वियुते"—इत्यस्य पदस्य द्यावापृथिवीविशेषणत्वम्, द्यावा-
पृथिवीशब्दश्चात्राध्याहार्यः, 'दूरं अन्ते"—इत्येवमादीनां तयो-
पपत्तिदर्शनात् ॥

"ऋधक् (६०)"—इति । अनेकार्यम् । "ऋधगिति पृथः
ग्भावस्य प्रवचनं भवति" पृथक्त्वमेव पृथग्भावः, तस्येदं प्रवचनं
भवति, सोऽनेन प्रोच्यते इत्यर्थः । "यदिन्द्र दिवि पार्य्ये यद्द-
धग् यद्वा स्वे सद्ने यत्र वासि । अतो नो यज्ञमवसे नियुत्वान्
सृजोषाः पाहि गिर्वणो मरुद्भिः ॥"—(ऋ० सं० ४, ७, १२, ५) ।
भरद्वाजस्यैवमार्पम् । पृष्ठयस्य पञ्चमेऽहनि मस्त्वतीये निविद्वानीये
सूक्ते शस्यते । हे भगवन् ! 'इन्द्र !' 'यत्' यदि त्वं 'दिवि'
द्युलोके 'पार्य्ये' पारणीये स्थानेऽवस्थितः, 'यद्दधक्' यदि ऋधक्
पृथगिव इत्यर्थः । 'यद्वा' यदि वा 'स्वे सद्ने' अन्तरिक्षलोकेऽव-
स्थितः । 'यत्र वासि' क्वचिदन्यत्रैव स्थानेऽवस्थितः, को हि
तत्पतो वेद्, तव स्थानं यत्रासीति । किं बहुना, यत्र यत्रासि
अवस्थितः, 'अतः' आगत्य 'यज्ञम्' 'अवसे' रक्षसि । 'नियुत्वान्'
चायुर्भूत्वा । यस्त्वमेवम्प्रभावः, त्वां तु व्रवीमि,—हे 'गिर्वणः'

गीर्भिः सम्भजित ! स हि स्तुतीः सम्भजति, स्तुतिभिर्वा सम्भज्यते, 'सजोपाः' सहजोपणः सर्प्रातिः, 'मच्छिः' पिबैतं सोममस्नन्प्रत्तम् । एवमेके पृथग्भावोदाहरणमेतमृचं व्याचक्षते ॥

अपरे पुनर्य एवैव भाष्यकारेण निगमः पठितः,—“ऋध-
गयाः”—इति, अत्रैवेतौ द्वावप्यर्थाविति मन्यन्ते, तथापि दर्शयि-
ष्यामस्तस्यामेवर्चि “अथापि” अथमेवमृधगिति शब्दः कदाचित्
“ऋध्नोत्यर्थे” अपि “दृश्यते”—“ऋधगया ऋधगुताशमिष्टाः”
इत्यस्मिन् मन्त्रे । “वयं हि त्वा प्रयति यज्ञे अस्मिन्नने होतार-
मवृणीमहीह । ऋधगया ऋधगुताशमिष्टाः प्रजानन् यज्ञमुपयाहि
विद्वान् स्वाहा ॥”—इति (य० घा० सं० ८, २०) । समिष्टयजुःषु
सौमिकेषु विनियुक्ता । तत्र चोक्तम्,—“एतौ विश्वामित्रो यज्ञस्या-
रणी अपश्यत्”—इति । हे भगवन् ! ‘अग्ने !’ ‘यत्’ प्रयोजनमु-
द्दिश्य ‘अत्र’ ‘प्रयति’ प्रोत्सर्पति एतस्मिन् ‘यज्ञे’ ‘वयम्’ ‘अवृणी-
महि’ वृतयन्तः ‘होतारं’ त्वाम् । “अग्निर्देवो दैव्यो होता”—इति
श्रूयते । किं पुनस्तत् प्रयोजनम् ? इति । कथं नामाल्पमप्यवदानमात्रं
हुतं देवतावृत्तिसमर्थं बहु कुर्यादशान्तमपि च यद् विगुणं यज्ञस्य
किञ्चित् तच्छमयित्वा समृद्धमेव कुर्यात् ? इति, तद्योभयमपि
यथाशास्त्रमेवास्माकं त्वया कृतम्, अत इदानीं परिसमाप्ते एत-
स्मिन् यज्ञे प्रत्यभाष्यसे अस्माभिः,—‘ऋधगयाः’ त्वम्, अल्पमपि
हुतम् अस्माभिः हविः, ‘अधक्’ एव ऋद्धमेव, देवतावृत्तिसमर्थं बहु
कुर्वन् ‘अयाः’ त्वं यागमकार्षीरित्यर्थः । किञ्च, ‘ऋधगुताश-

मिष्टाः' अपि च यदपि किञ्चिद्विगुणम् अकार्ष्णं, घयमेतस्मिन् यद्दे, तदपि सर्वमेव समृद्धं सगुणमेव कुर्वन्, पापमस्य यज्ञस्य अश-
मिष्टाः स्विष्टकृद्गुणेण शमितवानसि । यस्त्वमेतदकार्षीरस्माकमे-
तस्मिन् यज्ञे, तं, त्यां व्रवीमि,—एतदेव मयैतेषां कर्त्तव्यमित्येतन्
'विद्वान्' 'प्रजानन्' प्रकर्षेण जानन् अस्माकमात्मन उपरि भक्तिं
पुनः पुनः 'उपयाहि' उपागच्छ 'यज्ञम्' ॥ एवं तावदैकेषाम्
“ऋधगयाः, ऋधगुताशमिष्टाः”—इत्येतौ द्वावपि “ऋधक्”शब्दौ
ऋध्नोत्यर्थाविव । एतस्मिन्नर्थे, ऋधक्छब्दस्य पृथग्भावार्थत्वे
“यदिन्द्र द्विचि पाय्यं यद्वधक्”—इत्येतदुदाहरणम् । अन्ये
पुनर्मन्यन्ते,—“ऋधगयाः, ऋधगुताशमिष्टाः”—इत्येतयोरेव
ऋधक्छब्दयोः पूर्वः पृथग्भावार्थः, उत्तर ऋध्नोत्यर्थ इति । तदेत-
दुपपद्यते, मिथ्राण्यपि हवींषि हुतानि सन्ति, त्वमग्ने ऋधक्
पृथगेव कृत्वा ततो देवानयाश्नीर्न ते सम्मोहोऽस्तीत्यभिप्रायः ।
'ऋधगुताशमिष्टाः'—इत्येष यथाव्याख्यात एव । पूर्वस्त्वर्थः
सार्धीयान्, यत्र द्वावप्येतावृध्नोत्यर्थाविव,—“ऋधगयाः” “ऋध-
गुताशमिष्टाः”—इति । किं कारणम् ? “अथाप्यृध्नोत्यर्थे
दृश्यते”—इति एधमुपन्यस्य भाष्यकारेण ततोऽयमुपात्तो निगमः,
—“ऋधगया ऋधगुताशमिष्टाः”—इति, एवञ्च निरुक्तम्—
“ऋध्नुवन्नयाश्नीर्ऋध्नुवन्नशमिष्टाः”—इति । तस्मान् द्वावप्येता-
वृध्नोत्यर्थावित्येतदेव सार्धीयः ॥

“अस्याः (६१)”—इति, “अस्य (६२)”—इति च । पदद्वयं
स्वोपुंसविषयम्, स्वरकृतात् विशेषात् प्रधानाभिधायि वा भवति ।

आह,—कथम् ? इति उच्यते,—“उदात्तं प्रथमादेशे” । प्रथम इति मुख्यनाम, मुख्यं प्रधान उच्यते, प्रधानं कञ्चिदर्थमभिदधत् एतद् द्वयमुदात्तं भवति । “अनुदात्तमन्वादेशे” । प्रधानमर्थमनु यो वर्त्तते गुणभावेन तस्यैतत् पदद्वयमन्वादेशे वर्त्तमानमनुदात्तं भवति । आह,—कस्मादेतत् पुनरुदात्तं प्रधाने वर्त्तमानमनुदात्त-मप्रधाने ? इति । उच्यते,—लोकेऽपि हि यत् “तीव्रार्थतरम्” उत्कृष्टार्थप्रधानतरं तत् “उदात्तम्”—इति प्रसिद्धम्, तद्यथा,— उदात्तमेतत् कुलमिति । “अल्पीयोऽर्थतरमनुदात्तम्” अल्पीय-सार्थेन यद्यत् कं भवति तदनुदात्तमुच्यते, अप्रधानमित्यर्थः । उदाहरणैरेवानयोर्विभागं दर्शयति,—“अस्या ऊ पु ण उप सातये भुवोऽहेलमानो ररिवा अजाश्व श्रवस्यतामजाश्व । ओषु त्वा षवृतीमहि स्तोमभिर्दस्म साधुभिः न हि त्वा पूषन्नतिमन्य आधृणे न ते सुख्यमपहु वे ॥”—इति (ऋ० सं० २, २, २, ४) । पर-च्छेपस्यार्पम् । अतिच्छन्दाः । ‘ऊ’—इति, ‘पु’—इति, ‘ण’—इति पदानि । ‘अस्याः’ “अस्यै” ‘सातये’ लब्धये । कथं नाम धयमर्थमभिप्रेतं लभेमहि ? इत्येतमर्थमुद्दिश्य, हे ‘पूषन् !’ अस्माकं सुप्तु ‘उप’ समीपे ‘भुवः’ भव । त्वयि सन्निकृष्टे त्वदनुग्रहादेतमर्थं लभेमहीत्यभिप्रायः । कथं पुनरुपभव ? अहेल-मानः’ अक्रुध्यन्, सर्वो ह्यभ्यर्ध्यमानः क्रुध्यतीत्यभिप्रायः । ‘ररिवान्’ दानवान्, दानाभिप्रायसंयुक्तेन चेतसा उपभव । ‘अजाश्व’ “अजनाश्व” गमनाश्व, छागाश्व वा ‘श्रवस्यताम्’ अस्माकं धनमिच्छतां भव, “अजनाश्व” छागाश्वेत्यर्थः । किञ्च,

‘ओषु त्वा ववृतीमहि’ । ‘आ’ ‘उ’ ‘पु’—इति पदानि । ‘आ ववृतीमहि’ त्वां सुष्टु आभिमुख्येन आत्मनो वर्त्तयामहे । वेन ? ‘स्तोमेभिः’ स्तोत्रैः । ‘स्तोत्रैः’ । ‘दम्’ हे दम् ! दर्शनीय ! अथवा दान्त ! साधुभिः शोभनेरित्यर्थः । किञ्च, ‘न हि त्वा’ नैव त्वां दर्शनीयम् अतीत्य साधुतरां रुद्रिदृष्यन्त्यामहं देवतां मन्ये, हे ‘आपृणे’ आगतदीप्ते ! त्वद्भक्त एवाहमस्मीत्यभिप्रायः । किञ्च, ‘न ते’ न चाहं तव ‘सख्यं’ सखिभाव कदाचिदपि ‘अपद्भवे’ वृत्तज्ञो ब्रह्ममित्यभिप्रायः । एवमत्र सातिः प्रधानेति कृत्वा “अस्याः”—इत्येतत् पदमन्तोदात्तम् । अन्तोदात्तमपि च सुदु-दानमित्युक्तं भाष्यकारेण, एकदेशस्योदात्तत्वात् ॥

“अथ” पुनर्यस्मिन् “अनुदात्तम्” एतत् पदं गुणभूतार्थाभि-
धायि भवति । तस्यैव निगमः,—“पुनः पर्त्तामग्निर्दादायुया
सह पर्त्तासा । दीर्घायुरस्या यः पतिर्जीवाति शरदः शतम् ॥”—
इति (ऋ० सं० ८, ३, २७, ४) । सूर्याया धार्षम् । विवाहे
विनियुक्ता । पित्रा पूर्वमेतां दत्तां सती कन्यां पर्त्ता पुनरग्निर्दात्,
‘आयुया सह वर्त्तासा’ तेन सह एतस्मिन् वैवाहिके कर्मणि
अग्निसत्रिधिसंस्काराद् भार्यात्वमुपजायते इत्येतदपेक्ष्य पूर्व-
दानात् पुनर्दात्त्वमुच्यते । तदेवमस्या दत्ताया एतदाशास्महे,—
‘योऽस्याः पतिः’ सः ‘दीर्घायुः’ अस्त्विति । यतो विशेष्यन्
वर्त्तामि,—“जीवतु सः शरदः शतम्”—इति । शरदि दुर्जीवाः,
रोगभूयस्त्वात्, अतएव आशास्यते शरच्छतं जीवत्विति ॥
एतस्मिन् मन्त्रे भर्तृकन्यासंयोगे सति भर्त्तव्यं प्रधानम्, तस्य

ह्यायुराशास्यते । तस्य लक्षणार्था पत्नी । तस्मात् “दीर्घायुः
अस्या यः पतिः”—इति, एतदनुदात्तम् ॥

निगमप्रसक्तमुच्यते,—“शरत्” “अस्यां” हि “श्रुताः” पक्वाः
“ओषधयो भवन्ति”—इति, “शीर्णा आप इति घा” वर्णसु हि
प्रवृद्धानि स्रोतांसि शरद्दि विशीर्यन्ते । “अस्य—इति” एतत्
पदं पुंविषयम् पठ्यन्तं “अस्याः—इत्येतेन” स्त्रीविषयेण पदेनैव
व्याख्यातम् ॥ ४ (२५) ॥

अस्य वामस्य पलितस्य होतृस्तस्य भ्राता मध्यमो
अस्त्यश्वः । तृतीयो भ्राता घृतपृष्ठो अस्यात्रापश्यं विश्वर्षि
सप्तपुत्रम् ॥ अस्य वामस्य वननीयस्य पलितस्य पालयितु-
होतुर्ह्रातव्यस्य तस्य भ्राता मध्यमो अस्त्यशनो भ्राता
भरतेर्हरतिकर्मणो हरते भागं भर्तव्यो भवतीति वा तृतीयो
भ्राता घृतपृष्ठो अस्यायमग्निस्तत्रापश्यं सर्वस्य पातारं वा
पालयितारं वा विश्वर्षि सप्तपुत्रं सर्पणपुत्रमिति वा सप्त सृष्टा
सङ्ख्या सप्तादित्यरश्मयइति वदन्ति ॥ ५ (२६) ॥

यदेवोक्तम् “उदात्तं प्रथमादेशे, अनुदात्तम् अन्वादेशे”—इति
तदेवात्रापि लक्ष्मिमित्यभिप्रायः । उदाहरणमात्रं प्रदर्शयते,—“अस्य
वामस्य ०—० सप्तपुत्रम्” । अस्यवामीयमेवेदं सूक्तम् । दीर्घतमस
आर्षम् । तार्तीयसवने महाव्रते वैश्वदेवे शस्त्रे शस्यते । ‘अस्य’
सूर्यस्य ‘वामस्य’ “वननीयस्य” स्तुतिभिः, ‘पलितस्य’ “पाल-

‘यितुः’ अयं हि सर्वमेवेदं जगत् पालयति । ‘होतुः’ “ह्रातव्यस्य”
 आह्वानार्हस्य । आह, तस्य किम् ? इति । उच्यते,—योऽयमेवं
 लक्षणः आह,—तस्य’ भ्राता’ “भागहर्ता” “भर्त्तव्यो वा”
 उदकेन, ‘मध्यमः’ मध्यमस्थानः ‘अस्ति’ विद्यते । कतमः ?
 योऽयम् ‘अक्षः’ “अशनः” व्यापनो घायुरित्यर्थः, स हि द्युलोका-
 दादित्येनोदकेन भ्रियते, हरति ऋदकं द्युलोकात् । ‘तृतीयः’ ‘अस्य’
 वायोः ‘भ्राता’ हविर्भागहर्ता वा, ऐन्द्राग्ने हविषि संस्तुतो वा,
 घृतपृष्ठः’ घृतेन स्पृष्टः, आज्यस्पृष्टः, “अयम्” एव “अग्निः” पृथि-
 वीस्थानः । ‘सहस्रिणः’ वायोः, सर्वस्माद्भिर्वायुः यलवान् ।
 अथवा सहस्रमस्य नियुक्तमश्वानामस्तीति सहस्रो वायुः, “आ
 नो नियुद्धिः शतिर्नामिरेध्वरं सहस्रिणीभिः”—इति (ऋ० सं० २,
 १, २५, ३) । श्रूयते वायव्ये मन्त्रे । वायुः, आदित्यः, अग्निः,—
 इत्येवं परिसंख्याय वायोस्तृतीयोऽअग्निर्भवति, वायुरपि च
 ज्योतिरेव, “वायुना ज्योतिषा”—इति विज्ञायते । ‘तत्रैतस्मिन्
 त्रेधा विभक्ते ज्योतिषि, प्रधानत्येनैतमेवाहमपश्यमिति । ‘विश्व-
 पति’ विश्वस्य सर्वस्य जगतः पालयितारम् । कतमम् ? य
 एषः ‘सप्तपुत्रः’ सूर्यएतमेवाहमत्र प्रधानेनापश्यमित्येवमे-
 तस्मिन् मन्त्रे । सूर्यः प्रधानः, सूक्ते सूर्याधिकारान्, तस्मात्
 ‘अस्य वामस्य’—इत्येषः “अस्य”—शब्द अन्तोदात्तः । वायुरत्रा-
 प्रधानम्, तस्मात् ‘तृतीयो भ्राता घृतपृष्ठः अस्य,—इत्येषः “अस्य”
 —शब्दोऽनुदात्तः ॥ एवमेकस्मिन्नेवास्मिन् मन्त्रे उदात्तानुदात्ता-
 धेतौ “अस्य”-शब्दौ प्रधानाप्रधानविषयावित्येकमेवोदाहरणम् ॥

आह,—‘तृतीयो भ्राता घृतपृष्ठो अस्य’—इत्यनेन “अस्य” शब्देन सूर्य्य एव कस्मान्न सम्बध्यते ? अपि च “तृतीय”-शब्दस्य प्रकृतानुक्रमाविरोधेनैवमेव सुखतरा योजना भविष्यति । उच्यते,—‘अस्य वामस्य’—इत्येतदन्तोदात्तं पदमितरदन्यत् ‘तृतीयो भ्राता घृतपृष्ठः अस्य’—इति प्रधानरूपमेव सत् पूर्वणानुदात्तमिति स्वरकृताद्विशेषादर्थकृतेनापि विशेषेण भवितव्यमित्यप्रधानार्थाभिधायिना विशेषः प्रतीयते । आदित्यसंस्तघात् सूक्ते वायुश्चात्रा-
 प्रधानः, प्रकृतादादित्यात् तस्माद्वायुविषयमेवेदम् अस्येति द्वितीय-
 पदमनुदात्तं सम्पद्यते । अतः सुतरामुपपन्नं भवति “उदात्तं प्रथमादेशेऽनुदात्तमन्वादेशे”—इत्यत्र प्रथमादेशान्वादेशशब्दाभ्यां प्रधानाप्रधानानुच्येते इति । अन्ये तु मन्यन्ते,—प्रथमादेशो नाम प्रारम्भः, तत्र यद्वर्त्तते, तदुदात्तं भवति, प्रधानार्थतरमुदात्तत्वेनैव लक्षणेन । तद्यथा,—“अस्या ऊ पु णः (ऋ० सं० २, २, २, ४)”
 “अस्य वामस्य (ऋ० सं० २, ३, १४, १)”—इति । अन्वादेशो नाम, अन्यस्य पदस्य पश्चादादेशः, तत्र वर्त्तमानमनुदात्तं भवति । पदात् पदस्य निघातो भवतीति हि लक्षणविदोऽपि द्रुघते । तच्चानुदात्तत्वेनैव लक्षणेनाल्पीयोऽर्थतरमप्रधानार्थतरं भवति । तद्यथा,—“दीर्घायुरस्या यः पतिः (ऋ० सं० ८, ३, २७, ४)”
 तृतीयो भ्राता घृतपृष्ठो अस्य (ऋ० सं० २, ३, १४, १)”—इति ॥

आह,—कथं सप्तमपुत्र आदित्यः ? इति । उच्यते,—“सप्तमो ह्यसावादित्यः पुत्रः”—इत्येवमैतिहासिका मन्यन्ते । ब्राह्मणेऽपि च,—“मृतपितरमण्डमवापद्यत, तस्मिन्नादित्यः सप्तम इन्द्रोऽष्टम

इति ह विज्ञायते" । अथवा सप्तसंख्याका युक्ता अस्य रश्मयः पुत्राः, तेनासौ सप्तपुत्रः । अथवा नैव सख्याभिप्रायमेतत् सप्तपुत्र इति । आह,—कथं तर्हि ? इति । उच्यते,—“सर्पणपुत्रमिति” एवम्, सर्पणा हि तस्य रश्मयो मुहूर्त्तमप्यनवस्थायिनो यस्य पुत्राः सोऽयं सप्तपुत्रः । “सप्त मृता सख्या” पङ्क्त्यः सकाशात् । एवं सप्तसंख्योपेताः, सर्पणक्रियायोग्या वा एत एव “आदित्यरश्मयः” आदित्यस्य पुत्राः “इति” मन्त्रविद् “वदन्ति” मन्यन्ते ॥५(२६)॥

सप्त युञ्जन्ति रथमेकचक्रमेका अश्वो वहति सप्तनामा ।
 त्रिणाभि चक्रमजरमनर्व यत्रेमा विश्वा भुवनाधि तस्थुः ॥
 सप्त युञ्जन्ति रथमेकचक्रमेकचारिणंचक्रं चकतेर्वा चरतेर्वा
 कामतेर्वको अश्वो वहति सप्तनामादित्यः सप्तास्मै रश्मयो
 रसानभिसन्नामयन्ति सप्तैनमृपयः स्तुवन्तीति वेदमपीतर-
 न्नामैतस्मादेवाभिसन्नामात् संवत्सरग्रधान उत्तरोऽर्द्धर्चस्त्रि-
 नाभिचक्रं ज्युतुः संवत्सरो ग्रीष्मो वर्षा हेमन्त इति संवत्सरः
 संवसन्तेऽस्मिन् भूतानि ग्रीष्मो ग्रस्यन्तेऽस्मिन्सा वर्षा वर्ष-
 त्यासु पर्जन्यो हेमन्तो हिमवान् हिमं पुनर्हन्तेर्वा हिनोतेर्वा-
 जरमजरणधर्माणमनर्वमप्रत्युत्तमन्यस्मिन् यत्रेमानि सर्वाणि
 भूतान्यभिसन्तिष्ठन्ते तं संवत्सरं सर्वमात्राभिः स्तौति पञ्चारे

चक्रे परिवर्त्तमान इति पञ्चर्तुतया पञ्चर्त्तवः संवत्सरस्येति च
 ब्राह्मणं हेमन्तशिशिरयोः समासेन पलर आहुरर्षितमिति
 पट्टतुतया अराः प्रत्यृता नाभौ पट्ट पुनः सहतेः । द्वादशारं
 नहि तज्जराय । द्वादश प्रथयश्चक्रमेकमिति मासानां मासा
 मानात् प्रधिः ग्रहितो भवति । तस्मिन् साकं त्रिशता न
 शङ्खोऽर्षिताः पष्टिर्न चलाचलासः । पष्टिश्च ह वै त्रीणि
 च शतानि संवत्सरस्याहोरात्रा इति च ब्राह्मणं समासेन ।
 सप्त शतानि विंशतिश्च तस्थुः । सप्त च वै शतानि विंशतिश्च
 संवत्सरस्याहोरात्रा इति च ब्राह्मणं विभागेन विभागेन ॥६॥

इति चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४, ४ ॥

यथा चायं सप्तभिः सर्पणैर्वा रश्मिभिर्युज्यते तथेयमपरा
 ऋगेतस्मिन्नेव सूक्ते “सप्त युञ्जन्ति ०—० अधि तस्थुः”—इति
 (ऋ० सं० २, ३, १४, २) । ‘सप्त’ सङ्ख्योपेताः सर्पणा वा
 ‘युञ्जन्ति’ योजयन्त्यात्मना रश्मयः ‘रथं’ रंहणमादित्यम्, उद्य-
 न्नेव ह्यसावादित्यो रश्मिभिः युज्यते, रंहणश्चासौ मुहूर्त्तमप्यन-
 वस्थायित्वात् । ‘एकचक्रम्’ एक एव ह्यसावन्तरिक्षे चरति,
 इतराणि ज्योतीषि नाशयत्येव स्वेन तेजसा प्रकाशेन । ‘एकोऽ-
 श्वः, एक एवाश्वः, अशतो व्यापनः सर्वभूतानाम् ‘वहति’
 गच्छति ‘सप्तनामा’ सप्तस्तुतिः, सप्तपुत्रः—इत्येवमाद्याः सप्त-

सङ्ख्याकाः स्तुतयोऽस्य । अथवा “सत्तास्मै रश्मयो रसानमि-
सन्नामयन्ति”—एतस्मिन् मण्डले, इति सत्तनामा । अथवा
“सत्तैनमृषयः (नमन्ति) स्तुवन्ति इति” सत्तनामा । “इदमर्षात्-
रत्” शब्दः “नाम” “एतस्मादेव”—“अभिसन्नामात्” तदपि
स्वमर्थं प्रन्याययितुं क्रियापदस्य चा गुणभावेनाभिमुख्येन
सन्नमति । स एवंलक्षणः सत्तचारी व्यापनः सत्तनामा, सर्पणैः
सत्तमिवां रश्मिभिर्युक्तो यदा वहति, उदयादारभ्य यावदस्तमिति,
तदैवं वहन् निर्बर्चायन्तीति उच्यते,—‘त्रिनामिचक्रमजरमनर्षम्’
‘त्रिनामिसंयुक्तं कालचक्रम्, चक्रनधर्मि, चक्रनं चलनमुच्यते,
चरणधर्मि, क्रमणधर्मि वा । ‘अजरम्’ “अजरणधर्माणम्” ।
‘अनर्षम्’ “अप्रत्यूतमन्यस्मिन्” अनाश्रितमित्यर्थः । ‘त्रिनामिसक्रं’
“श्रुतुः” हि “संवत्सरः”—“श्रीष्मो वर्षा हेमन्त इति” अनेन
ऋतुविभागेन एतदेवास्य त्रिनामित्वमभिप्रेतम् । ऋतुमिहि
संवत्सरो नह्यते सन्नह्यते इत्यर्थः । “संवत्सरप्रधान उत्तरोऽर्ध्वः”
नादित्यप्रधानः । “संवत्सरः संवसन्त्यस्मिन्”—इति प्रसक्तानु-
प्रसक्तम्, समस्तानि हि “भूतानि” एतस्मिन् संवसन्ति । मैथुना-
मिप्रायो चा स्यात् संवासः ? “श्रीष्मः, प्रस्यन्तेऽस्मिन् रसाः”
सूर्येण । “वर्षा, वर्षत्यासु पर्जन्यः” तदेतन् प्रत्यक्षमेव । “हेमन्तः,
हिमवान्” तत्र हि बहु भवति हिमम् । “हिमं पुनर्हन्तेर्वा” तद्धि
हन्त्योषधियनस्पतीन् प्रकिरति, “हिनोतेर्वा” तर्पणार्थस्य, तेन हि
पुष्यन्ति यथादयः, गमनार्थस्य वा हन्तेः, तद्धि गमयति क्षरं
भूतानि । ‘अजरं’ तन् संवत्सरचक्रम् अजरणधर्मि, न हि संव-

त्सरस्य जरा नाम धर्मोऽस्ति । “अनर्घ” च तत् “अप्रत्यृतम्”
 अप्रतिगतमनाश्रितमन्यत्र क्वचित् । आह, अत्र किम् ? इति ।
 उच्यते,—“यत्र” यस्मिन् ‘मा’ “इमानि” ‘विश्वा’
 “सर्वाणि” ‘भुवना’ “भूतानि” ‘अधि’ उपरि ‘तस्थः’
 “अभिसन्तिष्ठन्ते” आश्रितानि विनाशमुपयान्ति । विनाशोऽपि
 हि संस्थोच्यते, संस्थितः पिता ममेत्युक्ते मृत इति गम्यते ।
 तदेवंलक्षणं ‘त्रिनामि’ कालचक्रमजरम्, य आदित्योऽभि-
 निर्वर्त्तयति, यच्चेदमभिनिर्वर्त्तयति कालचक्रम्, तदेतदुभयमप्यहं
 स्तौमीत्येवमस्य मन्त्रस्य पूर्वोऽर्द्धर्च आदित्यप्रधानः, उत्तरः
 संवत्सरप्रधानः ॥

आह—कथं गम्यते संवत्सरप्रधान उत्तरोऽर्द्धर्चः इति, नहि
 संवत्सरग्रहणमत्रास्ति ? उच्यते,—‘त्रिनामिचक्रम्’—इत्येतस्मा-
 दनुसम्बन्धात् । आह,—एतदपि विशेषलिङ्गमत्र नास्त्येव, त्रय
 ऋतवो नामिशब्धेनोच्यन्ते इति ? तस्मादेतदप्ययुक्तमेवेति ।
 उच्यते,—य एष पूर्वसिद्धर्द्धर्चे प्रकृतेन सूर्येणाभिनिर्वर्त्तयते
 संवत्सरः, अस्मिन् सर्वाण्येतानि भूतान्यभिसन्तिष्ठन्ते, “तम्” एतं
 “संवत्सरम्” उत्तरसिद्धर्द्धर्चे प्रकृत्य मन्त्रकृत् ‘त्रिनामिचक्रम्’—
 इत्येवमाद्यामिः “सर्वमात्रामिः” सर्वैः अवयवैः ‘पञ्चारे चक्रे’
 ‘पडरे’ ‘त्रीणि शतानि पष्टिश्च’ ‘सप्तशतानि विंशतिश्च’—इत्येव-
 म्प्रकारैः “स्तौति” । तस्मात् सूक्ते संवत्सरस्यावयवस्तुतिप्राय-
 दर्शनादिहापि त्रिनामिशब्द ऋतुविषय इत्युपपद्यते । पण्णामृतूनां
 द्वौ द्वौ ऋतू समानस्वभावौ इत्यनेनाभिप्रायेण त्रित्वम् । अथैव-

मुक्त्वा “तं संवत्सरं सर्वमात्राभिः स्तौति” अधुना यथैतं सर्व-
 मात्राभिः स्तौति, तथोपपादयति,—“पञ्चारे चक्रे परिवर्त्तमाने
 तस्मिन्नातस्थुर्भुवनानि विश्वा । तस्य नाक्षस्तप्यते भूरिभारः
 सनादेव न शीर्यते स नाभिः ॥”—इति (ऋ० सं० २, ३, १६,
 ३—१, २२, ८, १३) । “इति पञ्चर्तुतया” संवत्सरस्य स्तुतिः ।
 ‘पञ्चारे चक्रे’ ऋतवः अत्र अरत्वेनाभिप्रेताः । ‘परिवर्त्तमाने’
 परिगृह्येद् जगद् वर्त्तमाने । आह,—किम् ? इति । उच्यते,
 ‘तस्मिन्नातस्थुः’ तस्मिन्नवस्थितानि उपरि अधिरुद्धानि । कानि ?
 ‘भुवनानि’ भूतानि ‘विश्वा’ विश्वानि, सर्वाणि, कालचक्रे हि
 सर्वमेवेद् जगदधिरुद्घं घन्ममीति । अथैवमतिमहतापि सर्वभूत-
 चक्रेणाक्रान्तस्य कालचक्रस्य ‘भूरिभारः’ बहुभारः सन्नेवायम्
 ‘नाक्षः’ संवत्सराख्यः ‘न तप्यते’ न सन्तापयति नापि सन्तापं
 यास्यतीत्यर्थः । अपि च ‘सनादेव’ चिरन्तन एव सोऽक्षः,
 तथापि न तप्यते, न वा तत्रोऽपि सन् सहसैव ‘विशीर्यते’
 नश्यति । आह,—यद्यक्षो न तप्यते शीर्यते वा, किमेवमतिव्र-
 लीयसाक्षेण घृष्यमाणा नाभिः, तप्यते शीर्यते वा ? इति ।
 नेत्युच्यते,—‘स नाभिः’ अक्षो न शीर्यते न तप्यते । नाभिरा-
 दित्य एवाभिप्रेतः । आह,—कथमेतद्गम्यते ‘पञ्चारे चक्रे’—इत्यत्र
 अर शब्देन ऋतवोऽभिप्रेता इति, न ह्यत्र विशेषलिङ्गमृत्नूनामर-
 त्त्येऽस्ति, अपि च ऋतवः पट् प्रसिद्धाः, इह च पञ्चार इति श्रूयते,
 तस्मादनुपपन्नम् ? इति । उच्यते,—सूक्ते संवत्सरस्यावयवस्तु-
 तिप्रायदर्शनादुपपद्यते । “पञ्चर्तवः संवत्सरस्येति च ब्राह्मणम्,

हेमन्तशिशिरयोः समासेन" एकत्वेनेत्यर्थः । तस्मादुपपद्यते । एवं पञ्चर्तुत्वमृतूनाम्, अरत्वं चावयवस्तुत्यभिसम्बन्धादिति ॥

पञ्चपादं पितरं द्वादशाकृतिं द्विव आहुः परं अर्द्धं पुरीपिणम् ।
अथेमे अन्य उपरे विचक्षणं सप्तचक्रे पडरे आहुरर्पितम्"—इति
(ऋ० सं० २, ३, १६, १) । "पडर आहुरर्पितमिति पङ्कदतुतया"
संवत्सरस्य स्तुतिः । 'पञ्चपादं संवत्सरम्, ऋतवो हि संवत्स-
रस्य पादाः, तैस्यसौ पतति गच्छति । 'पितरं' पालकं सर्वभूता-
नामुत्पादयितारं चा 'द्वादशाकृतिम्' द्वादशमासप्रविभक्तविग्रहम्,
"द्वादशमासाः संवत्सरस्य"—इति च ब्राह्मणम् "द्विवे' द्युलोकस्य
'परं' परमे 'अर्द्धं' स्थाने योऽयमवस्थित आदित्यः, एतस्मिन्
पञ्चपादं पितरं द्वादशाकृतिं 'पुरीपिणं' उदकवन्तं संवत्सरम्
'अर्पितमाहुः' अविशेषेणान्ये ब्राह्मणाः । तस्मात् सर्वऋतवो
वृष्टिमन्त इति ह विज्ञायते । तस्मात् संवत्सरस्योदकवत्त्वमु-
पपद्यते । 'अथ' पुनः 'इमे' 'अन्ये' य एते 'उपरे' उपर्यवस्थिताः,
'सप्त' ऋण्यः, एते 'विचक्षणं' विविधातां सर्वभूतकर्मणां द्रष्टारमे-
वमादित्यं 'चक्रे पडरे' तस्मिन् संवत्सराख्ये 'अर्पितमाहुः' । अथवा
सप्तचक्र आदित्यः, स हि सप्तमीशिमिश्चकते दीप्यते, 'सप्त-
चक्रे'—इत्येकं पङ्कं तस्मादेवमपि भवति ॥ एवमेके संवत्सरमा-
दित्यप्रविष्टमाहुः, अपरे पुनरादित्यं संवत्सरेप्रविष्टमित्येष सम-
स्तार्थः ॥ एवमेतस्यामृचि आदित्यसंवत्सरौ स्तूयेते । धश्यति
हि "चन्द्रमसा घायुना संवत्सरेणेति संस्तव." । संवत्सरस्य
चक्ररूपेण नाम्यादिभिः स्तुतिरुपपद्यते ॥ "अराः प्रत्यूता नार्भा"

प्रतिगता इत्यर्थः । “पद् पुनः सहतेः” ते हि पञ्चसङ्ख्यामभि-
भूय घर्त्तन्ते ॥

“द्वादशारं न हि तज्जराय”—इति । “द्वादशप्रधयश्चक्रमे-
कम्”—इति । “इति मासानाम्” एतौ पादौ भवत इति वाक्य-
शेषः । “द्वादश प्रधयश्चक्रमेकं त्रीणि नभ्यानि क उ तच्चिकेत ।
तस्मिन् साकं त्रिशता न शङ्खोऽर्पिताः पृष्टिन चलान्चलासः ॥”
—इति (ऋ० सं० २, ३, २३, २) । “मासा मानात्” मीयते
हि तैः संवत्सरः । “प्रधिः प्रहितः” प्रश्लिष्य चक्रे निहितः
“भवति” गण्डपुच्छः प्रधिरित्युच्यते । ‘द्वादशप्रधयः’ मासाख्याः,
संहताः सन्तः ‘चक्रमेकं’ भवति । तत्र च पुनः ‘त्रीणि नभ्यानि’
फलकानि भवन्ति,—त्रय ऋतयो त्रीण्यो वर्षा हेमन्त इति ।
यदेतदेवंलक्षणं चक्रम् ‘क उ तत् चिकेत’ कस्तु तत् याथार्थ्यतो
विजानाति ? ‘तस्मिन्’ चक्रे ‘साकं’ सह ‘त्रिशता न शङ्खोऽ-
र्पिताः’ त्रिशतान्यहोरात्राणि शङ्ख इवार्पितानि । ‘पृष्टिन’
पृष्यधिकानि त्रीण्यहोरात्रशतानि शङ्ख इवार्पितानि, प्रक्षि-
प्तानि । द्वितीयो नकारः समुच्चयार्थं । ‘चलान्चलासः’ चलानि
च अचलानि च, चलान्यनवस्थायित्वात्, अचलान्यहोरात्रात्म-
भावं न मुञ्चति । आह,—कथं गम्यते अहोरात्राण्येतानाति ?
उच्यते,—संवत्सरस्तुतिप्रायसम्बन्धाच्च । “पृष्टिश्च ह वै त्रीणि
च शतानि संवत्सरस्याहोरात्राः इति च ब्राह्मणं समासेन” अहो-
रात्रयोरेकत्वेनेत्यर्थः ॥

“द्वादशारं न हि तज्जराय वर्वर्त्ति चक्रं परि द्यामृतस्य । आ

पुत्रा अग्ने मिथुनासौ अत्र सप्त शतानि विंशतिश्च. तस्युः ॥” —
 इति (ऋ० सं० २, ३, १६, १) । ‘न हि तज्जीर्यते’ किं तर्हि
 अन्यानि भूतानि जरयत् ‘वर्षर्त्ति च पुनः पुनर्वर्त्तते । ‘परि द्यौं
 परिगृह्य द्याञ्च पृथिवीञ्च ततो वर्षर्त्ति । ‘ऋतस्य’ उदकस्य
 पूर्णम्, अथवा ‘ऋतस्य’ आदित्यस्य स्वभूतम्, अथवा ‘ऋतस्य’
 यज्ञस्याङ्गभूतम् ‘आतस्थुः’ पुत्राः । एतस्मिंश्चक्रे ‘मिथुना’ द्वन्द्वा
 इत्यर्थः । कस्य ? ‘अग्ने’ । अग्निशब्दोऽस्मिन् मन्त्रे सम्बोध-
 नान्तः, पश्या विपरिणम्यते, अग्नेः पुत्रा आतस्थुरिति । अग्नि-
 श्चात्रादित्य एवाभिप्रेतः, तस्याहोरात्राण्येव पुत्रत्वेनोच्यन्ते, तत्-
 कृतत्वादहोरात्राणाम् । आह,—कियन्तस्ते पुत्राः ? इति ।
 उच्यते,—“सप्तशतानि विंशतिश्च” । ब्राह्मणमपि चैतस्मिन्नर्थे
 भवति,—“सप्त च वै शतानि विंशतिश्च संवत्सरस्याहोरात्राः—
 इति च ब्राह्मणमहोरात्रयोर्विभागेन विभागेन”—इति ॥ एवमेत-
 स्मिन् सूक्ते संवत्सरं “सर्वमात्राभिः” सर्वैरवयवैः “स्तीति” ।
 तस्मादुपपद्यते “सप्त युञ्जन्ति”—इत्येतस्यामृचि संवत्सप्रधान
 खिनाभिचक्रमित्येवोऽर्द्धवर्चः । तदेतत् सर्वमपि ‘सप्तपुत्रं’ सर्पण-
 पुत्रमित्येतस्मात् पदात् प्रसक्तानुप्रसक्तमुक्तम्, प्रकृतमिदानीं
 वर्णयिष्यामः । किं पुनः प्रकृतम् ? ऐकपदिकं समान्नायव्या-
 ख्यानम् । तत्र यदुक्तं तदुक्तमेव, यदनुक्तं तद्वक्तव्यमितीदमार-
 भ्यते,—“सस्त्रिमविन्दुच्चरणे नदीनाम्”—इति ॥ ६ (२७) ॥

इति निरुक्तवृत्तौ नवमाध्यायस्य [चतुर्थाध्यायस्य]

चतुर्थः पादः ॥ ४, ४ ॥

ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ जम्बूमार्गाश्रमवासिन
 आचार्य्यभगवद्दुर्गस्य कृतौ नवमोऽध्यायः
 (चतुर्थोऽध्यायः) समाप्तः ॥ ४ ॥

१ २ ३ ४ ५ ६

(एकार्थकौनुवयःसुपर्णायदिन्द्रजुष्टोदमूनाः सम्मातप-

७ ८ ९ १० ११ १२ १३

न्तीपिरेणमरुत्वांतितउसक्तु मिवतत्सूर्यस्येन्द्रं णसमीर्मान्ता-

१४ १५ १६ १७ १८ १९ २०

सः कायमानःकनीनकेवोपोअदर्शिसुवितेविद्यामदेवानआघा-

२१ २२ २३ २४ २५ २६ २७

घौर्मेऽदितिरदितिरुतस्मात्राहास्यवामस्यसप्तयुजन्ति सप्त-
 विंशतिः ॥)

इति निरुक्ते पूर्वपट्के चतुर्थोऽध्यायः समाप्तः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमाध्यायस्य

प्रथमः पादः ।

—:०#०:—

ॐ३म् । स॒स्त्रिम॑वि॒न्दच्च॑रेणे न॒दीना॑म् । सं॒स्नातं॑
 मे॒घम् । वा॒हि॒ष्ठो वां॑ ह॒वानां॑ स्तो॒मो दू॒तो हु॒वन्न॑रा ।
 वो॒दृ॒त्त॒मो ह्वा॒नानां॑ स्तो॒मोदू॒तो हु॒वन्न॑रौ म॒नु॒ष्या॒न॒रा नृ॒त्यन्ति॑
 क॒र्मसु॑ दू॒तो ज॒वते॑र्जा द्र॒वते॑र्वा वा॒रय॑तेर्वा (दू॒तो दे॒वाना॑म॒सि
 म॒र्या॒नामि॒त्यपि॑ नि॒ग॒मो भ॑वति ।) वा॒व॒शानो॑ व्र॒ष्टेर्वा
 वा॒श॒य॒तेर्वा । स॒प्त स्व॑मूरु॒पीर्वा॑व॒शान॑ इत्य॒पि नि॒ग॒मो
 भ॑वति । वा॒र्यं वृ॒णो॒तेर॑थापि वर॒त॒मम् । तद्वा॒र्यं वृ॒णी॑महे
 वरि॑ष्ठं गो॒पय॑त्यम् । तद्वा॒र्यं वृ॒णा॑महे वरि॑ष्ठं गो॒पायि॑तव्यं
 गो॒पायि॑तारः । यू॒र्यं स्थ॑ यु॒ष्मभ्य॑मिति वा॒न्ध इत्य॑न्ननामा॒
 ध्या॒नीयं॑ भवति । आ॒म॒त्रेभिः॑ सि॒ञ्च॒ता द्य॒मर्द्धः॑ । आ॒सि॒
 ञ्च॒ताम॒त्रैर्म॑दनी॒यम॒न्धोऽम॒त्रं पा॒त्रम॑मा अ॒स्मिन्न॑दन्त्य॒मा
 पु॒नर॑निर्मितं भवति पा॒त्रं पा॒नात्त॑मोऽप्य॒न्ध उ॒च्यते॑ ना॒स्मिन्
 ध्या॒नं भ॑वति न दर्शनम॒न्धन्त॑म इत्य॒भिभा॑पन्तेऽय॒मपी॑तरोऽन्ध
 ए॒तस्मा॑दे॒व । प॒श्य॑दक्ष॒ण्वान् न वि॑चे॒तद॒न्ध इत्य॑पि नि॒ग॒मो
 भ॑वति ॥ १ ॥

“सस्त्रिम् (१)”—इति । एतदनवगम् । अर्थाप्रतीतिरस्य-
 नवगभ्य इत्युच्यते । लक्षणासम्पन्नश्च संस्कारः खल्वपि अविज्ञा-
 तमित्युच्यते । तत्रैवं सति, क्वचित्प्रकृत्यादेः संस्कारस्यानवगमः,
 क्वचिदुभयस्याप्यनवगमः, यथास्मिन्नेव सस्त्रि-
 मिति न विज्ञायते किमप्युक्तं भवति ? प्रकरणादत्र मेधाभिधेयम्,
 अन्यत्रान्योऽपि कश्चित् स्यात्, प्रकरणविशेषादेव । एषं सर्वत्रै-
 योपेक्षितञ्चम् । प्रकरणसामर्थ्याच्छब्दोऽप्यर्थान्तरं भजते ।
 “सन्तिमविन्दुचरणे नदीनामपावृणोद्दुरो अश्मन्नजानाम् । प्रासां
 गन्धर्वो अमृतानि अबोवदिन्द्रो दक्षं परिजानादहीनाम् ॥”—इति
 (ऋ० सं० ८, ७, २७, ६) । विश्वावसोर्देवगन्धर्वस्येयमार्षम् ।
 यमोत्सादने विनियुक्ता । तत्रोक्तं परिपिक्ते गन्धर्वनाम्भिरुपति-
 ष्टन्तऋत्विजो यजमानश्चेति । तासामुपस्थान्तर्चामियं मध्ये मैत्राय-
 णीयके । ‘सस्त्रिं’ ‘संज्ञातम्’ अद्भिः परिवेष्टितं, सर्वतः परिभ्रुतं,
 धीतं वा ‘मेघम्’ ‘अविन्दत्’ अलमतेन्द्रः । क्व पुनरलमत ?
 ‘चरणे नदीनां’ यत्र नदना आपञ्चरन्ति, गच्छन्ति, तत्रालमत,
 अन्तरिक्षलोके इत्यर्थः । आह,—लब्ध्वानन्तरं किमकरोत् ?
 इति । उच्यते,—‘अपावृणोत्’ अपावृत्तवान्, उदुषाद्रितवानि-
 त्यर्थः । ‘दुरः’ द्वारः । आह,—कस्य ? उच्यते,—‘अश्मन्नजा-
 नाम्’ अपामश्मा मेघः, तमधि या व्रजति, स च यासां व्रजभूतो
 गोष्ठभूतः, ता अश्मन्नजा आपः, तासां निर्गमनद्वाराणि अपावृ-
 णोत् । या एता एवंलक्षणा आपः, ‘आसाम्’ अस्य च इन्द्रस्य
 ‘गन्धर्वः’ विश्वावसुः ‘प्रावोचत्’—‘अमृतानि’ नामानि, छान्दसस्तु-

तियुक्तानि, तानि हि नित्यत्वादमृतानि । आह,—कस्मात् पुनर-
स्येन्द्रस्यामृतानि प्रावोचदासाञ्चापाम् ? इति । उच्यते, इतः,—
यस्मादसाविन्द्रः 'दक्ष' दातारं मेघम् । अयम् आसाम् 'अहीनाम्'
अयनानाम्, अपां द्वारेषु अपावृतेषु, दानाय समर्थो भविष्यति,—
इत्येवं 'परिजानात्' परिज्ञातवान् । परिज्ञाय च 'अपावृणोत् दुरोऽ-
श्मव्रजानाम्' । तस्मादस्येन्द्रस्यामृतानि नामानि प्रावोचदद्वि-
श्वानेन प्रकारेणैन्द्रेण सर्वमेवेदं जगद् भ्रियत इति आसामपि अनेन
हेतुना प्रावोचदिति । एघमेतस्मिन् मन्त्रे 'चरणे नदीनाम् अवि-
न्दत्' अपावृणोच्च दुरोऽश्मव्रजानाम्, दक्षञ्च परिजानात्—इत्ये-
कवाक्यतार्थसम्बन्धात् "सस्त्रि"शब्दो मेघविशेषणम् उपपद्यते ॥

अथवा अयमप्यस्य मन्त्रस्य पादव्यत्ययेनार्थः स्यात्,—
संस्नातं मेघमविन्ददलभतेन्द्रः पर्येष्यमाणः, काविन्दत् ? चरणे
नदीनाम्, अपाम्, अन्तरिक्षलोके । लब्ध्वा च स एव इन्द्रः, तं
मेघं, दक्षं दातारम्, अहीनाम् अपां परिजानात् । परिज्ञाय च
समर्थोऽयमिति ततस्तस्य द्वाराण्यपावृणोत् । अश्मव्रजानाम-
पामधो निर्गमनाय । तत एतानि निर्गतानि, अमृतानि उदकानि,
शस्यसम्पत्कराणि प्रावोचद्वि प्राकथयद्वि,—असाविन्द्रो
गन्धर्वः, आसां प्रजानां जीवध्वमेभिस्सुदैरस्महत्तै रति । "इन्द्रो
गन्धर्वः, तस्य मस्तोऽप्सरसः"—इति श्रूयते । तस्मादिन्द्रस्यापि
गन्धर्वत्वमुपपद्यत एव, स च गोः धन्नस्य धारयिता इति गन्धर्वः ।

"वाहिष्ठः (२)"—इति । एतद्गन्धगतम् । "वाद्धृतमः"—
इत्यवगमः । "वाहिष्ठो धां हधानां सोमो दृतो ह्वन्नरा । युषाम्यां

भूत्वश्विना ॥”—इति (ऋ० सं० ६, २, २६, १) । गायत्री । विश्वमनसो वैयश्वस्येयमार्षम्, पितुर्वा व्यश्वस्य । प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते । 'नरा' हे नरौ ! सर्वेषामेव घोढृणां स्तोमानाम्, आहातृणाञ्च । य एव एषः 'वाहिष्टः' अतिशयेन घोढा, आहातृत्तमः, अयमेव 'दूतः' इव युवां 'हुवत्' आह्वयदित्यर्थः । योऽयमेवंलक्षणः 'सोमः' अस्मन्प्रेरितः, स नित्यकालमेव 'युवाभ्यां' 'भूतु' भवत्वित्यर्थः । हे 'अश्विना' अश्विनौ ! इति सम्बोधनम् । 'स्तोमो दूतः'—इत्येताभ्यां समानविभक्तयन्तत्वात् "वाहिष्ट"-शब्दः सोमविशेषणामित्यपपद्यते ॥

निगमप्रसक्तमित्युच्यते,—“मनुष्याः” अपि हि “नराः” उच्यन्ते, ते हि “नृत्यन्ति” गात्राणि पुनः पुनः प्रक्षिपन्ति “कर्मसु” उपस्थितेषु तान्यनुतिष्ठमानाः ॥

“दूतो” (३) जयतेर्वा गत्यर्थस्य” स हि गच्छति । “द्रवतेर्वा” गत्यर्थस्यैव । “वारयतेर्वा” स हि धारयत्यनर्थान् ॥

“वावशानः (४)”—इति अनवगतम् । “वष्टेर्वा” कान्त्यर्थस्य, “वाश्यतेर्वा” शब्दार्थस्य वावशानः स्यात् । “सप्त स्वसृरुषीर्वावशानो विद्वान्मध्य उज्जभारा दृशे कम् । अन्तर्यमे अन्तरिक्षे पुराजा इच्छन् वृत्रिमविदत् पूषणस्य ।”—इति (ऋ० सं० ७, ५, ३३, ५) । त्रितस्याप्तस्येयमार्षम् । आग्नेयी । त्रिष्टुप् । प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते । 'सप्त' 'स्वसृः' स्वसारो भगिन्य इव पाह्यर्चिषः समानजन्मत्वात् । अथवा सह सर्पणात् स्वसारः,

ता हि सह सर्पन्ति 'अरुपीः' अजेचनाः, दीप्ता इत्यर्थः । या एवं-
लक्षणाः अर्चिपः, ताः, अग्निः 'वावशानः' कामयमानो वावश्यय-
मानो वा, शब्दं कुर्वाणः सः 'विद्वान्' आत्मीयमधिकारान्
जानानः, 'मध्यः' घृतस्य हविषः पूर्णः, 'उज्जभार' ऊर्ध्वं हृतवानेषां
लोकानां 'दृशे कं' दर्शनायेत्यर्थः । एवं ता ऊर्ध्वं हुत्वा दर्शनम-
मिष्यञ्चयित्वा जनानाम् 'अन्तः' आदित्यस्य मध्ये यदन्तरिक्षं
तत्र, 'येमे' तत्रोपनियमितवान् तद्भविः, 'पुराजाः' अग्निः, स हि
सर्वदेवेभ्यः प्रथम एव जातः । 'इच्छन्' 'यदि' रूपं 'पूषणस्य'
पूष्णः, आदित्यस्य । कथं नामासावादित्यो दीप्तरूपः स्यात् ?
अतोऽन्तरादित्यस्य येमे । तज्ज्ञासावेतमर्थम् 'अविदन्' अल्पमत
इत्यर्थः । स एव दीप्तरूप आदित्यः संवृत्त इत्यभिप्रायः ॥
एवमत्र "स्वसृर्वावशानः"—इत्यनेन सामानाधिकरण्याच्छब्दसा-
रूप्याच्च "वावशाने"—इत्यस्य कान्त्यर्थत्वं शब्दार्थत्वञ्च उप-
पद्यते ॥

"वार्यम् (५)"—इति । अनवगतम् । वृणोतेर्यद्वरयितव्यं
भवति, तद्धार्यमित्युच्यते । अथापि । कदाचिद् वार्यशब्देन
यद्वरत्तमं श्रेष्ठतमं किञ्चिद्भवति, तदुच्यते । तद्धार्यं वृणीमहे
वरिष्ठं गोपयत्यम् । मित्रो यत् पान्ति वरुणो यदर्यमा ॥—
इति (ऋ० सं० ६, २, २३, ३) । विश्वमनस इयमार्यम् ।
मैत्रावरुणे सूक्ते । 'तद्धार्यं वृणीमहे' वरयितव्यं वरणाहं धनं
वृणीमहे । हे स्तोतारः ! 'वरिष्ठं' 'गोपयत्यं' "गोपायितव्यं"
यद्रक्षणार्हमित्यर्थः । अथवा गोपयत्यां गोपितारो यस्य धनस्य

यूयं भविष्यथ, तद् वृणीमहे । अथवा गुप्सम्यं यौष्माकीणं
 यद्भवति, तद् वृणीमहे । किञ्च, नित्यकालमेव मित्रावरुणाद्य-
 माणः 'यन्' 'पान्ति' रक्षन्तीत्यर्थः, तद् वृणीमहे । एवमत्र च
 मित्रावरुणाद्यर्थाणां यन् पान्ति इत्यनेन सम्यन्थात् "षाद्य" —
 शब्दो धनविशेषणमित्युपपद्यते ॥

"अन्धः (१६)" — इति । अनेकार्थमनघगतम् । आध्यानीय-
 मित्यर्थप्रतीतिः । प्रार्थनीयमन्नं भवति सर्वस्यैव । "अध्वर्यवो
 भरतेन्द्राय सोममामत्रेभिः सिञ्चता मद्यमन्धः । कामी हि
 वीरः सदमस्य पीति जुहोत वृष्णे तदिदेष घष्टि ॥" — इति (ऋ०
 सं० २, ६, १३, १) । गृत्समदस्येयमार्षम् । रात्रिपर्व्याये
 शस्यते । होतुः शस्त्रे विनियुक्ता । अस्त्येव च शस्त्रस्य
 याज्यैषा । हे 'अध्वर्यवः !' 'भरत' प्रापयतेन 'सोमम्'
 एतस्माद्विधानादुत्तरवेदिम्, 'इन्द्राय' इन्द्रार्थम् । अथवा
 'भरत' धारयतान्नेरुपरि । ततश्चैनम् 'अमत्रेभिः' अमत्रैः पात्रैः,
 एभिः सोमचमसैः, वषट्कारे प्राप्ते 'आसिञ्चत' तस्मिन्नग्नौ ।
 'मद्य' मदनीयम्, एतत्त्वोमाख्यम् 'अन्धः' । कस्मात् पुनरेवं
 ब्रवीमि ? ? इतः — यस्मात् 'कामी हि वीरः' कामयत वीरः इन्द्रः
 'अस्य' सोमस्य 'सदं' सदैव, नित्यकालमेव 'पीति' पानमित्यर्थः ।
 तस्मात् कारणात् 'जुहोत' तस्मै 'वृष्णे' वषिष्ठे इन्द्राय, एतं
 सोमम् । किमेतमेव केवलं सोममेव कामयते ? नेत्युच्यते, —
 'तदिदेष घष्टि' तत्तत्सोमप्रदानमेव इन्द्रो घष्टि कामयत इत्यर्थः,
 न केवलं रात्रिपर्व्यायेष्वित्यर्थः । तस्मादासिञ्चत इमं सोमं

मा विलम्बध्वमित्यभिप्रायः । एवमत्र दानसम्बन्धात् “अन्धः”-
शब्दोऽन्नार्थं उपपद्यते । पठितमपि चान्ननामसु अनेकार्थत्वात्
तु सन्दिह्यते इत्येव निगम उपात्तः ॥

निगमप्रसक्तमुच्यते ।—“अमत्रं पात्रम्, अमा अस्मिन्
अदन्ति” अश्नन्तीत्यर्थः । अमा-शब्देन पुनर्यदनिर्मितपरिमाणं
किञ्चिद् भवति, तदुच्यते, न हि तेषां परिमाणमस्ति, यावन्तस्त-
स्मिन्नदन्ति । “पात्रं पानात्” पीयते हि तेन ॥

तमोऽप्यन्ध उच्यते । किं कारणम्? “नास्मिन्” “ध्यानं”
दर्शनं कृतं “भवति” चक्षुषो दृष्टि-निरोधाल्लौकिका अपि
दर्शननिरोधे सति “अन्धन्तम इत्यभिभाषन्ते” । “स्त्रियः
सतीस्तां उ मे पुंस आहुः पश्यदक्षणां न विचेतदन्धः । कुरियः
पुत्रः स ईमाचिकेत यस्ता विजानात् स पितुष्पितासत् ॥”—इति
(ऋ० सं० २, ३, १७, १) । अस्यवामीये । त्रायतोः पालनार्थस्यात्र
स्त्री शब्दो निरुच्यते । पालयिष्यः एवैतः सत्यः कृतस्त्रस्य
जगतः । एत एव रश्मयो नाडीभिः अध्यात्मिकीभिः अनुप्रविश्य
प्राणिशरीरेष्वन्नपक्तिं कुर्वन्ति, ततः स्थितिरुपजायते, एत एव
घर्षप्रदानेन कृत्स्नं जगत् त्रायन्ते, तस्मात् त्राणात् ‘स्त्रियः’ एताः ।
‘तान्’—इति नकारान्तं पदम् । ‘उ’—इति पदपूरणे एव ।
तानेवंलक्षणान्शमोन् पालयितृन् सतः । ‘मे’ ममेति मन्त्रदृगात्मानं
निर्दिशति । ममेतान् पुंस आहुः । एत एव रश्मयो बहुप्रजानाः
इत्येवं ब्रह्मविदः आहुः । एत एवान्नपक्त्यादिनीपकारेणोपकु-
र्वन्ति । जगत्त्रायन्ते एत एव बुद्धेः सर्वार्थप्रकाशित्वेनोपकुर्वन्ती-

त्यभिप्रायः । आदित्यान्तरपुरुषो हि बुद्ध्यधिदेवता, तदवयव-
भूताश्च रश्मयः, तेन ह्यन्तर्गता आध्यात्मे पुरुषस्य विज्ञानम् उप-
हरन्ति । अतस्तेषां बहुप्रजानत्वमुपपद्यते । आह,—कः पुनरेतान्
रश्मीनेवङ्गुणयुक्तान् पश्यतीति ? 'पश्यदक्षणां न विचेतदन्धः'
यो हि अक्षणां भवति, दर्शनवान्, विज्ञानवान्, वेदार्थविज्ञान-
वान्, वेदार्थविज्ञानेनोपजनितप्रज्ञः, स एव ताभ्यां गुणाभ्यां युक्तान्
पश्यन्नास्ते नित्यकालं नित्ययुक्तवान् । इतरस्तु योऽन्धः अभ्यान-
वान्, अश्रुतवेदोपनिपत्कः स मन्दबुद्धित्वात् 'न विचेतत्' नैतान्
याथार्थ्यतः पश्यति, न विजानातीत्यर्थः यः पुनः एवं एतान्
यथार्थ्यतः पश्यति, स एव 'कविः' कान्तदर्शनो भवति, परिनि-
ष्ठितविद्य इत्यर्थः । स च परिनिष्ठितविद्यत्वेनैव 'पुत्रः' पुरुषो
बहुनोऽहंसखातः । यश्चायमेवङ्गुणयुक्तः, स 'ईम् आविकेत' ।
'ईम्'—इति पदपूरणः । 'आविकेत' स एवैतानेवम् आभिमुख्येन
यथावत् पश्यति, नेतरो मूढः । यश्चैतानेवं पश्यति, स एव 'पितुः'
अपि 'पिता' भवतीत्यर्थः, स हि आधिदैविकम् आत्मानम् अभि-
सम्पन्नो भवति, न हि तस्य पिता नाम कश्चिन्, स एव हि सर्वेषां
जनानां पिता भवतीत्यभिप्रायः । एवमेतस्मिन् मन्त्रे य एवाक्षणां
भवति । स एव पश्यतीत्यस्य सन्निर्यो 'न विजानात्यन्धः' शब्द-
प्रयोगात् अदर्शनलक्षणं तमः-अन्धःशब्देनोच्यत इत्युपपद्यते ॥१॥

असञ्चन्ती भूरिधारे पर्यस्वती । असज्यमाने इति
वाव्युदस्यन्त्याविति वा बहुधारे उदकवत्यौ वनुष्यतिर्हन्ति-

क्षराः पट् पादाः । छन्दसां पुनरनुक्रमण्यां शौनकेनाग्निमस्तो-
पीत्यत आरभ्य जागतानि त्रीणि सूक्तानि अनुक्रान्तानि तेषामपीयं
मध्ये हे 'इन्द्राग्नी !' 'यत्' यदा 'इमे' 'जनाः' येऽस्मदीयाः परकी-
याश्च उभयेऽपि 'विह्वयन्ते' व्यत्ययेनेतरैतरम् आह्वयन्ते विजिगीषु-
तया । 'तना' सन्ततया 'गिरा' 'वाचा, अथवा 'तना' घनेन
निमित्तभूतेन जेतव्येन पुरस्कृतेन विह्वयन्ते । तदा युवाम् 'अस्माभिः'
अस्मदीयैः 'नृभिः' मनुष्यैः संहितौ भूयास्तन्ते 'वयं' युवान्यां
सहिताः 'सासह्याम्' पुनःपुनरभिभवेम । कान् ? य एते 'पृतन्यवः'
पृतनामस्माभिः सह कर्तुम् इच्छन्ति, तानभिभवेम । किञ्च,
'वनुयाम वनुष्यतः' ये च एतेषाम् अस्माभिः सह सम्पन्ना एव
सम्प्रहारीभूता वनुष्यन्त्यस्मान् घन्त्येव, एतांश्च वनुष्यतः वनु-
यामो वयं हन्म इत्यर्थः । कथं पुनर्हन्म ? उच्यते यथा,—
'नभन्तामन्यके समे' युवयोरनुग्रहाद्धन्म इत्यभिप्रायः । एव-
मेतस्मिन् मन्त्रे "सासह्याम् पृतन्यतः"—इत्येनस्मिन् संग्रामा-
धिकारे वनुष्यतेर्हन्त्यर्थमुपपद्यते, न हि संग्रामे हननादन्यत्
कर्तव्यमस्ति, यत् क्रियते ॥

"इन्द्रावरुणा युवमध्वराय नो विशे जनाय महि शर्म
यच्छतम् । दीर्घप्रयज्युमति यो वनुष्यति वयं जयेम पृतनासु
दूष्यः ॥"—इति (ऋ० सं० ५, ६, २, १) । वसिष्ठस्येयमार्षम् ।
जगती । तार्त्तीयसवनिकीये मैत्रावरुणस्य शस्त्रे विनियुक्ता ।
हे 'इन्द्रावरुणौ !' 'युवम्' युवामित्यर्थः । 'अध्वराय नः' यज्ञाय
अस्माकं 'विशे' जनाय सर्वस्मै मनुष्यजनाय, अस्तत्सर्वकामाय

‘महि’ महत्, ‘शर्म’ सुखं ‘यच्छतम्’ दत्तमित्यर्थः । ‘दीर्घप्रयज्युं’
 “दीर्घप्रततयज्ञं” नित्ययायजूकम्, अग्निहोत्रिणम् ‘अति यो
 घनुष्यति’ “अभि जिघांसति” यो निहन्तुमिच्छति । किं तस्य ?
 इत्युच्यते,—‘वयं जयैम’ ‘पृतनासु’ संग्रामेषु ‘दूष्यः’ “दुर्धियं”
 पापधिगं, पापया धिया हि दीर्घप्रततयज्ञमभि जिघांसति । एव-
 मत्रापि प्रकरणात् “घनुष्यतिः” हन्त्यर्थः । अल्पप्रयोगविषय-
 त्वाद् भाष्यकारेण निगमद्वय पठितम् ॥

व्याख्यानप्रसक्तमुच्यते,—“पापः पाताऽपेयानाम्” अपेयान्य-
 लेह्यानि यानि, तान्यसौ पिबति, विषयप्रसक्त इत्यर्थः । “पाप-
 त्यमानः” पुनः पुनः पात्यमानः, तेनैव पापेन कर्मणा ।
 “अचाङ्खेव” नरकमेव प्रति “पतति” असौ, तस्मात् “वा”
 पापः ॥

“तरुष्यति (६), अप्येवङ्कुर्मा” हन्तिकर्मैत्यर्थः । “ऋभुर्ऋभु-
 भिरभि घः स्याम् विभ्वो विभुभिः शवसा शवांसि । वाजो
 अस्मां अघन्तु वाजसाताविन्द्रेण युजा तरुषेम वृत्रम् ॥”—इति
 (ऋ० सं० ५, ४, १५, २) । वसिष्ठस्येयमार्थम् । त्रिष्टुप् ।
 अविचाक्ये तृतीयसवने, वैश्वदेवे शस्त्रे, आर्भवे सूक्ते, निविद्धा-
 नीये शस्यते । ऋभवः उरु भासो घयम्, उरुभाभिः ऋभुभिः
 देवैः सहिताः ‘अभि घः स्याम्’ अभिमवेम युष्मान् घयम् । हे
 ‘विभ्वः !’ ‘विभुभिः’ प्रभूतबलैः युष्माभिः ‘शवसा’ स्वेन वलेन,
 एतेषामभिभवितृणां ‘शवांसि’ चलान्यभिभवेम । किञ्च, ‘वाजः’
 ‘अस्मान्’ ‘अघन्तु’ । कस्मिन् ? ‘वाजसाता’ संग्रामे, ‘इन्द्रेण’

च 'युजा' संयुक्ताः सन्तो धर्यं 'तरुपेम' हन्मैतं 'वृत्र' शत्रुमित्यर्थः ।
अभिभवाधिकारात् तरुप्यतिर्हन्त्यर्थ उपपद्यते ॥

“भन्दना (१०), भन्दतेः स्तुतिकर्मणः” स्तुत्यर्थं वर्तमानस्य ।
“पिता यज्ञानामसुरो विपश्चितां विमानमग्निर्वयुनं च वाघताम् ।
आचिवेश रोदसी भूरिचर्पसा पुरुप्रियो भन्दते धामभिः कविः ॥”
—इति (ऋ० सं० १, ८, २० ४) । विश्वामित्रस्येयमार्षम् ।
पृष्ट्यस्य प्रथमेऽहनि आग्निमारुते शस्त्रे, निविद्धानीये, वैश्वान-
रीये सूक्ते शस्यते । 'पिता यज्ञानां' पालयिता यज्ञानाम्, 'अग्निः'
'असुरः' प्रज्ञावान् 'विपश्चितां' प्रज्ञावतामपि मध्ये प्रज्ञावान्,
विनिर्माणं कृत्स्नस्य जगतः, अग्निनैव ह्यग्निहोत्रादिकर्मद्वारेण
कृत्स्न जगद्विनिर्मायते । 'वयुनञ्च' प्रज्ञानमयमेव 'वाघताम्'
ऋत्विजाम्, ऋत्विजो ह्ययमेवाग्निः 'आचिवेश' 'रोदसी' द्यावा-
पृथिव्यौ 'भूरिचर्पसा' बहुरूपत्वेन, तमेवङ्गुणयुक्तमग्निं 'पुरुप्रियः'
यहुकामप्रियः स्तोता, 'भन्दते' स्तोति, 'धामभिः' नामभिः अनेकैः
प्रकारैः, 'कविः' क्रान्तदर्शन इत्यर्थः । पुरुप्रियो हि स्तोता धाम-
भिरग्नेः किमन्यत् स्तुतेः कुर्यात् ? तस्मादुपपद्यते स्तुत्यर्थत्व-
मस्य ॥

“स भन्दना उदियत्ति प्रजावतीविश्वायुर्विश्वाः सुभय
अहर्दिवि । ब्रह्म प्रजावद्रयिमश्वपस्त्यां पीत इन्द्रविन्द्रमस्मभ्यां
याचतात् ॥”—इति (ऋ० सं० ७, ३, २०, १) । भौमोऽग्निः,
तस्येयमार्षम् । जगती । “प्रत आशवः पवमान धीजवः”—
इत्यष्टावत्वारिंशत्के महासूक्ते एकचत्वारिंशत्तमी पावमानसामी ।

यदिममयाज्ञं कर्मोपनमेत्तत्सुयामहमेत सोमं तत्रेति, य एषं
 नित्यकालमास्ते 'सः' एष साभ्रतमस्मिस्तोमकर्मणि उपनीते हे
 सोम ! तव 'भन्दनाः' स्तुतीः 'उदीरयति' । 'प्रजावतीः' प्रजा-
 संयुक्ताः, प्रजालिङ्गा इत्यर्थः । 'विश्वायुः' विश्वमयतीति
 विश्वायुः, सर्वत्राप्रतिहतप्रज्ञान इत्यर्थः, सर्वतो वा विश्वायुः ।
 'विश्वाः' सर्वप्रकाराः, नामधन्वुकर्मरूपसम्बन्धात् स्तुतीनाम्,
 नाम्ना, यन्धुभिः, कर्मणा, रूपेणेति ह्यक्तम् । 'सुभराः' सुभृताः,
 सुपुष्टाः, स्नानकरणानुप्रदानवत्यो शुष्मद्रुगुणैरलङ्कृताः । 'अह-
 र्दिवि' अहनि वा रात्रौ च, रात्रिपर्व्यायाभिप्रायेण नित्यकालमेवे-
 त्यभिप्रायः । कं पुनरर्थमुपेत्य स्तुतीरुदीरयति ? 'ब्रह्म प्रजावत्'
 अन्नं प्रजासंयुक्तं भोक्तृसहितम् । अपि च 'रयिम्' धनं गोहिर-
 ण्यादि । 'अश्वपस्त्यम्' अश्वैः पतनसमर्थं, शीघ्रैः संयुक्तम् ।
 'पीतः' त्वमस्माभिर्गस्मिन् कर्मणि । हे 'इन्द्रो' सोम ! इदमस्म-
 दर्थं याचतात्' याचस्वेत्यर्थः । एतमर्थमभिप्रेत्य स्तुतीरुदीरयति ।
 भन्दना उदियत्तीत्युदीरणसम्बन्धात् स्तुतय एताः "भन्दना"
 शन्देनोच्यन्ते इत्युपपद्यते । पूर्वमाख्यातपदसम्बद्धमुदाहरणं
 "पुरुप्रियो भन्दते धामभिः"—इति नामरूपसम्बद्ध "स भन्दना
 उदियत्ति प्रजावती."—इति इदन्तु च । उभयथा प्रयोगोऽस्ती-
 त्युभयमुपप्रदर्शितम्, अल्पप्रयोगविषयत्वाच्च ॥

"आहनः (११)"—इति । एतत् पदं सम्बोधनमनवगतम्,
 अप्रतीयमानार्थत्वात् । "आहंसि"—इत्यर्थप्रतीतिः । "न

तिष्ठन्ति न निमिषन्त्येते देवानां स्पश इह ये चरन्ति । अन्येन मदाहनो याहि तूर्यं तेन विवह रथ्येव चक्रा ॥” — इति (ऋ० सं० ७, ६, ७, ३) । यमस्य यम्याश्च संवादसूक्तम्, तत्र यमस्येय-मार्पम् । स यमीं मैथुनाय प्रार्थयमानां ब्रवीति,—हे यमि ! मामंथा साम्प्रतं रहौ वर्त्तत इति, किन्तु ‘न तिष्ठन्ति’ मुहूर्त्तमपि, एते जना रथ्रान्वेषणतत्परा इत्यभिप्रायः । अपि च, ‘न निमिषन्ति’ अनिमिषाः, आदरवन्त इत्यभिप्रायः । के पुनस्ते ? इत्युच्यते,—‘एते देवानां’ स्वभूताः, य इह एतस्मिन् लोके ‘स्पश’ स्पाशयितारः, कृताकृतानां कर्मणाम् । के पुनस्ते ? इति । उच्यते,—अहश्च, रात्रिश्च, उमे च सन्ध्ये, सूर्याचन्द्रमसौ, वायुश्च, अन्तरपुरुषश्च इत्येवमादयः, न ह्येतेषां किञ्चिद्विदितं परोक्षमस्ति इत्यभिप्रायः । अतो ब्रवीमि,—‘अन्येन’ अन्यकुलजेन केतचिन् पुरुषेण, ‘मन्’ मत्तः, त्वं हे ‘आहनः !’ मैथुनं ‘याहि’ ‘तूर्यं’ “क्षिप्रम्” । “आहंसि इव” असभ्यमेतन् “भाषमाणा” त्वम्, नाहमेतदसभ्यं श्रोतुमप्युत्सहे तव, किं पुनः कर्तुम् ? तस्मान्म-त्तोऽन्येन मैथुनार्थं चर । ‘तेन’ एव सह ‘विवह’ अभ्युद्यच्छस्व आत्मानं मैथुनकर्मणि । ‘रथ्येव चक्रा’ रथचक्रे इव, यथैकमशं रथचक्रे ७ अभ्युद्यतः, एवमेकमनस्त्वमुपपाद्य तेनैकभूतेन मनसा अक्षेणैवोमेऽपि शरीरे, तच्च तस्य कामिनः सक्तम्, स च तव, तेनैव सह तथैतस्मिन्नर्थे एकमनस्त्वमस्त्विति, न मया सार्द्धमेत-स्मिन्नर्थेऽभ्युद्यच्छमाता न मां शश्वसे कम्पयितुमित्यभिप्रायः ॥ एवमेतस्मिन् मन्त्रेऽनिष्टत्वान्मैथुनसमाचारस्य “आहनः”—

इत्येतद् यमीविषयं सन्धानम् । आहन्यत “इव” हि स यमं
 तथाऽनेन दुर्वचनेन । तस्मान् सैव सम्योध्यते आहनः । इति
 “एतस्मात्” एव कारणान् “आहनः स्यात्” योऽयम् उपदेशः
 स्त्रियै, असावपि हि यस्य सन्निधौ सङ्कर्त्तव्ये, स आहन्यत इव
 असम्भ्यत्वात्, तस्य अयदियो वै पुरुषोऽमेध्य आहनः स्याज्जा-
 यत इति विजायते ॥

“नदः (१२)” — इति, एतदनवगतम् । “ऋषिः नदी भवति”
 — इति शब्दस्य पर्यायेण तत्त्ववचनम् । “नदनेः स्तुतिकर्मणः”
 इति व्युत्पत्तिः । नदिता वा नदतीयेत्यर्थप्रतीतिः । “नदस्य
 मा रुधतः काम आगन्ति आजातो अमुत कुतश्चित् । लोपा-
 मुद्रा वृषण नीरिणाति धारमर्धाग धयति प्रवसन्तम् ॥” — इति
 (ऋ० सं० २, ४, २२, ४) । अगस्त्यलोपामुद्राग्रहचारिसूक्त-
 संवादे लोपामुद्राया इयमार्षम् । सा अत्रर्वाद्गस्त्यं भर्तारम-
 भिप्रेत्य ‘नदस्य’ “नदनस्य” नदितुर्वा देवतास्तोतुः अम्यागस्त्यस्य
 ‘रुधतः’ संरुद्धवतः इन्द्रियधामं ‘मा’ माम् अर्थं ‘कामः’ ‘आगन्’
 आगतवान्, येनाहं माम्प्रतं पीड्ये । सा पुनरेवं न जाने । किम्
 ‘इतः’ एव ‘आजातः’ अस्मच्छरीराजातः, ममोपरि लभियगोऽस्म
 त्पीडनाय, — अथवा ‘अमुतः’ अगस्त्यशरीरान् ? पुरुषगुणानु-
 स्मग्णाद्धि म्त्रियाः कामो जायते — अभिश्यज्यते, पुरुषस्य च
 मयनुस्मरणान् । अतएव “स्मत्” — इति काम उच्यते ।
 तस्मादुपपद्यते इतो चास्मच्छरीरात्, — अमुतो वा नदशरीरान्,
 कुतः ? इति, न जाने इति । अथवा अन्यत एव ‘कुतश्चित्’

अयमागतः स्यान्? इत्येतदपि तत्त्वतो न जाने। इत्येवं विलपमाना कामार्त्ता 'लोपामुद्रा' राजर्षिपुत्रिका 'वृषणं' रेतसो वर्षितारम्, अगस्त्यं 'नीरिणाति' निश्चयेनाधिकं वा दोषेण गच्छति, यदि न ममासाद्युपरि प्रजननं निरोत्स्यात्, ततो नायं कामो मागमिष्यत्, इत्येवं दोषेण गच्छति। "रिणाति"— इति गतिकर्मसु पठितम्। अथवा चेतसा 'नीरिणाति' उप- गच्छतीत्यर्थः, इष्टपुरुषानुचिन्तना हि कामार्त्तायाः स्त्रियाः स्वभाव एव। तस्मादेवमप्युपपद्यते। 'धीरं' स्थिरबुद्धिं ब्रह्म- चर्यं 'अधीरा' सङ्क्षुब्धसर्वेन्द्रियग्रामा 'धयति' पिबतीव चेतसा, चक्षुभ्यां वा पश्यति। 'श्वसन्त' चेतसा व्यावत्तमान, तभ्याः सकाशात् ब्रह्मचर्यं कृतबुद्धिं तथापि धयत्येव। "श्वसति, नदति"— इत्येवं गतिकर्मसु पठितम्। एव लोपामुद्रावाक्ये "नदस्य रुधतो मामागतत् कामः"— इति प्रकरणादृषिर्नदशब्दे- नोच्यत इत्युपपद्यते। "संरुद्धप्रजननस्य ब्रह्मचारिणः इत्यृषि- पुत्र्या विलपितं वेदयन्ते"— इति निदानप्रस्थापनम् ॥ २ ॥

न यस्य द्यावापृथिवी न धन्व नान्तरिक्षं नाद्रव्यः
सोमो अक्षाः। अश्नीते रित्येकं। अनूपे गोमान् गोभि-
रक्षाः सोमो दुग्धाभिरक्षाः। लोपाशः मिहं प्रत्यञ्च
मत्साः। क्षियतिनिगमः पूर्वः क्षयतिनिगम उत्तर इत्ये-
केऽनूपे गोमान् गोभिर्यदा क्षियत्यथ सोमो दुग्धाभ्यः

क्षरति सर्वे क्षियतिनिगमा इति शाकृष्णिः ज्वात्रमिति
 क्षिप्रनामाशु अतनं भवति । म पतत्रीत्वरं स्था जगद्य-
 च्छात्रमग्निरकृणोज्ञातवेदाः । म पतत्रि चत्वरं स्थावरं
 जङ्गमञ्च यत्तत् क्षिप्रमग्निरकरोज्ञातवेदाः । ऊतिर-
 चनात् । आ त्वा श्चं यथातय इत्यपि निगमो भवति ।
 हासमाने इत्युपरिष्ठाद्ब्याख्यास्यामः । वन्नकः पङ्क्तिरुप-
 सर्पदिन्द्रम् । पार्श्वरिति वा स्पर्शनरिति वा (स्पर्शनरिति
 वा) सप्तं न पक्षमविदच्छुचन्तम् । स्वपनमेतन्माव्यमिकं
 ज्योतिरनित्यदर्शनं तदिवाविदज्ञाज्वल्यमानम् । द्विता
 च मत्ता स्वधया च शम्भुः । द्वैधं मत्ता मध्यमे च स्थान
 उत्तमे च । शम्भुः सुखभूः । मृगं न वा मृगयन्ते ।
 मृगमिव व्रात्याः प्रैषाः ॥ ३ ॥

“मोमो अक्षाः (१३)” इत्येते द्वे पदे । अत्र अक्षा
 इत्येतन् पदं अनवगतम्, पक्षेण चानेकार्थम् । अर्भ्यव च
 सम्यन्धादुपलक्षणार्थं सोमशब्दोऽत्र समागतातः । कथं नाम
 “न यस्य चावापृथिवी” — इत्येतदेवोदाहरणमत्र उपलक्षणं
 स्यात् ? अत्र हि अक्षा इत्येष शब्दः, सोमशब्देन सम्यङ्,
 यथा भूतशब्देन, मेपशब्दः — “मेपो भूतोऽु मियन्नयः” — इत्यत्रः
 यथा वा “अग्निर्नै” — इत्यत्राग्निशब्दः । अत्र चाश्रोतिपक्षे

अक्षा इति अस्य शब्दस्य सुपुष्टर उदाहरणार्थो भवति । तस्मा-
दयमनन्तर उपलक्ष्यते अल्पप्रयोगविषयत्वादस्य मन्त्रस्य प्रति-
सत्यर्थं सोमशब्दः समाप्नात् एकपदसमाप्नात् प्राप्ते सति ॥

“न यम्य द्यावापृथिवी न धन्व नान्तरिक्षं नाद्रयः सोमो
अक्षाः । यदस्य मन्युर्धनीयमानः शृणाति वीलु रुजति
स्थिराणि ॥” इति (ऋ० सं० ८, ४, १५, १) । रेणुर्नम
विश्वामित्रस्य पुत्रः, तस्येयमायम् । ऐन्द्रे सूक्ते सूर्यस्तुन्नामै-
काहः, तत्रेयं निष्कैवल्यशस्त्रे निविडानीये शस्यते । ‘न यस्य
द्यावापृथिवी’ न यम्य इन्द्रस्य द्यावापृथिव्यौ महिमानं ‘अश्रुवाने’
व्याप्नुन इत्यर्थः । ‘न’ ‘धन्व’ उदकम्, तद्धि धन्वत्यन्तरिक्ष-
लोकान् । ‘न अन्तरिक्षम्’ ‘न’ ‘अद्रयः’ पर्वताः अश्रुवाने
महिमानम् । किं तर्हि ? सोम एवाक्षाः महिमानमश्नोतीत्यर्थः ।
कथं पुनर्गम्यते सोम एवेन्द्रस्य महिमानमश्नोतीति ? इतः—
‘यस् अम्य मन्युः अधिनीयमानः’ यस्मादम्येन्द्रस्य मन्युः क्रोधः
सोमेन पीतेन सता मदसामर्थ्यादुपरि शत्रूणां नीयमानः प्राप्य-
मानः शृणाति । ‘वीलु’ । यदपि ‘वीलु’ दृढं सन्नद्धं शत्रुयुद्धं
भवति, तदपि शृणात्येव, हिनस्तीत्यर्थः । ‘रुजति’ च ‘स्थिराणि’
अपि दृढानि मेघवृन्दानि भिनस्तीत्यर्थः । एवमेतस्मिन् मन्त्रे
व्याप्त्यर्थस्य “अश्नोतेः” अक्षा इत्येव शब्दो निरुच्यते “इत्येव-
मेके” मन्त्रार्थविदो मन्यन्ते ॥

“अनूपे गोमान् गोभिरक्षाः सोमो दुग्धाभिरक्षाः । समुद्रं
न संवरणान्यामन् मन्दी मद्राय तोषते ॥”—इति (ऋ० सं०

७, ५, १३, ४)। सप्तर्षीणामार्षम् । बृहती । पावमानो
सोमी । 'अनूपे' देशे 'गोमान्' गोभिः सहितो यदा 'अक्षाः'
क्षियति, निवसति, अथ तदा सुयवसत्वात् तस्य देशस्य 'सोमो
दुग्धाभिः' पुनः पुनः दुग्धाभ्योऽपि गोभ्यः क्षरत्येव । कथं
पुनः क्षरति ? इति । उच्यते,—समुद्र न संवरणानि समुद्र-
मिव संवरणान्युदकानि, उदकानि हि देशान्तरात् संवृष्यन्ति,
तानि यथा सर्वेभ्यो देशेभ्यः संसृत्य समुद्रमाभिमुष्येन 'अग्मन्'
गच्छन्ति, एवं दुग्धाभ्यः सोमः सर्वेभ्यो गात्रेभ्यः संसृत्य उधः
प्रतिक्षरति मदायेन्द्रस्य । अथ यद्वैचं प्रक्षरति, तेन सोमेना-
मावास्यायां सान्नाप्येन तृप्त इन्द्रः 'मन्दी' हर्षशीलः, यजमानस्य
शत्रून् 'तोषते' हिनस्तात्यर्थः । "नितोपयति, निवर्हयति"—
इति हस्तिकर्मसु पठितम् । एवमेतस्मिन् मन्त्रे "क्षियति-निगमः
पूर्वः" - "अनूपे गोमान् गोभिरक्षाः" - इत्येषः "क्षरति-निगमः
उत्तरः"—"सोमो दुग्धाभिरक्षा" - इत्यत्र एवम् "एके" मन्त्रार्थ
विदो मन्यन्ते । तच्च तथैवोपग्याख्यातम् । "सर्वे" एवैते त्रयोऽपि
"क्षियतिनिगमाः" "इति" "शाकपूणिः" आचार्यो मन्यते । न
यस्य द्यावापृथिव्यो निवासः, न धन्व, न अन्तरिक्षं निवासः, किं
तर्हि ? सोम एव इन्द्रस्य निवासः । तस्य सोमस्य किम् ।
इति । उच्यते,—यदस्य मन्यूरधि शत्रूणां नीयमानः, शृणाति
घालु रुजति स्थिराणि । समानमन्यत् पूर्वणेवार्थेन । "अनूपे
गोमान् गोभिरक्षाः"—इत्यत्र निवासाथैव पूर्वसिन्नेवार्थे ।
अथ सोमो दुग्धास्वपि गोपूधः निवसति, न निदुग्धाः कर्त्त

शक्नन्ते इत्यभिप्रायः । एवमेते सर्वे त्रयोऽपि “क्षिप्रतिनिगमाः”
—इति “शाकपूणिः” आचार्य्यो मन्यते ॥

“श्वात्रम् (१४)—इति पतदनचगतम् । “आशु अनतं
भवति”—इति शब्दसमाधिः । “क्षिप्रनाम”—इत्यभिधेयवच-
नम् । “यो होतासीत् प्रथमो देवजुष्टो यं समाञ्जशाज्येना-
वृणानाः । स पतत्रीत्वरं जगद्यच्छात्रमग्निरकृणो ज्ञातवेदाः ॥”
—इति (ऋ० मं० ८, ४, १०, ४) । इयं हविष्पाङ्कीये सूक्ते ।
तन् पुनर्मूर्द्धन्वताङ्गिरसेन दृष्टम्, वामदेव्येन वा । पृष्ठस्य
पञ्चमेऽहनि अग्निमारुते शस्त्रे निविद्धानीयं तद्भवति । ‘यः’
अग्निः ‘होतासीन्’ आहोता देवानाम्, ‘प्रथमः’ प्रधानः, मनुष्य-
होतुः सकाशात् । ‘देवजुष्टः’ देवैरग्नेवित्तः । ‘यं’ ‘समाञ्जनं’
समुक्षितवन्तः । केन ? ‘आज्येन’ ‘आवृणानाः’ सेवमानाः;
भजमाना इत्यर्थः । तस्य किम् ? इति । उच्यते,—सः
पत्रत्रीत्वग्म् सोऽग्निः पत्रत्रिः, यदेतदितश्चेतश्च पतति, इत्परञ्च
पश्यादि, ‘स्था’ स्थावरञ्च वृक्षादि, ‘जगत्’ यदेतज्जङ्गमादि ।
तस्य किम् ? इति । उच्यते,—तत सच’ प्रलयकाले ‘श्वात्र’
क्षिप्रमात्मसात् ‘अकृणोत्’ “अकरोत्” ‘ज्ञातवेदाः’ अग्निः ।
एवमेतस्मिन् मन्त्रे “श्वात्रमिति” इत्येतन् “क्षिप्रनाम” । पत्रत्रि-
रथावर-जङ्गमानां क्षिप्रदहनादग्नि, किमन्यन् कुट्यान् ? तस्मा-
दुपपद्यते क्षिप्रनामेति ॥

“ऊतिः (१५)—इति, अनचगतम् । “अवनम्”—इत्यर्थं
प्रतीतिः । “अवनात्” रक्षणादित्यर्थः । आ र्था र्थं यथोतये

सुम्नाय॑ वर्त्तयामसि । तु॒षिकृ॑र्मि मृ॒तीप॑हमिन्द्र॒ शचि॑ष्ठ सत्प॒ने ॥”
 —इति (ऋ० सं० ६, ५, १, १) । प्रियमेधस्यार्पम् । हे इन्द्र !
 'त्वा' त्वाम् 'आवर्त्तयामसि' आवर्त्तयामहे । किमर्थम् ?
 'ऊतये' अस्माक रक्षणाय, 'सुम्नाय' सुखाय च । कथं पुनराव-
 र्तयामहे ? इति । उच्यते. - 'रथ यथा' शक्तो हि कश्चिद्
 यथा रथमावर्त्तयित्, एवमावर्त्तयामहे वय त्वां स्तुतिभिः ।
 किलक्षण पुनर्मवन्तमावर्त्तयामहे ? उच्यते,—'तुषिकृर्मिम्'
 यद्दूनामनेकप्रकाराणा कर्मणा कर्त्तारम् । 'ऋतीपहम्' च,
 आर्त्तानामभिभक्षितारम् । हे 'इन्द्र' 'शचिष्ठ' बलिष्ठ ! 'सत्पने'
 सतां पने ! एवमावर्त्तनेनैकवाक्याभिसम्बन्धेन “ऊति” शब्दो
 रक्षणार्थं इत्युपपद्यते ॥

“हासमाने (१६)” —इति । “उपरिष्ठाद् व्याख्यास्यामः”
 “प्रपर्वतानामुशती ऋपस्थान्” — इत्यत्र ॥

“पद्भिः (१७)” —इति, अनवगतम् । “पानैरिति वा
 स्पर्शनैरिति वा” —इति शब्दसमार्थो । “ए॒षा महो॑ असुर
 व॒क्षथाय॑ व॒ध्नकः॑ प॒द्भिरु॑पसर्जदिन्द्रम् । स इ॒यानः॑ व॒रति॑ स॒स्ति
 म॒सा इ॒पमूर्जं॑ सु॒भ्रिति॑ वि॒श्वमा॑भाः ॥” —इति (ऋ० सं० ८, ५,
 १५, ६) । धन्नो नाम वैश्वानसः, तस्येयमार्पम् । ऐन्द्रो । य
 एष एतस्मिन् भूके स्तुतिप्रकारेऽधिकृतः 'एषा' एषम् अनेन
 प्रकारेण वर्त्तमान ! हे इन्द्र ! 'असुर' असुमन् ! प्रजातवन् !
 चलयन् ! वा 'वक्षथाय' स्तुतिधन्त्रे, महते यजमानाय, पूर्व-
 कल्पान्तरीणाय, पूर्वकल्पान्तरीण एव 'वध्नकः' 'पद्भिः' मौम-

पानैरभ्युदितैः, अथवा गुणस्पाशनैः स्तुतिगतैः, 'उपसर्पत्' उपसृतवान्, अन्यकल्पान्तरीणम् 'इन्द्रम्' । 'स.' तेन तथा 'इयानः' ईयमानः, अनुस्त्रियमाणः 'करति' कृतवान् । किम्? 'स्वस्तिम्' स्वस्त्ययनम् । 'अम्मै' यजमानाय । यतो ब्रवीमि,—साम्प्रतमहमेनस्मिन् कल्पे यत्रकः, त्वच्चेन्द्रः, ता एवैताः स्तुतयः, यामिरहमुपोसर्प साम्प्रतं भवन्तम्, स त्वमेवं विज्ञाय, अस्मै वर्त्तमानाय यजमानाय स्वमधिकारं जानान्, कुरु स्वस्त्ययनम् । किञ्च, 'इपमूर्जम्' । 'इपम्' अन्नं घ्रीहियवादि, 'ऊर्जम्' क्षीरादि । 'सुक्षिति' च. शोभननिवासञ्च । 'विश्वम्' एतत् सर्वम् 'आमाः' आभिमुख्येनास्मै यजमानाय भावयस्व ॥ एयमेतस्मिन्मन्त्रे शब्दसारूप्यात् प्रकरणाच्च "पङ्भिः"—इत्येतत् पानामिधानं स्पाशानामिधानं वेत्युपपद्यते ॥

"ससम् (२८)"—इति अनयगतम् । "स्वपनम्"—इत्यवगमः । "प्रमातुः प्रतरं गुह्यमिच्छन् कुमारो न वीरुध उपसर्पदुर्वोः । ससं न पक्रमविदच्छुवन्तं रिरिह्वांसं रिप उपस्थे अन्तः ॥"—इति (ऋ० सं० ८, ३, १४, ३) । अग्नेर्वैश्वानरस्य, अग्नेर्वा सूचीकस्य, सतेर्वा जम्भरस्य इयमार्पम् । आग्नेयी । त्रिष्टुप् । प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते । 'प्रमातुः प्रतरम् गुह्यम्' प्रकर्षेण गततरं गहरं; मातुः सर्वनिर्मातुः भूमेः, अग्निः 'वीरुधः' दग्धुम् 'उपसर्पत्' 'उर्वोः' ऊर्णुवत्यः, प्रच्छाद्य भूमेर्निर्भरप्रदेशम्, तस्मिन् निर्भरप्रदेशे वर्त्तमानाः, तत्र हि ताः सुबिबृद्धाश्च भवन्ति । कथम्पुनरुपसर्पत् ? इति । उच्यते,—'प्रमातुः-

प्रतरं गुह्यमिच्छन् कुमारी न' स्तनपानाय मातुः यथा कुमारः,
 प्रकर्षेण गुह्यतरं सर्वाङ्गेभ्यः स्तनप्रदेशम्, स्तनपानम् इच्छन्
 उपसर्पेत्, एयं योऽग्निः यद्दोषधिकं भूमिर्निर्भरप्रदेशे कुमार इव
 स्तनप्रदेशमिचोपसर्पन् । तत्रैव च निर्भरप्रदेशे 'रिहिहांसं' पुनः-
 पुनरास्वाद्यमानम्, ओषधीः 'रिप' अस्या एव भूमेः 'उपस्थे
 उपस्थाने, निर्भरे हि भूमे. प्रदेशे आप उपतिष्ठन्त इति निर्भर
 एवोपस्थो भूमेः । तस्या एव 'अन्त.' मध्ये इत्यर्थः । तस्मिन्ने-
 पलक्षणे प्रदेशे, तमग्निम् 'अविदन्' कश्चिन् ऋचिः अन्यो वा ।
 ओषधीरास्वाद्यन्त कथं पुनरविदन् ? इति । उच्यते,—'ससं
 न पकम्' अविदत्, यथैव स्वपनशीलं "माध्यमिक ज्योतिः"
 वैद्युताप्यं पकमभिव्यक्तम्, वर्षासु उपत्ययस्थानादयन्नेनैव दृश्यते,
 एयं निर्भरान् प्रविष्टमपि मन्तमग्निमतिमहत्त्वादर्चिषोऽविद्देशा-
 पश्यन् । 'शुचन्त' दीप्यमानमित्यर्थः । निर्भरेऽन्योऽनुप्रविष्टो
 न विज्ञायते, अग्निस्तु निर्भरस्यांऽपि स्वया दाप्त्या विज्ञायत
 एवेत्यभिप्रायः । य एवद्गुणयुक्तोऽग्निः स इदं नाम कर्णेण—
 इत्येवमाशीर्योज्या । न ह्यष्टौ मासान् माध्यमिक ज्योतिर्दृश्यते,
 ततः "अनित्यदर्शनम्" तस्मादनित्यदर्शनान् "स्वपनम्"—इत्यु-
 च्यते, पकं नामाभिव्यक्तमित्युच्यते ॥ एवमिह शब्दसारूप्यात्
 अर्थापपत्तेश्च "समम्"—इत्यनेन शब्देन स्वपनमुच्यत इत्यु-
 पपत्तने ॥

"द्विता (१६)"—इति, अनवगतम् । "द्विधम्"—इत्यव-
 गमः । "यस्त्यद्धोता पूर्वो भर्गो यर्जीयान् द्विता च सत्ता

हारः । “वराहमाहारमाहारीरिति च ब्राह्मणम्” निर्वचनस्य दृढ-
 प्रतीत्यर्थं ब्राह्मणमाचार्येण प्रदर्शितम् । यथा मैथो वराहशब्दे-
 नोच्यते, तथैव निगमः,—“अस्येदु मातुः सवनेषु सद्यो महः
 पितुं पपिवाञ्चार्चशा । मुपायद्विष्णुः पचतं सहीयान् विध्यद्वराहं
 तिरो अद्रिमस्ता ॥” — इति (ऋ० सं० १, ४, २८, २) । नोधा
 नाम गोतमपुत्रस्येयमार्षम् । ऐन्द्री । त्रिष्टुप् । अभिजिद्वि-
 श्वजिन्महाव्रतादिषु आहीनिकेषु अहःसु अहीनसूक्ते माध्यन्दिने
 सवने ब्राह्मणाच्छंशिनः शस्त्रे विनियुक्ता । ‘अस्य इन् उ मातुः’
 अस्य जगन्निर्मातुः यज्ञस्य ‘सवनेषु’ प्रातःसवनमाध्यन्दिनतृतीय-
 सवनेषु, ‘महः’ महतः यज्ञस्य, ‘पितु’ महान्तं सोमभागं ‘पपिवान्’
 पीतवान् । पीत्वा ‘चार्चशा’ चारुणि च शोभनान्यन्नानि, अन्धान्य-
 न्यपि हर्षापि भक्षयित्वा, तैर्हविभिः, तेन च सोमेन ‘विवृद्धवल्’,
 सद्यः एव ‘पचतम्’ परिपक्वमुद्रकदानसमर्थं मेघं हि ‘विष्णुः’
 इन्द्रः, सर्वभूतानां वैष्टा प्राणभावेन ‘मुपायत्’ अमुष्णादित्यर्थः ।
 ‘सहीयान्’ अभिभवितृतमः । कथम्पुनरमुष्णात् ? इति ।
 उच्यते,—“विध्यद्वराहं तिरो अद्रिमस्ता” । ‘वराहम्’ मेघं
 ‘विध्यत्’ । कथम्पुनः विध्यद्वराहम् ? इति । उच्यते,—
 ‘तिरः अद्रिम् अस्ता’ दूर एवावस्थितस्य ‘अद्रिं’ वज्रम् ‘अस्ता’
 क्षेप्त्यर्थः ॥ एवमेतस्मिन् मुपायच्छब्दसम्बन्धात् “वराहः=
 मेघः”—इत्युपपत्तिः ॥

“अथमपीतगे वराह एतस्मादेव” अस्मि अपि हि वरं मूला-
 स्यमाहारमाहरत्येव । “वरं वरं मूलं बृहति”—उच्यच्छ्रुतीत्यर्थः ॥

यथा अयमपीतरो वराहशब्दः छन्दसि वराह इत्युच्यते, तथैव निगमः,—“विश्वेत्ता विष्णुरामर्दुष्कमस्त्वेपितः । शत महिषान् क्षीरपाकमोदनं वराहमिन्द्र एमुपम् ॥”—इति (ऋ० सं० ३, ५, ३०, ४) । काण्वस्य पुरुसुतेरार्षम् । ऐन्द्री । ‘विश्वा इत्ता’ विश्वानि एव तानि ‘विष्णुः आभरत्’ । ‘उष्कमः’ बहुविक्रान्तः, ‘त्वेपितः’ सन्दीपित. इन्द्रः वाक्येन । यदि ‘त्वा’ ‘इपितः’—इति पदविभागः, तथापि तु ‘त्वेपितः’—इत्येकं पदं वृत्तैव निरुक्तम्, परोक्षरतत्वान्मन्त्रस्य, नान्यथार्थं उपपद्यते । कानि पुनस्तानि वसन्ति आहरन्? इति । उच्यते,—‘शतं महिषान्’ बहून् महतो यज्ञान् आहरन् । किलक्षणान्? इति । उच्यते,—‘क्षीरपाकम् मोदनम्’ प्रायणीयाख्यमादितः वृत्त्या ये क्रियन्ते तान्, सोमकृतनित्यभिप्रायः । कुतः पुनराहरत? इति । उच्यते,—‘वराहम्’ असुरम्, वराहरूपेणावस्थितम् । सर्वेषामसुराणां मध्ये ‘एमुपम्’ मोहस्थानीयम् ॥ “माययायमिन्द्रो जघान, तस्य मथ्यादाहरत, यदयं वराहमिन्द्र एमुपमेकविशन्त्याः पुरां पार इत्युच्यते”—इत्येवं ब्राह्मणं मैत्रायण्यके, तदनुवादिनी चैषा ऋक् । तस्मादत्र वराह एवोच्यत इत्युपपद्यते ॥

“अङ्गिरसोऽपि वराहा उच्यन्ते” । “स ईं स्तयेभिः सधिभिः शुचद्विर्गोऽप्रायसं विधनसुर्द्धः । व्रणस्पतिर्वृषभिर्वराहैर्मस्वेदेभिर्द्रविणं व्याजद् ॥”—इति (ऋ० सं० ८, २, १६, १) । आयासस्पाङ्गिरसस्येवमार्षम् । ब्राह्मणस्पत्यस्य काम्य-

पशो पङ्कं विनियुक्ता मैत्रायणीयके । 'सः' 'ब्रह्मणस्पतिः'
 'सत्येभिः' सत्यवादिभिः, 'सखिभिः' समानख्यानैः, 'शुचिभिः'
 दीप्तिमद्भिः, 'विधनसैः' विविधधनवद्भिः, 'वृषभिः' वर्षवद्भिः वर्षि-
 तृभिः, 'वराहैः' 'धर्मस्वेदिभिः' धर्मतापयितृभिः, प्रवर्ग्यकर्मणि,
 अथवा यज्ञस्वेदिभिः, यज्ञस्वादयितृभिः, यज्ञसद्भिर्वा । एवङ्गुण
 विशिष्टैरङ्गिरोभिः सहितो ब्रह्मणस्पतिः 'गोधायसं' गोः वाचः
 धायितारम्, अपां वा, मेघम् । 'अद्दः' अद्दास्यदिति । विपरि-
 णामपगेक्षकृतत्वान्मन्त्रस्य । दारयित्वा च 'द्रविणम्' उदकं
 'व्यानद्' व्याप्नोतीत्यर्थः । एतस्यामृचि अङ्गिरसा विशेषलिङ्ग-
 नास्ति वराहशब्दवाच्यत्वं, सूक्ते तु एतस्मिन्नङ्गिरसो लिङ्ग-
 मस्तीत्यर्थः ।—

“ऋतं शंसन्त ऋजु दीध्याना दिवस्पुत्रासो असुरस्य वीराः ।
 विप्रं पद्मङ्गिरसो दधाना यज्ञस्य धाम प्रथमं मनन्त ॥”—इति
 (ऋ० सं० ८, २, १५ सू०, २=१०, ५, ६७ व०, २) । 'ऋतं
 शंसन्तः' ऋतं सत्यं वा प्रशंसन्तः, अपि च 'ऋजु' अकुटिलम्
 अतिकालमेव 'दीध्यानाः' ध्यायमानाः, सर्वभूतानामुपरि सम-
 चेतस इत्यभिप्रायः । 'दिवस्पुत्रासः' द्योतनवतः, 'असुरस्य'
 प्रज्ञावतः पुत्राः, 'वीराः' विविधानामर्थानां वक्ताः, ईरयितारो
 वा मेधावित्वात् । 'विप्रं पद्मं' विप्रात् सर्वतः प्राप्तम् 'अङ्गिरसो
 दधानाः' । यत्पदं स्थानं ज्ञानसहितस्य कर्मणः फलपराकाशा,
 तामङ्गिरसो दधाना धारयन्तः चेतसा, विवृद्धप्रज्ञत्वात् । “यज्ञस्य
 धाम प्रथमं मनन्त” 'यज्ञस्य' यत् 'प्रथमं' मुख्यं परमात्मात्म्यम-

नावृत्तिलक्षणं 'धाम' स्थानं तच्चेन 'मनन्त' जानत इत्यर्थः ॥
एतद्वेत्तस्यामृचि अङ्गिरोलिङ्गं दृष्ट्वा एव निगमो भाष्यकारेणो
दाहृतः,—“अङ्गिरसोऽपि चराह्व उच्यन्ते”—इति ॥

“अथापि एते माध्यमिका देवगणा चराहव उच्यन्ते”
“मरुतः, रुद्राः”—इत्येवमादयः । अङ्गिरसो ह्यृषिसमाख्यामपि
लभन्ते, तस्मान्माध्यमकत्वेऽपि सति पृथगुद्धृत्योक्ताः । ये ताव-
न्मरुतो चराह्वश्चैतन्नोच्यन्ते तथैव निगमः,—“ए तस्यत्र योजन
मचेति सस्वर्ह यन्मरुतो गौतमो वः । पश्यन् हिरण्यचक्रानयो
दंष्ट्रान् विधावतो चराह्वन् ॥”—इति (ऋ० स० १. ६. १४, ५) ।
राह्वगणस्य गौतमस्येयमार्यम् । “आविद्भ्युन्मद्भिर्मरुतः”—इती-
यञ्चैतस्मिन्नेव सूक्ते । हे 'मरुतः' ! 'एतन्' 'त्यन्' बलं यीष्मा-
कीर्णं 'न योजनमचेति' न योगमागच्छति, विजितास्तित्वान्
भवतां न युज्येत इत्यर्थः । तस्य बलस्य किम् ? इति । उच्यते,—
'सस्वर्ह यन् मरुतो वः' । अन्तर्हितं यन् सर्वेषां मनुष्याणाम् ।
यस्य च मध्ये युष्मान् 'चराह्वन्' परेषां शत्रूणां उद्धर्तृन्, उद्धर्तृणान्,
'हिरण्यचक्रान्' सुवर्णविकृतचक्रान्, 'अयोदंष्ट्रान्' अयोमयान्
स्थानधिरुद्धान् 'विधावतः' नानाप्रकारं धावतः, 'पश्यन्' स्तोति,
'गौतमः' । तदेतन्न योजनमचेति । अचेतिर्गत्यर्थः, अञ्चनेर्ग-
त्यर्थस्य सारूप्यात् एवमत्र प्रकरणे मरुतो चराहव उच्यन्ते
इत्युपपत्तिः । मरुतादयोहि सर्व एव माध्यमका देवगणा
चराहव उच्यन्ते । तेषां शाखान्तरेषु श्रुत्या निगमाः । निगमानु-
पलब्धौ च “माध्यमिका देवगणा चराहव उच्यन्ते”—एतद्

बहुवचनं मरुत्स्वेव योज्यम्, तेषां सप्तसप्तका गणा ब्राह्मणे हि श्रूयन्ते,—“ते सप्तसप्त मरुतां गणाः”—इति, तस्मादेवमप्युप-
पद्यते ।

एवं बहुवचनं भाष्यकारस्य एकदेवताविषयेऽपि कदाचिद्
वराहशब्दो भवत्येव, तदप्युपेक्षितव्यम् । तद्यथा,—“दिवो
वराहमह्यं कपर्दिनम्”—इति (ऋ० सं० १, ८, ५, ५) । रुद्र
उक्तः ॥ ४ ॥

स्वमराण्यहानि भवन्ति स्वयं सारीण्यपि वा स्वरा-
दित्यो भवति स एनानि सारयति । उस्ता इव स्वसरा-
णीत्यपि निगमो भवति । शर्या अङ्गुलया भवन्ति
(सृजन्ति कर्माणि) शर्या इपवः शरमय्यः शरः श्रुणातेः
शर्याभिर्नभरमाणो गमस्त्योरित्यपि निगमो भवत्यर्को
देवो भवति यदनेनमर्चन्त्यर्को मन्यो भवति यदनेनार्चन्त्य-
र्कमन्नं भवत्यर्चति भूतान्यर्को वृक्षो भवति संवृत्तः
कट्टुकिम्ना ॥ ५ (४) ॥

“स्वसराणि (२२)” —इति । अनवगतम् । “स्वयं सारीणि”
—इत्यवगमः । “अहानि”—इत्यभिधेयवचनम्, तानि हि
स्वयमेव सरन्ति गच्छन्ति । अपि वा “स्वर् आदित्य.” अत्र
उच्यते । “स एतानि सारयति” तेनैतानि स्वसराणीत्युच्यन्ते ।

“विश्वेदेवासो अत्तुरः सुतमागन्तु तूर्णयः । उम्ना इव स्वसराणि ॥”—इति (ऋ० सं० १, १, ६, २) । मधुच्छन्दस भार्गवम् । अग्निष्टोमे प्रउगे शस्त्रे गायत्रे तु चैश्वदेवे शस्यते । हे ‘विश्वेदेवासः!’ ‘अत्तुरः’ कर्म प्रति स्वरमाणाः, ते हि याज्ञिकं कर्म प्रत्यागन्तु स्वरन्ते । अत एवमामन्त्रयते ‘सुतम् आगन्तु’ अस्माभिः अग्निपुतमेतं सोमं प्रति ‘आगन्तु’ आगच्छत । हे ‘तूर्णयः’ स्वरणशीलाः! कथं पुनरागच्छत? ‘उम्ना इव स्वसराणि’ । यथा ‘उम्नाः’ रश्मयः, ‘स्वसराणि’ अहानि प्रति, शीघ्रमागच्छन्ति, एवमागच्छत ॥ एवमस्मिन् रश्मिसम्बन्धात् “स्वसराणि”—इत्यहानीत्युपपद्यते ॥

“शर्याः (२३)”—इति । अनवगतम् । “शरमय्य.”—इत्य-
 धामः । “इषवः” अभिधेयाः । “शरः, शृणातेः” हिंसार्थस्य
 (क्या० प०), हिंस्यन्ते हि तेन । “अभ्यमि हि अचस्ता तत-
 दिथोत्सं न कश्चिज्जनपातमक्षितम् । शर्यामिर्न भस्मानो
 गमस्त्योः ॥”—इति (ऋ० सं० ७, ५, २२, ५२, ६, ७, ७, ५) ।
 व्यरणः असदम्युश्च “पथ्येषु प्रथम्य चाजसात्तये”—इति
 पाचमानं सौर्यं सूक्तं दद्रुशतुः । पिपीलिकमध्यास्तिम्ब्रोऽनुष्टुभः
 षड्बुध्वं वृहत्यः, तासामियं द्वितीया । ‘अभि ततर्दिध’ एतं सोमं
 हे अभिपोतारः! पुनः पुनरभिहतेत्यर्थः । ‘अचस्ता’ अचर्णीयेत
 मन्त्रेण । कथं पुनरमिततर्दिध? इति—‘शर्यामिः न भस्मानः’
 शरमयोभिः इषुभिः यथा कश्चिन् कं तर्दयेत् धनुर्भाग्यमाणः,
 एवमेतं सोमम् एभिः प्रावभिः ‘गमस्त्योः’ बाहोरेवस्थितैरमित-

तर्दिथ यूयम् । किञ्च, एवमेतं सोमं अभितर्दयन्तो पूर्य वसती-
वरीभिरद्विराप्याय्य 'उत्सं न कञ्चित्' कृपमिव कञ्चित् 'जनपानं'
महतः 'अक्षितम्' अक्षीणं कुरुत, महतो देवजनौघस्य पानार्हं
प्रभूतं कुरुतेत्यभिप्रायः ॥ एवमिहाभितर्दनक्रियासम्बन्धात्
“शय्या” शब्देन इषव उच्यन्त इत्युपपद्यते ॥

“अर्कः (२४)” — इति, अनेकार्थम् । “देव.” तावत् सर्वं
एवार्कं इत्युच्यते । आह किं कारणम्? उच्यन्ते,—“यत्”
यस्मान् “एतं” देवम् “अर्चन्ति” स्तोतारः । “अर्को मन्त्रो
भवति” । किं कारणं? “यत्” यस्मात् “अनेन” मन्त्रेण
“अर्चन्ति” तस्मादकः । “अर्कमन्त्रं भवति” । किं कारणम्?
तद्धि “अर्चति भूतानि” यो हि पूज्यः, तस्मात् तमपि संस्कार-
विशेषेण संस्कृतं पूजा क्रियते, पूज्यं च सर्वस्यैतमन्नम् । “अर्को
वृक्षो भवति” य एव प्रसिद्धः । आह किं कारणम्? इति ।
उच्यते,—“संवृत्तः” सङ्गतः, संख्यातः, “कटुकिगना” कटुकमा-
वेन भयति ॥ ५ ॥

गायन्ति त्वा गायत्रिणोऽर्चन्त्यर्कमर्किणः । ब्राह्मणस्त्वा
शतक्रत उद्वंशमिव येमिरे ॥ गायन्ति त्वा गायत्रिणः
प्रार्चन्ति तेऽर्कमर्किणो ब्राह्मणास्त्वा शतक्रतो उधेमिरे
वंशमिव वंशो वनशयो भवति वननाच्छ्रूयत इति वा पवी
रथनेमिर्भवति यद्विपुनाति भूमिम् । उत पय्या रथानामर्द्रि

भिन्दन्त्योजसा । तं मरुतः क्षरपविना व्ययुगित्यपि निगमौ
भवतः । वक्षो व्याख्यातं धन्वान्तरिक्षं धन्वन्त्यस्मादापः ।
तिरो धन्वातिरोचत इत्यपि निगमो भवति । सिनमन्नं
भवति सिनाति भूतानि । येन स्मा सिनं भरथः सखिभ्य
इत्यपि निगमो भवति । इत्यामुधेन्येतेन व्याख्यातं सचा
सहेत्यर्थः । वसुभिः सचा भुवा । वसुभिः सह भुवो ।
चिदिति निपातोऽनुदात्तः पुरस्तादेव व्याख्यातोऽथापि
पशुनामेह भवत्युदात्तश्चिदसि मनामि चितास्त्रयि भोगा-
श्चेतयस इति वा आ इत्याकार उपसर्गः पुरस्तादेव व्याख्या-
तोऽथाप्यध्यर्थे दृश्यते । अत्र आ अपः । अत्रे आ
अपोऽपोऽत्रेऽधीति द्युम्नं द्योततेर्यशा वा अन्नं वा ।
अस्मे द्युम्नमधि रत्नं च धेहि । अस्मासु द्युम्नं च रत्नं
च धेहि ॥ ६ (५) ॥

इति पञ्चमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ ५, १ ॥

यथा तावद्देषोर्कशब्देन उच्यते, तथैव निगमः,—“गायन्ति
त्वा गायत्रिणोऽचन्त्यर्कमर्किणः । ब्राह्मणस्त्वा शतक्रतो उद्वंश-
मिव येमिरे ॥”—इति (ऋ० सं० १, १, १६, १) । मधुच्छन्दस
आर्षम् । अनुष्टुप् । ऐन्द्री । हे भगवन्निन्द्र ! गायन्ति त्वा

गायत्रिणः' स्तुवन्ति त्वां सामगाः, सामभिः । 'अर्चन्त्यर्क-
मर्किणः' पूजयन्ति त्वाम् ऋग्भिः होतारो मन्त्रिणः । एवमनेन
प्रकारेण सर्व एते "ब्राह्मणाः" याज्ञे कर्मणि हे 'शतक्रतो !' ।
'उद्वंशमिव येमिरे' उद्येमिरे वंशमिव त्वां स्तुतिभिः हविर्भिध्म,
यज्ञेषु तथैव महिमानं चर्द्धयन्तीत्यर्थः ॥ "वंशो वनशयो भवति"
वने शयित इवास्ते । "वनताच्छूयत इति वा" सम्भजनाद् वा
वल्लिभिः ॥ एवमत्र देवः "अर्क" शब्देनोच्यते ॥

मन्त्रस्यार्कशब्दाच्चयत्वे "अर्चन्त्यर्कमर्किणः"—इत्येष एव
निगमः, अर्किणो हि मन्त्रिण एवाभिप्रेताः ।

वृक्षस्तु प्रसिद्ध एव, तेन निगमस्तदभिधायको नैयास्ति ॥

"पचि. (२५)"—इति । अनवगतम् । "रथनेमिर्भवति"—
इत्यभिधेयवचनम् । "यद् विपुनाति भूमिम्" सा हि विपुनाति
भूमिमिति पचिः ॥ "उ त स् त्ते परुष्ण्यामूर्णा वसत शुन्ध्यवः ।
उत प्या रथानामद्रिं भिन्दन्त्योजसा ॥"—इति (ऋ० सं० ४, ३,
६, ४) । श्यावाश्वस्येयमार्पम् । हे मरुतः ! येषां वः तिरोभ-
वितुमाचिर्भवितुं च काले शक्तिरस्ति, ते यूयम् 'उत स्त, अपि च
कस्मिंश्चन काले 'शुन्ध्यव.' मद्रव इव 'परुष्ण्या' नद्यां, माध्यमि-
कायां वा विपर्ववत्यां यूयमेव 'शुन्ध्यव.' शोधयितारः 'ऊर्णाः'
चित्राः, तिरोहिताः 'वसथ' पतस्त्रिन्तरिक्षलोके । 'उत' अपि,
च, कस्मिंश्चिद्भ्युद्गमनकाले प्राप्ते युष्माकं 'रथानां प्याः' या
रथनेमयः, ता एव 'अद्रिम्' एषां 'भिन्दन्ति' 'ओजसा' बलेन,
किमुत यूयमित्यभिप्रायः ॥ एवमेतस्त्रिन्तरिगोगात्पविशब्देन

रथचक्रनेमिरभिसम्बन्ध्यते । ब्राह्मणमपि चैतस्मिन्नेवार्थं चातु-
 र्मास्येषु सान्तपनं हविरधिष्ठ्य 'देवा वै वृत्रस्य मर्म नाविद्स्—
 "तं मरुतः क्षुरपविना व्ययुः" सान्तपनं सन्तपंस्तस्मान् सान्त-
 पनाः"—इति । एतस्मिन्नपि च ब्राह्मणे चक्रनेमिः क्षुरधाराकृति-
 स्तोक्षणपविरित्युच्यते, तस्मादुपपद्यते । अल्पप्रयोगविषयत्वाद्-
 दाहरणद्वयम् ॥

“वक्षः (२६)”—इति, व्याख्यातम् । “उपो अदर्शि शुन्ध्यवः”
 —इत्यत्र ॥

“धन्व (२७)”—इति, अनवगतम् । “धन्वन्ति”—इत्यव-
 गमः । “अन्तरिक्षम्”—इत्यभिधेयवचनम् । “धन्वन्त्यस्मा-
 दापः”—इति नामप्राप्तौ हेतुनिर्देशः,—“य. परस्याः परावतस्तिरो
 धन्वाति रोचते । स नः पर्षदति द्विपः ॥”—इति (ऋ० सं०
 ८, ८, ४५, २) । अग्निपुत्रस्य चत्सन्व्येयमार्षम् । व्यूढस्य
 दशरात्रस्य नवमेऽहन्याग्निमारुतस्य शस्त्रस्य जातवेदस्ये सूक्ते
 निविद्वानीये शस्यते । ‘यः’ अग्निरादित्यात्मनावस्थितः, ‘परस्याः
 परावतः’ परस्यामपि परावति वर्तमानः, ‘तिरः’ तीर्णनममेतन्मह-
 दन्तरिक्षे ‘धन्व’ स्येन प्रभावेन दीप्त्या ‘अति’ अर्थात्, अस्मान्
 प्रति ‘रोचते’ एव, प्रकाशत एव । अनेनैवमतिमहतापि तिरो-
 र्धीयत इत्यभिप्रायः । तस्य किम् ? इत्युच्यते,—‘स नः’
 सोऽस्माकं ‘पर्षन्’ ‘अति’ सर्वतः सादयतु नाशयतु ‘द्विपः’ द्वेष्णु
 इत्यर्थः ॥ एवमस्मिन्नादित्यस्तुतिसन्वन्यान् “धन्व”शब्दोऽन्त-
 रिक्षाभिधानमित्युपपद्यते ॥

“सिनम् (२८)”—इति, अनवगतम् । “सिनाति”—इति शब्दयुक्तिः । “अन्नं भवति”—इत्यभिधेयवचनम् । “सिनाति भूतानि” यद्भारतात्पर्यार्थः, अन्नेन हि सर्वाणि भूतानि वध्यन्ते । “इमा उ वां भूमयो मन्यमाना युवावने न तुज्या अभूवन् । क १ त्यदिन्द्रावरणा यशो वां येन स्मा सिनं भरथः सखिभ्यः ॥”—इति (ऋ० सं० ३, ४, ६, १) । विश्वामित्रस्येयमार्पम् । तार्तीयसवनेषु उक्त्यपर्यायेषु स्तोमाभिशांसने मैत्रावरुणस्य शस्त्रे विनियुक्ता । हे ‘इन्द्रावरुणो !’ ‘इमा उ वां’ युवोः ‘भूमयः’ स्तुतयः यायास्ते स्तौतृभिरुदीरयामहे, तां पुनरेता अस्मै ‘युवावते’ युष्मद्वते, भवद्भ्यां तद्वते यजमानाय ‘न’ यथा पूर्वं ‘तुज्या’ दानायाभिमतानामर्थानाम् ‘अभूवन्’ वभूवुः । यतो ब्रवीमि,—हे ‘इन्द्रावरुणो !’ ‘क त्यन्’ क तत् युवयोः ‘यशः’ माहाभाग्यं गतम् ? ‘येन’ माहाभागेनैताभिः स्तुतिभिः अमिष्णुतो सन्तो ‘सिनम्’ अन्नं ‘भरथः’ ‘सखिभ्यः’ समानख्यानेभ्यो यजमानेभ्यः ॥ अन्नमेव हि प्रायेण यजमानैः प्रार्थ्यत इति “सिन” शब्देनात्रात्रमभिधीयत इत्युपपत्तिः । व्यभिचारित्वाद्भिधानानां “सिनम्”—इत्यादीनि स्वेस्वेऽभिधानवर्गे पठितान्यपि सन्ति नैघण्टुके प्रकरणे सामान्नाता ह्येतस्मिन्नेकपदिके प्रकरणेऽनवगतसंस्काराभिप्रायेण, कानिचिदनेकार्थाभिप्रायेण ॥

“इत्या (२६)”—इति, एष निपातः, “अमुधा”—इत्यनेन व्याख्यातोऽष्टमेऽध्याये ॥

“सचा (३०)—इति, अप्रतीतार्थो निपातः । “सह”—

इत्यर्थप्रतीतिः । “अग्निनेन्द्रेण परुणेन विष्णुनादित्यैस्त्रैर्वसुभिः
सचा भुवा । सजोपसा उपसा सूर्येण च सोमं पिबतम-
श्विनाः ॥” —इति (ऋ० सं० ६, ३, १५, १) । श्यावाश्वस्ये-
यमार्षम् । त्रिष्टुप्, ज्योतिष्मता । हे ‘अश्विनो !’ एताभिः
अग्न्यादिभिः देवताभिः ‘सचा भुवा’ सहितौ भूत्वा, ‘सजोपसा
च’ सहप्रीतौ, इमं ‘सोमं’ ‘पिबतम्’ । पीत्वा चेतन्नामास्माकमर्थ-
मभिप्रेतं कुरुतमित्येवमाशोषोऽज्या ॥ एवमिहाग्न्यादिदेवताभि-
सम्बन्धात् “सचा”—इत्येष सहयोगे भवतीत्येतदुपपद्यते ॥

“वित् (३१)” —इति, एष “निपात” “अमुदात्तः” ।
तद्यथा,—“सद्यश्चिद् यः शवसा पञ्च कृष्याः”—इति (ऋ० सं०
८, ८, ३६, ३) । स “पुरस्तादेव व्याख्यात” चिदित्येषोऽनेक-
कर्मा—इत्यत्र । “अथापि” अयमेव “उदात्तः” आद्यदात्तो
भवति, ततः “पशुनाम भवति” । तद्यथा,—“चिदसि मनासि
धीरसि—इति राजक्रयणी गोमन्तुतौ । सैवोच्यते,—“चिदसि
मनासि”—इति । अतः पुनरेतद् ब्राह्मणे व्याख्यायते,—“चिद-
सीति यद्वाव चिचिकित्सते”—इत्येवमादि आध्वर्यवे ॥

“आ (३२)—इति, आकार उपसर्गः, पुरस्तादेव व्याख्यातः”
—“आ इत्यर्वागर्थे”—इति । “अथाप्युपमार्थे दृश्यते” निपा-
तत्वेन “जार आ भगम्”—इति । “अथापि” कदाचित्
“अध्यर्थे दृश्यते”—“अर्धात्युपरिभावमैश्वर्यं वा”—इति ।
यथायमध्यर्थेऽपि भवति, तथा “अम्न ओ अप्.”—इत्येष
निगमः । “कदु प्रियाय धाम्ने मनामहे स्वप्नेत्राय स्वयशसे

महे वयम् । आम्रेनस्य रजसो यद्भ्र आ अपो वृणाना वितनोति मायिनी ॥” —इति (ऋ० स० ४, ३, २, १) । अधुना पद-
विभागमस्य भाष्यकारः करोति, उपसर्गविभागीपप्रदर्शनार्थम्,
—“अभ्रे, आं, अप.”—इति । अधुना “आं—इत्यस्यार्थं
प्रवीति,—“अपोऽभ्रेऽधीति” यदुक्तं स्यात्तदेवोक्तं भवति “अभ्र
आं अप ” —इति । प्रतिभानो रात्रेयस्येयमार्पम् । वैश्वदेवस्य
प्रथमैव । जगती । अत्र पुनः प्रायेणापः स्तयन्ते । “आपो
वं विश्वेदेवाः, सर्वा एव वा देवताः”—इत्यनेन ब्राह्मणदर्शनेनापां
विश्वेदेवत्वमुपपद्यते । तत् पुनः सूक्तं अभिष्टवस्य पङ्कहस्य पञ्चने-
ऽहनि तृतीयसवने वैश्वदेवे शखे शस्यते । “कदु प्रियायधाम्ने
मनामहे” । ‘कन् उ प्रियाय’ सुखाय प्रियाय च ‘धाम्ने’ स्थानाय
वैश्वदेवाय, तन्प्राप्त्यर्थम् । तानेव च विश्वान् देवान् यः
‘मनामहे’ त एव ह्युपास्यमानाः तन् स्थानं प्रापयितुं समर्था
इत्यर्थं मनामहे । स्थानविशेषणान्येवोत्तराण्यपि स्वक्षत्रादीनि ।
‘स्वक्षत्राय’ च धाम्ने स्ववलायेत्यर्थः । यत्र स्वमेव बलं भवति,
न तत्र परकीयं बलमाशास्यते, यथेह लोके । ‘स्वयशसे’ यत्र
स्वमहिमकृतमेव यशो भवति, न सांयौगिकद्रव्यकृतम् । ‘महे’
महते धाम्ने । मत्प्राप्त्यर्थमेव ‘ययं’ मनामहे, मत्वा चोपासह
इत्यभिप्रायः । ‘आमेन्यस्य’ मेना माध्यमिका वाक्, सा यत्र,
तस्य । ‘रजसः’ रजोलोकः, अन्तरिकलोक इत्यर्थः, तस्य ‘आं’
उपरि । ‘यत् अभ्रे’ यो मेघः, तत्र । या आपः अवस्थिताः,
ताः ‘अपः’ । ‘वृणाना’ सम्भजमाना ‘वितनोति’ विस्तृणाति

वर्षभाद्येन । 'मायिनी' प्रज्ञावती, माध्यमिका वाक् । ताः 'अपः'
 'वयम्' एवमादिगुणयुक्ताः, तास्वामैव सर्वगतस्य धास्यः प्राप्त्यर्थं
 'मनामहे' याचामहे ॥ अत्रे एव हि अधि आप' वर्त्तन्ते इति
 आङ्गुध्यर्थं इत्युपपद्यते ॥

अथ चैवमन्यधास्य मन्त्रस्यार्थः स्यात्,—'कदु प्रियाय'
 सुखाय प्रियाय चैतस्मै 'धार्म' स्थानाय, यत्र वयं वर्त्तामहे ।
 कथं नामैतन् स्थानं सुखं च प्रियं च स्वक्षत्रञ्च स्वमहत्त्वञ्च स्या-
 दित्येवमर्थं विश्वान् देवान् मनामहे । "मदेमहि, मनामहे"—
 इति यान्त्राकर्मसु पठितम् । कतमाः पुनरपो याचामहे ? इति ।
 उच्यते,—'आग्नेयस्य रजसः' आभिमुख्येन मननीयस्य रजसोऽ-
 न्तरिक्षलोकस्य यदन्नमुपरि वर्त्तने, तस्मिन्नन्ने 'अपः' 'वृणाना'
 सम्भजमाना 'मायिनी' माध्यमिका वाक् 'वितनोति' वृष्टिभावेन,
 ताः 'मनामहे' याचामहे ॥

"द्युम्नम् (३३)"—इति, अनेकार्थम् । "यशो वा अन्नं वा"—
 इत्यभिधेयवचनम् । "शतं ते शिप्रिन्दृतयः सुदासे सहस्रं शंसा
 उ त रातिरस्तु । जहि वधर्वनुषी मर्त्यस्यास्मि द्युम्नमधि रत्नं
 च धेहि ।"—इति (ऋ० सं० ५, ३, ६, ३) । वसिष्ठस्यार्षम् ।
 विष्टुवेव । महाघृते महदुक्थे दक्षिणे पक्षे शस्यते । हे 'शिप्रिन् !'
 इन्द्र ! 'शतं' 'ने' तव 'ऊतयः' आगमनानि सन्तु । क ? 'सुदासे'
 सुदाने कल्याणदाने, एतस्मिन् यजमाने, तथैवमनुगृहाण, यथा
 नित्ययाज्ञेवार्यं यजमातः स्यादित्यभिप्रायः । आगतस्य च सतः
 तव 'सहस्रं शंसा' गृह्णति स्तोत्राणि सन्तु । 'उत रातिः अस्तु'

अपि च हविर्देत्तिरस्त्वत्येतदेवानुवर्त्तते । एवञ्च त्वमागत
 उपसृतः सन् शृणु, यत् कुरुष्व । हे 'वधः' वधयितः ! 'वनुपः
 मर्त्यस्य योऽस्मान् हन्तुमिच्छति मर्त्यो मनुष्यः तस्य । यद्
 वीर्यम्, तत् 'जहि' । हत्वा च तस्य वीर्यम्, निरुक्तमकृत्वा
 'अस्मे' अस्मासु 'द्युम्नम्' "अन्नं यशो वा" रत्नं च 'धेहि' देही-
 त्यर्थः । 'रत्नं' धनम् । एवमेतस्मिन् शत्रुवधसम्बन्धात् "द्युम्नं"
 शब्देन "यशो वा अन्नं वा" उच्यते इत्युपपत्तिः, हते हि शत्रौ
 यशोऽन्न वा भवतीति ॥ "द्युम्नं द्योततेः"—इति, अन्नमेव हि
 भुञ्जानस्य दीप्तिर्भवतीति । द्युम्नं द्योतयितृ च, यशस्तु दीप्तं
 प्रकाशस्वभावादिति ॥ ६ ॥

इति निरुक्तवृत्तो दशमाध्यायस्य (पञ्चमाध्यायस्य)

प्रथमः पादः ॥ ५, १ ॥

द्वितीयः पादः ॥

पवित्रं पुनातेर्मन्त्रः पवित्रमुच्यते । येन देवाः पवित्रे-
 णात्मानं पुनते सदेत्यपि निगमो भवति । रश्मयः पवित्र
 मुच्यन्ते । गभस्तिपूत इत्यपि निगमो भवत्यापः पवित्र
 मुच्यन्ते । शतपवित्राः स्वधया मदन्तीर्वहुदकाः । अग्निः

पवित्रमुच्यते वायुः पवित्रमुच्यते सोमः पवित्रमुच्यते सूर्यः
 पवित्रमुच्यते इन्द्रः पवित्रमुच्यते । अग्निः पवित्रं स मा
 पुनातु वायुः सोमः सूर्य इन्द्रः । पवित्रं ते मा पुनन्वि-
 त्यपि निगमो भवति तोदस्तुद्यतेः ॥ १ (६) ॥

“पवित्रम् (३४)” — इति, अनेकार्थम् । “पुनाते.” — इति धातु-
 निर्देशो निर्वचनाभिप्रायः । “मन्त्रः पवित्रमुच्यते” — इत्यभिधेय-

१ २ ३ २ ३ १ २ ३ १ २ १ ० ३ १ २ १ ३ ३ १ २

वचनम् । “येन देवाः पवित्रेणात्मानं पुनते सदा । नेन सहस्र-

३ १ २

धारेण पावमानीः पुनन्तु नः ॥” — इति (सा० सं० उ० आ० ५,
 २, ८, ५) । मन्त्रस्य पवित्रत्वप्रत्यापको नियमः । पवित्रस्य
 वसिष्ठसहितस्य वा आप्तम् । पावमानी सोमो । ‘येन’ ‘पवित्रेण’
 मन्त्रेण ‘देवाः’ ऋत्विग्यजमानाः ‘आत्मानं पुनते’ ‘सदा’ सतत-
 मेव । प्रस्तुते कर्मणि यस्य मन्त्रस्य तत् सामर्थ्यम्, ‘तेन’
 मन्त्रेणैवं धीर्यवता ‘सहस्रधारेण’ बहुप्रक्षरेण प्रधिरलेन ‘पवमानः’
 पूयमानः, सोमो मां पुनातु ॥ मन्त्रेणैव देवा ऋत्विग्यजमाना
 आत्मानं पुनन्ति, तस्मादुपपद्यते तेषां देवत्वमिति, न हि इतरेषां
 देवानां पापमस्ति, यत् पूयेत । “न च ये देवान् पापं गच्छति”
 — इति विज्ञायते । तस्माद्देवशब्देनात्र ऋत्विग्यजमाना उच्यन्ते ।
 ते हि हविषां दातारः, याचनेन च अर्थिनः तस्मादुपपद्यते तेषां
 देवत्वम् ॥

“रश्मयः पवित्रमुच्यन्ते” ते हि स्पर्शनेनैव पावयन्ति ।
 “वाचस्पतये पवस्व वृष्णः अंशुभ्यां गभस्तिपूतः । देवो देवेभ्यः
 पवस्व येषां भागोऽसि” — इत्येषा उपांशुग्रहग्रहणे विनियुक्ता ।
 हे सोम ! वाचस्पतिरिन्द्रः, त्वां पश्यतीत्येतमर्थं पुरस्कृत्य वृष्णः
 वर्षितुः, अग्नौ प्रास्ताहुत्या वृष्टिं कर्तुरादित्यस्य चार्थं ‘पवस्व’
 पूयस्व, यावेतावत्तर्हिती सन्ती सकलयज्ञं व्याप्नुवानो निपिच्य-
 मानस्यैव ताभ्यां पवस्व । अपि च त्वं प्रागप्यभिषवात् ‘गभ-
 स्तिपूतः’ एव रश्मिपूतः । किञ्च, ‘देवः’ त्वं दानादिगुणयुक्तः ।
 देवानामेव दानादिगुणयुक्तानां पवित्रमसि पावयितासि । किं
 सर्वेषामेव ? नेत्युच्यते,—‘येषां भागोऽसि’ ये त्वामभिषवादि-
 क्रियया भजन्ति ऋत्विग्यजमानाः, ते ह्यत्र देवत्येनाभिप्रेताः
 पावनसम्बन्धात्, न हीतरेषां देवानां पापमस्ति । पूर्ववत्
 किञ्चित् ॥

“पवमानं महर्षो विधावसि सूर्यो न चित्रो अव्ययानि
 पयया । गभस्तिपूतो नृभिरद्रिभिः सुतो महे वाजाय धन्वसि ॥”
 — इति । एतं मन्त्रं व्याचक्षते । ऋषिगणैरकृष्टमायादिभिर्न्य-
 स्तैः समस्तैश्च त्रिभिः “प्रतं आशवः” — इत्येतस्याष्टाचत्वारिंश-
 दृचस्य सूक्तस्य चत्वारिंशतामृचां दशदशर्चो दृष्टाः, तत्रैषा चतु-
 स्त्रिंशत्तमी । हे ‘पवमान’ पूयमान ! सोम ! ‘अव्ययानि’
 ‘पयया’ पविमयेन, और्णेन पवित्रेण पूयमानः, त्वम् ‘महि’
 ‘अर्ण’ उदकम्, उदकत्वेनाभिसम्पन्नः, तत्स्वभावमुपगतः, निर्ऋ-
 जीपः, स्वच्छो भूत्वा ततो द्रोणकलशं प्रति ‘विधावसि’ ।

क्रीदृशः पुनः पूर्वं भूत्वा एतां रसावस्थामापद्यते त्वम्? इति,
 उच्यते,—पूर्वं तावदरण्येऽवस्थितः, 'गभस्तिपूतः' रश्मिपूतः सन् ।
 ततः ब्राह्म्य क्रीत्वा सोमस्तूपचिक्रयविधानेन, 'नृभिः' ऋत्विग्य-
 जमानैः 'अद्रिभिः' ग्रावभिः 'सुतः' अभिपुत । ततो 'महे'
 'वाजाय' अत्राय 'धन्वसि' हृन्स्र जगद्धारयित्रेऽर्थाय । कथं
 नाम हृन्स्रजगदुपकारित्वमभिनिष्पद्येत, वृष्टिनिमित्तेनेत्येतमर्थं
 पुरस्कृत्य रसभावमापन्नो द्रोणकल्शं प्रति 'धन्वसि' प्राप्नोषी-
 त्यर्थः? 'सूरो न चित्रः' सूर्य इव पूजनीयः ॥ एवमस्ति
 "गभस्तिपूतः"—इत्येतस्मात् पावनसम्बन्धाद्रश्मिनां पवित्रत्व-
 मुपपद्यते ॥ कैश्चिन् "पवित्रवन्तः परि वाचमासने"—इति
 (ऋ० सं० ७, २, २६, ३) । एष निगमो विधीयते ॥

"आपः पवित्रमुच्यन्ते" ता अपि हि पावयन्ति । "शतप-
 वित्राः स्वधया मदन्तीर्देवीर्देवानामपियन्ति पाथः । ता इन्द्रस्य
 न मिनन्ति व्रतानि सिन्धुभ्यो हृद्यं घृतवज्रुहोत ॥"—इति
 (ऋ० सं० ५, ४, १४, ३) । अश्वेत्या । त्रिष्टुप् । वसिष्ठ-
 स्मार्यम् । 'शतपवित्रा' बहुपावयित्र्यः; याः देव्यः, 'स्वधया'
 अन्नेन सहिता भूत्वा 'मदन्तीः' 'देवाः' दानादिगुणयुक्ताः,
 'देवानां' दानादिगुणयुक्तानामेध 'पाथः' पानं सोमाण्यम्, 'अपि
 यन्ति' गच्छन्ति । ताः, एवंलक्षणा आपः, 'इन्द्रस्य न मिनन्ति' न
 हिंसन्ति च तानि कर्माणि? येनान्नयधानन्तरमविलम्ब्यमाना
 पर्यमावेन प्रक्षरन्तीत्यभिप्रायः । या एताः, एवङ्गुणयुक्ता आपः,
 नाभ्योऽदृश्यः 'सिन्धुभ्यः' स्पन्दमाताभ्यः 'हृद्यं' हविः, 'घृतवत्'

घृतमिश्रम् 'जुहोत' हे ऋत्विजः ! अर्हन्ति ता हविरित्यभिप्रायः ।
एवमत्रापः "पवित्र" शब्देनोच्यन्ते, अद्भैघतत्त्वादस्य मन्त्रस्य ॥

अग्न्यादयोऽपि ह्येते पवित्रशब्देनोच्यन्ते, तेऽपि हि सर्व एव
पाचयन्ति । "अग्निः पवित्रं स मा पुनातु, वायुः सोमः सूर्यं
इन्द्रः पवित्रं ते मा पुनन्तु ॥"—"इत्यपि निगमो भवति" ।
निगदप्रसिद्ध एवैव निगमः ॥

"तोदः (३४)"—इति, अनवगतम् । "तुदः"—इत्यवगमः ।
"तुद्यते." व्यथनार्थस्येति (तु० उ०) धातुनिर्देशः । भूमेर्विलं
तोद इत्युच्यते, तद्धि तुन्नं भवति दीर्घत्वात् । कृप इत्येके ॥
२ (६) ॥

पुरु त्वा दाश्वान्वोचंरिरग्ने तव स्विदा । तोदस्येव
शरण आ महस्य ॥ बहुदाशवांस्त्वामेवाभिह्वयाग्यरिरमित्र
ऋच्छतेरीश्वरोऽप्यरिरेतस्मादेव यदन्यदेवत्या अग्नावाहुतयो
ह्यन्त इत्येतद् दृष्ट्वैवमवक्ष्यत् । तोदस्येव शरण आ
महस्य । तुदस्येव शरणेऽधि महतः स्वञ्चाः सु अञ्चनः ।
आजुहानो घृतपृष्ठः स्वञ्चा इत्यपि निगमो भवति ।
शिपिविष्टो विष्णुरिति विष्णो द्वे नामनी भवतः कुत्सिता-
र्थीयं पूर्वं भवतीत्यापमन्यवः ॥ २ (७) ॥

"पुरु त्वा दाश्वान् वो च्चे ०—० महस्य" इति (ऋ० सं०
२, २, ११, १) । दीर्घतमस आर्षम् । उत्पिणक् । प्रातरनुवा-

काश्विनयोः शस्यते । 'पुष्ट त्वा दाश्वान्' बहुदानवान् अहं भूत्वा हे अग्ने ! त्वामहं 'घोवे' त्वामाह्वयामीत्यर्थः । किं पुनः कारणमन्या देवता उत्सृज्य त्वामाह्वयामि ? इति, उच्यते.— यस्मात् 'अरिः अग्ने ! तव स्वित् आ,—इत्येतद् विवक्षार्थं सुचिरमपि विचार्य्य तवाहमरिरेव स्तोमानामुच्चारणे । अर्य्यः ईश्वर एव, समर्थोऽहमाह्वयामि त्वां स्तोतु बहु च दातुमित्यभिप्रायः । किं पुनः कारणमन्या देवता उत्सृज्य त्वामेवाह्वयामि ? इति, उच्यते—इतः,—यस्मान् तोदस्य इव शरणे आ महस्य' तुन्नस्यैव विदीर्णस्य कस्यचिच्छत्रस्य कृपस्योपरि । आङ् अर्थः । 'महस्य' महत् इत्यर्थः । 'शरणे' विले । "शृ" हिंसायाम् (क्र्या० प०), तस्य शरण विलम्, तद्विदारितं भवति, तथाहि श्वन्ने विले कस्मिंश्चिद् बहु यद् आपो गच्छन्ति, न च तस्य श्वन्नस्य महतो ग्रहणशक्तिपरिहाणं भवति, एवं त्वानेकाश्चानेक-देवताआहुतीरस्य मिः प्रदत्ताः प्रतीच्छतो न सामर्थ्यपरिहाण-मस्ति, अतो देवतानामस्माक त्वमेवातिविशिष्टोपकारे प्रवृत्ताः, अतः त्वामेवाह्वयामि ॥ एवमत्र शब्दभारूप्यादुपमार्थोपपत्तेश्च "तोद" शब्दस्य भूप्रदेशस्याभिधायकत्वमित्युपपद्यते । तथा चोक्तम्, "तोद मध्ये निर्द्धृत्यार्द्धचतुर्दशशङ्कुनिष्पन्त्यात्"—इति सदसो निर्माणे ॥

स्त्रिया अपि च असन्प्रदेशः तोद इत्युच्यते । तस्मादेतदपि तुन्नस्य भूप्रदेशस्याभिधायकमित्युपपद्यते ॥

"अरिः, अमित्रम्, "ऋच्छतेः"—इति निगमप्रसक्तम् । ऋच्छतेः हिंसार्थस्य (भू० प०) । "ईश्वरोऽप्यरिः एतस्मादेव"

धातोः । यदन्यदेवत्या अग्नावाहुतयो ह्वयन्ते, यस्मादन्यदेव-
ताश्च अन्यदेवताश्चापरिसङ्ख्यया अग्नावाहुतयो ह्वयन्ते, न
चाग्ने स्तासां ग्रहणशक्तिपरिहानमस्ति, न च ज्ञायते श्वमे
विल इव निषिक्ता आपः कापि गच्छान्त, ता आहुतय इत्ये-
तन् सामान्यं दृष्ट्वेवमवोचन्मन्त्रदृक्—“तौदस्येव शरण आ
महस्य”—इति, “तुदस्येव शरणेऽधि महतः”—इत्यर्थः ॥

“स्वञ्चाः (३६)”—इति, अनवगतम् । “सु—अञ्चनः”—
इत्यवगमः । “सं भानुना यतते सूर्यस्याजुह्वानो घृतपृष्ठः स्वञ्चाः ।
तस्मा अमृघ्ना उपसो व्युच्छान्य इन्द्राय सुनवामेत्याह ॥”—इति
(ऋ० सं० ४, २, ८, १) । अत्रेरार्पम् । ऐन्द्री । त्रिष्टुप् । यस्य
यजमानस्य नित्यपापयुक्तत्वात् तेषु तेषु कर्मसु ज्वलितः अग्निः
‘आजुह्वानः’ आह्वयमानः, अभिह्वयमानो वा, ‘घृतपृष्ठः’ घृताक्तपृष्ठः,
‘स्वञ्चाः’ शोभनगमनः, स्वेन प्रकाशेन ‘भानुना’ सता सूर्येण
‘संयतते’ सङ्गच्छते, संस्पर्द्धते वा, सूर्येण अतिदीप्तत्वात् । तस्य
यजमानस्य किम् ? इति, उच्यते,—‘तस्मै’ एव ‘अमृघ्नाः’
अमृताः, अम्लानाः, ‘उपसः’ ‘व्युच्छान्’ विभान्तीत्यर्थः । यस्यैव-
मभिह्वयमानोऽग्निः नित्यकालमेव सूर्येण संयतते, तस्यैव पुण्य-
कृतः सुप्रभाता रात्रयो भवन्ति,—नेतरस्य यज्वन इत्यभिप्रायः ।
अपि च य एवम् ‘आह’ अयज्वापि शुद्धाद्वितीयो दरिद्रः कश्चिन्
‘इन्द्राय’ इन्द्रार्थं ‘सुनवाम’ अभिपुणुमः सोमम् ‘इति’ तस्यापि
कल्याणाभिव्याहारिणः सुप्रभाता एवोपसः,—किमुत यः सुनो-
तीत्यभिप्रायः ॥ एवमस्मिन् “सूर्येण संयतते”—इत्यनेन सम्यधात्

“स्वञ्जाः = स्वञ्जनः” अञ्जतेः (भू० प०) गत्यर्थस्य दर्शनादित्यु-
पपद्यते ॥

“शिपिविष्टः, विष्णुः”—“इति” एते “विष्णोः” एव “हे
नामनी भवतः” । अत्र “शिपिविष्टः (३७)”—इति, एतद् गुण-
पदमनवगतम्, पक्षेण चानेकार्थम् । शिपिविष्टः, शेष इव निर्वृष्टित
इत्यर्थप्रतीतिः । अस्य सम्यन्धाद्ब्र “विष्णु (३८)” शब्दः समा-
म्नातः । यथा “अक्षा.”—इत्यस्य सम्यन्धान् “सोम” शब्दः
“सोमो अक्षा”—इति । न ह्यत्र प्राधान्येन विष्णुशब्दः समाप्नातः,
देवतापदत्वान् । अनयोर्द्वयोरपि नाम्नोः यत् “पूर्व” तत्
“कुत्सितार्थीयं भवति”—“इति” “औपमन्यव.” आचार्यो
मन्यते । यथा च कुत्सितार्थीयं तथोदाहरणार्थमेव निवृत्तं चन
दर्शयिष्यति ॥ २ (७) ॥

किमित्ते^१ विष्णो^१ परिचक्ष्यं^१ भूत् प्रयद्वक्षं^१ शिपिविष्टः
अस्मि । मा वर्षो^१ अस्मदप^१ गृह एतद्द्वन्द्वरूपः समिधे^१
वृभृथ^१ ॥ किं ते विष्णोऽप्रख्यातमेतद्भवत्यप्रख्यापनीयं
यन्नः प्रव्रूपे शेष इव निर्वृष्टितोऽस्मीत्यप्रतिपन्नः डिमरपि
वा प्रशंसानामैवाभिप्रेतं स्यात् किं ते विष्णोऽप्रख्यातमेतद्भव-
ति प्रख्यापनीयं यदुत प्रव्रूपं शिपिविष्टोऽस्मीति प्रति-
पन्नरश्मिः शिपयोऽत्र रश्मय उच्यन्ते तैराविष्टो भवति ।
मा वर्षो^१ अस्मदप^१ गृह एतन् । वर्ष इति रूपनाम वृणो-

तीति सतो यदन्यरूपः समिधे संग्रामे भवति संयतरश्मि-
स्तस्योत्तरा भूयसे निर्वचनाय ॥ ३ (८) ॥

“किमित् ते” “प्रतत्ते अद्य”—इति (ऋ० सं० ५, ६, २६, ६, ५) । वसिष्ठस्यैते आर्षे । विष्णोः शिपिविष्टस्यान्वारम्भरणीये चरुः, तस्यैते याज्यानुवाक्ये, वाजपेये च सप्तदशे शस्त्रे शस्यत्रे, सोमातिरेकशस्त्रे च तृतीयसवने च किरूपः त्वम्? इति पृष्ट शिपिविष्टोऽस्योक्त्युक्ते अनन्तरं प्रक्रियते, “किमित् ते विष्णोः”— इति । किमेतदेवैकं विगतरश्मिरूपं परिचक्ष्यं परिध्याख्यापनीयं भवति, नान्यानि रूपाणि तव सन्ति, येनैवं “प्रवक्षे” पुनः पुनर्ब्रूये । अस्माकमग्रतः “शिपिविष्टः अस्मि”—इति, “शेष इव निर्घेष्टितोऽस्मीति” “अप्रतिपन्नरश्मिः” हि सूर्यः, उदयकाले निर्घेष्टितः शेषस्वरूपो भवति, तस्य तद्रूपगुणयोगित्वमकुत्सितार्थमित्युपपद्यते । “अपि चा” “प्रशंसानामैवाभिप्रेत स्यात्” प्रशंसायुक्तगुणमेवैतन्नाम स्यात् “शिपिविष्टः”—इति । आह— कथम्? इति, उच्यते,—“शिपयः” “अत्र” अस्मिन् प्रशंसापक्षे “रश्मयः उच्यन्ते” । स च सूर्यो मुहूर्त्ततः “तैः” शिपिसर्वाः वालरश्मिभिः “आविष्टः” तस्मात् “शिपिविष्टः”—इत्युच्यते । एवमेतद् व्युत्पाद्यमानं प्रशंसानामैव भवति, नाश्रीलोपमासम्बद्धमित्यभिप्रायः । हे ‘विष्णो!’ किमेतदेवैकं रूपं तव ‘परिचक्ष्यं’ “प्रख्यापनीयम्” अस्ति, यदेतदुदयकाले प्रतिपन्नमात्रेषु रश्मिषु नान्यानि रूपाणि प्रख्यापनीयानि सन्ति । “यदुत” एवं “प्रब्रू-

—शिपिविष्टोऽस्मीति प्रतिपन्नरश्मिः” प्रतिपन्नमात्रेषु रश्मि-
 प्यिति । विज्ञानोमस्तत्रैतद्रूपद्वयम् । अतो ग्रूमः—“मा वर्षो
 अस्मदपगूह ए तन्” । ‘मा’ एतन् ‘वर्षः’ रूपम् ‘अस्मत्’ अस्माक-
 मग्रतः प्रख्यापय । किं तर्हि ? ‘अपगूह एतन्’ संवृतं कुरुष्वैतद्
 “शिपिविष्ट”शब्दवाच्यमुपमेयरूपम्, अथवा वाल्हरश्मिसंयुक्तम् ।
 किं तर्हि ? “यदन्यरूपः” येनान्येन रूपेण ‘समिधे’ “संग्रामे”
 ‘वभूथ’ “भवसि” । “संयतरश्मिः” सम्यङ्दानेकरश्मिजालः,
 तद्वैव नो माध्यन्दिनं रूपमनेकरश्मिविकचं प्रकाशयस्वेत्यभिप्रायः ।
 तद्दध्यनापृष्टं संग्रामेषु भवति ॥ “तस्य” एवार्थस्य प्रकृतस्य
 यथा प्रशंसानामैतदिति, “उत्तरा” ऋगस्या एव प्रकृताया
 ऋचः “भूयसे निर्वचनाय” अत्र हि स्वशब्देनीचास्य प्रशंसा-
 नामत्यमुच्यते ॥ ३ (८) ॥

प्र तत्ते अद्य शिपिविष्ट नामार्यः शंसामि वयुनानि
 विद्वान् । तन्वा गृणामि तवममत्व्यान् क्षयन्तमस्य
 रजसः पराके ॥ तत्तेऽद्य शिपिविष्टनामार्यः प्रशंसाम्यर्यो-
 ऽहमस्मीश्वरः स्ते मानामर्यस्त्वममीति वा तन्वा म्तामि
 तवममत्व्यांस्तवम इति महतो नामर्धयमुदितो भवति
 निवमन्तमस्य रजसः पराके पराक्रान्त आघृणिगागतहृणिः ।
 आघृणं ममचावहे । आगतहृणं ममचावहे । पृथुत्रयाः

पृथुजवः । पृथुञ्जया अमिनादायुर्दस्योः प्रामापयदा-
युर्दस्योः ४ (६) ॥

“प्र तत् ते अद्य”—इति (ऋ० सं० ५, ६, २५, ५) । हे ‘शिपिविष्ट !’ विष्णो ! ‘तत्’ ‘ते’ तव ‘नाम’ ‘प्रशंसामि’ तत्प्रशं-
सार्थीयमेव पश्यामि, यदन्ये कुत्सितार्थीय पश्यन्ति । ‘वयुनानि’
युष्मद्विषयाणि प्रजानानि ‘विद्वान्’ जानानः । किञ्च, “आर्य्योऽ-
हमस्मि” यस्मादीश्वरः स्तुतीनामुदीरणे, युष्मद्गुणाभिज्ञः,
तस्माद्दहं प्रशंसामि । अथ “वा” “अर्य्यस्त्वमसि” अर्य्य ईश्वरः,
मदनुग्रहाय समर्थः, तस्मात् प्रशंसामि । तत्ते नामेति विस्फुटतरं
प्रशंसानामत्वमिति । यस्त्व सर्वगुणसम्पन्न ईश्वरः, ‘तं’ ‘त्वा’
त्वामहं ‘गृणामि’ स्तौमि । ‘तवसं’ महान्तम् । अतव्यान्
अहमहानहम्, आत्मनिन्दया म्त्सूयते । क वर्त्तमानं निवसन्तम् ?
‘अस्य रजसः’ अन्तरिक्षलोकस्य ‘पराके पराक्रान्ते स्थाने, दूराद्
दूरतरे निवसन्तं स्तौमि ॥

“आवृणिः (३६)”—इति, अनवगतम् । “आगतदृणिः”—
इत्यवगमः । आगतदीप्तिरोगतक्रोधो वाभिधेयः । “एहि वां
विमुचो नपादावृणे संसचावहै । रथीन् ऋतस्य नो भव ॥”—
इति (ऋ० सं० ४, ८, २१, १) । भरद्वाजस्येयमार्पम् । गायत्री ।
पौष्णे सूक्ते । ‘एहि’ आगच्छ । हे ‘विमुचः’ विचयितः !
प्रजानाम् तमोभ्यः, वृषन् ! सूर्य्य ! ‘नपात्’ नतः ! अद्भ्योऽ-

गिनर्जायते, अग्नेरादित्यः--इत्यनयापेक्षया नयाश्च सूर्यस्य ।
अथवा मनुष्यागामेव नता स्यात् नश्च ऋत्विगाभ्यो मनुष्येभ्यो
जायतेऽग्निः, अग्नेरपि च सूर्यो जायते, यदुक्तमग्नुपस्थाने,—
“एष प्रातः प्रसुवति”—इति । ‘आवृणे’ आगतदीप्तैः ! ‘संस-
चावहै’ “संसेवावहै” । ‘चाम्’ आवां परस्परतः । ‘रथान्
ऋतस्य’ रंहयिता, गमयिता, प्रोत्कर्षयिता त्वं यज्ञस्य ‘नः’
‘भव’ । त्वदुदयप्रतीक्ष एवाहं यज्ञप्रारम्भं प्रत्याशासे । यत्
त्वमुदिहि, त्वय्युदिते प्रात्सर्पतामथं यज्ञ इत्यभिप्रायः । स एव-
मयमत्र सूर्यसम्बन्धाम् “आवृणि”शब्दो दीप्तिवाचकः । दोस्ति-
कर्मसु च पठित एवार्थं “हरः (६), हृणिः (१०)”—इति । क्रोधो-
ऽपि हृणित्युच्यते,—“हेळः (१), हृः (२), हृणिः (३)” इति,
तदपि प्रकरणवशादुपोक्षतञ्चम् ॥

“पृथुञ्जयाः (४०)”—इति, अनवात्तम् । “पृथुञ्जयः”—इत्य-
वगमः । “यं नु न किः पृतनासु स्वराज द्विता तरति नृतमं
हृष्टिष्ठाम् । इततनः सत्वभिर्यो हृ शृणैः पृथुञ्जया अमितादा-
गुर्दम्भोः ॥”—इति (ऋ० स० ३, ३, १३, ५) । विश्वामित्रस्येय-
मार्णम् । त्रिष्टुप् । ऐन्द्रे सक्ते व्यूढस्य दशरात्रस्य द्वितीयेऽहनि
मरुत्वर्ताये शस्त्रे शस्यते । ‘यं नु न किः’ यमिन्द्रं न कश्चिदपि
‘पृतनासु’ संश्रामेषु ‘स्वराजम्’ अपरार्थीतराज्यं ‘द्विता’ द्विविधे-
नापि यत्नेन सांयोगिकेन अरिसंतं च, ‘तरति’ जयति, सर्वथा यो
जेतुं न शक्यत इत्यर्थः । अथवा, ‘द्विता तरति’ द्विधैकधा वा,
यद्दुधा वा वर्त्तमानं पृतनासु’ ‘यं नु न किः’ यं न कश्चिन् हन्तुं

शक्तोति 'नृदमं' मनुष्यतमं 'हरिष्टां' हृदयोः स्थातारम् । 'इनतम.' ईश्वरतमश्च यः सर्वेभ्य ईश्वरेभ्यः 'सत्यमिः यो ह शूपैः' अनेक-सत्यसयुक्तै, हस्त्यश्वरथपद्मातिलक्षणैः सायोगिकैः बलैः, शूपैश्च बलविशेषैरेव । अथवा, सत्वशब्दविशेषणमेव "शुभ"शब्दः स्यात्, --सन्वयुक्तैः शूपैः बलैरिति । 'पृथुञ्जयाः' विस्तीर्णञवः 'अमिनात् आयुः' । कस्य ? 'दस्योः' मैघस्य, असुरस्य, तमहं स्तौमि । स इदं नाम करोत्वित्यमिप्रायः ॥ एवमत्र शब्दसारूप्यात् यथा-धिकाराच्च "पृथुञ्जयाः = पृथुञ्जव."—इत्युपपद्यते ॥ ४ (९) ॥

अग्निं नरो दीधितिभिर्गरण्योर्हस्तच्युती जनयन्त प्रशस्तम् । दूरेदृशं गृहपतिमथस्युम् ॥ दीधितयोऽङ्गुलयो भवन्ति धीयन्ते क्रमस्वरणी प्रन्यत एने अग्निः समरणा-ज्जायत इति वा हस्तच्युती हस्तप्रच्युत्या जनयन्त प्रशस्तं दूरे दर्शनं गृहपतिमतनवन्तम् ॥ ५ (१०) ॥

"अथय्युम् (३६)"—इति, अनवगतम् । "अतनवन्तम्"—इत्यवगमः ॥ "अग्निं नरो ०--० मथय्युम् इति (ऋ० सं० ५, १, २३, १) । वसिष्ठस्वार्पणम् । विराट् त्रिष्टुप् । महाप्रते आग्नेये सूक्ते प्रथमैत्रेयम् । व्यूहस्य दशरात्रस्य चतुर्थेऽहनि आग्निमारुते शस्त्रे जातवेदस्ये सूक्ते च प्रथमैव । 'नरः' मनुष्याः 'दीधितिभिः' अङ्गुलिभिः योक्तुं परिगृह्य, उत्तराणि च 'हस्तच्युती' हस्तप्रच्युत्या हस्ताभ्यां प्रच्यायन्तः 'अरण्योः' सकाशाद्दग्निं 'जनयन्त' । 'प्रशस्त' प्रशस्यमित्पर्याः । 'दूरेदृशं' दूरे दर्शनम् 'गृहपतिम'

‘अथर्ष्यम्’ “अतनवन्नम्” गमनवन्तमित्यर्थाः ॥ एवमत्र अतनेः
 गत्यर्थस्य (भू० प०) सासृष्यादभ्यधिकाराच्चापि “अथर्ष्युः”
 अतनवानित्युपपद्यते । “दोधितयोऽङ्गुलयो भवन्ति” ता हि
 “धीयन्ते” “कर्मसु” अनुष्ठीयमानेषु । “अरणी” “प्रत्यृतः”
 प्रतिगतः । “एने” “अग्निः वा स्यात्” “समरणाज्जायते—इति
 चा” अरण्योः हि ‘समरणात्’ समागमनादग्निर्जायते ॥ ५ (१०) ॥

एकया प्रतिधा पिवन्माकं सरांमि त्रिंशतम् । इन्द्रः
 सोमस्य काणुका ॥ एकेन प्रतिधानेनापिवन् साकं सहे-
 त्यर्थः । इन्द्रः सोमस्य काणुका कान्तकानीति वा क्रान्त-
 कानीति (वाकृतकानीति) वेन्द्रः सोमस्यकान्त इति वा कणे
 घात इति वा कणं हतः कान्तिहतस्तत्रैतद्याज्ञिका वेदयन्ते
 त्रिंशदुक्थपात्राणि माध्यन्दिने सवन एकदेवतानि तान्येत-
 स्मिन् काल एकेन प्रतिधानेन पिवन्ति तान्यत्र सरांस्युच्यन्ते
 त्रिंशदपरपक्षस्याहोरात्रास्त्रिंशन् पूर्वपक्षस्येति नैरुक्तास्तथा
 एताश्चान्द्रमस्य आगामिन्य आपो भवन्ति रश्मयस्ता अप-
 रपक्षेपिवन्ति तथापि निगमो भवति । यमक्षितिमक्षितयः
 पिवन्तीति । तं पूर्वपक्ष आप्याययन्ति तथापि निगमो
 भवति । यथा देवा अंशुमाप्याययन्तीति ॥ ६ ॥

“काणुका (४२)”—इति, अनवगतम्, अनेकार्थं च । “कान्त-
कानीति वा, क्रान्तकानीति वा, कृतकानीति वा”—इत्येवमाद्याः
शब्दसमाधयः । “एकया प्रति०—काणुका” इति (ऋ० सं० ६,
५, २६, ४) । काण्वस्य कुरुसुतेरियमार्षम् । गायत्री । ऐन्द्री ।
‘एकया प्रतिधा’ एकेन प्रतिधानेन सकृत्प्रतिहितेनैव चेतसा ‘पिवत्’
पिवतीन्द्रः ‘साकं’ सहेत्यर्थः । कानि पुनः पिवति ? ‘सरांसि’ ।
कियन्ति ? ‘त्रिंशत्’ । कस्य पूर्णानि पिवति ? ‘सोमस्य’ ।
किङ्गुणयुक्तानि ? ‘काणुका’ “कान्तकानि” प्रियाणीत्यर्थः ।
अथ “वा” सोमस्य “क्रान्तकानि” अखिलं सरांसि सोमस्य
पूर्णान्तीत्यर्थः । अथ “वा” “कृतकानि” संस्कृतानि, ऋत्विग्भिः
इन्द्रार्थमेव । अथ “वा” “इन्द्रः” यस्मात् “सोमस्य कान्तः”
तस्मादपिवत् । अन्यथेन्द्रविशेषणमेव स्यान्न सरोविशेषणम् ।
आह, कथम् ? इति, उच्यते,—“आघातः इति वा” आ कणे घातं
पिवतीति यावत्, कणे हन्यत इत्यर्थः, “कणे हतः” = “कान्ति-
हतः”—इत्यर्थः । कामः, प्रार्थना, कणे,—इति समानार्थाः,
कामे योऽभिहतः, सः “कणे हतः”—इत्युच्यते, हतपानामिलास
इत्यर्थः । एवमेतत् काणुकेति सरोविशेषणमिन्द्रविशेषणं वा ?
पानविशेषणं वा ? सर्वेषामस्मिन्मन्त्रे प्रकृतत्वात् । एवं चास्य
विकल्प्यमानस्यानेकार्थतापि दर्शितैव भवति ॥

यदेतदुक्तमस्मिन्मन्त्रे “सरांसि त्रिंशत्”—इति, अस्याभिधेय-
विषयप्रख्यापनप्रसक्तमिदमुच्यते,—“तत्रैतद्याज्ञिका वेदयन्ते” तत्रै-
तस्मिन् त्रिंशच्छब्दे एतदभिधेयमर्थवस्तु याज्ञिकाः ‘वेदयन्ते’

कथयन्ति । “त्रिंशद्बुधपात्राणि माध्यन्दिने सवन एकदेव-
तानि”—इति, तत्र हि माध्यन्दिने सवने उक्थपर्यायाः त्रयोऽ-
प्येन्द्रा एव भवन्ति, त्रिष्वपि चनेषु दश चमसाः, तदभिप्रायेण
त्रिंशत्सरांसीत्युक्तं मन्त्रदृशा । ते ह्यत्रेन्द्रस्य “सरकाः” अमि-
प्रेताः । सीवुसरका इयेतरस्य कस्यचित् क्षत्रियस्य यानि तान्युक्-
थसम्बद्धानि च सोमपात्राणि “एकेन” प्रतिधानेन “पिबन्ति”
पीयन्ते, “तान्यत्र सरांस्युच्यन्ते”—इत्येव याजिकानामभिप्रायः ।
“त्रिंशदपरपक्षस्याहोरात्राः, त्रिंशत् पूर्वपक्षस्येति नैरुक्ताः” । “तत्”
तथैवं सति ‘या’ एताः “चान्द्रमस्य.” चन्द्रमसि भवाः
चान्द्रमस्य, “आगामिन्य.” प्रतिपदुद्धितीयाद्यासु तिथिष्वगच्छ-
न्तीति । किं तासाम्? इति, उच्यन्ते,—रश्मयस्ता अपरपक्षे
पिबन्ति” । यथा चैतदेव “तथापि” तथैव “निगमः”—“यम-
क्षितिमक्षितयः पिबन्ति”—इति । चन्द्रमसमपरपक्षे पात्वा तं
सूर्यरश्मयः “पूर्वपक्षे” प्राप्ते पुनः “आप्याययन्ति” आपूरयन्ति ।
यथा चैतदेवं “तथापि” तथैव “निगमः”—यथा देवा अंशु-
माप्याययन्ति”—इति ॥

“यथा देवा अशुमाप्याययन्ति, यमक्षितिमक्षितयः पिबन्ति ।
तेन च इन्द्रो वरुणो बृहस्पतिराप्याययन्तु भुवनस्य गोपा ॥”—
इति । राजयज्वगृहीतस्य र्यश्वदेवश्चरुर्निम्प्यते, तत्र प्राक् स्विएरु-
तोऽनेन यास्याहुतिर्हृयते । ‘यथा’ येन प्रकारेण, ‘देवाः’ सूर्यरश्मयः
‘अशुं’ सोमम् ‘आप्याययन्ति’ पूर्वपक्षे । एवमनेन प्रकारेण हे
यजमात ! इवाम् ‘इन्द्रः’ ‘वरुणः’ ‘बृहस्पतिः’ च एते ‘भुवनस्य’

भूतजातस्य 'गोपाः'गोप्तारः । 'आप्यायन्तु' आयुषा धनेन च ।
किञ्च, 'यथा' येन प्रकारेण 'अक्षितिम्' अक्षीणम् सोमं, 'अक्षितयः'
सूर्य्यरश्मयः पिवन्ति तथा त्वमपि हविर्दातारं सन्तं पिवन्तु, उप-
जीवन्तु एते देवाः इति । येषान्तु एते "यमक्षतिम्"— इति पाठः, तेषां
यमक्षतिमक्षितयः पिवन्ति, स च त्वामाप्यापयन्त्वित्येवं योज्यम् ॥

आह,—“एकया प्रतिघापिवन्” —इत्येतस्मिन्मन्त्रे “साकं
सरांसि त्रिंशत्मिन्द्रः” पिवतीत्युक्तम् । नैरुक्तपक्षेणोक्तम्,—
“तद् वा एताश्चान्द्रमस्य धागामिन्य आपो भवन्ति रश्मयः, ता
अपरपक्षे पिवन्ति”—इति, तदेतद्रश्मिषु पातृषु, चन्द्रमसि च
पीयमाने, सर्वमेवेदमसम्बद्धं भवति?—इति “एकया प्रतिघा-
पिवन्”—इत्येतस्य मन्त्रस्यैन्द्रत्वात् । इतरस्मिन् “अक्षितिम-
क्षितयः पिवन्ति”—इति रश्मीनां पातसम्बन्धादाह्नि उच्यते,
धादित्योऽपि हि इन्द्रशब्देनोच्यत एव —“असावादित्य इन्द्रः”
—इति विज्ञायने । तदपयवभूताश्च रश्मयः, आदित्येन सह
समासयासस्तुतिभाजः । सरःशब्दः खल्वपि उदके एव वर्तते,
“पयः (३७), सरः (३८), मेपजम् (३९)”—इत्युदकनामसु पठितम् ।
तत्रैवं सति याति तान्युदकानि सरांसि पञ्चदशाहः सम्भूतानि
साकमवस्थितानि भवन्ति चन्द्रमसि, तानि सूर्य्यः = इन्द्रो रश्मि-
भिरपरपक्षे पिवतीति । एयमंतन् सर्वमुपपद्यते एव नैरुक्तपक्षे ॥६॥

अग्निगुर्मन्त्रो भवति गव्यधिकृतत्वादपि वा प्रशामन-
मेवाभिप्रतं स्यात्तच्छब्दवत्त्वाद्भिगो शमीध्वं सुशमि धामीध्वं

शमीध्वमधिगवित्यग्निरप्यधिगुरुच्यते । तुभ्यं श्रोतन्त्य-
 ध्रिगो शचीवः । अधृतगमनकर्मवन्निन्द्रोऽप्यधिगुरुच्यते ।
 अध्रिगव ओहमिन्द्रायेत्यपि निगमो भवति अङ्गूषः स्तोम
 आधोपः । एनाङ्गूपेण वयमिन्द्रवन्तः । अनेन स्तोमेन
 वयमिन्द्रवन्तः ॥ ७ (११)

“अधिगुः (४३)” — इति, अनवगम्, अनेकाथञ्च । “अधिगु-
 र्मन्त्रो भवति” । आह, कि कारणम् ? उच्यते,—“गवि अधि-
 कृतत्वान्” । सोऽयमधिगुः सन् अध्रिगुरित्यथः । गवि योऽ-
 धिगुतो मन्त्रः स अध्रिगुः । “अपि वा” गौरनित्यत्वात् “प्रशा-
 सनमेव” एतन् “अभिप्रेत” स्यात् । अध्रिगुनाम कश्चिदस्ति
 दैव्यः शमिता, तस्येतत् प्रशासन स्यात्, सम्प्रेषणमित्यर्थः । किं
 कारणम् ? “तच्छब्दवत्त्वात्” । तथाह्यस्य मन्त्रस्य अध्रिगुशब्द-
 वस्त्वं यदेतदुक्तमुपपद्यते । तदनेनैव निगमेन “अधिगो शमीध्वम्”
 इति । हे ‘अधिगो !’ सर्व एव यूयं ‘शमीध्वम्’ ‘शमयध्वम्’
 एनं पशु मिति । “दैव्याः शमितार धारभध्वम् ०—० आशासाना
 मेधपतिभ्यां मेधम् ०—० नेद्वस्तोके तनये रविनारवच्छमि-
 तारः ०—० अध्रिगो शमीध्वम्”—इति प्रैवः । हे ‘दैव्याः !’
 ‘शमितारः !’ अपि च हे ‘मनुष्याः !’ ‘आरभध्वम्’ ‘उपनयत’ च
 एनं पशुम् । एताः ‘मैध्याः’ ‘दुग्’ यज्ञमृद्वहार इत्यर्थः । ‘आशा-
 सानाः’ प्रार्थयमाना ; ‘मेधपतिभ्याम्’ आभ्यामग्नीषीमाभ्यां मेधम्
 एनं पशुं शमयितुम् । किञ्च, ‘प्र अस्मै अग्नि भरत’ प्रभरतास्मै

पशवे सञ्ज्ञप्यमानाय अग्निमुल्मुकम्, पुरस्ताद्धारयतेत्यर्थः । किञ्च, 'स्तृणीत वह्निः' अस्मै पशवे सञ्ज्ञप्यमानाय, उपाकरणमेतन् दर्भमपास्यनेत्यर्थः । किञ्च, 'अन्वेनें माता मन्यताम्' एतन् सञ्ज्ञप्यमानं माता अनुमन्यताम् । 'अनु' मन्यतां 'पिता' । 'भ्राता सगर्भ्यः' 'अनु' मन्यतां सहगर्भीयः, सहोदर इत्यर्थः । 'अनुमन्यतां' चैनं 'सखा सयूथ्यः' सहयूथचारी, 'अनु' मन्यतामेतमेभिः सञ्ज्ञपयतेत्यभिप्रायः । किञ्च, 'उदोचीनाम् अस्य पदो निधत्तात् उदक्पादमेतन् सञ्ज्ञपयतेत्यर्थः । किञ्च, सूर्यप्रभवमस्य चक्षुः,' ततः 'सूर्यम्' एव 'गमयतात्' । 'घातम्' अनु 'प्राणम्' अन्ववसृजतात् । 'असु' शरीरविधारकं प्राणम् 'अन्तरिक्षम्' अन्ववसृजत । 'दिशः' 'श्रोत्रम्' अन्ववसृजत । किञ्च, 'उपाकरणेन' दर्भेण 'सह' साकम् 'एकधास्य त्वचम्' 'आच्छ्रयतात्' आच्छ्रयतेत्यर्थः । ततोऽनन्तरमेव 'पुरा' नाभ्या अपि शसः' तस्माच्छसः प्रशस्तात् प्रदेशात् 'वपाम्' 'उत्खिद्रतात्' उद्धरत । किञ्च, 'अन्तरेव' अभ्यन्तरत एव, 'उष्माणम्' अस्य शम्यमानस्य 'वारयध्वात्' । 'श्येनमस्य' श्येनाकृति श्येनवर्णं वा पाकेन 'वक्षः' उरः 'कुरुत' । 'प्रशसा वाहू' 'शला दौपणी'—इति वाहोरैवैतदभिधानम् अद्ययवशः, अत्र वाहुशब्दः प्रायेणांसयोः वर्तते, आ आरत्निसन्धानौ वाहू प्रशस्तौ कुरुत । स्वधित्याकृती,—इत्येकः । शलाशब्दः अरत्न्यामेव वर्तते । तौ च शलादौपणी द्रवणसमर्थौ प्रशस्तौ कुरुत । शलाकाकृती निर्माणी कुरुतेत्येके । "श्येन-शलाकश्यपा-कवपा-स्त्रैकपर्णेष्वाकृति-विशेष-वचन-सिद्धसाधनं

स्यात्"—इति हि नैयायिकाः पठन्ति । 'कश्यपेवांसा' कश्य-
पाविव अंसां कुरुत । किञ्च, 'अच्छिद्रे श्रोणा' अधिकले कुरुत ।
'कवपोरू' कवपे गतिसमर्थे कुरुत, कवतिर्गत्यर्थः, "च्यवते,
कवते, गवते"—इति गतिकर्माणः । पिण्डिकाख्ये उरू अच्छिद्रे
एव कुरुतेत्यर्थः । 'स्त्रैकपर्णा' कर्षारपत्राणीव 'अष्टीवन्ता'
असिसंयुक्तो कुरुत । 'वड्विशतिरस्य वड्कयः, ता अनुष्ठयो
च्यावयतात्' या एता वड्कयः पशवः, अनुष्ठया अनुष्ठानक्रियया
प्रच्यावनसमर्थयैव प्रच्यावयत । किञ्च, 'गात्रम्' 'अस्य' 'अनूतम्'
अधिकलं 'कृणुतात्' कुरुत । किञ्च, 'ऊवध्यगोहम्' ऊवध्यं यः
पार्थिवो गर्तः, प्रकृष्टं संबृणोति, तम्, उत्तरञ्चात्वालस्य 'वनतात्' ।
'अस्त्रा रक्षः संसृजतात्' असृग्भाञ्जि रक्षांसि कुरुतेत्यर्थः । किञ्च,
'वनिष्ठुम्' वृष्ट्वा 'मा राविष्ट' 'मा शब्द करिष्यथाः । 'उलूकं
मन्यमानाः' उलूकवन्तं वनिष्ठुं मन्यमानाः, उलूको हि भयङ्कर-
त्वात् वृष्ट्वा जनैः विराज्यते, -अयमुलूकोऽयमुलूक इति । तदाशङ्क्या
उलूकसारूप्याद्वनिष्ठोर्मां राविष्टेत्युच्यते । हे शमितारः ! नेहस्तोके
तनये रमितारवच्छमितारः' नैतन् कर्म कुर्वतां रवितारवन्, पुत्रेषु
पौत्रेषु वः स्यान्, अरवणशीलं वः पुत्रपौत्रं भविष्यतीत्यभिप्रायः ।
हे 'अधिगो !' 'शर्माध्वम्' एनं पशुं 'सुशामि शर्माध्वम्' यथा
चायं सुशामितः स्यात्तथैनं 'शर्माध्वं' हे 'अधिगो !' मा प्रमादं
करिष्यथ ॥ एवमेतस्मिन् दैव्यस्य शमितुः अधिगोः प्रशासन-
मित्येतदुपपद्यते, तस्य सम्बोध्यत्वात्स्मिञ्च प्रैवे यथासम्भवं
प्रशासनानि द्रष्टव्यानि,—"प्रासा अग्नि भरत"—इत्येवमादीनि ॥

“अग्निरप्यधिगुरुच्यते” अधृतगमनोऽसावित्यधिगुः । “तुभ्यं श्रोतन्त्यधिगो शचायः स्तोकासो अग्ने मेदसो घृतस्य । कवि-शस्तो बृहता भानुना आगा हव्या जुपस्व मेधिर ॥”—इति (ऋ० सं० ३, २, २१, ४) । कुशिकपुत्रस्यार्षम् । विराट् । पाश्चिष्टस्तोके सूक्ते विनियुक्ता? हे ‘अधिगो’ अधृतगमन! शचीवः’ कर्मवन्! ‘तुभ्यं’ त्वदर्थमेते ‘स्तोकासः’ विन्दशो वषामतीत्य श्रोतं क्षरन्ति । ‘मेदसः’ च ‘घृतस्य’ च । यस्य तवैतद्वर्त्तते, सत्त्वं ‘कविशस्तः’ प्रक्षरणे प्रक्षरणे कविभिरभिपुतः, ‘बृहता’ महता ‘भानुना’ ‘भासा’ ‘आगाः’ आगच्छ । आगत्य चेमानि ‘हव्या’ हवींषि यानि स्तोकाख्यानि, त्वदर्थमेव क्षरन्ति ‘जुपस्व’ संसेवस्व । हे ‘मेधिर’ यज्ञवन्! इत्यर्थः । एवमत्र “अधिगो”—इत्यग्निरुक्तः, तस्माद्गनेरधिगुत्वमुपपद्यते ॥

“इन्द्रोऽप्यधिगुरुच्यते” । तस्यापि न कश्चिद्गमनधारयितास्ति “अस्मा इदु प्र तवसे तुराय प्रयो न हर्मि स्तोमं माहिनाय । ऋचीपमायाधिगवे ओहमिन्द्राय ब्रह्माणि राततमा ॥”—इति (ऋ० सं० १, ४, २७, १) । नोधस इयमार्षम् । अहीनसूक्ते शस्यते । ‘अस्मै’ इन्द्राय ‘प्र हर्मि’ प्रभरामि ‘स्तोमम्’ ‘प्रयो न’ प्रय इव, अन्नमिच, यः स्तोमः तृप्तिं करोति, तं प्रभरामि । ‘तवसे’ महते ‘तुराय’ त्वरमाणाय ‘माहिनाय’ महनाय होत्रे । किञ्च, ‘ऋचीपमाय’ ऋक्समाय, स्तुतिसमाय, यावती स्तुतीरुदीर्यते ताचानेवासौ भवति, माहाभाग्यात् । ‘अधिगवे’ अधृतगमनाय, अप्रतिहतगमनाय, एवंलक्षणाय ‘इन्द्राय’ ‘ओहन’ अहं प्रापयामि

'ब्रह्माणि' हवींषि 'राततमा' दातव्यतमानि यान्यसावेचार्हति,
तानीत्यभिप्रायः ॥ एवमस्मिन्नग्निगुशब्दे इन्द्रविशेषणत्वादिन्द्राभि-
धानमित्युपपद्यते ॥

"आङ्गूयः (४४)—इति, अनवगतम् । "स्तोमः" अभि-
धेयः ! "आघोषः"—इति शब्दसमाधिः ॥ "ए ताङ्गूयेण वय-
मिन्द्रवन्तोऽमिष्याम वृज्जे सर्ववीराः । तन्नो मित्रो वरुणो
मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उ त द्यौः ॥"—इति (ऋ० सं०
१, ७, २३, ४) । त्रिष्टुप् । कुत्सस्य त्रितस्य वा कृपे पतित-
स्यार्पम् । वैश्वदेवस्य चरोभ्रातृव्यवतो याज्यैरा । 'एनेन' अनेन
'वयम्' 'आङ्गूयेण' आघोषणीयेन स्तोमेन 'इन्द्रवन्न' इन्द्रसंयुक्ताः
'स्याम' वयम् । 'तन्' ततो विश्वे 'सर्वे' एव अनवखण्डिताः
सन्तः, सर्वान् भ्रातृव्यान् 'अभि' भवेम । तदेतन् 'न' सर्वमपि
'मित्रः' 'वरुणः' च 'मामहन्ताम्' पुनःपुनर्महयन्तां पूजयन्तु ।
'अदितिः' च पूजयतु । 'सिन्धुः' च पूजयतु । 'पृथिवी' न
पूजयतु । 'उत द्यौः' पूजयत्वित्येतदेवानुवर्त्तते ॥ एवमत्र
स्तोमोऽयम् "आङ्गूय"शब्देनोक्तः, शब्दसारूप्यादर्थोपपत्तेश्च
॥ ७ (११) ॥

आपा॑न्तम॒न्युस्तु॒पल॑प्र॒भर्मा॑ धु॒निः शि॒मीवा॑ञ्छ॒रुमान्
ऋ॒जी॒पी । सो॒मा विश्वा॑न्य॒तसा॑ व॒नानि॑ ना॒र्वाग्नि॑न्द्रं
प्र॒तिमाना॑नि दे॒भ्युः ॥ आ॒पा॒ति॒तम॒न्युस्तु॒प्रहा॑री (क्षि॒प्रप्रहा॑री
सु॒प्रहा॑री) सो॒मो वेन्द्रो॑ वा धु॒निर्धृ॑नोतेः शि॒मीति॑ कर्मनाम

शमयतेर्वा शक्रोतेर्वाजीपी सोमो यत् सोमस्य पूयमानस्या-
तिरिच्यते तदजीपमपार्जितं भवति तेनजीपी सोमोऽ-
थार्यन्द्रो निगमो भवति । ऋजीपी वृजीति । हर्योरस्य
म भागो धानाश्चेति धाना भ्राष्ट्रे हिता भवन्ति फले
हिता भवन्तीति वा । वब्धां ते हरी धाना उप ऋजीपं
जिघ्रतामित्यपि निगमो भवन्यादिनाभ्यासेनोपहितेनोपधा-
मादत्तं वभस्तिरत्तिकर्मा सोमः सर्वाण्यतसानि वनानि
नार्वागिन्द्रं प्रतिमानानि दभ्नुवन्ति यरेनं प्रतिमिमते नैनं
तानि दभ्नुवन्त्यर्वागेवैनमप्राप्य विनश्यन्तीतीन्द्रप्रधानेत्येके
नैधण्टुकं सोमकर्मोभयप्रधानेत्यपरं श्मशा शु अश्नुत इति
वा श्माश्नुत इति वा । अव श्मशा रुधडाः । अवारु-
धच्छमशा वारिति ॥ ८ (१२) ॥

इति पञ्चमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ ५, २ ॥

“आपान्तमन्युः (४५)” — इति, अनवगतम्, पक्षेण चाने-
कार्थम् । “आपातितमन्युः” — इत्यवगमः । “आपान्तमन्युः”
— इति (ऋ० सं० ८, ४, १४, ५) । वीश्वामित्रस्य रेणोरिय-
मार्थम् । त्रिष्टुप् । सूर्यस्तुत्यैकाहे निष्केवल्ये धिनियुक्ता ।
आपादितक्षितिः, उत्पादितमन्युर्वा शत्रुभिः सग्रामे, ‘तृपलप्रभर्मा’
‘तृप्रहारो क्षिप्रप्रहारी, सोमो वेन्द्रो वा’ । ‘धुनिः’ धूनयिता

कम्पयिता शत्रूणां पात्राणाम् । 'शिमीवान्' स्वाधिकारविहितेन
 कर्मणा कर्मवान् । 'शरुमान्' हिसावान् । 'ऋजीयी' यदि सोमो-
 ऽभिप्रेतः, तस्य ऋजीपित्वमुपपद्यते. अथेन्द्रोऽभिप्रेतः, तस्य तयोर-
 श्वयोः ऋजीपभागाः इत्यनयापेक्षया ऋजीपित्वम् । एवमयमर्द्धर्चः,
 सोमस्येन्द्रस्य वा, यश्मिंश्च पक्षे सौम्य एषोऽर्द्धर्च', तस्मिन् पक्षेऽयं
 तृतीयः पादः सोमेनाभिसम्बन्धयितव्यः,—य एवङ्गुणयुक्तः
 'सोमः' स एतानि 'विश्वानि' सर्वाणि 'अतसा' अनुपक्षीणानि
 'वनानि' उदकानि, इतराणि वा वनानि वनस्पत्याख्यानि, स्येन
 महिम्ना व्याप्नोति, स हि तेषामधिपतिः । एवमेते त्रयोऽपि
 पादाः सौम्या भवन्ति । उत्तर ऐन्द्र एव—“नार्वानिन्द्रं प्रतिमा-
 नानि देभुः”—इति । नैनम् इन्द्रं प्रतिमानानि, यै प्रतिमायन्ते
 स्तोत्राणि, न तानि दम्नुवन्ति, नाभिभवितुं शक्नुवन्ति ।
 किन्तर्हि ? अर्वागेष तान् पुनात्येव । तस्मादिन्द्राद् भूत्वा
 “एनम्” इन्द्रम् “अप्राप्य” एव “विनश्यन्ति” नोपमायं कुर्वन्ति,
 स हि तेषां विनाशः । एवमेव पाद ऐन्द्रः । एवमुभयप्रधान-
 त्वमस्या ऋचः ॥

अथयेवमन्यथाम्या ऋच उभयप्रधानत्वम् । द्वौ प्रथमौ
 पादावेन्द्रत्वेन व्याख्यायेते, तृतीयपादमुत्कृष्य चतुर्थः पादः
 आद्याभ्यामभिसम्बन्धयितव्यः । योऽयमेवङ्गुणविशिष्ट इन्द्रः,
 आपादितमन्युः तृप्रहारो, धुनिः, शिमीघान्, शरुमान्, ऋजीयी
 च, तमेनमिन्द्रमेवप्रभावं न प्रतिमानानि दम्नुवन्ति । किन्तर्हि ?
 अर्वागेषैनमप्राप्य वर्त्तमानानि वितश्यन्ति । एवमेते त्रय ऐन्द्राः

पादाः, - द्वावाद्यौ चतुर्थश्च । अयं तृतीयः सौम्यः, - "सोमो विश्वान्यतसा घनानि" - इति । यः "सोमः, सर्वाण्यतसानि घनानि" महिम्ना व्याप्नोति, यञ्च "इन्द्रं न प्रतिमानानि दम्भुवन्ति" तौ सोमेन्द्राविदं नाम कुरुतामित्याशीर्योज्या ॥

"एकै" पुनः "इन्द्रप्रधाना" एवेयमृक् "इति" एवं मन्यन्ते, - "नैघण्टुकम्" अस्यां "सोमकर्म" - इति, तेषामियं योजना, - य इन्द्र आपादितमन्युः, तृप्रहारी, धुनिः, शमीवान्, शरुमान्, ऋजीपी च, स सोम इव अतसानि घनानि इदं सर्वं व्याप्नोति । न चैनं प्रतिमानानि दम्भुवन्ति । किन्तर्हि ? एनमिन्द्रमप्राप्यैव विनश्यति । एवमिन्द्रप्रधानैव भवति । एवमस्या ऋचः त्रिधा समासार्थो वोद्धव्यः । तथाहि भाष्यकारेण दर्शितम् । सोमस्य ऋजीपित्वोपपादनार्थमाह भाष्यकारः, - "यत्सोमस्य पूयमानस्यातिरिच्यते" रसादन्यदसारमतिरिच्यते, "तदृजीपम्" - इत्युच्यते । तन् "अपार्जितम्" अपवर्जितं "भवति" कटकभूतत्वात् "तेन" संयोगात् "ऋजीपी सोमः" उच्यते ॥

"अथ" यस्मिन् पक्षे "ऐन्द्रः" अर्द्धर्चो भवति एतस्मिन् पक्षे इन्द्रस्य ऋजीपित्वाभिधायकः एवः "निगमः भवति" । इन्द्रस्य ऋजीपित्वमनुपपन्नं मन्यमानो निगम पठति, - "ऋजीपी वज्री वृषभस्तुरापाद्छुप्मी राजा वृत्रहा सोमपाया युक्त्वा हरिभ्यामुपयासदुर्वाङ्माध्यन्दिने सवने मत्सदिन्द्र ॥" - इति (ऋ० सं० ४, २, ११, ४) ! अत्रेरियमार्पणम् । त्रिष्टुप् । ऋजीपेण तद्वान् 'ऋजीपी' वज्रेण तद्वान् 'वज्री' 'वृषभः' वर्षिता कामानाम्,

‘शुष्मी’ बलवान्, ‘राजा’ अधिपति, ‘वृत्रहा’ शत्रुहा, ‘सोमपावा’ सोमस्य पानेत्यर्थः य एषङ्गणयुक्त इन्द्रः, स ‘युक्त्वा’ ‘हरिम्याम्’ अश्वान्यां रथं नम् अधिरह्य ‘उपयासन्’ उपागच्छत् । ‘अर्वाक्’ अस्मानामिमुख्येन, ‘माध्यन्दिने सघने’ एतस्मिन् प्राते ‘उप’ उपागम्य च ‘मत्सत्’ माद्यताम्, अस्मत्प्रश्नेन सोमनेत्यर्थः ॥

एवमेतस्मिन् मन्त्रे ‘ऋजीषां’ इन्द्र उक्तः । तन् पुनरेतदृजापित्वमिन्द्रस्य न विज्ञायते, केन कारणेत्यतस्तदुपपादनार्थमाह, —‘हय्योरस्य स भागः’—इति । हय्योरिवाश्वयोरिन्द्रस्य स भागो यदृजायम् । “धानाश्च” । प्रसङ्गादत्र धाना उक्ताः । यदुक्तम्,—“हय्योर्धाना हरिवतोः”—इति । तेन हरिसंयोगेन ऋजीपेण लक्षितलक्षणया वृत्त्या इन्द्रस्य ऋजीपित्वम् ॥

आह,—“धानाः” कस्मान् ? उच्यते,—ता हि “भ्राष्ट्रहिताः” भवन्ति, अथ “वा” भ्राष्ट्रादवताप्यं “फले” फलके “हिताः” निहिताः “भवन्ति” । तत्र हि ना विसार्यन्तेति दाहभयान् । यथा ऋजीप धानाश्च हय्योरिवाश्वयोरिन्द्रस्य च भागस्तथैव निगमः,—“वध्यां ते हरी धाना उप ऋजीषं जिप्रताम्—इति । अत्र ‘वध्याम्’—इत्येतस्मिन् पदे य एष ‘वधस्तिः’ धातुः, “अन्निकर्मा” भक्षणार्थः । सः “आदिनाभ्यासेनोपहितेनोपधामादत्ते” आदावभ्यासेनोपहितेनोपधामादत्ते, धकारेण निमित्तभूतेन उपधामकारमादत्ते, लुम्पति । “वसिभसोर्हलि च (पा० ६, ४, १००)”—इत्यकारलोपः, ततो धन्व इते, जशत्ये च इते, वध्यामित्येतद्रूपं भवति ॥ “धानाः सोमा-

नामिन्द्राद्धि च पिव च यद्वां ते हरी धाना उप ऋजीपं जिघ्रतामा
 रथचर्पणे सिञ्चस्व । यत्त्वा पृच्छाद् वृषन् पत्नी कामीमदथा
 इत्यस्मिन् सुन्वति यजमाने तस्मै किमरास्थाः सुष्टु सुवीर्यं
 यज्ञस्यागुर उद्रुचं यद्यदचीकमतां तत्तथाभूद्धोतर्यज” । हारि-
 योजनास्यायं प्रैवः । हे ‘इन्द्र!’ ‘अद्धि’ भक्षय ‘धानाः’ ।
 ‘सोमानाम्’ एतेषाम् स्वभूतं रसम् ‘पिव च’ अस्य हारियोजनस्य
 सोमस्य । किञ्च, ‘यद्वां, भक्षयतां ‘ते’ तव एतावश्वौ ‘हरी’
 एताः ‘धानाः’ ‘उप ऋजीपं जिघ्रताम्’ उपजिघ्रतामृजीपञ्च ।
 ‘आ रथचर्पणे सिञ्चस्व’ जठरे सोममेनम् हे ‘रथचर्पणे’ रथगमन !
 आसिञ्चस्व । किञ्च, ‘यत्त्वा पृच्छात्’ यदि त्वां पृच्छेत् गृह-
 मनुप्राप्तमस्मद्यज्ञात् हे ‘वृषन्’ वर्षितः ! ‘पत्नी कामीमदथाः’ क-
 पीतवांस्त्वम् ? अतो ब्रूयाः,—त्वमस्य यजमानस्य नाम
 गृहीत्वा, ‘अस्मिन्’ ‘सुन्वति’ सोममभिपुण्वति ‘यजमाने’ । ततः
 सा यदि पुनरपि पृच्छेत् ‘तस्मै’ परितुष्टः त्वं ‘किमरास्थाः’ किं
 दत्तवानसि ? ततः तां प्रति ब्रूयाः,—‘सुष्टु’ ‘सुवीर्यं’ शोभन
 वीर्यम् अहमस्मै दत्तवान् । ‘यज्ञस्य आगुर उद्रुचम्’ यदसावनेन
 यज्ञेन आगूर्णवान् प्रार्थितवान् अभूत्, तत् सर्वमहमदाम्, ‘यज्ञस्य’
 चोत्कृष्टां रुचं दीप्तिमहमदामस्मै । किं बहुना, ‘यद्यत्’ ‘अचीक-
 मताम्’ यद्यत्कामितवानयं यजमान. फलमस्य कर्मणः, ‘तन्’
 सर्वमेतन् ‘तथा’ प्रार्थितमेव ‘अभूत्’ न कश्चिदस्य मृषा कामो
 बभूवेत्यभिप्रायः । हे ‘होतः’ त्वमपि योऽयमेवङ्गुणविशिष्ट
 इन्द्रः, तं सहारिभ्यां ‘यज’—इति ॥ एवमत्र “हरी उपजिघ्रताम्”

—इत्येतस्माद् विशेषलिङ्गान् ऋजीपित्वमश्वयोः, अश्वयोगाच्च ऋजीपित्वं लक्षितलक्षणया इन्द्रस्यापपद्यते ॥

“श्मशा” (४६)—इति, अनवगतम् । “श्वाशिनी”
 “श्माशिनी”—इति वाचगमः । श्वाशिनी = शीघ्राशिनी =
 शीघ्रग्यापिनी कुल्या, नदी वा । श्माशिनी पुनर्नाडी, सा हि शं
 शरोरं व्याप्नोति । एवमेतद्दिह विगृह्यमाणमनेकार्थमपि भवत्येव ॥
 “कदा वसो स्तोत्रं हर्यत आव श्मशा रुध्वाः । दीर्घ सुतं
 वाताप्याय ॥”—इति (ऋ० सं० ८, ५, २६, १) । कुत्सपुत्रस्य
 दुर्मित्रस्यापम् । उष्णिक् । ऐन्द्रस्य सूक्तस्य प्रथमवेद्यम् । हे
 ‘वसो’ वसुमन् ! इन्द्र ! ‘कदा’ कस्मिन् काले ‘स्तोत्रम्’ एतन्मयो-
 दीरितम् ‘अस्य’ यजमानस्य ‘हर्यत’ कामयत.. कामान् प्रार्थयतः
 त्वाम् ‘रुधन्’ उपरोत्स्यति । ‘श्मशा’ इव ‘वा’ कुल्येवोदकं
 विसर्जमाणम्, नाडीव वा, अथवा आध्यात्मिका नाडी, शरीरा-
 श्रितं रसम् । आह, कतमन् स्तोत्रम् ? इति, उच्यते,—यदेतत्
 ‘दीर्घ सुतं’ सोमं सत्राख्यं सुतमभिपुत प्रवर्त्तते, ‘वाताप्याय’
 उदकार्यम् ॥ एवमेतस्मिन् “श्मशा”—इत्येतन् नाड्यभिधानं
 कुल्याभिधानं वा शब्दोपपत्तं श्चेति ॥ ८ (२२) ॥

इति निरुक्तवृत्तौ दशमाध्यायस्य (पञ्चमाध्यायस्य)

द्वितीयः पादः ॥ ५, २ ॥

तृतीयः पादः ।

उर्वश्यप्सरा उर्वभ्यश्नुत ऊरुभ्यामश्नुत उरुर्वा
 वशोऽस्या अप्सरा अप्सारिण्यपि वाऽप्स इति रूपनामाप्-
 सातेरप्सानीयं भवत्यादर्शनीयं व्यापनीयं वा स्पष्टं दर्शना-
 येति शाकपूणिर्यदप्स इत्यभक्षस्याप्सो नामेति व्यापिनस्तद्रा
 भवति रूपवती तदनयात्तमिति वा तदस्यै दत्तमिति वा
 तस्या दर्शनान्मित्रावरुणयोरेतश्चस्कन्द तदभिवादिन्येपग्-
 भवति ॥ १ (१३) ॥

“उर्वशी” (४७)—इति, अनवगतम् । “अप्सराः”—इत्य-
 मिधेयवचनम् । “उर्वभ्यश्नुते”—इति व्युत्पत्तिः, उरु, महद्
 यशोऽभिप्राप्नोति । अथवा “उरुभ्यां” मैथुने धर्मे पुण्यम्
 “अश्नुते” व्याप्नोतीति उर्वाशिनी सती उर्वशीत्युच्यते । अथ
 “वा” “उरुः” महान् “अस्याः” “वशः” कामः, सेयमुखशिनी
 सती उर्वशीत्युच्यते । एताः शब्दसमाधयः ॥

अधुना “अप्सराः”—इत्येतं शब्दं समाख्यानप्रसक्तं निर्व्र-
 चीति । आह,—“अप्सराः” कस्मात्? उच्यते,—सा हि
 “अप्सारिणी” भवति, अपः प्रति नित्यमेव सरति, तत्प्रभवत्वात्
 तदेव तस्याः प्रियमुदकम्, तस्मादप्सराः । अथवा अद्भ्यः
 सृतेत्यप्सराः । “अपि” श्वैवमन्यथा स्यात्,—“अप्सः—इति”

एतन् “रूपनाम” । “अप्साते.” प्रतिषेधपूर्वस्य प्सातेः भक्षणार्थस्य (अदा० प०), तद्धि “अप्सार्नायम्” अनदनीयं “भवति” न हि तद्दृश्यते, किन्तर्हि ? “आदर्शनीयं” तदामिमुख्येन स्थित्वा द्रष्टव्यमेव भवति चक्षुषा, न पुनर्मुखेन भक्षयितव्यमित्यर्थः । “व्यापनीयं वा” व्यापनमर्हति । “आप्लव्यातां (स्वा० प०)” तस्य वा अप्तः, तद्धि नायनेन रश्मिना आत्मनः प्रन्यया धानार्थं व्यापयितव्यं भवति । “स्पष्टं दर्शनायेति” “शाकपूणिः” आचार्य्यो मन्यते, न ह्येतदस्पष्टं दर्शनाय, किन्तर्हि ? स्पष्टमेवेत्यर्थः । “यदप्सः—इत्यभक्षस्य” पुरस्तादुक्तम्,—“अपि चाप्स इति रूपनाम, अप्साते.” न हि तद्दृश्यते, किन्तर्हि ? दृश्यते तदिति । तत्र “अभक्षस्य” अप्तः शब्दवाच्यत्वप्रख्यापक एव निगमः,—“यदेनश्चक्षुम यदप्सश्चक्षुमा वयम्”—इति । “यदुग्रामे यदरण्ये यत्समायां यदिन्द्रिये । यदेनश्चक्षुमा वयं यदप्सश्चक्षुमा वयं यदेकस्यापि धर्मणि एनस्ततोऽवयजनमसि स्वाहा”—इति (य० या० सं० ३० १७) । वरुणप्रघासेषु कर्मपात्रहयने पत्नी-यजमानयोर्मन्त्रः, ‘यदुग्रामे’ ‘वयं’ किञ्चित् ‘एनः’ चक्षुम, ‘यत्’ च ‘अरण्ये’ ‘यत् समायाम्’ ‘यत्’ च ‘इन्द्रिये’ प्रजनने निमित्ताभूते सति, ‘यत्’ च अन्यत्रापि क्वचिद्ग्रामादिभ्यः ‘वयम्’ ‘एनः,’ ‘चक्षुम’ कृतवन्तः, ‘यत्’ च ‘अप्तः’ ‘चक्षुम’ यदभक्ष्यभक्षणं कृतवन्तः, ‘वयं’ किञ्चित्तदेवानेक प्रकारमेकैकस्यापि आवयोश्च-नसि निमित्ताभूतं उक्ष्वन्नं किञ्चित्, ‘यदेकस्यापि धर्मणि’ तदने-कप्रकारमेकस्यावयोः कर्मणि निमित्तभूतम्,—यच्च महत् कृतम्,

यच्च पृथक् कृतम्, यच्च मानमम्, यच्च शारीरम्, तस्य सर्वस्य एनसोऽस्माकं अपनयनं कृत्वा ततः 'अवयजनमसि' मरुतां हे हविः ! कर्मभपात्राख्यं प्रधासान् हवामहे । "मरुतः—इत्यतो विशेषलिङ्गान्मारुतत्वमस्यावसीयते ॥ यत् "अप्स."—इत्येष शब्दः अभक्ष्यस्याभिधायको दृष्टः, तस्मात्साधूक्तः "अपि वाप्स इति रूपनामाप्सानेः"—इति ॥

अधुना यदुक्तं "व्यापनीयं चा"—इति "आप्तु व्यापनीयं (स्वा० प०) इत्येतस्य वाप्स इति तस्यार्थस्य व्यापकं निगमं प्रवीति,—“अप्सो नामेति व्यापिनः”—इति । यथा आप्रातिः अभिव्याप्त्यर्थाः, तस्या इत्येतदुपनाम भवति, तथैव निगमः,—“पृथिव्याः पुरीपमस्यप्सो नाम, तां त्वा विश्वे अभिगृणन्तु देवाः । स्तोमपृष्टा घृतवती सीद प्रजावदस्मै द्रविणा यजस्वाश्विनाध्वर्यू सादयतामिहत्वा”—इति (य० चा० स० २४, ४) । अग्निचयने द्वितीयायां चितावाश्विन्यो नामेष्टकाः, तासामेकस्यामयमुपधानमन्त्रः । 'पृथिव्याः' 'पुरीपमसि' पूरयिष्यसि । हे इष्टके ! 'अप्सो नाम' 'तां' 'त्वाम्' एवङ्गुणयुक्ता सती 'विश्वे' सर्वे 'अभिगृणन्तु' अभिष्टुवन्तु 'देवाः' । किञ्च, सा त्व स्तोमपृष्टादेव उदीरितेन स्तोमेन स्पृष्टा 'घृतवती' उदकसंश्लेषिता 'इह' अग्निचयने 'आसीद' । किञ्च, 'अश्विना' अश्विनौ देवौ 'अध्वर्यू' 'सादयताम् इह त्वाम्' तौ हि सञ्जानीतौ यथा त्वं सादयितव्येत्यभिप्रायः । एवमत्रापेर्व्याप्त्यर्थस्याप्स इत्युपपद्यते, इह लक्षणार्थासम्भवात् ॥

एवं ताचक्षुसरा इत्यस्याभिधानस्याप्स इत्ययमेकदेशः
 उपपादितः, अधुना 'रा'—इत्येकदेशमुपपादयिष्यन्नाह,—“तडा
 भवति रूपवती” । रो मत्वर्थे, तेनाप्शशब्दवाच्यत्वेन रूपेण
 तद्वती सा भवत्यप्सरा तदा भवतीत्येवमुक्तेऽपि सति रेफस्य
 मत्वर्थता न गृह्यत इति मन्यमानां भाष्यकाराः, स्पष्टमेव मत्वर्थ-
 माह, यदुक्तं रूपवतीति रूपसयुतेत्यर्थः । तस्या एव सर्वयो-
 पिदुम्यः प्रति विशिष्टं रूपमित्यभिप्रायः । अथ “वा” एवमन्यथा
 स्यात्,—“तदनया” अप्सशब्दवाच्यं रूपम् “आत्तं” गृहीतमेव
 कुतश्चिन् । एतस्मिन् पञ्च ‘रा’—इत्ययमादानार्थः । अथ ‘वा’
 एवमन्यथा स्यात्,—“तन्” अप्सशब्दवाच्यं रूपमतिरिक्तमिव
 “अस्मै” “दत्तम्” विधात्रा । तथाहि ते तस्मादतिशयेनानयापि
 च लक्ष्यते । एतस्मिन् ‘रा’—इत्ययं दानार्थः ॥

“तस्याः” एवङ्गुणविशिष्टाया उर्वस्याअदसरसः “दर्शनात्”
 “मित्रावरुणयोः रेतः” “अस्काद्” स्फुल्लम् । “तत्” तस्यार्थस्य
 “अभिवादिनी” “एषा ऋग् भवति”—॥ १ (१३) ॥

उत्तासि^१ मैत्रावरुणो^२ वसिष्ठोर्वश्या^३ ब्रह्मन्मनसोऽधि-
 जातः । द्रुप्तं^४ स्कन्नं ब्रह्मणा^५ दैव्येन^६ विश्वेदेवाः पुष्करे
 त्वाददन्त ॥ अप्यसि मैत्रावरुणो वसिष्ठोर्वश्या ब्रह्मन्मन-
 सोऽधिजातो द्रुप्तं स्कन्नं ब्रह्मणा दैव्येन द्रुप्तः संभृतः
 प्तानीयो भवति सर्वं देवाः पुष्करे त्वाधारयन्त पुष्कर-

मन्तरिक्षं पोषति भूतान्युदकं पुष्करं पूजाकरं पूजयितव्य-
मिदमपीतरत् पुष्करमेतस्मादेव पुष्करं, वपुष्करं वा पुष्पं
पुष्पतेर्वायुनं वेतेः कान्तिर्वा प्रज्ञा वा ॥ २ (१४) ॥

“उतासि मित्रावरुणः”—इति । वसिष्ठस्य सपुत्रस्येयमा-
यम् । तस्यैव स्तुतिरिन्द्रस्य वा । ‘उत’—इति, अयम् ‘अपि’
शब्दार्थं वर्त्तमानोऽधस्त्यायामृचि ये जन्मनी वसिष्ठस्योक्ते, ते
सम्भावयति । सा पुनरियमृक्—“विद्युतो ज्योतिः परिसृजि-
हानं मित्रावरुणा यदपश्यतां त्वा । तत् जन्मोत्तैकं वसिष्ठागस्त्यो-
यत् त्वा विश आजभार ॥”—इति (ऋ० सं० ५, ३, २३, ५) ।
‘विद्युतः’ विशीपेण, द्योतने देदीप्यते इति विद्युत् = उर्वशा—इति,
अस्मात् । ‘ज्योतिः’ प्रकाशः । तस्मात् ‘परि’ परितोऽधिकं
‘सृजिहानम्’ उत्सिष्टन्तम्, जायमानमित्यर्थः । ‘मित्रावरुणो’
देवो ‘यत्’ ‘अपश्यतां’ ‘त्वा’ ‘त्वाम्’ ‘तन्’ ‘ते’ तव ‘जन्म’ एकम्
हे ‘वसिष्ठ’ ! ‘उत’ अपि च ‘यत्’ ‘त्वा’ “अगस्त्यो विश आज-
भार” ‘अगस्त्यः’ ऋषिः ‘विशः’ मनुष्यान् प्रति, मनुष्यलोकम्
‘आजभार’ आहतवान्, ‘तन्’ ‘ते’ तव द्वितीयं जन्म ॥

‘उतासि’ अपि चासि ‘मित्रावरुणः’ हे ‘वसिष्ठ’ ! कथं
पुनर्मित्रावरुणयोरुत्पन्नोऽसि—किं सङ्घर्षेण ? न, इत्युच्यते,
—‘उर्वश्याः’ सकाशात् । हे ‘ब्रह्मन्’ ! ‘मनसोऽधिजातः’ न
सङ्घर्षेण । किञ्च, निर्धोज एवासि, मनोभिधानमात्रादुत्पन्नः ?

न, इत्युच्यते । किन्तुहि ? 'द्रप्स' शुक्रन्, उर्ध्वशीर्शनात्
'स्कन्तं' मित्रावरुणयोः । 'ब्रह्मणा' 'द्वैत्र्येन' देवानां स्वभूतेन,
ऋग्यजु सामाख्येन स्तुवन्तः 'विश्वेदेवाः' मा एतद् भूमौ पतेदिति
कुम्भस्योपरि 'पुष्करे' उदके, अन्तर्गिधे वा 'त्वा' स्वाम्, तेन
शुक्लेण सहैकतामुपगतम् 'अद्दन्त' अधार्यन्तेत्यर्थः ॥ एवमेतस्मिन्
"द्रप्सं स्कन्तम्"—इत्यादिना सम्बन्धेन "उर्ध्वशी"शब्देन "अप्-
सराः"—इत्युपपद्यते ॥

"पेन्द्रेण किल तेजसा निद्वे वसिष्ठः, मित्रपरिगृहीतायामु-
र्ध्वयामुत्पन्नो वरुणतेजसो जातः"—इति पुराणान् श्रूयते,
तदप्युपेक्षितव्यम् ।

अनेकविधां मन्त्राणां विषयः, वसिष्ठम्येयमार्षं युष्मदध्यात्र
प्रयोगः,—“उतासि”—इति, तदेतद्विस्मयार्थमुपलक्ष्यते ? नैत-
द्विस्मयम्, नित्यत्वान्मन्त्राणां भवति ॥

आह, रेतः कस्मान् "द्रप्सः"—इत्युच्यते ? स हि रेतः-
सन्नको रसः, पुरुषस्याङ्गादङ्गान् "सम्भृतः" स्त्रीयोनेः "प्लानीयो
भवति" भक्षणीयो भरणीयश्च । एवं प्लानेः (अडा० ५०) भग्नेश्च
(भू० ३०) यथासम्भवं "द्रप्सः"—इत्येव शब्दो द्रष्टव्यः ॥

पुष्करशब्दोऽनेकार्थः, तमिह प्रसक्तं व्याचष्टे,—“पुष्करमन्त-
रिक्षम्” तद्वि “पुष्णाति भूतानि” अथकाशदानेनोपकुर्वत् ।
“उदकम्” अपि “पुष्करम्” तेन हि पूजा कियते, पूजाकरत्वात्
पुष्करम् । अथवा “पूजयितव्यम्” पूजनार्हमात्मन एवेति
पुष्करम् । “इदम्” “इतरत्” पदुमम् “एतस्मादेव” कारणान्

“पुष्करम्”—इत्युच्यते, तदपि हि पूजाकरं पूजयितव्यं शोभन-
त्वात्तस्य । अथ “वा” “पुष्कर” तदिति “वपुष्करम्” व्यवहृते
हि तस्मिन् वपुष्मान् भवति ॥

पद्मप्रसङ्गात् पुष्पशब्दं निराह,—“पुष्पं पुष्पतेः”—इति ।
पुष्पतिः विकसनार्थः (दि० प०), तद्धि विकसितं भवति ॥

“वयुनम् (४८)—इति, अनेकार्थम्, अनवगतम् । “वेतेः”
—इति धातुनिर्देशः, वेनम्—इति न्याय्यम् । “कान्तिर्वा”
अभिधेया “प्रज्ञा वा” ॥ २ (१४) ॥

स इत्तमोऽवयुनं ततन्वत् सूर्येण वयुनवच्चकार । स
तमोऽप्रज्ञानं ततन्वत् सतं सूर्येण प्रज्ञानवच्चकार वाजपस्त्यं
वाजपतनम् । सनेम वाजपस्त्य मित्यपि निगमो भवति ।
वाजगन्ध्यं गध्यत्युत्तरपदम् । अडयामवाजगन्ध्यमित्यपि
निगमो भवति । गध्यं गृह्णातेः । ऋच्चा वाजं न गध्यं
युयुषन्नित्यपि निगमो भवति । गध्यतिमिथ्रीभावकर्मा ।
आगधिता परिगधितेत्यपि निगमो भवति । कौरयाणः
कृतयानः पाकस्थामा कौरयाण इत्यपि निगमो भवति ।
तौरयाणस्तूर्णयानः । स तौरयाण उप याहि यज्ञं मरुद्धि-
रिन्द्र सखिभिः सजोषा इत्यपि निगमो भवत्यहयाणो ही-
तयानः । अनुष्टुया कृणुह्यहयाणेत्यपि निगमो भवति ।

हरयाणो हरमाणयानः । रजनं हरयाण इत्यपि निगमो
भवति । य आरितः कर्मणि कर्मणि स्थिरः । प्रत्यृत
स्तोमान् व्रन्दी व्रन्दनेमृद्भवावकर्मणः ॥ ३ (१५) ॥

“स इत्तमोऽवयुनं ततन्वन् सूर्येण वयुनवच्चकार । कदा
नेमर्ता अमृतस्य धामेषक्षन्तो न मिनन्ति स्वधावः ॥”—इति
(ऋ० सं० ४, ६, ११, ३) । भरद्वाजम्यार्षम् । त्रिष्टुप् ।
पेन्ट्रे मूक्ते व्यूहस्य दशाक्षस्य नवमेऽहनि मरुत्वतीये शस्त्रे
शस्येते । यस्त्वमेवङ्गुणविशिष्टो हे भगवन्निन्द्र ! यथागुणं
त्वामवोचाम् । ‘सः’ त्वम् ‘इन्’ एतन् शार्धरं ‘तमः’ ‘अवयुनम्’
अप्रज्ञानलक्षणं ‘ततन्वन्’ स एव तं सर्वमेधेनं लोकं स्वैन प्रकाशा-
स्येन सन्तनोति ‘सूर्येण वयुनवन्’ “प्राणो ह्यिन्द्रः, तस्मात्सूर्य
उदेति, प्राणाद्वा एव उदेति, प्राणेऽस्तमेति”—इति द्यक्तम् ।
तस्मात् प्राण इन्द्रः, सूर्यस्योदयहेतुः, स तं सूर्यमुद्गमयन् । तेन
‘सूर्येण’ ‘वयुनवन् चकार’ एतज्जगत् ज्ञानवन् करोति । तस्मात्
स एवेन्द्र एवमुच्यते,—सूर्येण त्वमेतज्जगद्वयुनवत्प्रजावन् चकार
इतिवानर्सात्यर्थः । यस्त्वमेवप्रभावः तस्य ‘कदा’ कस्मिन् काले
‘मर्ताः’ मरणधर्माणो मनुष्याः ‘अमृतस्य’ अमरणधर्मिणः ‘धाम’
स्थानं ‘इयक्षन्तः’ यष्टुमिच्छन्तः ‘न मिनन्ति’ न श्रयन्ति हे
‘स्वधावः !’ । अत्र च न सर्वदैवतं चापरिविलष्टं स्थानम्,
इत्यादिशास्त्रं यज्ञोत्थित्यभिप्रायः ॥ एवमिह “तमः ततन्वन्

सूर्येण” “वयुनवत् चकार”—इति अनेन सम्बन्धात् “वयुन” शब्देन प्रज्ञानमित्युच्यत इत्युपपत्तिः । कान्त्यर्थत्वमपि कचिदुपेक्ष्यम्, इहैव वा पक्षेण योज्यम् ॥

“वाजपस्त्यम् (४६)” — इति, अनवगतम् । “वाजपतनम्” — इत्यवगमः । “त सखायः पुरोरुचं यूयं वयं च सूरयः । अश्याम वाजगन्ध्यं सनेम वाजपस्त्यम् ॥” — इति (ऋ० सं० ७, ४, २५, ६) । पावमानी सौमी । अम्बरीष ऋजिश्वा च सूक्तं ददृशतुः, तत्रैषा । ‘तम्’ एनं सोमं हे ‘सखायः!’ ऋत्विजः! ‘पुरोरुचम्’ अग्रतो दीप्तम्, ‘यूयं वयं च’ सम्पृक्ताः सन्तः, हे ‘सूरयः!’ मेधाविनः! ‘अश्याम’ व्याप्नुयाम वयम् ‘वाजगन्ध्यम्’ प्रति विशिष्टान्नसमानगन्धम्, अथवा वाजप्रहीतारम्, अथवा वाजसम्मिश्रयितारम् । किञ्च, ‘सनेम’ सम्भजेमहि “वाजपस्त्यम्” वाजमन्नम्, तदस्माकमिति मन्यमानः सन्तो यमाभिमुख्येन देवाः पतन्ति गच्छन्ति, स वाजपस्त्यः सोमः, तं नित्यकालमेव वयं भजेमहि ॥ एवमत्र शब्दसारूप्यादर्थोपपत्तेश्च “वाजपस्त्य” शब्देन सोम उक्तः ॥

“वाजगन्ध्यम् (५०)” — इति, एतदपि पदमेकस्मिन्नेव निगमे निरुक्तम्, केवलं समान्नायानुक्रमविपर्यासः,—“वाजपस्त्यम्, वाजगन्ध्यम्” — इत्येव समान्नायानुक्रमः, निगमे पुनः “अश्याम वाजगन्ध्यम्, सनेम वाजपस्त्यम्” — इति (ऋ० सं० ७, ४, २५, ६) ॥

“गन्ध्यम् (५१)” — इति, अनवगतम् । ग्रहणीयमित्यर्थ-प्रतीतिः । “यासि कुत्सेन स्रथंमवस्युस्तोदी घातंस्य हय्योरी-

शानः । ऋजा वाजं न गध्यं युयुपन् कचिर्यदहन पार्याय
भूयात् ॥” — इति (ऋ० सं० ३, ५, १८, १) । वामदेवस्वार्पम् ।
येन्द्री । त्रिष्टुप् । अहीनसूक्तं चतुर्विंश उक्थे माध्यन्दिने
सवने मैत्रावरुणस्येय शस्त्रे शस्यते । हे भगवन्निन्द्र ! ‘यासि’
‘कुत्सेन’ ऋदिणा स्तूयमानः, अथवा ‘कुत्सेन’ वज्रेणाभ्युद्यतेन,
‘सरथं’ समानगामतम्, अभिवहनरथमारुहा, अथवा ‘सरथं’ रथ-
संगुक्तं परानीकम् । ‘अवस्युः’ रिरक्षिषुः आत्मीयान्, ममर्दिषुश्च
परकीयान् । ‘तौदः’ तुल्य इव केनचित् ‘घातस्य’ जघेन यासि ।
तथापि च गच्छन् ‘हय्योः’ अश्वयोः ‘ईशान’ ईश्वरो न धावति
त्वयि अन्यत एव त्वामग्रहत्तुः । स त्वं भज ‘ऋजा’ ऋजुनैव
मार्गेण न काञ्चिदन्यां गतिं धावमानः, ‘वाजं न गध्यम्’ वाजमिव
ग्रहणार्हं भोक्तुमाभिमुख्येन । ‘युयुपन्’ पुनः पुनः, सम्मिश्रयिष्यन्,
आत्मानं शत्रुभिः युद्धे । ‘कविः’ कान्तदर्शनः । ‘यदहन’ यस्मि-
नहन ‘पार्याय’ पारणाय शत्रूणामुपरि चतः करोषि, पारयित-
व्यार्थे इति घा, तस्मिन्नेवाहनि तान् सर्वान् ‘भूयात्’ अतिक्रम्य
वर्त्तसे इत्यर्थः । पर्य्यगृहणात्, पर्य्यरचन्, अत्यकामन् — इत्येते
भूयनेरर्थाः ॥ एवमेतस्मिन् शब्दसारूप्यादर्थोपपत्तेश्च “गध्यम्”
— इत्येष शब्दः “गृह्णातेः” — इत्युपपद्यते ॥

“गध्यतिः (५२)” — इति, अप्रतीतार्थः । न पुनरोप “मिर्धा-
भावकर्मा” । “आगधिता परिगधिता या कशीकेव जङ्गहे ।
ददाति मधं याङ्गुरीथा याशूनां भोज्या शता ॥” — इति (ऋ०
सं० २, १, ११, ६) । भावयव्यस्वार्पम् । ‘आगधिता’ आगृ-

हीता आमिश्रिता च । 'परिगृहिता' च परिमिश्राहृता
 बाहुभ्यां मया परिष्वक्तेत्यर्थः । 'या' 'कशीकेव' प्रतिकश
 कशीकेव, सा हि नकुलजातिः काचित्, कशामिति
 श्रूयतेऽश्वमेधे । सा यथा मदकाले प्रतिकशमतितरां परिष्व-
 जति, स हि तस्याः परिष्वजनस्वभावः । एवं याम् 'आ जङ्गहे'
 परिगृह्णाति बाहुभ्याम् । परिगृह्य च 'ददाति' । 'यादुरीया'
 आदरवतो, अथवा यादसा रेतःसेकेन तद्धती । "यादः"—इत्यु-
 दकनामसु पठितम् । आह, किं ददाति 'मह्यम्' ? इति, उच्यते,
 —'याशनां' मैथुनाख्याना 'शता' शतानि बहुश इत्यर्थः । या
 एवमप्रकारा, सा मम 'भोज्या' पत्नीत्यभिप्रायः । एवमत्र मैथुन-
 सम्यन्धात् शब्दसारूप्याच्च "गध्यतिः" मिथ्रीभावकर्मैत्युप-
 पद्यते ॥

"कौरयाणः (५३)"—इति, अनवगतम् । "कृतयानः"—
 इत्यवगतः । "यं मे दुरिन्द्रो मरुतः पाकस्थामा कौरयाणः ।
 विश्वे पां त्मना शोभिष्टमुपेव दिवि धावमानम् ॥"—इति (ऋ०
 सं० ५, ७, २६, १) । मैध्यातिथेः काण्वस्यार्पम् । यानमनया
 प्रशस्यते । 'य' 'मे' मम 'दुः' दत्तवन्तः, 'मरुतः' 'इन्द्रः' च ।
 'पाकस्थामा' विपकप्राणः, 'कौरयाणः' संस्कृतयानः 'विश्वेपां
 त्मना' सर्वेषामपि यानानां अन्यप्रतिग्रहीतृ शक्तानां मध्ये आत्मना
 तदेव 'शोभिष्टं' शोभनतमम्, अनेकरत्नविचित्रत्वात् 'दिवि इव'
 ज्योतिश्चक्रम् 'उपधावमानं' दृश्यते ॥ एवमत्र शब्दसारूप्यादर्थो-
 पपत्तेश्च "कौरयाणः" = कृतयानः"—इत्युपपद्यते ॥

“तौरयाणः (५४)”—इति, अतवगतम् । “नूर्य्यानः”—
इत्यवगमः । “जातं यत् त्वा परि देवा अभूपन्महे भराय पुरुहूत
विश्वे । स तौरयाण उपयाहि यज्ञं मरुद्धिरिन्द्र सखिभिः
सजोषाः ॥”—इति, (ऋ० सं० ३, ३, १६, ३) । ‘जातं’ जातमात्रं
विश्वेदेवाः ‘यत्’ ‘त्वा’ त्वां ‘पर्यभूपन्’ परिगृहीतवन्तः, ‘महे’
महते ‘भराय’ भरणाय, महान्तमसुरैः सह सग्राम करिष्यतीत्य-
नेनाभिप्रायेण । ‘सः’ त्वं हे ‘पुरुहूत !’ इन्द्र ! ‘तौरयाणः’ त्वरि-
तयानो भूत्वा ‘उपयाहि’ उपगच्छैनं ‘यज्ञम्’ ‘मरुद्धिः’ ‘सखिभिः’
सह ‘सजोषाः’ सम्प्रीयमाणः । उपागत्य च अस्माकमाशिषः
समर्द्धयेत्यभिप्रायः ॥ एवमत्रागमनसम्बन्धान् “तौरयाणः = तूर्ण-
यानः”—इत्युपपद्यते ॥

“अहयाणः (५५)”—इति, अतवगतम् । “अर्हातयानः”—
इत्यवगमः । “त्वया घयं सधन्य ? स्त्वोतास्तव प्रणीत्यश्याम
वाज्ञान् । उभा शंसा सृद्य सत्यतातेऽनुष्टुया कृणुह्यहयाण ॥
—इति (ऋ० सं० ३, ४, २५, ४) । वामदेवस्यार्यम् । त्रिष्टुप् ।
अग्नये रक्षोऽग्ने अष्टाकपालः, तत्र स्त्रिष्टुतः पुरोऽनुवाक्यैषा,
मैत्रायणीयके । हे भगवन् ! मे ‘त्वया, घयं’ ‘सधन्यः’ समा-
नधनिनः यदेतदस्मद्गृहे धनमेतदावयोः तत्सहेत्यभिप्रायः । यत
एवमतो त्रूमः,—‘त्वोताः’ त्वयैव रक्षिताः सन्तः, ‘तव’ ‘प्रणीती’
प्रणीत्या तवैव प्रणयेन ‘अश्याम वाज्ञान्’ प्राप्नुयामोऽन्नानि ।
किञ्च, ‘उभा शंसा’ उभावपि शंसितारौ,—यश्चाग्रतो नः पापानि
शंसति, यश्च पृष्ठतः, तावुभावपि ‘सृद्य’ जहि । हे ‘सत्यताते’

यज्ञतनितः ! किञ्च, 'अनुष्टुया' अनुष्ठानेन 'कृणुहि' कुरु कर्मणै-
तत्सम्पादय यदहं ब्रवीमि । हे 'अहयाण ! अलज्जितयानेत्यर्थः ।
एवमत्र "अहयाणः"—इत्यनेन अर्हातयानोऽग्निरुच्यते । उप-
पद्यते हि देवताया अलज्जितयानत्वम् ॥

"हरयाण (५६)"—इति, अनवगतम् । "हरमाणयान."—
इत्यवगमः । "ऋञ्जमुक्षण्यायने रजत हरयाणे । रथ युक्तमस-
नाम सुपामणि ॥"—इति (ऋ० सं० ६, २, २५, २) । विश्व
मनसो वैयश्वस्येयमार्पम् । उष्णिक् । यानमनया स्तूपने ।
'ऋञ्जम्' ऋञ्जुगामिनम् 'रथम्' 'रजतम्' रजतमयं रजतचिह्नित वा,
'युक्तम्' अश्वैः । 'असनाम' लब्धवन्तो धयम् । क्व पुनर्लब्ध-
वन्तः ? 'उक्षण्यायने' । उक्षण्यायन इति कश्चिदासीत्, तस्मिन्
यजमाने, 'हरयाणे' "हरमाणयाने" नित्यकालमेवामिप्रस्थितयाने
सुपामणि' शोभन सामास्य सुपामा, तस्मिन् यजमाने । तादृश
स दक्षो दातेत्यभिप्रायः ॥ एवमत्र शब्दसारूप्यादर्थोपपत्तेश्च
"हरयाण = हरमाणयानः"—इत्युपपद्यते ॥

"आरितः (५७)"—इति, अनवगतम् । प्रतीत्यस्य स्थाने
आङ्, "प्रत्यृतः"—इत्यर्थप्रतीति । "यो अश्वानां यो गवां
गोपतिर्दंशी य आरितः कर्मणि कर्मणि सिर । वीडोश्चिदि-
दिद्रो यो असुन्वतो बध्ने मरुत्वन्तं सुख्याय हवामहे ॥"—इति
(ऋ० सं० १, ७, १२, ४) । कुत्सस्येयमार्पम् । व्यूढस्य
दशरात्रस्य नवमेऽहनि मरुत्वतीये शस्त्रे निविडानीये सूक्ते
शस्यते । 'यः' इन्द्रः 'अश्वानां' 'गवां' च 'गोपतिः' । किञ्च

‘यः’ ‘आरितः कर्मणि कर्मणि स्थिरः’ आरितः सर्वान् स्तोमान् प्रति योऽवस्थितः । केन ? देवतारूपेण सर्वेषु स्तोमेषु चावस्थानात् । यः ‘कर्मणि’ अग्निहोत्रादौ ‘स्थिरः’ नित्यः, यमृते न किञ्चन कर्म प्रवर्त्तत इत्यभिप्रायः । ‘बोडोश्चित्’ संस्तब्धस्यापि दर्पितस्यापि ‘यः’ इन्द्रः ‘असुवत्.’ अभिप्रयमकुर्वाणस्य ‘वधः’ वधयिता । तमेवङ्गुणयुक्त ‘मरुत्वन्त’ मरुत्सहितम्, इन्द्रम्, ‘सख्याय” सपिभावाय एतस्मिन् कर्मणि ‘हवामहे” आह्वयाम इत्यर्थः ॥ एवमयम् “आरित” शब्दोऽर्थोपपत्त्या “प्रत्यृतः”— इत्युपपद्यते ॥

“वन्दी (७८)” — इति, अनवगतम् । “वन्दनेर्मुद्बुभावार्थस्य” धातुरेवायमप्रतीतः ॥ ३ (१५) ॥

नि यद् वृणक्षि श्वमनस्य मूर्द्धनि गुणस्य चिद्
 वन्दिनी रोरुवदना । निवृणक्षि यच्छसनस्य मूर्द्धनि
 शब्दकारिणः गुणस्सादित्यस्य च शेषयित् रोरुयमाणो
 वनातीति वा वधेनेति वा । अव्रदन्तव्रीलितेत्यपि निगमो
 भवति वीलयतिश्च व्रीलयतिश्च संस्तम्भकर्माणो पूर्वेण
 संप्रयुज्येते निष्पपी स्त्रीकामो भवति विनिर्गतमपः मपः
 मपनेः स्पृशति कर्मणः । मा नो मधेव निष्पपी परादाः ।
 स यथा धनानि विनाशयति मा नस्त्वं तथा परादाः ।

तूर्णाशमुदकं गवति तूर्णमश्नुते । तूर्णाशं न गिरेरधीत्यपि
निगमो भवति । क्षुम्पमहिच्छत्रकं भवति यत् क्षुभ्यते
॥ ४ (१६) ॥

एष एवं निगमः,—“नि ०—० वना । प्राचीनेन मनसा
वर्हणावता यद्या चित् कृणवः कस्त्वा परि ॥” इति (ऋ०
सं० १, ४, १७, ५) । सव्यस्येयमार्यम्, आङ्गिरसस्येयम् ।
जगती । ऐन्द्री । स पुनरिन्द्र एवाङ्गिरसः पुत्रत्वमापन्नं
‘निवृणक्षि’ निवर्णयसि । ‘यत्’ यस्त्वं हे भगवन्निन्द्र ! मेघं
हत्वा ‘श्वसनस्य’ “शब्दकारिणः” वायोः ‘मूर्द्धनि’ उपरि
‘शुष्णस्य चित्’ “शोषयितु” अपि भगवतः “आदित्यस्य”
‘वन्दिनः’ मृदुभावकर्तुः, आदित्येन हि परिपच्यमानं संस्तब्धु-
मपि च दरतिन्दुकादि मृदु भवति, तस्मादसौ वन्दी । तस्या-
प्येव कर्मकारिणो मण्डलं प्रत्यूध्वं ‘रोरुवन्’ स्तनयितुशब्दं
कुर्वाणः । ‘वना’ “वनानि” विक्षिपसि । उर्द्धमधश्च “वनानि”
उदकानि विक्षिपतो न ते शक्तिप्रतिघातोऽस्तीत्यभिप्रायः ।
यस्मिंस्तु पक्षे “वधेन”—इति निर्वचनम्, तस्मिन् पक्षे ‘वना’—
इत्येष शब्दो मेघवधेनेति योज्यः । उदकशब्दश्च तस्मिन् पक्षेऽ-
ध्याहाव्योऽभिवर्जनसम्बन्धात् । ‘प्राचीनेन’ प्रागञ्जिनेन, अर्द्धनेन,
तस्मिन् कर्मण्याभिमुख्येन, ‘मनसा’ ‘वर्हणावता’ हिंसावता ।
‘यत्’ ‘अद्या चित्’ अद्यापि त्वं कर्म ‘कृणवः’ करोत्येव, असुकर-
मन्यैः, तस्माद् व्रवीमि,—‘कः त्वा परि’ ? कोऽन्यस्त्वा उपरि

वर्त्तने-त्वमेव सर्वभूतानि परिगृह्यम त्तम इत्यर्थः ॥ एवमत्र “प्रग्धि”
शब्देनादित्य उक्तः । तन् पुनरेतदस्पष्टं मृदुभावाकर्णादादिस्यस्य
प्रग्धित्वमिति । अतो वृन्दिशब्दस्य मृदुभावार्थोपपिपादयिषया
वीडयतिना संस्तम्भार्थवानिना सह सम्यङ्गोऽत्र वृन्दतेः प्रयोगः ॥

ततो निगमान् वृन्दतेर्हि मृदुभावार्थना स्पष्टतरेणि दर्शयति,
—“अग्रदन्त वीडितेत्यपि निगमो भवति” । अपिपूर्वोऽप्ययं
स्पष्टतर इत्यपिशब्दः वीडयतिश्च “वीडयतिश्च वीडयतिश्च”
एतौ द्वावपि “संस्तम्भकर्माणां” “पूर्वण” अनेनैव अनन्तरेण
प्रग्धिना, यस्मात् समानवाक्यतामुपगतौ “प्रगृह्यते” । तस्मान्
वृन्दिशब्दस्य मृदुभावार्थत्वमुपपद्यते । “तद्देवानां देवतमाय
कर्त्तव्यमथ्यन् वृद्धा भवन्त वीडिता । उद् गा आजन्द्भिन्द्
ब्रह्मणा ब्रह्मगूहत् तमो व्यक्षयत् स्वः ॥” — इति (ऋ० सं०
२, ७, १, ३) । गृत्समद्रम्यार्थम् । जगती । बर्हन्वये, सन्ते ।
'तन् कर्त्तव्यं' तत् कर्म 'देवानां' 'देवतमाय' देवतमस्य बृहस्पतेः,
यन् 'अथ्यन्' श्लथान्यभवन्, 'वृद्धा' वृद्धान्यपि सन्ति मेष-
वृन्दानि । किञ्च, 'अग्रदन्त' मृदून्यभवन् । कानि पुनस्तानि
मृदून्यभवन् ? इति, उच्यते,—'वीडिता' यानि वीडितानि
वीडितानि सन्नद्धानि दर्पितानि, अमुगकुलानि, धन्यानि वा यानि
कानिचिन्, तानि मृदून्यभवन्निति । किञ्च, उद् गाः आजन्'
उदाजद् गाः, उद्गमयद्पः । 'अभिन्' 'बलम्' मैवम्, 'ब्रह्मणा'
सूयमानः । किञ्च, 'अगूहन्' अनाशयत् 'तमः' वैशुतात्मना ।
किञ्च, 'व्यक्षयत् स्वः' व्यदर्शयत् आदित्यम् ॥ अथवधान-

करणेन श्राद्धयतिना सह प्रयोगात् घ्रीङितेरर्थवैपरित्येन क्रन्दनेर्मृ-
दुतार्थत्वमुपपद्यते नमसः ॥ एवमत्रात्रदन्त वीलितेति क्रन्दते,
घ्रीङयनेर्वन्दिना सह प्रयोगोऽप्यत्र कश्चित् द्रष्टव्यः ॥

“निष्पपी (५६)”—इति, भ्रनवगतम् । “विनिर्गतपसाः”
—इति शब्दसमाधिः । “स्त्रीकामः” पुञ्चलोऽभिधेयः, स हि
नित्य निर्गतशेष एव भवति । “स्पर्श स्पर्शते.” “स्पर्शतिक-
र्मणः” स्पर्शत्यर्थे वर्त्तमानस्य,— शेषः, तेन हि स्त्री स्पर्श्यते ।
“प्रति यत् स्या नीथा दर्शि दस्योरोको नाच्छा सदनं जानती
गात् । अध स्ता नो मघवञ्चर्कृतादिन्मानो मघेव निष्पपी परा
दाः ॥”—इति (ऋ० सं० १, ७, १८, ५) । कुत्सस्यार्पम् ।
ऐन्द्री । त्रिष्टुप् । हे भगवन्निन्द्र ! ‘यत्’ यस्मात् ‘प्रत्यदर्शि’
प्रतिपश्यतीव, ‘स्या’ सा ‘नीथा’ स्तुतिः । “नीथाधिदो जरि-
तारः”—इति (ऋ० सं० ३, १, ११, ५) । एतस्मात्त्रिगमात्
स्तुतिर्नीथेति प्रतीयते । ‘दस्योः’ शत्रोः दासयितुस्तव ‘ओको
न’ ओक इव, निवासगिव । ‘अच्छ’ आभिमुख्येन, हृदयमनु-
प्रविश्य । ‘सदनं’ म्थानम्, यत्र तथा नीथया स्तुत्या स्पर्त्तव्यम्,
यस्तवाभिमतो गुणः, अनेन यदि नाम मामेव स्तोता स्तूयात्,
साधु स्यादिति, तमर्थमनुप्रविश्यैव भवतो हृद्गतम्, तेनार्थेनात्मा-
नमभिसम्बन्धयित्वा एतन्मम सदनमित्येवं ‘जानती’ च तदेव
‘अगात्’ नित्यकालमेवागच्छति । अतएवमतः स्तुत्युदीरितारो
घयं भवतः । ‘अघ’ एतस्मात् कारणात् घयं द्रूमः,—हे ‘मघ-
वन् !’ ‘चर्कृतात्’ पुनः पुनः क्रियमाणात् एतस्मात् कर्षणः,

आत्मस्तुत्याश्रयभूतात्मानमस्मान् 'परा दाः' पराङ्मुखान्
दर्शयथा, उपनामय तन् कर्मसाधनानि । कथं च पुनः कर्मसा-
धनानि ? कथं च पुनर्मा परा दा ? 'मशेष निष्पपी' स यथा
धनानि नित्यविनिर्गतशेषो विनाशयति । एवम् 'न.' अस्मान्
त्वम् 'मा' अवसादविष्टाः धनभूतान्तर वयमनो गृह्यस्वेत्यभि-
प्राय ॥ एवमत्र शब्दसारूप्यादर्शोपपत्तेश्च धननामसम्बन्धात्
निष्पपी" निर्गतपसाः, ह्यकाम इत्युपपद्यते ॥

"तूर्णाशम् (६०)"—इति, अनवगतम् । "उदकं भवति"—
इत्यभिधेयवचनम् । "तूर्णाशं" हि क्षिप्रम्, तत् "अधुने"
व्याप्नोति, तूर्णाशनमिति प्राप्तम् । अपठित चैतदुदकनामस्तु,
तेनाप्रतीतार्थम् । प्रतिश्रुताय वो धृपन् तूर्णाशं न गिरैरधि ।
हुवे सुशिप्रमृतये ॥—इति (ऋ० सं० ६, ३, १, ४) । मेधातिथे-
रार्षम् । गायत्री । पेन्द्री । रात्रिवर्ष्यायै शम्यते । मैत्रावरुणस्य
प्रथमे शस्त्रे विनियुक्ता । हे ऋत्विग्यजमानाः ! यन्मया प्रति-
श्रुतमार्त्विज्यमुपगच्छता अहमिन्द्रं स्तुतिभिराह्वयिष्यामीति,
तस्मै 'प्रतिश्रुताय' 'वः' युष्माकमुपकरणार्थमेतस्मिन् कर्मणि
'धृपन्' धृष्टं प्रगल्भम् । 'हुवे' आह्वये । 'सुशिप्रं' सुहृन् सुनसं
पेन्द्रमहम् 'उतयं' तर्पणाय, अथवा भवतामात्मानश्च रक्षणार्थेति
स्यात् । कथम्पुनराह्वयामि ? "तूर्णाशं न गिरैरधि" । यथा
'तूर्णाशम्' 'गिरैः अधि' मेधास्योपरि वर्तमानमाह्वयन्ति वरार्थिनो
जनाः । एवमाह्वयामीति ॥ एवमत्र गिरिसम्बन्धान् "तूर्णाशम्"
उदकमित्युपपत्तिः ॥

“क्षुम्पम् (६१)”—इति, अनवगतम् । “अहिच्छत्रकं भवति”—इत्यनिधेयवचनम् । “यत्” यस्मात्तत् स्पृष्टमात्रं “क्षुम्पते” चलति, तस्मात् क्षुप क्षोभणमिति न्याय्यम् ॥ ४ (१६) ॥

कदा मर्त्तमराधसम्पदा क्षुम्पमिव स्फुरत् । कदा नः
शुश्रवद् गिर इन्द्रो अङ्ग । कदा मर्त्तमनाराधयन्तं पादेन
क्षुम्पमिवावस्फुरिष्यति कदा नः शृणोति च गिर इन्द्रो
अङ्गाङ्गेति क्षिप्रनामाञ्चितमेवाङ्कितं भवति निचुम्पुणः सोमो
निचान्तपृणो निचमनेन प्रीणाति ॥ ५ (१७) ॥

“कदा मर्त्तमराधस ०—० इन्द्रो अङ्ग” इति (ऋ० सं० १, ६, ६, ३) । गोतमस्येयमार्षम् । उष्णिक् । ऐन्द्री । तार्त्तीय-
सवनिकेषु उक्थपपर्यायेषु ब्राह्मणाच्छंसिनः शस्त्रे विनियुक्ता ।
‘कदा’ कस्मिन् काले ‘मर्त्त’ मनुष्यम् ‘अराधसम्’ अनाराधयन्तम्,
यः तमिन्द्रं नाराधयति, स्तुत्या हविषा च, तम् । ‘पदा’ पादेन
‘स्फुरति (१५), स्फुलति (१६)’—इति कथकर्मसु पठितम् ।
किञ्च । ‘कदा नः’ कदा अस्माकं परिचरणमानानां स्तुतिमिर्ह-
विर्मिश्च ‘शुश्रवत्’ श्रोष्यति ‘गिरः’ सः ‘इन्द्रः’ ‘अङ्ग’ क्षिप्रमित्यर्थः ।
कदास्माकं परिचरितृणामिन्द्रः श्रोष्यति गिरः, श्रुत्वा च समर्द्ध-
यिष्यत्याशिषः । अनाराधयितृश्च कदा पादेनाभिहनिष्यति ?
कदा अनाराधयित्राराधयित्रोर्विशेषं हास्यतात्यभिप्रायः । स्वरूपेण
तावदेपोऽस्य मन्त्रस्यार्थो मया लक्ष्यते, भाष्यं पुनरत्र लोकः

“पादेन क्षुम्पमिवावस्फुरसि”—इत्येधमर्धाते, तथान्,—“कदा नः शृणोति गिर.”—इति, तदेतत् “क्षुम्पमिवावस्फुरसि”—“शृणोति गिरः”—इत्यनयोर्भाष्यवाक्ययोः पुरषो वैलक्षण्यात् दुर्योज्यो मन्त्रार्थ इति “गिरः अवस्फुरसि”—इति मध्यमपुरुषयोगः प्रत्यक्ष-कृतलक्षणाभिसम्बन्धा । मन्त्रस्य “कदा नः शृणोति च गिरः”—इत्येतत् परोक्षकृतः । एवमेतद्भाष्य दुर्योज्यम्, यद्येव भाष्यस्य सम्यक् पाठः? अथ पुनरसम्यक् पाठः? सम्यक् पाठोऽन्वेष्टव्यः । अहन्तु लक्ष्ये—यथैव मया मन्त्रो व्याख्यातः, स एव सम्यक् पाठः स्यात् ।—“पादेन क्षुम्पमिवावस्फुरिष्यति”—“श्रोष्यति च गिरः”—इति, तथाहि मन्त्रार्थस्याविरोधो लक्ष्यते । सूक्तेऽपि चास्मिन् काश्चित् परोक्षकृता ऋचः, काश्चित् प्रत्यक्षकृताः । अतोऽपि दुस्वघाट्योऽस्य भाष्यस्याभिप्राय । अहिच्छत्रक हि पादेन स्पृष्टमात्रं शौर्यते । तथात्रातागधयितुर्विनाशोऽभीष्ट इति । “क्षुम्प”शब्देनाहिच्छत्रमभिधीयते ॥

“निचुम्पुणः (६२)”—इति, अनवगतम्, अनेकार्थञ्च । “निचुम्पुणः सोमो भवति”—इत्यगिधेयवचनम् । “निचान्त-पुणः”—इति शब्दसमाधिः । स हि निचान्तो भक्षितः “प्रीणाति” ॥ ५ (१७) ॥

पत्नीवन्तः सुता इम उशन्तौ यन्ति वीतये । अवां जग्मिनिचुम्पुणः ॥ पत्नीवन्तः सुता इमेऽङ्घ्रिः सोमाः कामयमाना यन्ति वीतये पानायापां गन्ता निचुम्पुणः

समुद्रोऽपि निचुम्पुण उच्यते निचमनेन पूर्यत आवभृथो-
 ऽपि निचुम्पुण उच्यते नीचैरस्मिन् क्कणन्ति नीचैर्दधतीति
 वा । अवभृथ निचुम्पुणोत्यपि निगमो भवति । निचुम्पुण
 निचुङ्कुणति च पदिर्गन्तुभेवति यत् पद्यते ॥ ६ (१८) ॥

“पत्नीवन्तः सुता इमे—०निचुम्पुणः । कक्षो ताम
 आङ्गिरस्तः, तस्येयमार्षम् । गायत्री । ऐन्द्रा । रात्रिपर्यायेषु
 मध्यमे पर्याये होतुः शम्भ्रे विनियुक्ता । ‘पत्नीवन्तः’ पत्नीभिः
 अङ्गिः, तद्वन्तः । ‘सुताः’ अभिपुताः । ‘इमे’ सोमाः । ‘उशन्तः’
 “कामयमानाः” इव ‘यन्ति’ देवान् प्रति, ‘धीतये’ कथं नामास्मान्
 देवाः पियेयुरित्येवमर्थं कामयमाना इव यन्ति । किमेतदेव ?
 नेत्युच्यते । पुनःपुनरेवः ‘निचुम्पुणः’ सोमः “अपां” वीर्येण
 सहितः, तासु तासु क्रियासु प्रदीयमानः अस्माभिर्देवान् प्रति
 ‘जग्मिः’ एव भवन्ति, गन्तैव भविष्यति ॥ एवमिह सोमाधि-
 कारात् “निचुम्पुण” शब्देन सोम उच्यत इत्युपपद्यते ॥

“समुद्रोऽपि निचुम्पुणः”—इति “उच्यते” । स हि
 “निचमनेन” उदकेन “पूर्यते” उदकं हि निचम्यत इति निच-
 मनम् । मृगयोऽत्र निगम ॥

“अवभृथोऽपि निचुम्पुण उच्यते” । “नीचैरस्मिन् क्कणन्ति”
 शब्द कुर्वन्ति । तत्र ह्युक्तमवभृथेषु योपांशेव चमन्तीति निचु-
 म्पुणः । अथ “वा” “नीचैः” अस्मिन् यज्ञपात्राणि “दधतीति”

निचुम्पुणः, तानि हि तत्रापसु निर्धायन्ते । “अवभृथ निचुम्पुण
निचेहरसि निचुम्पुणः । अव देवैर्देववृत्तमेनो यासिपमव मर्त्तम-
र्त्यकृतं पुरुरावणो देवरिपम्पाहि ॥” — इति (य० वा० सं० ३,
४८) । अनेनाभिसाद्यापसु ग्रहीयन्ते मीमपात्राणि । हे
‘अवभृथ’ अवभृथदेव ! हे वरुण ! नीचकणन ! ‘निचेहरसि’
नीचैश्चरणशीलोऽसि । निचुम्पुणो नीचकणनो भूत्वा गृहे गृहे
यज्ञगृहेऽवतिष्ठसे । स त्वमेवङ्गुणविशिष्टः “अव देवैः देववृत्तम्
पनः यासिपम्” अवयक्षि न देवः सहितो देववृत्तं देवनिमित्तम्
देवापराधम्, तमेनः । ‘अव’ यक्षि ‘मर्त्तं’ सहितः ‘मर्त्यकृतम्’
मनुष्यकृतम्, पनः, ‘पुरुरावणः’ पुरोः महतोऽपि ‘देवरिपः’
देवरोपणादस्मात् पाहि ॥ एवमत्र “निचुम्पुण” शब्देनावभृथ
उच्यते ॥

निचुङ्कुणोऽप्यनेनैव व्याख्यातः ॥

“पदिः (६३)” — इति, अनवगतम् । “गन्तुः” ण्य निर्देशः
कृतः “भवति” । “यत् पद्यते” यस्मादसौ पद्यते गच्छतीत्यर्थः ।
अभिधेयः पक्षी, स हि निन्यकालमेव पतितो भवति ॥ ६ (६८) ॥

सुगुरसत् सुहिरण्यः स्वश्वो बृहदस्मै वय इन्द्रो
दधाति । यस्त्वा यन्तं वसुना प्रातरित्यो मुक्षीजयेव पदिमु-
त्सिनाति ॥ सुगुर्भवति सुहिरण्यः स्वश्वो महच्चास्मै वय
इन्द्रो दधाति यस्त्वा यन्तमन्नेन प्रातरागामिन्नतिथे

मुक्षीजयेव पदिमुत्सिनाति । कुमारो मुक्षीजा मोचनाच्च
 सयनाच्च ततनाच्च पादुः पद्यतेः । आविः स्वः कृणुते
 गूहते वुमं स पादुरस्य निर्णिजो न सुच्यते । आधिष्कुस्ते
 भासमादित्यो गूहते वुसम्बुसमित्युदकनाम ब्रवीतेः शब्द-
 कर्मणो भ्रंशतेर्वा यद्वर्षन् पातयत्युदकं रश्मिभिस्तत् प्रत्या-
 दत्ते ॥ ७ (१६) ॥

इति पञ्चमाध्यास्य तृतीयः पादः ॥ ५, ३

“सुगुरसत्०-०सिनाति” — इति (ऋ० सं० २, १, १०, २) ।
 कक्षीवत् आर्षम् । य एव ‘सुगुः’ भवति, शोभनगु । स एव
 ‘सुहिरण्यः’ भवति । स एव ‘स्वश्चः’ भवति । ‘बृहत्’ च
 महच्च ‘अस्मै’ ‘वयः’ ‘इन्द्रः’ ‘दधाति’ ददाति । आह, तस्य
 किम् ? इति । उच्यते,—“यस्त्वाऽऽयन्तं वसुना प्रातरित्थः” ।
 प्रातरागामिन्नतिथे ! स हि प्रातःप्रातरन्यानि गृहाप्यभ्येति,
 तेनैवमामन्व्यते—“प्रातरित्थः !”—इति । ‘आयन्तम्’ अध्वानं
 ‘वसुना’ अन्तेन क्षुधाविप्रशनेन प्राणरक्षणेन । ‘मुक्षीजयेव
 पाश्ययेव, “कुमारः” ‘पदि’ पतितारं पक्षिणम् ‘उत्सिनाति’ उद्गम्य
 सिनाति, व्रज्जाति, प्राणांस्त्वपि सन्धियच्छतीत्यर्थः । यथा हि
 अतिधिरध्वगो भवति, स पतन् क्षथितोऽन्नसंयोगेन कस्यचिद्
 गृहिणो गृहेऽवतिष्ठते, एवमेतन् स्यात् ॥ एवमत्र पक्षा “पदि”

शब्देनोच्यते, स हि अतिक्रममाणः पाश्यया वध्यत इत्युपपद्यते ॥

“मुक्षोजा मोचनाच्च” सा हि अवमुच्यते पक्षिणः पाने ।
 “सवनाच्च” सोयते वध्यते हि तथा पक्षा । “तननाच्च” सा
 हि पक्षिणो वधार्थं तन्यते । एताभ्यः क्रियाभ्यो यथासम्भवं
 “मुक्षाजा”—इत्येतदभिधानं भवति ॥

“पादुः (६४)”—इति, अनवगतम् । “पद्यतेः”—इत्यर्थ-
 प्रतीतिः । सा ते जीवातुरुत तस्य विद्धि मा स्मै ताद्रूपगूहः
 समर्थ्ये ॥—०—०मुच्यते ॥”—इति (ऋ० सं० ७, ७, १६, ४) ।
 चसूक्तस्येयमार्पम् । ऐन्द्री । त्रिष्टुप् । महाव्रते मरुत्वतीये
 शस्यते । हे यजमान ! ‘सा’ ‘ते’ तव ‘जीवातुः’ जीविका,
 या भगवतः सूर्यस्य तापप्रकाशवृष्ट्युदयास्तमयरसादानादि-
 लक्षणा प्रवृत्तिः, अनेन सौर्येण कर्मणा सर्वभूतानि त्वं जीवसि
 इत्यभिप्रायः । यत एवमर्थैतस्मात् कारणात् ब्रवीषि,—‘तस्य’
 सूर्यस्य ‘विद्धि’ विजानीहि, यस्त्वया स्तुतिहविर्दानादिलक्षणः
 प्रत्युपकारः कर्त्तव्यः ! ‘मा’ त्वम् ‘अस्मै’ सूर्याय, ‘एताद्रूप-
 गूहः’ एताद्रूपगूहः मा संवृतं कार्षीः । प्रत्युपकारायास्मै
 त्वमभ्युचच्छस्येत्यभिप्रायः । अपि च ‘समर्थ्ये’ संप्राप्ते एतस्मिन्,
 मृत्युना सह वर्त्तमाने, सर्वभूतानाम्, श्वः अथ वा मृयेथाः, को
 हि तद् वेद ?—कस्य कदा मृत्युरिति । सत्त्वं तद्रूतानि शोभन-
 कार्याणि मन्यमान, शीघ्रं प्रत्युपकुर्व्वास्मै मृत्योयेत्यभिप्रायः ।
 आह,—का पुनः सूर्यस्य प्रवृत्तिः जीवातुः ? इति । “आविः स्वः
 रुणुने गूहने वुसम्” । ‘आविःरुस्ते’ प्रकाशो करोति स्वभासा

सर्वमिदमुपभासितं व्यषहाराय कल्पते, 'स्यः' आदित्यः । 'गूहते'
 संवृणोति रश्मिभिः 'युसम्' उदकम् । किञ्च, 'सः' 'पादुः'
 तत्पदन तद्गमनमवभासनेन चरणदानादिकर्तुः 'अस्य' सूर्यस्य
 'निर्णिज' उपनिर्णजयतुः तमपङ्कदिग्धानि स्वरूपाणि स्वेन
 प्रकाशोदकेन धौतानीव करोतीति निर्णिक् सूर्यः, तस्य
 निर्णिज । 'न मुच्यते' नोपमेतीत्यर्थः । अतएवमयमद्य च
 तवोपकारे प्रवृत्तः । अतः प्रत्युपकुण्ठ्वास्मा इत्यभिप्रायः ॥
 एवमत्र शब्दार्थोपपत्तोः "पादु. = पदनम्"—इत्युपपद्यते ॥ "युस-
 मित्युदकनाम" । "ब्रवीते." शब्दार्थस्य (अदा० प०), तदि
 शब्दवद्भवति । "भ्रंशतेर्वा" तदि भ्रश्यते (दि० प०) मेघात् । "यद्
 घर्षन् पातयत्युदकम्" आदित्यः, "तत्" "रश्मिभिः प्रत्यादत्ते"—
 इति समासतो भाष्यकारेणायमस्यादर्चस्यार्थ उक्तः ॥ ७ (१६) ॥

इति निरुक्तवृत्तौ दशमस्याध्यायस्य (पञ्चमाध्यायस्य)

तृतीयः पादः ॥ ५३ ॥

चतुर्थ पादः ।

वृकश्चन्द्रमा भवति विवृतज्योतिष्को वा विकृतज्यो-
तिज्योतिष्को वा विक्रान्तज्योतिष्को वा ॥१ (२०) ॥

“वृकः (६५)”—इति, अनवगतम्, अनेकार्थञ्च । “वृकः”
तावत् “चन्द्रमा भवति” स हि “विवृतज्योतिष्क” प्रकाशित-
ज्योतिष्को भवति, तस्माद् वृकः । अथ “वा” “विकृतज्यो-
तिष्कः”—इति वृकः, तद्धि तस्य विकृत ज्योतिः, शतत्वात्,
इतराणि उष्णानि ज्योतींषि सूर्यादीनि, तान्यपेक्ष्य । अथ
“वा” विक्रान्त ज्योतिष्कः वृकः, तस्य हि विक्रान्तं ज्योतिः,
इतरेभ्यो ग्रहनक्षत्रताराकदिभ्यो ज्योतिर्भ्यः सकाशात् । एते
शब्दसमाधयः ॥ १ (२०) ॥

अरुणो मासकृद् वृकः पथा यन्तं ददर्श हि । उज्जि-
हीते निचाय्या तष्टेव पृष्ठ्यामयी वित्तं मे अन्य रोदसी ॥
अरुण आरोचनो मासकृन्मासानां चार्द्धमासानां च कर्ता
भवति चन्द्रमा वृकः पथा यन्तं ददर्श नक्षत्रगणमभिजिहीते
निचाय्य येन येन योक्ष्यमाणो भवति चन्द्रमास्तक्षुगुवन्निव
पृष्टरागी जानीते मेऽस्य द्यावापृथिव्यात्रित्यादित्योऽपि वृक
उच्यते यदावुक्ते ॥ २ ॥

“अरुणो मासकृत् ०—० रोदसी”—इति (ऋ० सं० १, ७, २३, ३)। त्रितस्येयमाप्तस्य कूपे पतितस्य, कुत्सस्य वा अप्यम्। पङ्क्तिः। वैश्वदेवी। ‘अरुणः’ “आरोचनः” आमि-
 मुल्येन सर्वस्य जगतो रोचयिता स्वया ज्योत्स्नया। ‘मास-
 कृत्’ “मासानां च अर्द्धमासानां च कर्त्ता”। मासशब्दसम्ब-
 न्धादर्द्धमासशब्दोऽध्याहृतः, तावपि ह्यसौ निर्मिमीत इति।
 “चन्द्रमा.” ‘वृकः’। आह,—किं करोति? इति, उच्यते,—
 “पथा ‘यन्तं ददर्श हि’ नक्षत्रमण्डलम्याधोऽवस्थितः ‘पथा’
 स्वेन मार्गेण ‘यन्तं’ ‘ददर्श’ पश्यति “नक्षत्रगणम्”—न मा-
 मन्यकूपे पतितं पश्यति, यदि नाम पश्येत् कथञ्चिदवश्य-
 मस्यास्त्रायेतापदो मामित्यभिप्रायः। किञ्च, “उज्जिहीते
 निचाप्या तप्टेव पृष्ट्यामयी वित्तम्”। यथा कश्चित् ‘तष्टा’
 तक्षा “पृष्टरोगी” कश्चिद्वृक्षं “तक्ष्णुचन” उच्छेदनास्पदे वयं
 योज्या न वा?—इत्यनेनात्कटो भूत्वा ‘निचाययति’ पश्यति,
 एवं “चन्द्रमाः” अप्युज्जिहीते “येन” नक्षत्रेण “योक्ष्यमाणः”
 अमुना मयाद्य योक्तव्य इति। एवं ‘निचाप्य’ “तष्टा” स्वेन
 दृष्टात् दर्शनेन। ततस्तदेव “अभिजिहीते” तेनैव सहोदेतीत्यर्थः।
 एवमस्य येनार्थः, तमयमादरेणोर्द्धकायो हि भूत्वा पश्यति, मया
 त्वस्यार्थो नास्तीति मा न पश्यत्यधोवर्त्तमानम्। एवमता
 ब्रवीमि,—अपि तावन् हे ‘रोदसी!’ ‘वित्तं’ विजानीतं ‘अस्य’
 त्रितस्यार्त्तिप्रलापस्य योऽर्थः। विदित्वा उत्तरत मामस्मात्
 कृपान् इत्यभिप्रायः ॥ एवमत्र अरुणशब्दात् मासकृच्छब्दाच्च

“वृकः = चन्द्रमाः” । चन्द्रमःशब्दाच्च नक्षत्रगणोऽध्याहृतः,
तथार्थोपपत्त्यविरोधात् ॥

येषां तु शाखिनां “मा सृत्” — इत्येतत् पदद्वयं भवति,
तेषां सृत् मां ददर्श चन्द्रमाः, यदि पुनः पुनः पश्येदवश्यं मोच-
येदस्या आपदः, पथा तु यन्तं नक्षत्रगणं पुनः पुनः पश्यति न
मामित्येवमादि योज्यम् ॥

“आदित्योऽपि वृक उच्यते” । “यद् आवृङ्क्ते” यस्मादसौ
नम आवृङ्क्ते, तस्माद्वृकः ॥ २ ॥

अजोहवीदश्विना वृत्तिका वामासौ यत्सीममुञ्चतं
वृकस्य । अह्वयदुषा अश्विनावादित्येनाभिग्रस्ता ताम-
श्विना प्रमुमुचतुरित्याख्यानं श्वापि वृक उच्यते विकर्त्त-
नात् । वृकश्चिदस्य वारण उरामथिः । उरणमथिः ।
उरण ऊर्णावान् भवत्यूर्णा पुनर्वृणोतिरूणोतिर्वा । वृद्धवा-
श्विन्यपि वृकपुच्यते । अतं मेपान् वृकये चक्षदानमृजाश्वं
तं पितान्धं चकारेत्यपि निगमो भवति । जोपत्राःकमित्य-
विज्ञातनामधेयं जोपयितव्यं भवति ॥ ३ (२१) ॥

“अजोहवीदश्विना०—०वृकस्य । वि ज्युषा यद्यथुः
सान्वद्रेर्जातं विश्वाब्धो अहतं विपेण ॥” — इति (ऋ० सं० १,
५, १६, १) । कक्षोक्त आर्षम् । आश्विनी । त्रिष्टुप् ।

प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते । 'अजोहवोत्' "आह्वयत्" आहूतवती "उपाः" । हे 'अश्विनो!' युवाम् । वर्त्तनशीला 'वर्त्तिका' । कदा पुनराह्वयत् ? इति, उच्यते,—'आस्रः' आस्याद्यदैनां 'वां' युवाम् 'अमुञ्चतम्' । 'वृकस्य' आदित्यस्य । उपाः किल "आदित्येनाभिग्रस्ताश्विनो" आहूतवती, "तामश्विनो प्रमोचितवन्तावित्याख्यातम्"—एतस्मिन्नर्थं वेदयन्ते निदानविदो बह्वचाः, तदप्युपेक्षितव्यं मन्त्रार्थनिर्णयाय । आस्रो वृकस्य वर्त्तिकामभीके युवं नरानासत्यामुमुक्तम् ।" - इति (ऋ० सं० १, ८, १०, ४) । एतच्च युवयोर्माहामाग्यम् । किञ्चान्यत् । "विजयुषा ययथुः सान्वद्रे" । 'विजयुषा' विजयमिच्छन्ती युवां 'ययथुः' गच्छथ, 'सानु' समुच्छितम् 'अद्रेः' मेघस्य शिखरमाख्या । किञ्च, युवामेव 'जातम्' उपद्रवं दुर्मिक्षाख्यं कृन्स्रस्य जगतः, 'विश्वाचः' विश्वगञ्जनी, सर्वतो गतो भूत्वा,—मेघजालेनेदं सर्वमभिप्रच्छाय, ततः 'अहतं' हतवन्ती स्थः, 'विषेण' उदकेनेत्यर्थः ॥ यथाऽऽसिन् वृकशब्देनादित्य उच्यते, तथाऽऽख्यानादुपेक्षितव्यम् ॥

"श्वापि वृक उच्यते" "विकर्त्तनात्" विविधमसौ कृन्तति तस्माद् वृकः । "वृकश्चिदस्य वारुण उरामथिरा वयुनेषु भूषति । सेमं नः स्तोमं जुजुषाण आगहोन्द्र प्रवित्रया धिया ॥"—इति (ऋ० सं० ६, ४, ४६, ३) । प्रगाथपुत्रस्य कञ्जेरार्यम् । सतो बृहती । महावते तृचाशीतिषु विनियुक्ता । 'वृकश्चिन्' वृकोऽपिः

‘श्वा’ सारमेयोऽस्येन्द्रस्य विद्यत एव । ‘वारणः’ वारयिता शत्रूणाम् । किमुतान्यान्युपकरणानि ? ‘उरामधिः’ “उरणमधि-” उरान् मेघान् यो मथ्नाति स उरामधिः । स पुनरस्येन्द्रस्य ‘आभूपति’ ‘वयुनेषु’ प्रज्ञानेषु, यद्वैवासाँ विजानीते आभूपत्ययं शत्रूनि, तद्वैवासाँ आभूपति । यस्य तद्यैवं सर्वोपकरणसम्पन्नत्वम्, हे ‘इन्द्र !’ ‘सः’ त्वम् ‘इमम्’ ‘न.’ अस्माकं ‘स्तोमम्’ उपभृत्य ‘आगहि’ आगच्छेमं यज्ञं ‘प्र’ प्रकर्षण ‘चित्रया’ चायनीयया कर्मनीयया ‘धिया’ बुद्ध्या ॥ सरमा हि देवशुनो श्रूयते । तन्पुत्रनप्तृभिश्च देवानां भवितव्यम्, तस्मान् श्वापि वृक उच्यत इत्युपपद्यते, इतरं वामारण्यकाणां परिग्रहाभावात् अस्य मन्त्रस्य पूर्वोऽर्द्धं. परोक्षकृतः,—वृकश्चिदस्येत्यस्मात् पृष्ठीयोगात् । उत्तरस्तु प्रत्यक्षकृतः,—आगर्हान्द्रेत्यस्मान्मध्यमपुरुषयोगान्, सम्बोधनाच्च । देवता किल परोक्षा स्तूयमाना प्रत्यक्षाभवति । नदेतन् सर्वेष्वेवंलक्षणेषु मन्त्रेषूपेक्षितव्यम् ॥

निगमप्रसक्तमुच्यते,—“उरणः = ऊर्णावान्” ऊर्णया तद्वान् “भवति” । “ऊर्णां पुनर्वृणोतेः” । इति विग्रहप्रसक्तम् । ता अपि शीतत्राणाथं विद्रियन्ते । “ऊर्णोतीर्वा” आच्छादनार्थं म्यात, ताभिराच्छन्न उरणी भवति ॥

“वृद्धघाशिन्यपि वृक्युच्यते” येषां वृद्धं वाश्यते,—शिवा, सापि वृक्युच्यते, विकर्त्तनादेव । “शतं मेघान् वृक्ये चक्षुः दानमूत्राश्च तं पित्तान्धं चकार । तस्मा अर्क्षा नासत्या विचक्षुः आधत्तं दन्ना भियजावर्त्तन् ॥”—इति (ऋ० सं० १, ८, ११, १) ।

अजोहवीदित्यनया समानार्थेयम् । 'शतं मेवान्' 'वृक्ये' शिवायै,
 तथा वाशिने सति परितुष्टः 'चक्षत्' व्यादिष्टवान् 'दानम्' । येयमेवं
 शोभनमभिप्रस्थितानामस्माकमर्थसिद्धये चाश्रिते, तस्यै, शतं मेवाणं
 दीयतामित्येवमाज्ञापितवान् । 'ऋज्राश्वम्' ऋज्राश्वो नाम राज-
 पुत्रः, तम् । 'तं च' पुनरेवं व्यादिष्टवन्तमतिसाहसिकोऽयमिति
 'पिता' कुपितः, शापेन 'अन्ध्रं' 'चकार' कृतवानित्यर्थः । 'तस्मै'
 एवमन्धाभूताय पितुरभिशापेन, 'अक्षी' अक्षिणी, 'नासत्याँ'
 अश्विनौ देवौ, 'विचक्षे' विगतदर्शनाय 'आधत्तम्' । 'दक्षौ'
 दर्शनीयौ अश्विनौ । 'भिपज्ञौ' देवभिपज्ञौ । भयसादयितारौ,
 'अनर्वन्' चक्षुः आधत्तम् अनाश्रितमन्यत्र क्वचित्, स्वप्रधान-
 मित्यर्थः ॥ एवमत्र मेपसम्बन्धान्, व्याख्याने च तथार्थतोपपत्ति-
 दर्शानान् "वृद्धवाशिनी वृक्युच्यते"—इत्युपपद्यते ॥

“जोषः (६६) -इति, अनवगतम् । “अविज्ञातनामधेयम्”—
 इत्यभिधेयवचनम् । “जोषयितव्यं भवति”—इति शब्दसमाधिः ।
 जोषयितव्यं विज्ञापयितव्यं परस्मै तद्भवत्यस्पष्टत्वात् ॥ ३ (२२) ॥

य इन्द्राग्नी सुतेषु वां स्तवत्तेष्वृतावृथा । जोषवाकं
 वदतः पञ्चहोषिणा न देवा भसथश्चन ॥ य इन्द्राग्नी सुतेषु
 वां सोमेषु स्तौति तस्याश्रीथोऽथ योऽयं जोषवाकं वदति
 विजज्ञपः प्राजितहोषिणौ न देवौ तस्याश्रीथः कृत्तिः
 कृन्ततेर्यशो वा अन्नं वा महीव कृत्तिः शरणात्

इन्द्र । सुमहत्त इन्द्र शरणमन्तर्गिषे कृत्तिग्वितीय-
 मपीतरा कृत्तिरेतस्मादेव सूत्रमप्युपमार्थे वा । कृत्तिवामाः
 पिनाकहस्तोऽवततधन्वेत्यपि निगमो भवति । श्वघ्नी
 कितवो भवति स्वं हन्ति स्वं पुनराश्रितं भवति । कृतं न
 श्वघ्नी विचिनाति देवने कृतमिव श्वघ्नी विचिनाति देवने
 कितवः किं तत्रास्तीति शब्दानुकृतिः कृतवान्वाशीर्नामकः
 सममिति परिग्रहार्थोयं सर्वनामानुदात्तम् ॥ ४ (२२) ॥

“य इन्द्राग्नी सुतेषु वां०—०भसथध्वन” इति (ऋ० सं० ४,
 ८, २५, ४) । भरद्वाजस्येयमार्थम् । बृहन्तो । हे ‘इन्द्राग्नी !’
 ‘य’ यज्ञमातः ‘सुतेषु’ अभिपुत्रेषु सोमेषु ‘वा’ युवां ‘स्तवत्’
 “स्तोति” तेषु कर्मसु ‘ऋतावृधा’ सत्यवद्वयितारो, यज्ञवद्वयि-
 तारो वा । “तस्य” युवाम् “अथाथ.” स युवयो बहुमत
 इत्यभिप्रायः । “अथ” पुनः “योऽयम्” “जोषवाकम्” अविज्ञातं
 किमपि उपांशु “वदति” “विज्ञज्ञपः” केवलमुदकर्तारोऽवस्थितो-
 ऽन्यत्र वा जपनशोल एव, न कर्मकारीत्यभिप्रायः । तस्य ‘जोष-
 वाक वदतः’ । ‘पञ्चहोषिणा’ हे “प्रार्जितहोषिणी ! प्रभूतयागो !
 “यदिन्द्रश्च अग्निश्च भूयिष्ठभाजौ देवतानां तस्माद् ब्राह्मणश्च राजा
 च भूयिष्ठभाजौ मनुष्याणामिति ह विज्ञायते” । ‘देवा’ हे “देवो !”
 ‘न भसथध्वन’ न कदाचिदपि तस्य हवीषि भक्षयथः, तेन युवयो-
 नांसां बहुमत इत्यभिप्रायः । अत्र “जोषवाकं वदतः” “न

भसथः”—इत्येतद् दृष्ट्वा यः सुतेषु सोमेषु स्तौति, तस्य न भसथ इत्येतदध्याहृतं भाष्यकारेण ॥ एवमत्र विजज्ञपस्य भक्ष-
यितव्याभावाज्ज्ञपस्य चोपांशुस्वाभावात् “जोषवाक”शब्दोऽवि-
ज्ञातनामधेयमित्युपपद्यते ॥

“कृत्तिः(६७)”—इति, अनवगतम् अनेकार्थञ्च । “कृन्तनेः”
—इति धातुनिर्देशः । “यशोऽन्नं वा”—इत्यर्थयचनम् । कर्त्तन-
मिति न्याय्यम् यशो हि द्विपतां मर्माणि कृन्तति, अन्नमप्यसम्य-
गुपयुक्तमायुरेव कृन्तति । “तमु त्वा नूनमसुर प्रचे तसं राधो
भागमिधेमहे । महीव कृत्तिः शरणा त इन्द्र प्र ते सुम्ना नो
अश्रवम् ॥”—इति (ऋ० सं० ६, ६, १३, ६) । नृमेधसः प्रियमे-
धसश्चेयमर्षम् । सती बृहती । ऐन्द्री । चतुर्विंशादिषु सात्रिके-
ष्वहःसु माध्यन्दिने ब्राह्मणाच्छंसिनः शस्त्रे स्तोत्रेयानुरूपवर्गे
विनियुक्ता । ‘तम् उ त्वा’ हे ‘असुर’ प्रज्ञावन् ! ‘प्रचेतस’ विवृद्ध-
प्रज्ञानं ‘राधः’ धनं स्वमिव पित्र्यं ‘भागम्’ उत्पन्नप्रणयत्वान् ‘ईमहे’
तत्रोदेहि स्थिरासीराणां तदेतदस्तु न । किञ्च, ‘महीव कृत्तिः’
महदिव यशः. मद्भु वा अन्नम् ‘शरणा’ शरणम्. गृहम् । ‘ते’ तव
हे ‘इन्द्र !’ यन् “अन्तरेक्षलोके” हृदहं ‘प्राश्रवम्’ । किञ्च, ‘ते’
तव ‘सुम्ना’ सुम्नानि बलसम्बन्धानि सुखानि, त्वद्भोग्यानीत्यर्थः ।
यद्वा, सुम्नानि. सुखताधनानि, अप्सरःप्रभतीति प्राशुयामहम् ।
तदहं सोमं सुम्नानः तस्यामिषवकर्मणा माहाभाग्येन, येन
त्वत्सायुज्यमश्नुयाम् देहपातोत्तरकालमिह चामुत्र चैतत् नः
फलद्वयमस्तु त्वत्त इत्यभिप्रायः । यशो हि विस्तीर्णं भवति,

नेन हि गृहस्थोपमानमुपपद्यते । यदनुप्रविष्टानाम् अशनाविष से
न स्तः, तदर्हं तव गृहम् प्राप्सुयामित्येवमन्नेनाप्सुपपद्यते ॥

“इयम् अपि इतरा कृत्ति. एतस्मादेव” । सूत्रमयी कन्धेनि
या प्रसिद्धा, साप्येतस्मादेव कृन्ततेः. सा हि ब्रह्मावयवैः सूत्रैर्प्र-
थिता भवति । “उपमार्थं वा” चर्मापि कृत्तिरित्युच्यते । तथैतरा
सूत्रमयी उपमीयते, विकर्त्तनसामान्यात् । कृत्तिरिव कृत्तिः
कन्या । “कृत्तिवासाः पित्राकहस्तोऽवततधन्वा”-इति । व्याख्या-
तोऽयमष्टमेऽध्याये निगमः ॥

“श्वघ्नो. ६८)”-इति, अतवगतम् । “कितवो भवति”-
अन्यविदेशवचनम् । “स्वं हन्ति”-इति शब्दश्रुत्पत्ति । सहा
इति न्याय्यम् । चिप्रहप्रसक्तमुच्यते,—“स्व पुनराश्रित भवति”
नद्धि स्वामिनमाभिमुख्येन श्रितं भवति स्वस्थेन । “इत न श्वघ्नो
विचिनोति देवने संवर्गं यन्मघवा सूर्यं जयत् । न तत्ते अन्यो
अनुवोष्यं शकन्न पुत्राणो मघवक्षोत नूनन. ॥”-इति (ऋ० सं०
७, ८, २५, ५) । कृष्णत्याङ्गिस्तस्येवमार्पम् । ऐन्द्री ! जगती ।
गतीपसवनिरेरु ऊर्ध्वपटर्पाविषु वाहजाच्छंसिनः शम्भ्रं विनि-
पुक्ता । यथात्र कृतादीनां दायतां मध्ये कितवः ‘कृत विचिनोति’
दियने आस्तारे, अपि नामात्र इत्वं यस्मान् ततो जयेयमहमि-
त्येवम् । ‘मघवा’ इन्द्रः ‘संवर्गम्’ उदकसंवर्जयितारम्, अन्तरिक्षे,
यदनां मेघातां मध्ये, विचिनोति,—कतमन्वेपां मेघानामुदकदाने
समर्थः ? इति, तं विज्ञाय यदजहन् । ‘सूर्यम्’ सुष्टु ईश्वरि-
तारमपाम् । ‘न’ ‘तम्’ तव ‘अन्यः’ कश्चिन् ‘अनुवोष्यं शकन्’ ।

तद् धारकम् तावकम्, अन्यः कश्चिदनुकर्तुमशक्तः । 'न' अपि, 'पुराणः' 'न उत' नापि 'नूतनः' नव इत्यर्थः । न पूर्वं चक्रुः, नापरे करिष्यन्तीत्यभिप्रायः । कृतसम्बन्धाद् देवनसम्बन्धाच्च "श्वप्ती = कितवः" — इत्युपपद्यते ॥

अस्य मन्त्रस्य पूर्वोऽर्द्धवैः परोक्षकृतः, स एव विपणिम-
यितव्यः, अत्र चोक्तः समाधिः ॥

निगमप्रसक्तमुच्यते,—“कितवः”—इत्यस्य शब्दस्य “कि-
तवास्तीति” एवा “शब्दानुकृतिः” स हि नित्यकालमेव दिद्वेविपुः
प्रतिदेवितृभिः, कितवैः पृच्छ्यते,—किं तवास्तीति, तस्माच्छब्दा-
नुकरणात्कितव एवासौ बभूव । अथवा “कृतवान्” अयं यथा
स्यादित्येवमसौ आशास्यते सुहृद्भिरन्यैः कितवैः, स हि तस्मादेव-
माशासनान् “आशीः” निमित्त-“नामकः” कितव एवासौ बभूव ॥

“समम् (६६)” - इति, एतत् “परिग्रहार्थीयं सर्वनाम” । तन्
पुनरेतत् “अनुदात्तम्” “त्वच्चसमसिमेत्यनुच्चानि”—इति
ह्युक्तम् । विप्रतिपन्नस्वरत्वाद्वात्र भाष्यकारेण स्वरोऽवधृतः,
पक्षेण चाप्यनेकार्थताप्यस्य भवतोत्येतन् प्रदर्शितं भाष्यकारेण
॥ ४ (२२) ॥

मा नः समस्य दुह्यः १ परिद्वं पसो अंहतिः । ऊर्मिर्न
नावमावधीत् ॥ मा नः सर्वस्य दुधियः पापधियः सर्वतो
द्वेषो अंहतिरूर्मिरिव नावमावधीदूर्मिरूणोतेनोः प्रणोत्तव्या
भवति नमतेर्वा तत् कथमनुदानप्रकृति नाम म्याद् दृष्टव्यं

तु भवति । उतो समस्मिन्नाशिशीहि नो वसो इति सप्तम्यां
 शिशीत्तिर्दानकर्मा । उरुष्या णो अघायतः समस्मादिति
 पञ्चम्यामुरुष्यतिरकर्मकः । अथापि प्रथमात्रद्वेषचने ।
 नभन्तामन्यके समे ॥ ५ (२३) ॥

“मा नः समस्य०—०मायर्थात्” । विरुप आङ्गिरस एता-
 मानेये सूक्ते ददर्श । गायत्री । आनेयी । दशरात्रस्य तृतीयेऽहनि
 प्रातःसवने आद्ये सूक्ते विनियुक्ता । हे भगवन् आने ! गुप्सत्-
 प्रसादात् ‘मा नः’ मास्मान्, ‘समस्य’ सर्वस्यैव, ‘दृढ्य’ दुर्धियः
 पापधियः, ‘गग्निरेवसः’ सर्वतो द्वेष्टुः, स्वभूतः, ‘अहति’ यद्य
 इत्यर्थः । ऊर्मिनं ऊर्मिरिव, ययोर्मिर्भावमाभिमुख्येन गत्वा
 वधयति, मैवमहतिरस्मान् द्वेष्यप्रहितोऽवधादिति ॥ एवमत्र
 सर्वस्मादेव द्वेष्टुर्वधानर्भाष्टत्वात्, “समस्य”—इत्येतन् सर्वना-
 मेत्युपपद्यते ॥

“ऊर्मिं, उर्णोतिः” आच्छादनार्थस्य, सा ह्याच्छादयति
 तारमुद्गकमध्ये चा यदन्यद्गु भवति । “नोः प्रणोत्तव्या भवति”
 पारगमनाय, “नमनेर्वा” म्यात्, सा हि प्रह्नीभूनेव भवति,
 पारगमनाय ॥

आह, यदेतत् सममिति शब्दरूपम् “अनुदात्तप्रवृत्ति” अनुदा-
 त्तस्यभावम्, “तत् कथं नाम स्यात्” ? “अनुदात्तप्रवृत्तयो हि
 निपाताः, उदात्तप्रवृत्तीनि नामानि भवन्तीनि । उच्यते,—“दृष्टव्यं

तु" एतत्, यस्मादनुदात्तप्रकृतित्वेऽपि सति, तस्मान्नामैवैतन्
 "भवति" ॥

आह. क पुनरस्य व्ययो दृष्टः ? इति, उच्यते,—“उ तो
 समस्मिन्ना शिशीहि नो वसोः—इति सप्तम्याम्” व्ययो दृष्टः ।
 “विज्ञा सखित्वमुत शूर भीज्य मा ते ता वज्रिन्नामहे । उतो
 समस्मिन्नाशिशीहि ते वसो वाजे सुशिप्र गोमति ॥”—इति (ऋ०
 सं० ६, २, २, ३) । सौभरेरार्षम् । सतो बृहती । ऐन्द्रा ।
 आख्याने विनियुक्ता । ‘विद्य’ विजानीमो वयं ‘सखित्वं’ सखि-
 भावम् । ‘उत’ अपि च । हे ‘शूर’ वज्रिन् ! इन्द्र ! ‘भोज्यं’
 भोग्यम् अशोपजीव्यन्वं मित्राणाम्, यतो वयं ‘आ ईमहे’ आभि-
 मुख्येन स्थित्वा याचामहे,—‘ते’ तव यानि धनानि । किञ्च,
 ‘उतो’ अपि च ‘समस्मिन्’ सखस्मिन् ‘शिशीहि नः’ देहि अस्माकं
 हे ‘वसो’ वसुमन् ! इन्द्र ! क पुनराशिशीहि नः ? इति,—‘वाजे’
 अन्ने इत्यर्थः । हे ‘सुशिप्र’ हे सुनस ! अथवा हे सुहृते !
 ‘गोमति’ गोमिस्तद्धति अन्ने, अस्मान् प्रतिष्ठापयेत्यर्थः ॥ एवमत्र
 समस्मिन्निति सप्तम्यां व्ययोदृष्टः ॥

“उरुष्याणो ऽघायतः समस्मात्—इति पञ्चम्याम्” व्ययो
 दृष्टः । “तं त्वा०—०सखिभ्यः । स नः वोधि ध्रुधी हवमुरु-
 प्याणोऽघायतः समस्मात् ॥”—इति (य० वा० सं० ३, २६) ।
 ध्रुतवन्धोरायम् । आग्नेयी । द्विपदा । अग्न्युपस्थाने विनियुक्ता ।
 यः त्वमेवग्रभावः, यथाप्रभावं त्वां वयमवोचाम । ‘सः’ त्वं हे
 अगवधने ! ‘वोधि’ बुध्यस्व ‘नः’ अस्माकमभिप्रायम् । ‘ध्रुधी’

शृणु च 'हवम्' आह्वानमिदम् । आहूतश्च 'उरुष्याणः' उपगम्या-
स्मान्, 'अघायतः' पापमिच्छतः 'समस्मात्' सर्वस्मात् पाहि ।
एवमत्र समस्मादिति पञ्चम्यां व्ययो दृष्टः ॥

तस्मात् व्ययदर्शनाद् दृष्टानुविधिश्छन्दसि भवतीति कृत्वाऽ-
नुदात्तप्रकृतित्वेऽपि सति नामैतद्भवतीत्युपपद्यते ॥ ५ (२३) ॥

हविषां जारो अषां पिपत्तिं पपुरिर्नरा । पिता कुटस्य
चर्षणिः ॥ हविषापां जगयिता पिपत्तिं पपुरिरिति पृष्ठाति-
निगमौ वा प्रीणातिनिगमौ वा पिता कृतस्य कर्मणश्चायिता-
दित्यः शम्भ इति वज्रनाम शमयतेर्वा शातयतेर्वा । उग्रो
यः शम्भः पुरुहुत तेनेत्यपि निगमो भवति । केषयः कपूया
भवन्ति कपूयमिति पुनाति कम कुत्मितं दुष्पूयं भवति
॥ ६ (२४) ॥

“कुटस्य (७०)” “चर्षणिः (७१)” — इति, एते अनघगते ।
“कृतस्य” “चायिता” — इत्येतौ शब्दसमार्था । एक एव
निगमः । — “हविषां जारो० — ० चर्षणिः” — इति (ऋ० स० १, ३,
३३, ४) । प्रस्कण्वस्पर्षम् । आश्विनी । प्रातरनुवाकाश्विनयोः
शम्भते । हे 'नरा' नरौ ! अश्विनो ! युवाम् । एयः “आदित्यः”
'पिता' पाता, कृतस्य जगतः । 'कुटस्य' “कृतस्य कर्मणः”
सार्वभौमस्य साध्यसाधुनः । 'चर्षणिः' “चायिता” द्रष्टा,
बुद्ध्याधिदेवताभावेनावस्थितः सर्वभूतानाम् । 'अषां जारः' अषां

सर्वभूतान्तर्गतानां प्राणभावेनावस्थितो जरयिता, शोपयिता ।
 'पपुरिः' च पूरयिता च । प्राप्ते काले 'हविषा' उदकेन 'पिपत्ति'
 पूरयति वा प्रीणयति वा । यौ युवामेवङ्गुणयुक्तनादित्येन
 पूर्येथे, प्रीणेथे वा, तौ युवामिमां नामास्माकमाशिवं समर्द्धयत-
 मित्येवमाशीर्षोऽया ॥ एवमत्र "कुट्स्य—चर्षणिः"—इत्येते
 कृतस्य चायितेत्येवमुपपद्येते ॥ नरात्र द्यावापृथिव्यावभिप्रेते,
 तयोश्चोदकेनादित्यः पूरयिता । तस्मादादित्यविषययिता चर्षणि-
 शब्दस्य, तस्य च बुद्धयधिदेवताभावेन कृतस्य कर्मणो द्रष्टृत्व-
 मुपपद्यते ॥ 'पिपत्ति'—'पपुरिः'—इत्येवमेतौ निगमस्थौ शब्दौ ॥
 "पृणात्यर्थौ वा प्रीणयत्यर्थौ वा" ॥

"शम्वः (७२)"—इति, अनवगतम् । "वज्रनाम"—इत्यमि-
 धेयवचनम् । "शमयिता वा शातयिता वा"—इति शब्दसमाधी ।
 "आराच्छत्रमपवाधस्व दूरमुग्रो यः शम्वः पुरुहूत तेन । अस्मे धेहि
 यवमद्गु गोमदिन्द्र कुभी धियं जरित्रे वाजरत्नाम् ॥"—इति (ऋ०
 सं० ७, ८, २३, २) । कृष्णस्याङ्गिरसस्यार्पम् । त्रिष्टुप् । माध्य-
 न्दिने सवने स्तोमातिशंसने द्राह्मणाच्छंसिनः शस्त्रे विनियुक्ता ।
 हे 'पुरुहूत' बहुभिराहूत ! 'यः' एषः, 'आरात्' समीपे अस्माकं
 वर्तते शत्रुः, तं दूरम् 'अपवाधस्व' नाशयस्वेत्यर्थः । आराच्छ-
 त्रोऽत्र समीपार्थवाची । अन्यत्रापि चोक्तम्,—“आरात् प्राग्वं-
 शादुदयास्तमयो”—इति । किं पुनरपवाधस्व ? 'उग्रो यः शम्वः'
 उदूर्णो यो वज्रः तेन अपवाधस्व । किञ्च, तं दूरमपवाध्य 'अस्मे'
 अस्मभ्यं 'धेहि' देहि 'यवमत्' यवैस्तद्धत्—व्रीहिगोधूमाद्यन्नम् ।

नपि च 'गोमत्' गोभिस्तद्वत्—पशुवादिभिः । किञ्च, स त्वमे-
 तदेवङ्गुणकमस्मभ्यमन्नं ददन् 'कृधि' कुरुष्व इमां 'धियम्' एतन्
 कर्म, 'वाजरत्नां वाजारमणीयां, प्रचुरेणान्नेन यथैतस्मिन् कर्मणि
 वर्त्तमाना रमेमहि, तथा कुरुष्वेत्यभिप्रायः । धीरिति कर्मनामसु
 पठितम्,—'धीः, शची'—इति । एवमत्रापवाधनसम्बन्धात्
 "शम्य."—इत्येतद् घञनामेत्युपपद्यते । अपठितमेतद्वज्रनामसु,—
 इत्यतोऽप्रसिद्धार्थम्, तस्यैघम्प्रकरणादर्थसिद्धिर्भवति ॥

"केपयः (७३,"—इति, अनघगतम् । "कपूयाः" ह्येते सन्तः
 केपय इत्युच्यन्ते । आह,—"कपूयम्"—"इति" किमुक्तं भवति ?
 उच्यते,—यदेतत् पापकारा प्रायश्चित्तेन "पुनाति कर्म कुत्सितम्"
 यद्य तत् "दुष्पूयं" दुष्पावं "भवति" पूयमानमपि, एतत् कपूय-
 मित्युच्यते ॥ ६ (२५) ॥

पृथक् प्रायन् प्रथमा देवहृतयोऽकृष्वत श्रवस्यानि
 दुष्टरा । न ये शेकुर्यज्ञियां नावमारुहमीमं व ते न्यविशन्त
 केपयः ॥ पृथक् प्रायन् पृथक् प्रथतेः प्रथमा देवहृतयो ये
 देवानाह्वयन्ताकुर्वत श्रवणीयानि यशांसि दुरनुकराण्यन्य-
 यंऽशक्रुवन् यज्ञियां नावमारोढुमथ ये नाशक्रुवन् यज्ञियां
 नावमारोढुमीमं वते न्यविशन्तेहैव ते न्यविशन्त ऋणे हैव
 ते न्यविशन्तास्मिन्नेव लोक इति वेर्म इति बाहुनाम समी-
 रित्तरो भवति । एता विश्वा सर्वना तृत्तुमा कृपे स्वयं

सूनो सहस्रो यानि दधिपे । एतानि सर्वाणि स्थानानि
 तूर्णमुपाकुरूपे स्वयं बलस्य पुत्र यानि धत्स्वाभन्नमंहसस्त्राणं
 धनुर्वा कवचं वा कवचं कु अञ्चितं भवति काञ्चितं भवति
 कायेऽञ्चितं भवतीति वा ॥ ७ (२५) ॥

“पृथक् प्रायन्—केपयः”—इति (ऋ० सं० ७, ८, २७,
 १) । पूर्वयैव समानार्पविनियोगा, इयन्तु जगती । ‘पृथक्
 प्रायन्’ ‘पृथक्’ भूता एव विद्याकर्मानुरूपेण, देवयानेन पथा,
 पितृयानेन वा ‘प्रायन्’ । हे इन्द्र ! त्वत्प्रसादं तु देवलोकं
 गन्धर्वलोकं पुनः स्व उच्यते । ‘प्रथमाः देवहृतयः’ ये मुख्या
 देवानामाहातारो यत् कर्मसु । किञ्च, ‘दुष्टरा’ “अन्यैः” अस-
 द्विदुस्तराणि । ‘श्रवस्यानि’ “श्रवणीयानि यशांसि” ‘अकृपदत’
 अकुर्वत । किञ्च, ‘ये’ त्वत्प्रसादरहिताः जनाः, ‘यज्ञियां नावम्’
 ‘आरूहम्’ “आरोढुम्” ‘न शेकुः’ नाशक्नुवन् । अथ पुनर्ये नाश-
 क्नुयन् यज्ञियां नावमारोढुं किन्तर्हि ? विषयप्रधानाः, कपूयमेव
 दुष्पूयमेव कर्म चक्रिरे, तेनैव कपूयेन कर्मणा प्रेर्यमाणाः ‘ने’
 ‘ईमेव’ “इहैव” लोके यथा कर्मानुरूपायां योर्नो ‘न्यविश्रन्त’ ।
 तदुक्तम्,—“अथ य इह कपूयचरणा अभ्याशोहयत्, ते कपूयां
 योनिमापद्येरन्,—श्वयोर्नि वा, शूकरयोनि वा, चण्डालयोर्नि
 वा”—इत्येवमादि ॥ एवमत्र न ये शेकुः यज्ञियां नावमारोढु-
 मित्येतेन सम्बन्धान् “केपयः = कपूयाः”—इत्युपपद्यते ॥

शब्दसारूप्यप्रसङ्गादुच्यते,—“ईर्म इति बाहुनाम”—इति, स हि “समारिततरो भवति” एतेभ्योऽङ्गेभ्यः ॥

“तृतुम्—आकृषे (७४)”—इति, एते अनवगते । “तृतुम्”—इत्यस्य “तूर्णम्”—इति शब्दसमाधिः । “आकृषे”—इत्यस्य “उपाकुरुषे”—इति शब्दसमाधिः । “एता विश्वा०—० दधिषे । वरायते पात्रं धर्मणे तना यज्ञो मन्त्रो ब्रह्मोद्यनं वचः ॥”—इति (ऋ० स० ८, १, ६, ६) । इन्द्रस्य वैकुण्ठस्येयमार्षम् । एन्द्रे मूक्ते निविद्धानीये महाव्रते महदुक्थे शस्यते । ‘एता’ एतानि, ‘विश्वा’ विश्वानि, सर्वाणि स्थानानि । त्वमुपागम्य तेन तेन देवतात्मना कुरुष्व निवर्त्तयेत्यर्थः । आह, कतमानि पुनः स्थानानि ? उच्यते,—“स्वयं सूनो सहस्रो यानि दधिषे” । हे ‘सूनो सहस्रः’ वलस्य पुत्र ! ‘यानि’ एतानि ‘स्वयम्’ एव ‘दधिषे’ धारयसि, तानि त्वमेव कुरुषे । यत एवं कुरुषे, अतएव त्वमेव धारयिता स्रष्टा चास्य जगतः । अत एतस्मान् कारणान् ‘वराय’ वरयितव्याय, ‘ते’ तव, ‘पात्रम्’ एतन् सोमपूर्णं प्रदिशामः । ‘धर्मणे’ धारयित्रे । ‘तना’ च धनं च, सद्यं तदैव । ‘यज्ञः’ च वृत्कः तदैव । ‘मन्त्रः’ च कर्मकरणः, तदैव । ‘ब्रह्म’ चान्नं, तदैव । ‘उद्यतं’ चैतद्दनेकप्रकारमपि स्तुतिलक्षणं ‘वचः’ तदैव । एवमत्र शब्दमारूप्यान् “तृतुम्”—इत्येष शब्द तूर्णमित्येवमुपपद्यते । कारणसम्बन्धाच्च, यद्धि कर्म, तूर्णमेव कर्णमिष्यते कर्त्तृभिः तस्मादुपपद्यते । “आकृषे”—इत्यत्रापि यद्धि क्रियते, तदुपगम्याभिसुंभ्येनैव स्थित्या क्रियत इति उपशब्दोऽत्र भाष्यकारेणाध्याहृतः ॥

अत्र “सूनो ! सहसः”—इत्येतस्माद्विशेषलिङ्गादाग्नेर्यामे-
तामृच कृत्या केचिद् व्याचक्षते, अग्निर्हि बलेन मध्यमानो जायत
इति । तथाहि प्रकरणविगोधो भवति । सूक्तं ह्येतदैन्द्रम् ।
ऐन्द्रत्ये त्वस्य “सूनो !”—“सहसः”—इत्यनयोः पदयोरर्थ-
योजना, अधिदेवताभावेन, प्राण इन्द्रो व्यवस्थितः, तस्येतरो यः
प्रजासु व्यादिष्टः, प्राणस्तु पुत्रः,—इत्येवमुपपद्यते पितृपुत्रभावः ।
तदुक्तम्,—“प्राणो वा अहमस्मि, प्राणस्त्वं, प्राणः सर्वाणि
भूतानि”—इति ॥

“असत्रम् (७५)”—इति, अनवगतम् । विकल्पतश्चानेका-
र्थम् । “अहसः त्राणम्”—इत्यर्थप्रतीतिः । “धनुर्वा कवचं
वा”—इत्यभिधेयवचनम्, ताभ्यां हि पुरुषाः सांग्रामिकाः,
अहसस्त्रायन्ते । आख्यानप्रसक्तमच्यते,—“कवचं, कु-अश्विनं
भवति” कुटिलमञ्चितम्, स हि तस्य स्वभावः । अथवा
“काञ्चितम्” कुटिलीकृतं “भवति” । अथवा “कायेऽञ्चितम्”
तद्गतं “भवति” ॥ ७ (२५) ॥

प्रीणीताश्वान् हितं जयथ स्वस्तिवाहं रथमित्
कृणुध्वम् । द्रोणाहावमव तमश्मचक्रमंसत्रकोशं सिञ्चता
नृपाणम् ॥ प्रीणीताश्वान् सुहितं जयथ जयनं वो हित-
मस्तु स्वस्तिवाहनं रथं कुरुध्वं द्रोणाहार्व द्रोणं द्रुममयं
भवत्याहाव आह्वानादावह आवहनादवतोऽवातितो महान्

भवत्यश्मचक्रमशनचक्रमसनचक्रमिति वांसत्रकोशमंसत्राणि
 वः कोशस्थानीयानि सन्तु कोशः कुष्णानेर्विकुपितो भव-
 त्ययमपीतरः कोश एतस्मादेव मञ्चय आचितमात्रो महान्
 भवति सिञ्चत नृपाणं नरपाणं कूपकर्मणा संग्राममुपमि-
 मीते काकुदं ताल्वित्याचक्षते जिह्वा कोकुवा मास्मिन
 धीयते जिह्वा कोकुवा कोकूयमाना वर्णान्नुदतीति वा
 कोकूयतेर्वा स्याच्छब्दकर्मणा जिह्वा जोहुवा तालु तरते-
 स्तीर्णतममङ्गलततेर्वा स्याद् लम्बकर्मणा विपरीताद् यथा
 तलं लतेत्यविपर्ययः ॥ ८ (२६) ॥

“प्रीणीताश्वान्० - नृपाणम्” — इति (ऋ० सं० ८, ५, १६,
 १) । बुधस्य सोमपुत्रस्येयमार्यम् । वैश्वदेवे सूक्ते । प्रीणीत'
 प्रीणयत यचसोदकादिना । एतान् 'अश्वान्' उपस्थितोऽयं संग्राम
 इत्यभिप्रायः । प्रीणयित्वैतान्श्वानेभिरश्वैरुपजातर्वाय्यैः 'हित'
 “सुहितं” ‘जयाथ’ “जयथ” “जयनं चो हितमस्तु” अहितोऽपि
 जयः कश्चिद् भवत्येव,—यत्र सुहृद्भ्रातृपुत्रादयो हन्यन्ते ।
 'स्वस्तिवाहम्' अभिपूजितवाहं 'रथं' 'कृणुध्वम्' “कुरुध्वम्” हे
 देवाः ! एवमेतां सांग्रामिकीमितिकर्तव्यतां कृत्वा 'द्रोणं'
 “द्रुममयम्” एतम् “आहावम्” आहावस्थानीय रथं कृत्वा,
 'अयनम्' एतं संग्रामरूपम् । 'अश्मचक्रम्' “असनचक्रं” व्यापनचक्रं,

व्यापयन्ति हि तत्र क्षिप्तानि चक्राणि शत्रूणाम् । अथवा “असन्-
चक्रम्” अस्यन्ते हि तत्र चक्राणि । ‘अंसत्रकोशम्’ “अंसत्राणि”
धनूपि, कवचानि वा “कोशस्थानीयानि” तत्र “सन्तु” । तैः
‘सिञ्चत’ उत्सिञ्चतैनं संग्रामकूपम् । ‘नृपाणं’ “नरपाणम्” नरा
एव तत्रोदकस्थानीयास्त एवोच्यन्ते । एवमत्र “कूपकर्मणा”
अस्मिन्नुत्तरेऽर्द्धे किञ्चित् साधर्म्येण “संग्राममुपमिमीते”
मन्त्रदृक् ॥ एवमत्र संग्रामोपमासम्यन्धादुत्सेचनसम्यन्धाच्च
“असत्र”शब्देन धनुः, कवचं बोध्यत इत्युपपद्यते ॥

ततः ‘आहावः, आह्वानात्’—इत्येतद्यथावस्थितस्यैव मन्त्र-
पदस्य निर्वचनम् । आह्वयतेऽस्मिन्नित्याहावः । इदं त्वन्यत्,—
“आवहः, आवहनात्”—इति अस्यैव विपरिणम्यते । उह्यतेऽ-
स्मिन्दकमित्याहवः । “अवतः” कूपः, स हि खन्यमानः “महा-
नवातितः” अवाङ्ङतितो “भवति” गत इत्यर्थः । ‘अंसत्रकोशम्’
—इति कोशशब्दो विग्रहप्रसक्तः “कोशः कुष्णातेः”—इति ।
“त्रिकुपितः” स विविधं कुपितः “भवति” चर्मकोशः, शुषिर-
त्वात् । “अयमपीतरो द्रव्यकोशः” “एतस्मादेव” कुष्णातेः ।
“सञ्चयः” सञ्चयकोशः । स हि “आचितमात्रः” मात्रामिः
आचितः “भवति” “महत्त्वात्” ॥

“काकुदम् (७६) —इति, अनवगतम् । “तालु—इत्याचक्षते”—
इत्यभिधेयवचनम् । “जिह्वा, कोकुवा”—इत्युच्यते, “सा” हि
कोकुवाख्या जिह्वा, “अस्मिन्” तालुनि घर्णाभिव्यक्त्यर्थं मुहुर्मुहुः
“धीयते” तदेतन् कोकृवाधानं सत् काकुदमित्यभिधीयते ।

“जिह्वा कोकुवा” कथं स्यात् ? इति, उच्यते,—शब्दानुकरण-
 निमित्तं जिह्वायाः कोकुवात्वम् । “कोकूयमाना” तथाविध हि
 सा कुर्वाणा, तालुनि “वर्णान् नुदति” तस्माद्वा कोकुवां नुदत्
 काकुदं स्यात् । आह,—जिह्वैव तावत् कस्मात् “जिह्वा”—इत्य-
 मिधीयते ? इति, उच्यते,—सा हि “जोहुवा” सती जिह्वेत्युच्यते ।
 तथा प्राणिनोऽन्नमात्मन्येव जुह्वति, तथा आह्वयतीति वा जोहुवा ।
 अथ “तालु” कस्मात् ? उच्यते,—“तरतः” धातोः तद्धि “तीर्ण-
 रम्” इतराङ्गभ्यो विस्तीर्णत्वेन भवति । “लततेर्वा स्यात्”
 “विपरीतात्” आयन्तवैपर्येण,—“यथा तलम्”—इति । समानजा-
 तीयशब्दोपप्रदर्शनं दृष्टप्रतीत्यर्थम् । अस्यैव लततेर्लघनार्थस्य
 “लता”—इत्येतच्छब्दरूपम् “अविपर्ययः” अविपर्ययेण भवति ॥
 ८ (२६) ॥

सुदे॒वो अ॑सि वरुण॒ यस्य॑ ते सप्त॒सिन्धवः॑ । अनु॒क्षर॑न्ति
 का॒कुदं॑ सूर्य्यं सु॒पिरा॑मिव ॥ सुदे॒वस्त्वं क॑ल्याणदानो यस्य
 तव॑ देव सप्त॒ सिन्धवः॑ प्राणा॒यानु॑क्षरन्ति का॒कुदं॑ सूर्य्यं
 सु॒पिरा॑मिवेत्यपि नि॒गमो॑ भवति ॥ सुदे॒वस्त्वं क॑ल्याणदेवः
 कमनीय॑देवो वा भवसि वरुण॒ यस्य॑ ते सप्त॒ सिन्धवः॑ सिन्धुः
 स्रवणाद् यस्य॑ ते सप्त॒ स्रोतांसि॑ तानि ते का॒कुदमनु॑क्षरन्ति
 र्थमि॑ कल्याणो॒र्मि स्रोतः॑ सु॒पिरमनु॑ यथा वीरि॒टं त॑टीकिर-

न्तरिक्षमेवमाह पूर्वं वयतेरुत्तरमिरतेर्वयांसीरन्त्यस्मिन् भांसि
वा तदेतस्यामृच्युदाहरन्त्यपि निगमो भवति ॥ ६ (२७) ॥

“सुदेवो असि०—०सुपिरामिव” —इति (ऋ० सं० ६, ५,
७, २) । प्रियमेधस आर्षम् । अनुष्टुप् । हे “वरुण !” “सुदेवः”
शोभनस्त्वमसि देवः । ‘यस्य’ ‘ते’ तव, एताः ‘सप्त सिन्धवः’
अन्तरिक्षनद्यो वा बहुलाह्वेत्येवमाद्याः, “अश्वा नामासि, तितुत्रा
नामासि, अभ्रपत्नी नामासि, मेघपत्नी नामासि, घर्षयन्ती
नामासि, पुरस्तादरुन्धा नामासि” —इति सिन्धुनद्य उच्यन्ते
‘सप्तैताः । समुद्रा एव वा सप्तसिन्धुशब्देनोच्येरन् । ‘काकुदं’
तालु, ‘अनुक्षरन्ति’ सूर्य्य ‘सुपिरां’ नगरोदकनिःसरणभूमिम् ‘इव’
सर्वतः समश्नुवनेत्यभिप्रायः ॥ एवमत्र सिन्धुनुक्षरणसम्बन्धात्
“काकुदं = तालु” —इत्युपपद्यते । दुर्वचनत्वं सर्वस्य मन्त्रस्य
कृत्स्नाध्ययने प्रयोजनम् । अन्यासु हि ऋश्रु या एतस्मिन्
प्रकरणेऽधीताः, तासु समाम्नातेभ्यः पदेभ्योऽन्यान्यपि अनवगत-
संस्काराण्यनेकार्थानि वा सन्तोत्युपप्रदर्शनार्थं कृत्स्नेयमृगधीता
स्यात् ॥

“धीरिटम् (७७)” —इति, अनवगतम्, पक्षेण चानेकार्थम् ।
भीरस्मिन् तन्यत इति भीतननम्, अन्तरिक्षम्, निरालम्बत्वात्
सर्व एव विभेति । तदेव भीतननं सद् धीरिटमित्युच्यते ।
अथवा भासोऽत्र नक्षत्रादीनां तन्यन्ते, तदेतद्भास्तननं सद् धीरिट-
मित्युच्यते । गणाभिधानपक्षेऽपि यथासम्भवं योज्यम् ॥ ६ (२७) ॥

प्रवावृजं सुप्रया बहिरेपा मा विश्पतो वीरिट इयाते ।
 विशा मक्तोरूपसः पूर्वहृतौ वायुः पूपा स्वस्तये नियुत्वान् ॥
 प्रवृज्यते सुप्रायणं बहिरेपामेयाते सर्वस्य पानारौ वा पाल-
 यितारौ वा वीरिटमन्तरिक्षं भियो वा भासो वा ततिरपि
 वोपमार्थे स्यात् सर्वपत्नी इव राजानौ वीरिटे गणे मनुष्याणां
 रात्र्या विवासे पूर्वस्वामभिहृतौ वायुश्च नियुत्वान् पूपा च
 स्वस्त्ययनाय नियुत्वान् नियुतोऽस्याश्चा नियुतो नियमनाद्वा
 नियोजनाद्वाऽच्छाभेगप्तुमिति शाकपूणिः परीं सीमिति
 व्याख्यातमेनमेनामस्या अस्पेत्येतेन व्याख्यातं सृणिरङ्कुशो
 भवति सरणादङ्कुशोऽश्चतेराकुचितो भवतीनि वा । नेदी-
 य इत्सुण्यः पक्वमेयादित्यपि निगमो भवत्यन्तिकतममङ्कु-
 शादायात्पक्वमौषधमागच्छत्वित्यागच्छत्विति ॥ १० (२८) ॥

इति पञ्चमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ५, ४ ॥

“प्रवावृजे सुप्रया—०नियुत्वान्”—इति (ऋ० स० ५, ४.
 ६, २) । पस्तिष्ठस्वार्थम् । त्रिष्टुप् । ‘प्रवावृजे’ “प्रवृज्यते”
 प्रस्तीर्यत इत्यर्थः । ‘सुप्रयाः’ “सुप्रयाण” सुप्रगमन, यत् सुख-
 मभिगच्छन्ति देवताः प्रास्तीर्णे तस्मिन् । “आविश्वर्तीव धीगिट्
 इयाने” । “आ इयाते” ‘विश्वर्ती’ “सर्वस्य” जगतः “पानारौ

वा पालयितारौ वा” धात्वन्यत्वमर्थकत्वम् । ‘इव’ पादपूरणः, एवेत्येतस्यार्थं वा । क पुनरवस्थितौ एयाते ? इति, उच्यते,— ‘वीरिटे’ अन्तरिक्षे इत्यर्थः । “अपि वा” अयमिवशब्दः “उपमार्थे” एव “स्यात्” विश्पतीव, “सर्वपती इव राजानौ वीरिटे गणे” अवस्थितौ । आह,—कस्य पुनः एयाते ? कौ वा एयाते ? कं वा अर्थं पुरस्कृत्य एयाते ? इति, उच्यते,—“एषां” ‘विशां’ “मनुष्याणां” तानु क्रियासु आह्वयमानौ ‘अक्तोः’ “रात्र्याः” अपगमे सति, ‘उपसः’ च आगमनकाले ‘पूर्वहृतौ’ “पूर्वस्याम्” एव “अभिहृतौ” प्रथमे एवाह्वानकाले । ‘वायुः’ “च” ‘नियत्त्वान्’ ‘पूषा’ “च” ‘स्वस्तये’ “स्वस्त्ययनाय” स्वस्त्ययनार्थम्, एयाते यजमानस्य ॥ अन्तरिक्षेणैव हि देवता आगच्छन्ताति “वीरिटम्= अन्तरिक्षम्”—इत्युपपद्यते । यस्मिन्नपि पक्षे, गणो वीरिटशब्दे-
नोच्यते, तस्मिन्नपि पक्षे, विश्पती राजानौ सर्वदा गणमध्यगता-
देव आगच्छत इत्युपपद्यत एव ॥

आह,—“नियुत्वान्” कस्मात् ? इति, उच्यते,—“नियुतो-
ऽस्याश्वाः” । अथ “नियुतः” कस्मात् ? उच्यते,—“नियमनात्” ।
नीचैर्हि नियम्यते । “नियोजनाद्वा” नियोज्यन्ते हि रथे । “नियुतो
वायोः”—इत्येतस्मान् कारणान् विप्रकृत्योऽपि नियुत्वच्छब्दो वायुश-
ब्देनैव संयोजितो भाष्यकारेण, न हिपूष्णो नियुद्धिः सम्बन्धोऽस्ति ॥

“अच्छ (७८)” —इति, एष शब्दो “अभेः” अर्थं भवति ।
“आप्तुम्”—“इति” योऽर्थ उक्तः स्यात्, स एवार्थः अच्छेत्यने-
नोक्तो भवति, एवं “शाकपूणिः” आचार्यो मन्यते ॥

“परि (७६)” “ईम् (८०)” “सोम् (८१)” — “इति” एते
“व्याख्याताः” षष्ठे ऽध्याये निपातोपसर्गप्रकरणे ॥

“एतम् (८२)” “एताम् (८३)” — इति पदद्वयम्, “अस्याः-
अधोत्येतेन” पदद्वयेन “व्याख्यातम्” नवमेऽध्याये । तिगमाश्चात्र
सृग्याः ॥

“सृणिः (८४)” — इति, अनवगतम् । “अङ्कुशो भवति”
— इत्यभिधेयवचनम् । “सरणात्” — इति ल्युत्पत्तिः । सर
इति न्याय्यम् । सृति गच्छत्यसौ हस्तिशिरति । “अङ्कुशो-
ऽङ्गनेः” — इति पर्यायप्रसक्तम्, अङ्गत्यसौ गच्छति हस्तिशि-
रसि । “आकुचितो भवतीति वा” । स ह्याभिमुख्येन कुटिली-
भूता भवति ॥

“युनक् सीरा विद्युगा तनुध्वं कृते योनीं चपतेह योजम् ।
गिरा च ध्रुष्टिः समरा असन्नो नेदीय इत्सृण्यः पकमेयात् ॥”
— इति (य० वा० सं० १२, ६८) । बुधस्येप्रमाणम् । त्रिष्टुप् ।
चेश्वदेवो । ऋत्विक्स्तुतिर्वा, अर्गो मध्यमदान्तयोजने सीरा-
नुमन्वणे विनियुक्ता । ‘युनक्’ योजयत, देवाः योजयितारः,
‘सीरा’ सीराणि, ‘वि’ ‘तनुध्वम्’ वितनुत च ‘युगा’ एतानि
युगानि, ‘कृते’ कृष्टे ‘इह’ अस्मिन् ‘योनीं’ क्षेत्रे ‘योज’ ‘चपते’ ।
यथा ‘च’ चपत, यथा ‘गिरा’ वाचा यत् प्रार्थयामः, तत् ‘ध्रुष्टिः’
स्त्रियमेव ‘असन्’ भवेत्, ‘समरा’ च अतिफलमारचय्य एताः
सुगोपययः ‘नः’ अस्माकम् । किञ्च, ‘नेदीय इत्सृण्यः’ सृणि-
रङ्कुशो भवति” यावति प्रदेशेऽवस्थितमाकृष्टुं शक्नोति, ततोऽपि

नेदीयः । अत्र 'पक्कम्' औषधं प्रचुरत्वात् औषधीनाम्; 'एयात्' आगच्छेदस्मान् प्रति, तथा शीघ्रं बहु च घपतेत्यर्थः । एवमत्र नेदीय इत्यनेन सम्बन्धात् "सृणिरङ्कुशो भवति"—इत्युपपद्यते । अन्ये तु द्रुघने । तथा घपत, यथा प्राग् दात्राकर्षणान्मुष्टिः पूर्येतेति दात्रमेवास्मिन् पक्षेऽङ्कुशश्चेन्नोच्यते । तदाकृष्टश-
म्यस्य अङ्कुशाभावान् दात्राकर्षणात् प्राक् "अन्तिक्रमम्" सन्धि-
कृष्टममौषधं पक्क आगच्छेदिति युष्माभिरैवमुक्ते सति एतत्
वयमाशास्महे,—“पक्कमौषधमागच्छतिविति” ॥

अध्यायसमाप्त्युपप्रदर्शनार्थाय द्विरभ्यास इति ॥ १० (२८) ॥

इति निरुक्तवृत्तौ दशमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ५, ४ ॥

ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ

जम्बूमार्गाश्रमवासिन आचार्य्यभगवद्दुर्गस्य कृतौ दशमो-
ऽध्यायः (पञ्चमोऽध्यायः) समाप्तः ॥ ५ ॥

१ २ ३ ४ ५ ६ ७

(सस्त्रिमसश्चन्तीनयस्यवराहोगायन्तित्वापवित्रंपुरुत्वा-

८ ९ १० ११ १२ १३ १४ १५
किमित्तेप्रतत्तेऽग्निन्नरएकयापान्तमन्युरुर्वश्यप्सराउतासिसइ-

१६ १७ १८ १९ २० २१ २२
न्नियत्कदामत्तपत्तीवन्तःसुगुरसद्वृकश्चन्द्रमाअरुणोमाय-इ-

२३ २४ २५ २६ २७ २८
न्द्राग्नीमानःसमस्यहविपाजारःपृथक्प्रायन्प्रीणीतासुदेवःप्रवा-
धृजेऽष्टाविंशतिः ॥)

इति निरुक्ते पूर्वपट्टके पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठाध्यायस्य

प्रथमः पादः ।

—०.३:०—

ॐ३म् । त्वमग्ने द्युभिस्त्वमाशुशुक्षणिस्त्वमद्भ्यस्त्व-
मग्ने नस्परि । त्वं वनेभ्यस्त्वमोपधीभ्यस्त्वं नृणां नृपते
जायसे शुचिः ॥ त्वमग्ने द्युभिरहोभिस्त्वमाशुशुक्षणिराशु
इति च शु इति च क्षिप्रनामनी भवतः क्षणिरुत्तरः क्षणो-
तेराशु शुचा क्षणोतीति वा सनोतीति वा शुक्र शोचतेः
पञ्चम्यर्थे वा प्रथमा तथाहि वाक्यसंयोग आ इत्याकार
उपसर्गः पुरस्ताच्चिकीर्षितत्र उत्तर आशु शोचयिपुरिति
शुचिःशाचतेर्ज्वलतिकर्मणोऽयमपीतरः शुचिरेतस्मादेव निष्-
पिक्तमस्मात् पापकमिति नैरुक्ताः ॥ १ ॥

“आशुशुक्षणिः (१)”—इति, अतवगतम् । “आशु शुचा
सनिता वा” स्यात्, “आशु शुचा क्षणिता वा” । “त्वमग्ने द्युभि-
स्त्वमाशुशुक्षणिः०—०जायसे शुचिः ॥”—इति (ऋ० सं० २, ५,
१७, १) । गृत्समदस्येयमार्षम् । प्रातरनुवाकाग्निनयोः शम्यते ।

जगती, आग्नेयी । हे भगवन् ! 'अग्ने !' 'त्वं' 'द्युभिः' अहोभिः
 निमित्तभूतैः पौर्णमास्याद्यैः एषां मध्यमानो नृणां जायसे, पौर्ण-
 मास्याममावस्यायां चादर्धातेत्युक्तम् । किञ्च, 'त्वम् आशुशुक्षणिः' ।
 "आशु इति च शु इति च" एते "क्षिप्रनामनी भवतः" । शु-
 इत्येतदत्र प्रासङ्गिकमन्यत्रोपकार करिष्यतीति । तद्यथा,—“शुनो
 वायुः, शु एत्यन्तरिक्षे”—इत्येवमादौ । 'आशुशुक्षणिः'—इत्येतेषां
 पञ्चानामक्षराणामाद्यं तावदक्षरद्वयम् 'आशु'—इत्येतत् क्षिप्रनाम ।
 अधुना 'शु'—इत्येतत् तृतीयमक्षरमतिक्रम्य उत्तरमक्षरद्वयं निराह,
 —“क्षणिः”—इत्येष द्वयक्षरः शब्दः “क्षणोतेः” धातोः (तना०
 उ०) हितार्थस्य । “सनोतेः (तना० उ०)” वा सम्भजनार्थस्य ।
 मध्यमं तु 'शु'—इत्येतदक्षरं शुचेः (भू० प०) दीप्त्यर्थस्य । अथ
 कोऽर्थः सर्वैरप्येतैरक्षरैरभिधीयते ? इति, उच्यते,—“आशु”
 “शुचा” दीप्त्या “क्षणोति” हिनस्ति—“इति” आशुशुक्षणिः,
 अग्निः । अथवा “आशु” “शुचा” “सनोति” सम्भजति—“इति”
 आशुशुक्षणिः, अग्निः । क्षणोतेः सनोतेश्च विकल्पः । “शुक्
 शोचतेः”—इति । पञ्चानामक्षराणामाशुशुक्षणिशब्दे तृतीयमक्षरं
 'शु'—इति, तस्यैतन्निर्वचनम् । एवं तावद्यमेको निर्वचनप्रकारः
 आशुशुक्षणिशब्दस्य । अथवैवमन्यथा स्यात् “पञ्चम्यर्थे” इयं
 “प्रथमा” विभक्तिः । 'आशुशुक्षणेः'—इति यदुक्तं स्यात्, एतदुक्तं
 भवति—'आशुशुक्षणिः' - इति । आह,—किं पुनः कारणं प्रथमैषा
 सतो पञ्चमीत्वेन विपरिणम्यते ? इति, उच्यते,—“तथाहि
 चाक्यसंयोगः” तेन प्रकारेण पञ्चमीत्वेन विपरिणामे पञ्चमीत्वेन

विपरिणतस्य शब्दस्यानेन वाक्येन संयोगेऽर्थसङ्गतिर्भवति न यथावस्थितस्य । आह,—कथं कृत्वा ?—इति, उच्यते,—‘त्वम-
दुभ्यस्त्वमश्मनस्परि । त्वं वनेभ्य स्त्वमोपधीभ्यः’—इत्येतान्य-
क्षराणि बहूनि पदानि पञ्चम्यन्तानि, तस्मादनेनापि पञ्चम्यन्तेनैव
भवितव्यमित्युपपद्यते पञ्चमात्वेन विपरिणाम इति । आशुशुक्ष-
णिरित्येतस्याक्षरपञ्चकस्य य एष. पुरस्तात् “आ—इति आकारः”
एष तावत् “उपसर्गः” । यः पुनरेष शुशुक्षणिरिति “उत्तर.”
अनन्तरश्चतुरक्षरः शब्दः, एष “चिकीर्षितजः” चिकीर्षितादथा-
ज्ञातः सन्नन्तादित्यभिप्रायः । अथ पुनः समस्तस्य कोऽर्थः ?
इति, उच्यते,—यः कश्चित् “आशुशोचयिषुः” आदिदीपयिषुः
भवति, स आशुशुक्षणिः यजमान इति यावत् तस्मादाशुशुक्षणेः
त्व हे भगवन्नने ! ‘जायसे’ । किमेतावदेव ? नेत्युच्यते,—त्वम्
‘अद्भ्यः’ जायसे, वैद्युतात्मना । त्वमेव च ‘अश्मन.’ ‘परि’
परितः सर्वतः, इतरेतराभिघाताज्जायसे । त्व ‘वनेभ्य.’ दारुभ्यः ।
त्वम् ‘ओषधोभ्य.’ शरादिभ्यः । त्व ‘नृणां’ मनुष्याणां हे
‘नृपते’ मनुष्यपते ! ‘जायसे’ अभिव्यज्यसे । ‘शुचिः’ दीत
इत्यर्थः ॥

“शुचिः शोचते.” इत्यर्थस्य । “अयमपीतरः शुचिः”
लौकिकः “एतस्मादेव”—इति वैयाकरणा मन्यन्ते, नैरुक्ताः पुनः
नि.पूर्वान् सिञ्चनेरितरः शुचिर्गित्येवं मन्यन्ते, “निः” निष्कृष्य
हि “अस्मान्” “पापकम्” अशुचित्वम्, अन्यस्मिन् “सिक्तं”
भवतीत्येवम् । अत्राग्निर्वाच्य आशुशुक्षणिरन्यो वा यः कश्चिद्गर्गि

मथित्वा तेन किञ्चिदादिदीपयिषुर्भवति, स धा आशुशुक्षणि-
रिति ॥ १ ॥

इन्द्र आशाभ्यस्सरि सर्वाभ्यो अभयं करत् । आशा
दिशो भवन्त्यासदनादाशा उपदिशो भवन्त्यभ्यशनात्
काशिमुष्टिः प्रकाशनान्मुष्टिर्मोचनाद्वा मे।पणाद्वा मोहनाद्वा ।
इमे चिदिन्द्र रोदसी अपारे यत् संगृभणा मधवन् काशि-
रित्ते । इमे चिदिन्द्र रोदसी रोधसी द्यात्रापृथिव्यो विरो-
धनाद्रोधः कूलं निरुणद्धिस्रोतः कूलं रुजतेर्विपरीताल्लोष्टोऽ-
विपर्ययेणापारे दूरपारे यत् संगृभणासि मधवन् काशिस्ते
महान् । अहस्तमिन्द्र मम्पिणक्कुणारुम् । अहस्तमिन्द्र
कृत्वा सम्पिण्ड्ठि परिक्कणनं मेघम् ॥ २ (१) ॥

“आशाभ्यः (२)”—इति, अनवगतमनेकार्थञ्च । “आसद-
नात्”—इत्यवगमः । “इन्द्र ०—० करत् । जेता शत्रून्
विचर्षणिः ॥”—इति (ऋ० सं० २, ८, ६, २) । गृत्समदस्ये-
यमार्षम् । गायत्री । ऐन्द्रो । अभिप्लवस्य द्वितीयेऽहनि प्रउगे
शस्यते । ‘इन्द्रः’ ‘आशाभ्यः’ दिग्भ्यो हि यत् भयमुत्पद्यते
जगताम्, ‘सर्वाभ्यः’ नानादिङ्निवासिभ्यो भूतेभ्यः ‘अभयं’
‘करत्’ करोत्वित्यर्थः । आह,—किंलक्षणः पुनरसाविन्द्रः ?—
इति, ‘जेता शत्रून्विचर्षणिः’ अधिद्रष्टा सार्वभौतिकानां कर्मणाम् ॥

“आशा दिशो भवन्ति, आसदनात्” आभिमुख्येन हि ताः सर्धत्र सन्ना इव भवन्ति । “आशा उपदिशो भवन्ति, अभ्यशानान्” । अभ्यश्न घते हि ताः परस्परेणैव ॥

“काशिः (३)” — इति, अनवगतम् । ‘काशयितव्यः’ — इत्य-
चगमः । “मुष्टिः” — इत्यभिधेयवचनम् । “प्रकाशनात्” — इति
निर्वचनम् । “मुष्टिः” — इत्येतन्पुण्यायप्रसक्तं निरुच्यते,—
“मोचनाद्वा” मुच्यते ह्यसौ, “मोपणाद्वा” तेन हि मुप्यते, “मोह-
नाद्वा” तत्र हि मुह्यति परः । किमेतन्मुष्टौ ? इति । “उताभये
पुरुहूत श्रवोभिरेको दृढमवदो वृत्रहा सन् । इमे चिदिन्द्र रोदसी
अपारे यत् संगृभणा भववत् काशिरित्ते ॥” — इति (ऋ० सं० ३,
२, १, ५) । विश्वामित्रस्वार्णम् । त्रिष्टुप् । ऐन्द्री । गृष्ट्या-
भिप्लवयोः द्वितीयपञ्चमयोर्होः सम्पातसूक्तं नाम, तत्रेयं शस्यते,
अच्छावाकेन माध्यन्दिने सवने, सहदानुमलातृण उदुवृहरक्ष
इत्येताश्च तत्रैव । अपि भयवति संग्रामे, ‘अभये’ अभये इव ।
हे ‘पुरुहूत !’ ‘एकः’ अपि ‘सन्’ असहायः, ‘श्रवोभिः’ श्रवणीयैः
शत्रुदैरन्नैर्वा, हविर्भिर्वा तृप्तः सन् ‘दृढ’ समर्थम् ‘अवद.’ ‘वृत्रहा’
शत्रुहेत्यर्थः । किमेतावदेव माहाभाग्यम् ? नेत्युच्यते, इदं
चान्यत् — ‘इमे चिन्’ इमे अपि ‘रोदसी’ “द्यावापृथिव्यां” एवमपि
‘अपारे’ “दूरपारे” सतां ‘यत्’ “संगृभणासि” त्वमहो ! ‘काशिः’
‘ते’ “महान्” ॥ एवमत्र संग्रहणसम्यन्यात् “काशि” शब्दो
मुष्ट्यभिधायक इत्युपपद्यते ॥

प्रसक्तानुप्रसक्तमुच्यते,—ये एते “रोदसी” एते “रोधसी” ।

कस्थानं तद्भागनद्यादि, तत्प्रति धमन्तीः तदेव रक्षन्ति, तद्धि उपदस्येत्, यदि न पतेरस्ता आपः । एवमापः 'घाणीशब्देनोक्ताः, ताः हि "वहनात्" वाणीरित्युच्यन्ते । "वाचो घा वदनात्" वाणीरित्युच्यन्ते । यदा विदीर्णात् मेघान्निर्गतमुदकं पुरुहूतं भवति वर्षभावेन, अथ तदा नेषामेव प्राणिनामहो दृष्टमिति—एवमाद्या वाणीः वाचो धमन्तीः सुखेभ्यो निर्गच्छमानाः, तदेवोदकं प्राचन् प्रागच्छन्नित्यर्थः ॥ एवमत्र "पुरा हननाद् भयमानो व्यार"—इत्यनेन सम्यन्धात् "अलातृणः = मेघः"—इत्युपपद्यते ॥

"बहु भे." प्राणिभिः "आहूतः" आहूयते—ममेदं ममेदमिति, तस्मात् पुरुहूतम् "उदकं भवति" । "धमति" एषः "गतिकर्मा" एष, नात्र स्तुतिकर्मत्यभिप्रायः । स्तुतिकर्मस्वपि हि धमतिः पठितः । (१२), नदति "धमति (६), सरति"—इति ॥

'निरजै गा.'—इत्यत्र केचित् पशुगव्य एताः—इति व्याचक्षते, तासां हि इन्द्रेण विदारितेषु मेघेषु सुगमनाः पन्थानो निर्गमनाय भवन्ति, सुगवसत्वाग्नीरजस्कत्वाच्च । 'प्राचन् वाणीः'—इत्यत्र आरभ्य समानमेव पूर्वेण ॥ ३ (३) ॥

उद्बृह रक्षः सहमूलमिन्द्र वृश्वा मध्यं प्रत्यग्रं
शृणीहि । आ कीर्ततः सललूकं चकर्थ ब्रह्मद्विपे तपुर्षि हे
तिमस्य ॥ उद्धर रक्षः सहमूलमिन्द्र मूलं मोचनाद्वा
भोषणाद्वा मोहनाद्वा वृश्च मध्यं प्रति शृणीष्वग्रमग्रमागतं

भवत्या कियतो देशात्सललूकं संलुब्धं भवति पापकमिति
 नैरुक्ताः सररूकं वा स्यात्सत्त्वरभ्यन्तात्तपुपिस्तपतेर्हेतिर्हन्तः ।
 त्यं चिदित्या कत्पयं शयानम् । सुग्वपयसम् । मुखमस्य
 पयः । विस्रुह आपो भवन्ति विस्रवणात् । वया इव
 रुरुहुः सप्त विस्रुह इत्यपि निगमो भवति । वीरुध
 ओपधयो भवन्ति विराहणात् । वीरुधः पारयिष्य १
 इत्यपि निगमो भवति । नक्षदाभमश्नुवानदाभमभ्यशनेन
 दम्नोतीति । नक्षदाभं ततुरि पर्वतष्टामित्यपि निगमो
 भवत्यस्कृधोपुरकृध्विति हस्वनाम निकृत्तं भवति । यो
 अस्कृधोपुरजरस्वर्वानित्यपि निगमो भवति निश्रुम्भा
 निश्रुम्भ्यहारिणः ॥ ४ (३) ॥

“सललूकम् (६)”—इति, अनवगतम् । “संलुब्धम्”—इति
 शब्दसमाधिः, “सररूकम्”—इति “वा” । “उद्दृह रक्षः०—०
 हेतिमस्य ॥”—इति (ब्रह्म० मं० ३. २, ४, २) । “उद्धर” एतत् ‘रक्षः’
 ‘सहमूलम्’ हे ‘इन्द्र !’ ‘वृश्वा’ अस्य छिन्धि ‘मध्यम्’ ‘अग्र’ च
 अस्य ‘प्रति शृणीहि’ प्रतिज्ञहान्यर्थः । किञ्च, ‘आ कीचनः’
 “आ कियतः” आ कम्मात् “देशात्” एतदुद्धर, यस्मान् चित-
 कयमाणा अपि न शक्नुयुर्घितं कियतुं—कियतोऽपि प्रदेशादे-
 तदुद्धृतमिति । यथा न किञ्चिदप्यस्यावशिष्यते. तथैतदुद्धरन्त्य-

भिप्रायः । तथा चैतदुद्धृत्य 'सल्लूकं' "संलुब्धं" समूहमप्रति-
 पक्षं कुरु । अथवा "पापकं" पापतरमस्मत्तः कुरु—"इति"
 एतत् "नैरुक्ताः" नैरुक्तपक्षेण । अथवा "सररूकं" सरणशीलं
 "वा" अशनशीलं प्रच्युतं स्वदेशात् एतत् कुरु । तत एतत्
 उन्मूलं कृत्वा स्थानप्रच्युतायास्मै रक्षसे 'द्रह्य द्विने ब्राह्मण द्वेष्ट्रे
 'तपुषि' तापयित्रीं 'हेति' हन्त्रीम्, आयुषजातिम्, मूलमध्याग्र-
 च्छेदनाय पुनः पुनः 'अस्य' क्षित्यर्थाः ॥ एवमत्र सल्लूकमिति
 लुभेर्माह्वानार्थस्य (तु० प०) शब्दसारूप्यात् संलुब्धमित्युपपद्यते ।
 "सर्त्तं" (भू० प०) अप्यत्र सारूप्यमस्ती ते "सररूकं वा स्यात्"—
 इत्युक्तं भाष्यकारेण । रक्षोविशेषणश्चेतत्, तस्य हि सम्मोहो
 वा नाशन वाभाष्टमिति ॥

"कल्पयम् (७)"—इति, अनवपतम् । 'कपयम्'—इत्यवगमः ।
 कपयमित्यवगमे "सुखपयसम्"—इति पर्यायेणाभिधेयवचनम् ।
 मधुरोदको यो मेघः, सोऽभिधेयः । किं कारणम्? "सुखं"
 हि सुखोत्पादनम् "अस्य" "पयः" मधुरत्वात् । "त्यं चिद्विन्धा
 कल्पयं शयानमसूर्यं तमसि वावृधानम् । तं चिन्मन्दानो वृषभः
 सुतस्योच्चैरिन्द्रो अपगूर्यं जघान ॥"—इति (ऋ० सं० ४, १,
 ३२, ६) । गातुर्नामात्रेयः, तस्येयमार्षम् । 'त्यं' तं मेघम् 'इत्या'
 अमुना प्रकारेण, अथवा अमुस्मिन्नन्तरिक्षलोके 'कल्पयं' सुखोदकं
 'शयानम्' असूर्यं तमश्च कृत्वा 'वावृधानं' वर्द्धमानम् । 'मन्दानः'
 मन्दमानः, 'वृषभः' वर्षिता, 'इन्द्रः' 'सुतस्य' अभिपुत्रस्य, सोमस्य
 स्वमर्शं पीत्वा । ततः 'उच्चैः' वज्रम् "अपगूर्यं" 'जघान' ।

य एवङ्गुणयुक्त इन्द्रः, सांऽस्माकमिदं नाम करोत्वित्येवमा-
शीर्योऽज्या ॥ एवमत्रेन्द्रो जघानेति अनेन सम्यन्धात् “कल्पयः =
सुखपयः = मेघः”—इत्युपपद्यते. तस्य बधस्याभीष्टत्वात् ॥

“विम्बुहः (✓)”—इति, अनवगतम् । ‘विम्बुहः’—इत्यवगतः ।
“आपो भवन्ति”—इत्यभिधेयवचनम् । “विम्बवणात्”—इति
हेतुनिर्देशः । “वैश्वानरस्य विमितानि चक्षसा सानूनि दिवो
अमृतस्य केतुना । तस्येदु विश्वा भुवनाधि मूर्द्धनि वया इव
रुहः सत विम्बुहः ॥” इति (ऋ० सं० ४, ५, ६, ६) । भग्वाज-
स्येयमार्थम् । प्रातर्गुवाकाश्विनयोः शस्यते । ‘वैश्वानरस्य’
भगवतः, अग्नेः, ‘अमृतस्य’ अमरणधर्मिणः, ‘केतुना’ कर्मणा,
‘चक्षसा’ चक्षुषा दर्शनेन ‘दिवः’ अपि यानि ‘सानूनि’ समुच्छ्रि-
तानि स्थानानि, तानि ‘विमितानि’ विनिर्मितानित्यर्थः । अग्नि-
प्रकाश्यमानविषयो हि लोकः कर्मणि प्रवर्त्तते साधुन्यसाधुनि
चा । साधुन्यः साधुना च, पापेभ्यः पापेन च सार्वलौकिकेन
कर्मणा स्वकर्मफलभोगायेदं सर्वं विनिर्मोयत इत्यनयापेक्षयोक्तम्,
—“वैश्वानरस्य चक्षुषा केतुना च दिवोऽपि सानूनि निर्मितानि”
—इति, अग्निरेव हि घाव्यधिदेवताभावेनावस्थितः सर्वमिदं
ख्यापयति, ततः कर्म प्रतायते । तदुक्तम्,—“अग्निर्वाग् भूत्वा
मुखं प्राविशत्”—इति । किञ्च, ‘तस्येदु विश्वा’ तस्यैव वैश्वा-
नरस्य पृथिवीभावेनावस्थितस्य । अथ घाग्निर्वैश्वानर इत्युक्तम्,
‘विश्वा भुवना’ विश्वानि भुवनानि, सर्वभूतभावयितृण्युदकानि ।
“भवन्तम्”—इति ह्य दकनामस्य पठितम् । ‘मूर्द्धनि’ उपरि

‘यथा इव’ शाखा इव “रुह्युः सप्त विन्मुहः” । ‘सप्त’ सर्पणाः, ‘विन्मुहः’ विविधलवणाः भूत्वा ततः शाखा इव ‘रुह्युः’ अस्यां पृथिव्यां नद्यादिभावेन, ततः शाखा इव होताः पृथिव्या उपरि, यथानिम्नं विम्नवमाणा आपो लक्ष्यन्ते—इत्येतद्-दृष्ट्वाद्यमयोचत्—“तस्येदु विष्वा०—सप्त विन्मुहः”—इति ॥ एवमत्र शब्दसाहचर्यादर्थोपपत्तेश्च “विन्मुहः=आपः” “भवन्ति”—इत्युपपद्यते । ‘भुवन’ शब्देन भूतान्येषोच्यन्त इति केचिद्-वर्णयन्ति, चतुर्विधश्च भूतग्रामः, विन्मुहश्च यथा इव रुह्युः पृथिव्या उपरीति । ‘सप्त’शब्देनापि समुद्रानेव केचिद्-वर्णयन्ति, ते हि पृथिव्याः शाखा इव लक्ष्यन्ते, विम्नवन्ति च ॥

“वीरुध. (२)”—इति, अनवगतम् । “विरोहणात्”—इत्यवगमः । “ओपधयो भवन्ति”—इत्यभिधेयवचनम् । “विरोहणात्”—इति हेतुनिर्देशः । “ओपर्धाः प्रतिमोदध्वं पुष्पवतीः प्रसूवरीः । अश्या इव सजित्चरीवीरुधः पारयिष्यः ॥”—इति (ऋ० सं० ८, ५, ८, ३) । मियत्र अथर्वणस्येयमार्षम् । ओपधिसूक्ते । अनुष्टुप् । हे ‘ओपर्धाः’ ओपधयः ! ‘प्रतिमोदध्वम्’ इमं क्णं प्रति, अस्मान् प्रति वा । ‘मोदध्वम्’ मुदिताः हृष्टाः भवन्तु । कीदृश्यो यूयम् ? ‘पुष्पवतीः’ पुष्पवत्यः, ‘प्रसूवरीः’ प्रकर्षणं सृजन्ते उपभोगायेति प्रसूवरीः । याश्च पुष्पवत्यो याश्च फलवत्यो याश्चाफला याश्चापुष्पाः, ताः सर्वाः । ‘अश्या इव’ घड्वा इव ‘सजित्चरीः’ सह जैष्यः, ‘वीरुधः’ सर्वरोगान् जित्वा अस्माकमायुषः ‘पारयिष्यः’ पारयिष्यः सन्तु ॥ एवमत्र

“पुष्पवतीः प्रसूवरीः”—इत्येतस्मात् विशेषलिङ्गात् “धीरुधः= ओषधयः” “भवन्ति”—इत्युपपद्यते ॥

“नक्षदाभम् (१०)” —इति, अनवगतम् । ‘न क्षणदाभम्’— इत्यवगमः । “अशुचानदाभम्”—इति पर्यायेणामिधेयवचनम् । अभ्यशनेन अभिव्यापनेन यो दम्नोति हिनस्ति, स नक्षदाभः । “तमुं नः पूर्वं पितरो नवग्वाः सप्त विप्रासो अभि वाजयन्तः । नक्षदाभं ततुरिं पर्वतेष्टामद्रोधवाच मतिभिः शविष्ठम् ॥”—इति (ऋ० सं० ४, ६ १३, २) । भरद्वाजस्येयमार्यम् । ऐन्द्री । त्रिष्टुप् । सम्पातसूक्ते माध्यन्दिने ब्राह्मणाच्छसिनः शस्त्रे शस्यते । “तर्मांमहे”—इति इयञ्च तत्रैव । ‘तम्’ इन्द्रम् ‘नः’ अस्माकम्, ये ‘पूवे’ ‘पितरः’ पितृगणाः, ‘सप्त’ सप्तसङ्ख्याकाः, ये पुराणेषु पठ्यन्ते । अथवा ‘सप्त’ ‘सृताः’ पूर्वतरमस्माद्भोका- दमुं लोकम्, ते च ‘नवग्वाः’ नवगतयः, अभिनवा हि तेषांगतिः, अर्द्धमासेऽर्द्धमासे भवति पितृयज्ञं प्रत्यागन्तुम् । अथवा नवनी- तगतयः नवनीते हि तेषां मनसो गतिर्मवति,—इदमस्माकं स्यादिति, “स्वयं विलीनं पितृणाम्”—इत्युक्तम् । ‘विप्रासः’— इति, विप्राः = प्रातःप्रज्ञाः, पितृलोकेऽवस्थिताः । ‘मतिभिः’ ‘अभि- वाजयन्तः’ स्तुवन्त आसते । किंलक्षणं पुनरिन्द्रं मतिभिरभिवा- जयन्त आसते ? इति, उच्यते,—‘नक्षदाभम्’ योऽभिव्यापनमा- त्रेणापि दम्नोति, किमुत वेधेन ? तम् । ‘ततुरिम्’ यश्च त्वरण- शीलः, तम् । ‘पर्वतेष्टाम्’ यश्च मेघस्थायो, तम् । ‘अद्रोधवाचम्’ यस्य चाद्रोघव्या घाक् अनतिक्रमणीया, तम् । ‘शविष्ठम्’ यश्च बलिष्ठः,

तम् । य एवङ्गुणविशिष्ट इन्द्रः, तं मतिभिरभिवाजयन्त आसते,
सोऽस्माकमिद्र नाम करोत्वित्येधमाशायोज्या ॥ एवमत्र शब्दसा-
रूप्यादर्थे पपत्तेश्च योऽभ्यशनेन दम्नोति, स नक्षदाम इत्युच्यते ॥

“अस्कृधोयुः (११)”—इति, अनवगतम् । “अकृध्वायुः”
—इत्यवगमः । “कृधु” —इति “ह्रस्वनाम” तडि “निरुक्तम्”
इय “भवति” ह्रस्वत्वान् । तस्य अकारेण प्रतिषेधे कृते ‘अकृधु’
—इति भवति । “तमामह इन्द्रमस्य रायं पुरुवारस्य नृवतः
पुरुक्षोः । यो अस्कृधोयुरजरः स्ववान् तमाभर हरिवो मादयध्वै ॥”
—इति (ऋ० सं० ४, ६, १३, ३) । ‘तम्’ वयमात्मनः पुत्रम्
‘इमहे’ याचामहे । ‘हरिवः!’ त्वाम् । ‘इन्द्रम्’ इश्वरम् । आह,
—यः किलक्षणः पुत्रः? इति, उच्यते,—सः ‘अस्य’ ‘रायः’
धनस्य परिपालने भोगे च समर्थः । किलक्षणस्य पुनर्धनस्य?
इति, ‘पुरुवारस्य’ बहुवारैस्तडनः, ‘नृवतः’ च दामैस्तडतः, ‘पुरुक्षोः’
च बहुनिवासस्य, अनेकप्रकारस्येत्यर्थः । न च परिपालनसमर्थं
एव य केवलमल्पकालं, तमामहे, किन्तर्हि? ‘यः’ च ‘अस्कृ-
धोयुः’ अकृध्वायुः, दीर्घायुरित्यर्थः । ‘अजरः’ च, यो वृद्धशरीर
इत्यर्थः । ‘स्ववान्’ च, यः सुष्ठु शत्रूणामीरयिता । यः एवङ्ग-
गुणविशिष्टः पुत्रः ‘तम्’ ‘आभर’ आहर । ‘हरिवो मादयध्वै’
अस्माकमात्मनश्च मदनाय तर्पणायेत्यर्थः ॥ एवमत्र “अस्कृधोयुः”
—इत्यनेन दीर्घायुरुच्यते, तस्याभोष्टत्वात्, शब्दसारूप्याच्च ॥

“निरुक्त्वाः (१२)”—इति, अनवगतम् । “निध्वयहारिणः”
इत्यवगमः, निश्लथया वृद्धया गत्या हरन्त ॥ ४ (३) ॥

आजासः पूषणं रथे निशृम्भास्ते जनश्रियम् । देवं
 बहन्तु विभ्रतः ॥ आवहन्त्रजाः पूषणं रथं निश्रथ्यहारि-
 णस्ते जनश्रियं जातश्रियं वृवदुकथो महदुकथो वक्तव्य-
 मस्मा उक्थमिति वृवदुकथो वा । वृवदुकथं हवामह
 इत्यपि निगमो भवति ऋदूदरः सोमो मृदूदरो मृदुरुदर-
 प्विति वा । ऋदूदरेण सरुया सचेयेत्यपि निगमो भवति ।
 ऋदूपे इत्युपरिष्ठाद् व्याख्यास्यामः । पुलुकामः पुरुकामः ।
 पुलुकामो हि मरुत्य इत्यपि निगमो भवति । असिन्वती
 असह्वादन्त्यो ॥ असिन्वती वप्मती भूर्यत्त इत्यपि
 निगमो भवति । कपनाः कम्पनाः क्रिमयो भवन्ति ।
 मोपथा वृक्षं कपनेव वेधस इत्यपि निगमो भवति ।
 भाक्रजीकः प्रसिद्धभाः । धूमकेतुः समिधा भाक्रजीक
 इत्यपि निगमो भवति । रुजाना नद्यो भवन्ति रुजन्ति
 कूलानि । संरुजानाः पितृपि इन्द्रशत्रुरित्यपि निगमो
 भवति । जूणिर्जवनेर्वा द्रवतेर्वा दूनोतेर्वा । क्षिप्ता जूणिर्न
 चक्षतीत्यपि निगमो भवति । परि व्रंसमोमना वां वयोऽ-
 गान् । पर्यगाद्वां व्रंसमहरवनेनान्नम् ॥ ५ (४) ॥

इति षष्ठाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ ६, १ ॥

“आजासः पूषणं ०—०वहन्तु विन्नतः ॥”—इति (ऋ० सं० ४, ८, २१, ६) । भरद्वाजस्यार्षम् । ‘आवहन्तु’ ‘अजासः’ अजासः, अश्वाः । ‘निश्रुम्भाः’ “निश्रुथ्यहारिणः” । य एव लक्षणा अश्वाः, ते आवहन्तु ‘पूषणं’ देवं ‘रथे’ व्यवस्थितं ‘विन्नतः’ धारयमाणाः । ‘जनश्रियम्’ “जातश्रियम्” उद्भूतश्रियमित्यर्थः । एवमत्र समानविभक्त्यन्तत्वात् ‘अजासः’—इत्यनेन “निश्रुम्भाः”—इत्येतद्दशविशेषणम् । सति चाश्वविशेषणत्वे “निश्रुथ्यहारिणः” शीघ्रहारिणः, तस्याभीष्टत्वादागमनस्य ॥

“वृषदुक्षः (१३)”—इति, अनवगतम् । “महदुक्षः”—इति, “वक्तव्यम् अस्मै उक्त्यम्—इति वा” शब्दसमाधौ । “वृषदुक्ष हवामहे सुप्रकरन्मृतये । साधु कृण्वन्तमत्रेण ॥”—इति (ऋ० सं० ६, ३, २, ५) । कश्यपस्यार्षम् । प्रथमे पथ्याये मैत्रावरुणस्य शस्त्रे तुनाशीतिषु च महाव्रते शम्यते । “उक्त्यन्”—इति शस्त्रमुच्यते, तद् यस्य वृहन् महन्, स वृषदुक्षः, अथवा तद् यस्य वक्तव्यन्, स वृषदुक्षः । तं ‘वृषदुक्षम्’ इन्द्रम्, ‘हवामहे’ वयमाह्वयामहे, एतस्मिन् कर्मणि । ‘सुप्रकरन्मृतये’ मृत्रवाहुम्, दीर्घवाहुम् ‘ऊतये’ भवनाय, रक्षणाय आत्मनः । ‘साधु कृण्वन्तम्’ साधुकारिणम्, नित्यकालमेवास्य जगतः साधु करिष्यामीत्यभिप्रायम् । ‘अवते’ तस्यैव तर्पणाय, तमागतं सन्तमेतस्मिन् कर्मणि तर्पयिष्याम इत्येतेनाभिप्रायेणाह्वयामहे ॥ एवमत्र ‘हवामहे’—इत्यनेन सम्बन्धात् “वृषदुक्षः=महदुक्षः, वक्तव्योक्त्यो वा”—इत्युपपद्यते । य एव हि महदुक्त्यो भवति,

वक्तव्योक्तो वा स एव सुतगमाहृत इति ॥

“ऋदृदरः (१४)” — इति, अतवगतम् । “मृदृदरः” — इत्यव-
 गमः । “सोमः” अग्निधेयः ऋदृदरेण सग्या सचेय यो मा
 न रिप्येद्वर्यंश्च पीत । अथ यः सोमो न्यधाय्यस्मे तस्मा इन्द्र
 प्रतिरमेम्यायु ॥” — इति (ऋ० स० ६, ४, १२, ५) । प्रगाथस्ये-
 यमार्यम् । त्रिष्टुप् । सोमो । सोमेन्द्रस्य श्यामाकस्य चरोः याज्यैषा,
 सोमचायिनः प्रायश्चित्तेष्टो । ‘ऋदृदरेण’ मृदृदरेण सोमेन, मृदु हि
 सोमस्योदरम्, सुषिरत्वान् । अथवा मृदुरयमुदरे स्यान् — इत्येव-
 माशास्यते, पानुभिर्वमनाशङ्कया । तस्मात् मृदृदरः सोमः, स पुनरेष
 मृदृदरः सन्नृदृदर इत्युच्यते, तेन मृदृदरेण । ‘सग्या’ समानग्या-
 नैव केनचित् पुरुषेण, मित्रेण ‘सचेय’ संसचेयम्, संसेवेयम् ।
 पुनरागामिषु ‘यः’ सोमः ‘मा’ मां ‘न रिप्येन्’ न हिम्यान्, ‘पीतः’
 मन । यथाहमेतेन सोमेनाहिसितः, तथा सचेयम् । हे ‘हर्यंश्च !’
 इन्द्र ! सोमस्वामिन् ! एतदस्तु नः । किञ्च ‘अथ यः सोमः’
 ‘न्यधायि अस्मे’ निहतोऽस्मात्सासीत् । येनेमामापदभापादिताः
 सो वमनद्वारेण । ‘तस्मे’ तदर्थम् । तेनास्माकमायुषो यदखण्डनं
 कृतम्, तत्प्रतिपूरणाय । ‘इन्द्रम्’ ‘प्रतिग्म्’ प्रतीर्णमनवखण्डनं
 सर्वम् ‘आयुः’ ‘एमि’ याचामात्यर्थः । सोमवमनवैगुण्यात् आयु-
 पश्छेदमाशङ्कमान इन्द्रं दीर्घमायुर्यथाच यजमानाय ॥ एवमस्मिन्
 “ऋदृदरः = सोमः” प्रकरणान्, शब्दस्मान्प्याञ्च ॥

“ऋदृपे (१५)” — “इति, उपरिष्ठाद् व्याख्यास्यामः” — “ऋदृपे
 चिदृदवृधा” — इत्यत्र ॥

“पुलुकामः (१६)” — इति, अनघगतम् । “पुरुकामः” — इत्यवगमः । “इमं नु सोममन्तितो हृत्सु पीतमुप द्रुवे । यत् सीमागश्चक्रुमा तत्सुमृडतु पुलुकामो हि मर्त्यः ॥” — इति (ऋ० सं० २, ४, २२, ५) । अगस्त्यलोपामुद्रासंवादे अन्तेधासी ब्रह्मचारी इमां सौमीं बृहतीमपश्यत् । ‘इमम्’ अहम् ‘सोमम्’ ‘अन्तितः’ अन्तिके अवस्थितम् ‘उपगम्य’ चेतसा ‘द्रुवे’ । न च बहिरन्तिकेऽवस्थितमुपद्रुवे, किन्तर्हि ? ‘पीतं’ सन्तं ‘हृत्सु’ एव, स्व एव हृदयेऽवस्थितमुपद्रुवे । — “यत् सीमागश्चक्रुमा” । ‘यत्’ ‘सीम्’ सर्वतः सद्यप्रकारम् ‘आगः चक्रुम’ पापं कृतवन्तो वयम् । ‘तत्’ अयं सोमः ‘सुमृडतु सुष्टु सुखविधिपरिणामं करोतु । किं कारणम् ? इतः, — यस्मात् ‘पुलुकामो हि’ बहुकामो हि ‘मर्त्यः’ । स बहुकामत्वात् मनुष्यत्वाभावात् अवश्यमागः करोति, तदयं पीतः सोमः शमयत्वित्यभिप्रायः ॥ एवमत्र ‘पुलुकाम’शब्देन पुलुकामो बहुकाम उच्यते, ‘मर्त्यः’ शब्दसामानाधिकरण्यात् सारूप्याच्च ॥

“असिन्वती (१७)” — इति, अनघगतम् । “असिन्वादन्त्या” — इत्यर्थप्रतीतिः । “अपश्यमस्य महतो महित्वममर्त्यासु मर्त्यासु विश्वु । नाना हनू विभृते संभरंते असिन्वती वपसती भूर्प्यस्तः ॥” — इति (ऋ० सं० ८, ३, १४, १) । वैश्वानरस्याग्नेः सौवीकस्य वा वाजम्भरस्य वा सप्तैरियमार्पम् । त्रिष्टुप् । आग्नेयी । ‘अपश्यम्’ अहम् । भगवतः अग्नेः ‘महतः’ ‘महित्वम्’ आहाभाग्यम् । ‘अमर्त्यासु’ अमरणधर्मिणः । ‘मर्त्यासु’ मरण-

धर्मिणीषु, 'विभ्रु' मनुष्यप्रजासु इत्यर्थः । आह,—किम्पुनस्त-
न्माहाभाग्यम्? इति, उच्यते,—नाना' भावेनैते-हनु' हनन-
समर्थे ज्वाले अचस्थिते 'विभ्रुने' विविधमिव धृतं सत्यो 'संभरेते'
एकत्र हरेते हवींषि दारुणि वा । संभृत्य च 'असिन्वती' "अस-
ङ्गादन्त्यो" असङ्गादन्त्याविव, अथवा असञ्चूर्णयन्त्याविव ।
अनेन प्रकारेण शीघ्रं 'वत्सती' भक्षयन्त्यो । 'भूरि' अपि दारुजातं
हविर्जातं वा,—यत् 'अत्तः' भक्षयतः, न च श्राम्यतः । एतदस्य
माहाभाग्यमहमपश्यमस्मिन् मनुष्यलोके इति । हनुरूपसम्बन्धात्
वहीष्वपि ज्वालासु द्विवचनमेव स्थितम् ॥ एवमत्र हनुसम्बन्धात्
"असिन्वती = असङ्गादन्त्यो"—इत्युपपद्यते ॥

"कपनाः (१८)"—इति, अनवगतम् । "कम्पना"—इति
शब्दसमाधिः । "किमयः भवन्ति"—इत्यभिधेयवचनम् । "अभ्राजि
शब्दो मरुतो यदर्णस मोपथा वृक्ष कपनेव वैधसः । अध स्मा नो
अरमति सप्तोपसश्शरिव यन्तमनु नेपथा सुगम् ॥"—इति
(ऋ० सं० ४, ३, २५, १) । श्यावाश्वत्यात्रेयस्यैमार्थम् । मारुतो ।
जगती । दाशरात्रिके त्रिवृत् स्तोमे प्रथमेऽहन्याग्निमारुते विनि
युक्ता । "प्रशर्दायेत्याग्निमारुतः"—इति सूत्रणात् । 'अभ्राजि'
भ्राजते । 'वः' मरुतः । तन् 'शर्द्धः' तद्वलम् । 'यत्' येन यत्नेन
'अर्णसं' मेघं वृद्धम्, उदकपूर्णम्, अनुप्रविश्य 'मोपथ' मुष्णीथ
यूषम्, निरुद्धं कुरुनेत्यभिप्रायः । कथम्पुनर्मोपथ? इति ।—
"वृक्षं कपनेव वैधसः" । 'कपनाः' "कम्पना." "किमयः" इव,
'वैधसः' वैदारः, यथा वृक्षमनुप्रविश्य किमयोऽन्तर्गतं दारुचूर्णं

रसं वा मुष्णन्ति, एवं यूयमुदकं मुष्णीथ । अथवा हे 'वेधसः'
 मेधाविनः ! इति मरुद्विषयमेतत् सम्योधनं स्यात् । यस्माद्
 यूयमेवादिना प्रभावेण युक्ताः, अथैतस्मात् कारणान् अस्माकमेव
 'अरमतिम्' अलमतिम्, पर्य्याप्तमतिम्, परिसमाप्तविद्यं यजमानं
 स्वकृतेनैव कर्मणा विद्यया वा यन्तम् इतो लोकादमुं लोकं 'सुगं'
 शोभनगमनं स्थानम्, यूयमपि 'अनुनेयथ' हे 'सजोपसः' सह-
 प्रीताः ! गमनानुग्रहेऽस्य वर्त्तध्वमित्यभिप्रायः । कथञ्च पुनर्ने-
 पथ ? 'चक्षुरिषि' यथा गच्छतः पुरुषस्य चक्षुर्गमनानुग्रहे वर्त्तते,
 एवमनुनेयथेनं सुगमिति ॥ एवमत्र वृक्षसम्बन्धान् "क्रिमयः =
 कम्पताः" ते हि वृक्ष मुष्णन्ति, मोषयन्ति च कम्पयन्ति च यं
 खादन्ति, स्वयमेव वा कम्पन्ते चलनस्वाभाव्यात् ॥

"भाऋजीकः (१६)"—इति, अनवगतम् । "ऋजुभाः"—
 इत्यवगमः । "प्रसिद्धभाः"—इति पर्यायशब्देन निर्वचनम् ॥
 "देवो देवान् परिभूः तेन वह्ना नो हव्यं प्रथमश्चिकित्वान् ।
 धूमकेतुः समिधा भाऋजीको मन्द्रो होता नित्यो वाचा यजा-
 यान् ॥"—इति (ऋ० सं० ७, ६, ११, २) । आङ्गस्य
 हविर्धानस्यार्पम् । त्रिष्टुप् । 'देवः' त्वं दानादिगुणयुक्तः ।
 हे भगवन् ! अग्ने ! 'देवान्' 'परिभूः' सर्वतो भवसि ।
 'ऋतेन' गङ्गेन सहितः । तदुक्तम्,—अग्ने नेमिररा इव
 देवांस्त्वं परिभूरसि"—इति (ऋ० सं० ४, १, ५, ६) ।
 यस्त्यमेवम्प्रभावः, तं त्वां ब्रवीमि,—'वह' प्रापय 'नो हव्यं'
 देवान् प्रति । 'प्रथमः' यस्मान् त्वं मनुष्यहोतारमपेश्य, तस्या

दैतत् कुरु । 'चिकित्त्वान्' स्वमधिकारमेतं जानान इत्यभिप्रायः ।
 'धूमकेतुः' धूमप्रज्ञानः, धूमध्वजोवा । 'समिधा' समिन्धनेन
 'भारुजीकः' प्रसिद्धभाः । 'मन्द्रः' मदनः, तर्पयिता देवानाम् ।
 'होता' आह्वाता 'नित्यः' इतरं मनुष्यहोतारयपेक्ष्याग्निरेव नित्यो
 होता । 'घावा' घागधिदेवताभावेनावस्थितः । 'यजीयान्'
 यष्टृतरः,—मनुष्यहोतारमपेक्ष्य । एवमत्र "भारुजीकः =
 प्रसिद्धभाः"—इत्युपपद्यते ॥

"रुजानाः (२०)"—इति, एतदेकं पदम्, अनधगतम् ।
 'रुजत्यः'—इत्यचगमः । "नद्यो भवन्ति"—इत्यभिधेयवचनम् ।
 "रुजन्ति कृलानि"—इति हेतुनिर्देशः ॥ "अयोद्धेव दुर्मद आ
 हि जुहे महावीरं तुविवाधमृजीपम् । नातारीद्रस्य समृतिं वधानां
 संरुजानाः पिपिपे इन्द्रशत्रुः ॥"—इति (ऋ० सं० १, २, ३७, १) ।
 हिरण्यस्नूपस्यार्पम् । अग्निष्टोमे निष्केवल्ये शस्यते । 'अयोद्धा
 इव' यथा कश्चिन् अयोद्धा, 'दुर्मदः' दुर्मत्तः—वाङ्मात्रसारः ।
 आह,—स यथा किं करोति ? इति, उच्यते,—'आ हि जुहे'
 आह्वयतीत्यर्थः । कमाह्वयति ? 'महावीरम्' महाविक्रान्तम्,
 'तुविवाधम्' बहूनां शत्रूणां वाधितारम्, 'ऋजीपम्' ऋजीपिण-
 मित्यर्थः । तदुक्तम्,—"ऋजीपां वज्री" इति । तमेवमप्रभा-
 चमिन्द्रमाह्वय मेघः 'नातारीत्' इतरवद्दुर्मदः न तर्तुं शक्नोति ।
 'अस्य' इन्द्रस्य 'समृतिं' समागमं 'वधानां' प्रहाराणाम्, अतर-
 माणः या एताः नद्यः, 'संरुजानाः' ऊर्मिभिः कृलानि वहन्त्यो
 रुजन्ति, ताः प्रति विशोध्यमाणः 'पिपिपे' 'इन्द्रशत्रुः' इन्द्रस्य

शातयितव्य इत्यर्थः । एवमत्र शब्दार्थोपपत्तेः “नद्यः = रुजाना.” इत्युपपद्यते ॥

“जूर्णिः (२१)”—इति, अनवगतम् । जवनाद् वा, द्रवणाद् वा, दचनाद् वा—इति शब्दसमाधयः । शक्तिः अभिधेया । “जवतेर्वा” गत्यर्थस्य जूर्णिः, “द्रवतेर्वा” गत्यर्थस्यैव जूर्णिः, “दुनोनेर्वा” हिंसार्थस्यैव जूर्णिः ॥ “प्रप्रा वो अस्मे स्वयशोभि-
रुती परिचर्ग इन्द्रो दुर्मतीना दरीमन् । स्वय सा रिपयध्यै या न उपेवे अत्रैः । हतेमसन्न वक्षति क्षिप्ता जूर्णिर्न वक्षति ॥”—
इति (ऋ० स० २, १, १७, ३) । पुरुच्छेषस्वार्यम् । अति-
शक्क्यतिच्छन्दाः । पृष्ठ्यस्य पष्ठेऽहनि निष्केवल्ये शस्यने । ‘प्र’
ब्रवीमि हे स्तोतारः ! प्रद्रूत अस्मै । ‘स्वयशोभिः’ आत्मीयैः
यशोभिः सयुक्ताः स्तुतीः । किं कारणम् ? यस्मादेवः ‘इन्द्रः’
स्तुतः ‘ऊती’ अधिता, रक्षिता ‘परिचर्ग’ संग्रामे, यत्र हि प्राणाः
परिवृज्यन्ते वियुज्यन्ते, तत्र अयमस्माकं रक्षिता भवति । ‘दुर्म-
तीनाम्’ पापमतीनामसच्छत्रूणां हन्ता भविष्यति । तमेतमेवङ्-
गुणविशिष्टमिन्द्रम् ‘दरीमन्’ दारयितृत्तमं दुर्मतीनां पुनः पुनः
स्तुतः । आह,—कथं पुनरसावस्माकं रक्षिता भविष्यति ? इति,
उच्यते,—‘स्वयं’ ‘सा’ ‘रिपयध्यै’ रेपणाय भविष्यति, किञ्चिदप्य-
कृत्वास्माकमिन्द्रप्रभावात् स्वयमेव विनश्यतीत्यभिप्रायः, का
पुनरसौ ? इति,—“या न उपेवे अत्रैः । ‘या’ अस्मान् ‘उपेवे’
उप आगच्छति ‘अत्रैः’ अदनैः रक्षोभिः प्रहिता, सा । “हतेमसन्न
वक्षति” । ‘ईम्’—इत्यनर्थकः । ‘हता’ सती इन्द्रेण ‘न’ ‘वक्षति’ ।

अस्मान् प्रति 'क्षिप्ता' अपि च तैः पुनरादरेणापि रक्षोभिः 'जूर्णिः' जवसम्पन्नोपि सती शक्तिः, 'न वक्षति' अस्मान् प्रति न प्राप्स्यतीत्यर्थः ॥ एवमत्र श्लेषणसम्यन्धान् "जूर्णिः-शक्तिः"-इत्युपपद्यते ॥

"ओमना (२२)"—इति अनवगतम् । "अधनाय"—इत्यवगमः । "युवोः श्रियं परि योषावृणीत सूर्यो दुहिता परितक्म्यायाम् । यद्देवयन्तमवथः शर्चीभिः परि प्रंसमोमना धां वयोऽगात् ॥"—इति (ऋ० सं० ५, ५, १६, ४) । वसिष्ठस्यैयमार्यम् । त्रिष्टुप् । आश्विनो । प्रातरनुवाकाश्विनयोः शम्यते । हे अश्विनो ! 'युवोः श्रियम्' युवयोः या शोः तां 'परि अवृणीत' सर्वतः सम्भजत 'योषा' । आह,—कतमा ? इति, उच्यते,—'सूर्यो दुहिता' सूर्यस्य दुहिता । कदा तां श्रियमुपःसन्नजिका इयमवृणीत ? 'परितक्म्यायाम्' रात्र्याम्, ऊर्ध्वमर्द्धरात्रान्, स आश्विनोः कालः । किञ्च "यद्देवयन्तमवथः शर्चीभिः" यस्मान् 'देवयन्त' देवान् यष्टुमिच्छन्तम् यजमानम् 'अवथः' 'शर्चीभिः' स्वैः कर्मभिः । तेन कारणेन 'धां' 'परि अगात्' परिगच्छति । सर्वासु दिक्षु यजमानैर्दीयमान युवां प्रति 'वयः' "अन्नं" हविलक्षणम्, 'प्रंसं परि' प्रति अहनि प्राप्ते इत्यर्थः । पूषां ह्योर्ह्यश्विनोर्वागकालः । तदुक्तम्,—“प्रातरर्वाणां प्रथमा यजध्वम् ॥”—इति (ऋ० सं० ४, ४, १८, १) । कथं पुरसृष्ट्य वयोऽन्नं गच्छति ? 'ओमना' "अधनाय" तर्पणायेत्यर्थः । एवमत्राश्विनोर्हविसमप्रदानसम्यन्धात् 'ओमना'—इत्यस्य शब्दस्य "अधनाय"—इत्येव विपरिणाम उपपद्यते ॥

केचिदत्र “अघनेनान्नम्”—इत्येवमधीयते भाष्यम् । तेषां योजना,—“अघनेन” तर्पणेन भवतो निमित्तभूतेन ‘पर्यगात्’ “अन्नम्” इति ॥

केचित् “अनेनान्नम्”—इत्येवमधीयते भाष्यम् । तेषाम्,—“अनेन” मन्त्रेण “अन्नं” परिगच्छतीति योजना स्यादिति ॥ ५ (४) ॥

इति निरुक्तवृत्तौ एकादशाध्यायस्य (षष्ठाध्यायस्य)

प्रथमः पादः ॥ ६, १ ॥

द्वितीयः पादः ॥

उपलप्रक्षिण्युपलेषु प्रक्षिणात्युपलप्रक्षेपिणी चा (इन्द्र ऋषीन् पप्रच्छ दुर्भिक्षे केन जीवतीति तेषामेकः प्रत्युवाच शकटः शाकिनी गावो जालमस्यन्दनं वनमुदधिः पर्वतो राजा दुर्भिक्षे नव वृत्तय इति सा निगदव्याख्याता) ॥१॥

“उपलप्रक्षिणी (२३)—इति, अनवगतम् । “सक्तुकारिका” अभिधेया, सा हि “उपलेषु” यवान् “प्रक्षिणाति” हिनस्ति । एवमस्थोपलप्रक्षिणीशब्दस्याप्रतीयमानार्थस्य चित्रहेणार्थप्रतीति-

रवगमः । अथ “वा”, “उपलेषु” “प्रक्षेपिणी” स्यात्, उपलेषु
 तप्तेषु भर्जनार्थं यवान् प्रक्षिपति, सा हि गौडेषु प्रसिद्धा ।
 उपलान् वा यवेभ्यः प्रक्षिपति विचिनोतीत्यर्थः । सेयम् ‘उपल-
 प्रक्षेपिणी’ सती ‘उपलप्रक्षिणी’-इत्युच्यते ॥ १ (५) ॥

कारुरहं ततो भिषगुपलप्रक्षिणी नना । नाना धियो
 वसूयवोऽनु गा इव तस्थिमेन्द्रायेन्द्रो परि स्रव ॥ कारुर-
 हमस्मि कर्त्ता स्तोमानां ततो भिषक् तत इति सन्ताननाम
 पितुर्वा पुत्रस्य वोपलप्रक्षिणी सक्तुकारिका नना नमतेर्माता
 वा दुहिता वा नानाधियो नानाकर्माणो वसूयवो वसुकामा
 अन्वास्थिता स्मो गाव इव लोकमिन्द्रायेन्द्रो परि स्र वेत्यच्चे-
 पणा । आसीन ऊर्ध्वमुपसि क्षिणाति । उपस्थे प्रकलविद्
 वणिग् भवति कलाश्च वेद प्रकलाश्च । दुर्मित्रासः प्रकल-
 विन्मिमाना इत्यपि निगमो भवत्यभ्यर्द्धयज्वाभ्यर्द्धयन्यजति ।
 सिपक्ति पूषा अभ्यर्द्धयज्ज्वेत्यपि निगमो भवतीक्ष ईशिपे ।
 ईक्षे हि वस्व उभयस्य राजन्नित्यपि निगमो भवति ।
 क्षौणस्य क्षयणस्य । महः क्षौणस्याश्विना कण्वायेत्यपि
 वनिगमा भवति ॥ २ (६) ॥

“कारुरहं ततो० - ०मेन्द्रायेन्द्रो परिभ्रव” । शिशुगङ्गिरसः,

तस्येयमार्षम् । पङ्क्तिः । ' ऐन्द्री । ' स्वदुष्टताशङ्कया । किला-
परिस्त्रवति सोमे पापसङ्कीर्तनादात्मशुद्धिर्भविष्यतीति मन्यमान-
आत्मानमेव निर्दिशन्नाह,—'अहं' तावत् कस्मिंश्चिदनादिकाले-
परेषां 'कारुः' स्तोमकर्त्ता स्तुतीनां प्रयोक्ता यज्ञकर्मणि होतृत्वेना-
वस्थितो बहिर्वा यज्ञात् प्रियवक्ता लौकिकाभिर्वाचो युक्तिभिर्जि-
विकापरतया । 'ततः' मम पिता पुत्रो वा 'भिषक्' आसीन्-
'ब्रह्मा, स हि प्रायश्चित्तरोगे उत्पन्ने यज्ञस्य भेषजं करोति ।
यदुक्तम्,—“भेषजकृतो ह वा एष यज्ञो यत्रैवंविद् ब्रह्मा भवति” ।
इतरो लौकिको वा भिषक् । “ततः—इति सन्ताननाम, पितुर्वा
पुत्रस्य वा” । पितुर्हि सकाशात् पुत्रः तन्यते । एवमपादाने
कारुके 'ततः' पिता, पुत्रः पुनः तन्यते अयं 'ततः' कर्मणि कारुके ।
'उपलप्रक्षिणी' सवनीयानां पेष्ट्री, “दासी पिनष्टि”—इति
ह्युक्तम् । इतरेषां सकूनां पेष्ट्री । 'नना' “माता” ममासीन्,
सा हि स्ननसम्प्रदानाद्युपकारार्थमपत्यं प्रति नता भवति । “दुहिता
वा” नना स्यात्, सापि हि परिचर्यार्थं पितुः प्रह्वीभवति । यस्मिन्
पक्षे पिता भिषक्, तस्मिन् पक्षे ननाशब्देन मातोच्यते, यस्मिन् पुनः
पक्षे पुत्रो भिषक्, तस्मिन् पक्षे ननाशब्देन दुहितोच्यते । 'ते'
वयमेवमनादिकाले कस्मिंश्चिद् जांचिकाप्रधानाः सन्तः 'नानाधियः'
“नानाकर्माणः” यथोक्तेन क्रमेण कारुहमित्येवमादिना 'वसूयवः'
“वसुकामा.” कथं नाम वसु लभेमहि, येन प्राणधारणं स्यादिति ।
एतेनाभिप्रायेण “अनु गा इव तस्थिम” अन्वास्थिताः स्मो लोक-
मिमम् । कथम्पुनरन्वास्थिताः स्मः ? इति,—गाव इव, यथा-

नैकैरुपकारप्रकारैर्लोकमन्वास्थिता गायः, एवमन्वास्थिताः स्मो-
-ययमपीमं लोकम् । स त्वम् 'इन्द्रो !' विजायैतदनेन स्वदुरितानु-
-कीर्त्तनेन क्षयितकन्मपाः स्म इति मन्यमानः, एतस्माद् दशा-
-पवित्रान् 'इन्द्राय' इन्द्रार्थम् 'पग्निव' अस्माभिरेवमध्येध्यमाणः
-कथं वा न परिम्रविग्यसीत्यभिप्रायः ॥ एवमत्र "उपलप्रक्षिर्णा =
-सक्तुकारिका"—शब्दार्थोपपत्तेरित्युपपद्यते ॥

“उपसि (२४)” — इति, अनवगतम् । “उपस्थे” — इत्यव-
-गमः । “पत्तो जगार प्रत्यञ्चमत्ति शीर्ष्णा शिरः प्रतिदर्शयवस्थम् ।
-आसीन ऊर्ध्वामुपसि क्षिणाति न्यङ्ङुत्ताना मन्वेति भूमिम् ॥”
— (ऋ० स० ७, ७, २७, ३) । वसुकर्म्य इन्द्रपुत्रस्य आर्षम् ।
-ऐन्द्रो । त्रिष्टुप् । महाव्रते मरुत्वर्ताये शस्त्रे शस्यते । 'पत्तः'
-पादतः रश्मिभिः इनः लोकात् यदादित्यः 'जगार' गृह्णात्युदकम्,
-तन् इन्द्रो मध्यस्थाने 'आसीनः' 'प्रत्यञ्चम्' आत्मानं प्रत्यञ्चिनं
-प्राप्तम्, नेन भगवतादित्येन 'शीर्ष्णा' उत्सृष्टम् 'अत्ति' स्वीकरो-
-तात्यर्थः । तदेवमसौ स्वीकृत्य चतुर्षु वार्षिकेषु मासेषु पृथिवी-
-लोकनिवासिना जनानां 'शिरः' प्रतिदर्शय 'शिरस' उपरि दधाति ।
-‘वस्थं’ वरतरमुदकम् । एवमयमिन्द्रो जगदुपकाराय प्रतिसं-
-त्सरम् एतां द्युलोकाख्यां गाम् आदित्योपसृष्टाम्, 'ऊर्ध्वाम्'
-उपर्यवस्थिताम्, अन्तरिक्षलोके आसीनः 'उपसि' उपस्थे, आत्मन-
-उपस्थाने, अन्तरिक्षलोके 'क्षिणाति': प्रक्षारयति । यच्च प्रक्षारयति,
-तद्विमं लोकं प्रति पुनरुत्सृजति । तन् तेनोत्सृष्टं 'न्यक्' नीचैर्व-
-र्षभावेन प्रागच्छति । ततः 'उत्तानां भूमिं' यथानिघ्नम् 'अन्वेति' ॥

एवमत्र “उपसि” —इत्यस्य शब्दसारूप्यात् अर्थोपपत्तेश्च “उपस्थे”
—इत्येवार्थप्रतीतिः ॥ “अपि वा शिर आदित्यो भवति” —इत्यु-
क्तम्, तस्मात् ‘शीर्ष्णा’ —इत्यत्रोपपद्यते शिरस्त्वमादित्यस्य ॥

“प्रकलचित् (२५)” —इति, अनवगतम् । ‘प्रकलाचित्’ —
इत्यवगमः । “वणिग् भवति” —इत्यभिधेयवचनम् । स हि
“कलाश्च वेद प्रकलाश्च” । कलासम्यन्धेनैवेह प्रकला उच्यन्ते,
कला एव हापेक्ष्य प्रकला भवन्तीति । यथा,—अधिष्ठानमपेक्ष्य
प्रत्यधिष्ठानमिति । “इन्द्रेणैते तृत्सद्यो वेविपाणा आपो न सृष्टा
अध्वन्त नीचीः । दुर्मित्रासः प्रकलचिन्मिमाना जहुर्विश्वानि
भोजना सुदासे ॥” —इति (ऋ० सं० ५, २, २७, ५) । वसिष्ठ-
स्यार्षम् । त्रिष्टुप् । ऐन्द्री । महाघ्नते निष्केवल्ये दक्षिणे पक्षे
शस्यते । ‘इन्द्रेण’ ‘एते’ ‘तृत्सवः’ दारयित्तव्याः मेघाः, ‘वेवि-
पाणाः’ पुनः पुनः व्याप्यमानाः, ‘आपः न’ आप इव ‘सृष्टा’
केनचित्, ‘अध्वन्त’ अगच्छन् । ‘नीचीः’ नीचैरित्यर्थः । उच्चै-
र्गतय एते सन्तः इन्द्रबलात्नीचैर्गतयः संवृत्ता इत्यभिप्रायः ।
किञ्च, ‘दुर्मित्रासः’ सुमित्राण्यपि सन्तो ये अतिसन्धानपराः, ते
पुनर्दुर्मित्राः । के पुनस्ते ? इति,—‘प्रकलचिदः’ वणिज इत्यर्थः ।
ते यथा अभिद्रोहबुद्ध्या किञ्चिद्द्रष्टव्यमल्पं ददति, एवमेते
मेघाः पूर्वमल्पोदकदातारो भूत्वा अधुनेन्द्रबलोजताः सन्तः ‘जहुः’
‘विश्वानि’ सर्वाण्यशेषाणि ‘भोजना’ भोजनान्युदकानि ‘सुदासे’
राजनि, यजमाने वा कल्याणदाने ॥ एवमल्पोदकाल्पदानोपमा-
सम्यन्धात् “प्रकलचित् = वणिक्” —इत्युपपद्यते ॥ अवयवप्रत्य-

षयचादिकलाः प्रकलाशब्देनोच्यन्ते, तेषु च षणिगेच निपुणो भवति, गणितकुशलत्वात्, न तथान्य इति ।

“अभ्यर्द्धयज्वा (२६)”—इति, अनवगतम् । अभ्यर्द्धयन् अभि-
वर्द्धयन् यो यजति । अभ्यर्द्धयतिरत्र दानार्थः । “मिम्यक्षु येषु
रोदसी नु देवी सिपक्ति पूषा अभ्यर्द्धयज्वा । श्रुत्वा हवम् मरुतो
यद्दयाथ भूमा रेजन्ते अध्वनि प्रविक्ते ॥”—इति (ऋ० सं० ४, ८,
८, ५) । ऋजिश्वा नाम भारद्वाजः, तस्येयमार्थम् । वैश्वदेवे सूक्ते ।
त्रिष्टुप् । हे मरुतः ! 'येषु' युष्मासु 'रोदसी' देवी, रुद्रस्य पत्नी
'मिम्यक्षु' पुनः पुनरेकतां गच्छति । “इयक्षति, मियक्षति”—इति
गतिगतिकर्मसु पठितम् । यश्च युष्माक मध्येऽवस्थितः 'सिपक्ति'
सेवते, 'पूषा' सूर्यः रश्मिभिः 'अभ्यर्द्धयज्वा' अभिवृद्धदानः । ते
यूयमेवङ्गुणयुक्ता उच्यन्ते । 'श्रुत्वा' 'हवम्' आह्वानम् 'यत् ह
याथ' यदा यूयमायाथ अस्मान् प्रति, तदा 'भूमा' वह्नि चलानि,
ध्वजाप्राणि वा 'रेजन्ते' कम्पन्ते । एतस्मिन् 'अध्वनि' अन्तरिक्षे ।
'प्रविक्ते' विधित्ते, विस्तीर्णे इत्यर्थः ॥ एवमत्र “पूषा—अभ्यर्द्ध-
यज्वा” स हि स्वरश्मिपोषं युष्यन्, भूतान्प्राभिमुख्येन वृद्ध्या
योजयन्नभिमतानर्थान् भूतेभ्यो ददाति ॥

“ईक्षे (२७)”—इति, अनवगतम् । “ईशिरो”—इत्यवगमः ।
“नृवत्त इन्द्र नृतमाभिरुती चंसीमहि धामं श्रीमतेभिः । ईक्षे हि
घख उ भयस्य राजन् धारत्त महि स्थरं बृहन्तम् ॥”—इति
(ऋ० सं० ४, ६, ८, ५) । भरद्वाजस्यार्थम् । त्रिष्टुप् ।
व्यूहस्य दशरात्रस्याष्टमेऽहनि मरुत्वर्त्तये शस्त्रे शस्यते । 'नृवत्त

तं'—यथा केचिदुत्पन्नप्रणयाः कञ्चिदीश्वरं मनुष्यं स्तुतिभिः सम्भजेरन्, एवं वयं त्वां 'नृतमाभिः' ; मनुष्यतमयोग्याभिः 'उती' अचन्तीभिः तर्पयन्तीभिः स्तुतिभिः 'वंसीमहि' सम्भजेमहि । 'चामं पार्थिवं' वननीयं धनम् । 'श्रीमतेभिः' श्रवणीयतमैः शब्दैः । केन पुनरर्थेन वंसीमहि ? इतः,—यस्मात् 'ईक्षे' ईशिषे, त्वम्, 'वम्ब.' वसुनः, धनस्य, 'उभयस्य' उभयलक्षणस्य,—दिव्यस्य पार्थिवस्य च वसुनः । त्वम्, हे राजन् ! 'धाः रत्नम्' देहि धनम् । कीदृशं पुनर्देहि ? 'महि' महत्, ; वस्तुभूतम्, 'स्यूर' बहु बृहन्तञ्च बहुकालं यन् स्यात्, तन् देहि ॥ एवमत्र वस्तुसम्बन्धात् 'ईक्षे'—इत्येव शब्दः "ईशिषे"—इत्येवमुपपद्यते ॥

“क्षोणस्य (२८)”—इति, धनवगतम् । “क्षयणस्य”—इत्यवगमः । “युवं श्यावाय स्थातीमदत्तं महः क्षोणस्याश्विना कण्वाय । प्रवाच्यं तद् वृषणा कृतं वां यन्नार्पदाय श्रवो अध्यधत्तम् ॥”—इति (ऋ० सं० १, ८, १४, ३) । कक्षीवत धार्पम् । आश्विनी । त्रिष्टुप् । प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते । 'युवं' युवां हे 'अश्विनौ !' 'श्यावाय' राज्ञे 'स्थाती' ज्वलितरूपां श्रियम् 'अदत्तम्' । युवामेव च महतः 'क्षोणस्य' “क्षयणस्य” निवासस्य दातारौ 'कण्वाय' ऋषये । किञ्च, 'प्रवाच्यं' प्रकर्षेण वचनीयं श्रोतव्यं तत् 'वां' युवाभ्यां 'कृतम्' हे 'वृषणी !' धर्षितारी यत् 'नार्पदाय' ऋषये धधिरीभूताय 'श्रवः' :श्रोत्रम् 'अध्यधत्तम्' अधिक दत्तवन्ती स्यः ॥ एवमत्र दानसम्बन्धाधिकाराच्छब्दसारूप्याच्च “क्षोणस्य = गृहस्य”—इति प्रतीयते ॥

“क्षीणस्य (२८)”--इति एके मन्यन्ते । , तत् पुनरनुपपन्नम्,
“क्षयणस्य”--इति हि भाष्यकारो निराह ॥ २ (६) ॥

अस्मे ते वन्धुः । वयमित्यर्थः । अस्मे यातं नासत्या
सजोषाः । अस्मानित्यर्थः । अस्मे समानेभिर्वृषभ पौंस्ये-
भिः । अस्माभिरित्यर्थः । अस्म प्रयन्धि मघवन्नृजीपिन् ।
अस्मभ्यमित्यर्थः । अस्म आराचिद् द्वेषः सनुतयुयोतु ।
अस्मदित्यर्थः । ऊर्व इव पप्रथे कामो अस्म । अस्माक-
मित्यर्थः । अस्मे धत्त वयवो वसूनि । अस्मास्वित्यर्थः ।
पाथोऽन्तरिक्षं पथाव्याख्यातम् । श्येनो न दीयन्नन्वेति
पाथ इत्यपि निगमो भवत्युदकमपि पाथ उच्यते पानात् ।
आचष्ट आसां पाथो नदीनामित्यपि निगमो भवत्यन्नमपि
पाथ उच्यते पानादेव । देवानां पाथ उपवक्षि विद्वानित्य-
पि निगमो भवति । सवीमनि प्रसवे । देवस्य वयं सवितुः
सवीमनीत्यपि निगमो भवति । सप्रथाः सर्वतः पृथुः ।
त्वमग्ने सप्रथा असीत्यपि निगमो भवति । विदधानि
वेदनानि । विदधानि प्रचोदयन्नित्यपि निगमो भवति

॥ ३ (७) ॥

—“अस्मे (२९)”--इति, एतत् पदं सर्वविभक्तयन्तम् । तस्मा-

दनेकार्थम् । एकमेव होतृच्छब्दरूपं सप्तस्वपि विभक्त्यर्थेषु वर्तते, प्रकरणादिवशात् तस्य नियमो भवति । तद्यथा,—

प्रथमायास्तावत्,—“अस्मे ते बन्धुः” “वयमित्यर्थः” । “तपस्तनूरसि प्रजापतेर्वर्णः परमेण पशुना क्रीयसे सहस्रपोषं पुष्यन्ती । अस्मे ते बन्धुः पुषेयम्”—इति । सोमक्रयणस्य द्रव्यापाकरणमन्त्रेषु अजायाः एषोऽपाकरणमन्त्रः । सोच्यते—हे अजे ! ‘तपसः’ अग्नेः त्वं ‘तनूः’ शरीरम् ‘असि’ “अग्नेर्होपा अजा”—इति ह्युक्तम्, “स एता एभ्यः प्ररोचयत्”—इति च, तस्मादुपपद्यते अग्नेस्तनुत्वमजायाः । ‘प्रजापतेः’ ‘वर्णः’ घर्णाया त्वम् । ‘सहस्रपोषम्’ अस्माकम् । ‘पुष्यन्ती’ एतस्मिन् कर्मणि अङ्गभावमुपेहि । एवमजामभिष्टत्य अधुना सोमं ब्रवीति,—हे सोम ! अनेन परमेण श्रेष्ठेन पशुना ‘क्रीयसे’ । किं कारणम् ! ‘अस्मे’ “वयम्” ‘ते’ तव ‘बन्धुः’ बन्धवः, विनियोक्तार इत्यभिप्रायः ॥ एवमत्र प्रथमान्तेन ‘बन्धुः’शब्देन सामानाधिकरण्यात् ‘अस्मे’—इत्यस्य “वयम्”—इत्येवं प्रथमया विपरिणाम उपपद्यते ॥

द्वितीयायास्तावत्,—“अस्मे यातं नासत्या सृजोपाः” “अस्मानित्यर्थः” । “आ श्येनस्य जवसा नूतनेनास्मे यातं नासत्या सृजोपाः । हवे हि धामश्विना रातहव्यः शश्वत्तमाया उपसो व्युष्टौ ॥”—इति (ऋ० सं० १, ८, १६, ६) । कक्षीवत-आर्षम् । त्रिष्टुप् । आश्विनी । प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते । ‘आ यातम्’ ‘अस्मे’ “अस्मान्” प्रति । हे ‘नासत्या’ नासत्यौ ! ‘अश्विना’ अश्विनौ ! कथञ्च पुनरायातम् ? ‘श्येनस्य’ पक्षिणः

‘जवसा’ जवेन वेगेन, ‘नूतनेन’ नवतमेन, परिश्रान्तस्य हि श्येन-
स्यापि मन्दतरो जवो भवति । ‘सजोपाः’ मया सह प्रीयमाणौ,
परस्परेण वा । ‘चां’ युवाम् । कस्मात् पुनरेवं ब्रवीमि ? इतः,
यस्मात् ‘हवे हि वाम्’ आह्वयामि युवाम् । न वृथैव आह्वयामि,
किन्तर्हि ? ‘रातहव्यः’ दत्तहव्यः, युवामुद्दिश्य उत्सृष्टमेतद्व्यं
मया । तौ युवामेतद् विज्ञाय ‘शश्वत्तमायाः’ शाश्वतिकतमायाः
‘उपसः’ ‘व्युष्टौ’ व्युच्छेदनकाले आह्वयमानावागच्छतम् ॥ एव-
मत्र “आयातम्”—इत्यनेन सम्यन्धात् ‘अस्मे’—इत्यस्य
“अस्मान्”— इत्येवं द्वितीयया विपरिणाम उपपद्यते ॥

तृतीयायास्तावत्,—“अस्मे समानेभिर्वृषभ पांस्येभिः”
“अस्माभिरित्यर्थः” । “भूरि चकथ युज्येभिरस्मे समानेभि-
र्वृषभ पांस्येभिः । भूरीणि हि कृणवामा शविष्ठेन्द्र क्रत्वा
मरुतो यद्वशाम् ॥”—इति (ऋ० सं० २, ३, २५, २) । इन्द्र-
मरुत्सवादे मरुतामार्षम् । ऐन्दी । त्रिष्टुप् । महाव्रते च
व्यूढस्य दशरात्रस्य सप्तमेऽहनि मरुत्वतीये शस्यते । इन्द्र
उच्यते,—स त्वं ‘भूरि’ बहु ‘चकथ’ कृतवानसि कर्म, तस्मिन्-
स्मिन् संग्रामे । तत्पुनः ‘युज्येभिः’ एव ‘अस्मे’ “अस्माभिः”
एव संयुक्तः, ‘समानेभिः’ समानैः, ‘पांस्येभिः’ यलैः । हे ‘वृषभ’
वर्षितः ! नैकाकीत्यभिप्रायः । किञ्च, घयमपि ‘भूरीणि’ वहन्ति
कर्माणि ‘कृणवाम’ तस्मिन्स्तस्मिन् संग्रामे । हे ‘शविष्ठ’ यलिष्ठ !
‘इन्द्र !’ न च केवलं घाड्मात्रेणैतद् द्रूमः, किन्तर्हि ? ‘क्रत्वा’
एव कर्मणैव । तत् सन्पादयामः, ‘यद्दु घशाम’ यत् कामयामहे

इत्यर्थः ॥ एवमत्र “युज्येभिः”—इत्यनेन सम्बन्धात् ‘अस्मे’—
इत्यस्य “अस्माभिः”—इति तृतीयया विपरिणाम उपपद्यते ॥

चतुर्थ्यास्तावत्,—“अस्मे प्रयन्धि मघवन्नृजीपिन्” “अस्मभ्य-
मित्यर्थः । “अस्मे प्रयन्धि मघवन्नृजीपिन्निन्द्र रायो विश्ववारस्य
भूरेः । अस्मे शतं शरदो जीवसे धा अस्मे वीराच्छवतइन्द्र
शिप्रिन् ॥”—इति (ऋ० सं० ३, २, २०, ५) । घोरस्याङ्गिरसस्ये-
यमार्षम् । त्रिष्टुप् । ऐन्द्री । जातकर्मणि विनियुक्ता । ‘अस्मे’
“अस्मभ्यम्” ‘प्रयन्धि’ देहि । हे ‘मघवन्’ धनवन् ! ‘इन्द्र !’
‘ऋजीपिन् !’ ‘रायः’ धनस्य, ‘विश्ववारस्य’ सर्वा आपदो यद् धन
वारयति तस्य, ‘भूरेः’ बहुनः, यस्य अधिपतिः त्वम्, तस्य
अभिलषितां मात्रां देहि । किञ्च, ‘अस्मे’ “अस्मभ्यम्” ‘शतं
शरदः’ शतं वर्षाणि ‘जीवसे’ जीवनाय ‘धाः’ देहि । ‘अस्मे’
“अस्मभ्यम्” ‘वीरान्’ पुत्रान् ‘शश्वतः’ दीर्घायुषः देहि । हे
‘शिप्रिन् !’ ॥ एवमत्र “अस्मे प्रयन्धि”—इत्यनेन याच्त्रार्थेन
सम्बन्धात् ‘अस्मे’—इत्यस्य “अस्मभ्यम्”—इति चतुर्थ्या विप-
रिणाम उपपद्यते ॥

पञ्चम्यास्तावत्,—अस्मे आराच्छिद् द्वेषः सनुतयुयोतु”
“अस्मदित्यर्थः” । “तस्य वय सुमता यन्नियस्यापि भद्रे
सोमनसे स्याम । ससुत्रामा स्वान् इन्द्रो अस्मे आराच्छिद्
द्वेषः सनुतयुयोतु ॥”—इति (ऋ० सं० ४, ७, ३२, ३) । गर्गस्य
भारद्वाजस्यार्षम् । षष्ठे मण्डले ऐन्द्री, त्रिष्टुप् । पुनरपि चेत्येव
काक्षीवतः सुकीर्तिनामा, तेन दशमे मण्डले दृष्टा । षष्ठे चाहति

पृष्ठस्य, विश्वजिति चैयं तृतीये सवने ब्राह्मणाच्छंशिनः शस्त्रे विनियुक्ता। 'तस्य' इन्द्रस्य 'यज्ञियस्य' यज्ञार्हस्य 'वयम्' 'सुमर्तो' शोभनेऽध्यवसाये 'स्याम'। 'अपि' चास्य 'भद्रे' भन्दनीये स्तुत्ये 'सौमनसे' शोभनसङ्कल्पे मनसि नित्यमेव स्याम। 'सः' 'सुत्रामा' इन्द्रः, 'स्ववान्' धनवान्, 'अस्मे' "अस्मतः" 'आराञ्चिन्' दूरतरमपनीय 'द्वेषः' द्वेष पापम्, ततः 'सनुतः' स्वन्तर्हितं कृत यथा तं न पश्येम तथा, 'युयोतु' नाशयत्वित्यर्थः। एवमत्र 'द्वेषः'—इत्यनेन सम्बन्धात् 'अस्मे'—इत्येतस्य "अस्मत्"—इत्येवं पञ्चम्या विपरिणाम उपपद्यते ॥

पठ्यास्तावत्,—“ऊर्व इव पप्रथे कामो अस्मे” “अस्माकमित्यर्थः”। “आ नो भर भगमिन्द्र द्युमन्तं नि ते देष्णस्य दर्धामहि प्ररेके। ऊर्व इव पप्रथे कामो अस्मे तमा पृण वसुपने वसूनाम् ॥”—इति (ऋ० सं० ३, २, ४, ४)। “उदुवृहरक्षः”—इत्यस्या एवेयमनन्तरा। 'आ भर' आहर। 'नः' अस्मभ्यम्। हे 'इन्द्र !' 'भगम्' भजनीयं धनराशिम्, 'द्युमन्तं' दीप्तिमन्तम्। आहृत्य चास्मभ्यं देहि। तथा प्रभूतं देहि, यथा भुक्तशेषस्य 'प्ररेके' अतिरेके सति 'नि दर्धामहि'। 'ते' तव स्वभूतस्य 'देष्णस्य' दानस्येत्यर्थः। कस्मात् पुनरेवं ब्रवीमि,—प्रभूतं देहीति ? इतः,—यस्मान् 'ऊर्व इव' यथा वडवामुखेऽयस्थितः ऊर्वोऽग्निः, अपः पियन् 'पप्रथे' प्रथते, एवमयम् 'अस्मे' "अस्माकम्" 'कामः' प्रथते विस्तीर्यते। 'तम्' 'आ' आभिमुख्येन 'पृण' पूरय 'वसूनाम्' हे 'वसुपने !' ॥ एवमत्र 'कामः पप्रथे'—इत्यनेन सम्बन्धात्

आत्मविषयत्वात् आशिषः 'अस्मे'—इति "अस्माकम्"—इत्येवं
पृच्छ्या विपरिणाम उपपद्यते ॥

सप्तम्यास्तावत्,—“अस्मे घत्त वसवो वसूनि” । अत्र 'घत्त'
इत्यनेन सप्तम्यात् 'अस्मे'—इत्यस्य “अस्मासु”—इत्येवं सप्तम्या
विपरिणाम उपपद्यते ॥ सप्तदशोऽध्याये “सुगावो देवाः सुपथाः”
—इति शेष उच्यते एव ॥

“पाथः(३०)”—इति, अनवगतम्, अनेकार्थञ्च । अन्तरिक्षम्
तावत् पाथ उच्यते । तत् पुनरेतत् “पथा व्याख्यातम्” “पन्थाः
पततेर्वा”—इत्यत्र । “यत्रा चक्रुरमृता गातुमस्मै श्येनो न
दीयन्नन्वेति पाथः । प्रति वां सूर उदिते विधेम नमोमित्रा-
चरुणोत ह्वयैः ॥”—इति (ऋ० सं० ५, ५, ५, ५) । वसिष्ठः
स्वापम् । अस्याः प्रथमोऽर्द्धर्चः सौर्य इति प्रतिजज्ञे शीनको
मैत्राचरुणो द्वितीय इति । एवं ह्याह,—“ऋचः सौर्यो हि
गीयन्त उद्रेतीत्यर्द्धपञ्चमाः”—इति । 'यत्र' यदा 'अस्मे' सूर्याय
'चक्रुः' कृतवन्तः 'अमृताः' देवाः 'गातुं' गमनमार्गम्, उदयादारभ्य
यावदस्तमय इति, यदा चायमारब्धः सूर्यः 'श्येनो न' श्येन इव
'दीयन् अन्वेति' दीयमानः गच्छन् 'पाथः' “अन्तरिक्षम्” तेन
मार्गेण । अथ तदा आरभ्य 'प्रति विधेम' 'वां' प्रतीत्य चेतसा
युवाम् । 'उदिते' सूर्ये 'विधेम' पश्चिरेम वयम् । हे 'मित्रा-
चरुणो ! 'नमोभिः' नमस्कारैः 'उत्' अपि च 'ह्वयैः' ॥ एवमत्र
'श्येनो न दीयन्नन्वेति पाथः'—इत्यनेन सप्तम्यात् “पाथः = अन्त-
रिक्षम्”—इत्युपपद्यते ॥

अपठितमेतदन्तरिक्षनामसु, इति अप्रतीतार्थम् । अथ चैवमन्यथा
 स्यात्,—प्रथमस्यार्द्धस्यार्थः सूर्य्यप्रधानत्वात् उत्तरार्द्धवो
 निराकाङ्क्ष एव । 'यत्र' यस्मिन् नभसः प्रदेशे 'गातु' कृतवन्तः,
 'अमृता.' देवाः सूर्य्यश्च । तेन एव प्रदेशेन 'श्येनः इव 'दीयन्नन्वेति'
 अनुगच्छति 'पाथः' न तां भयदामीश्वरोऽपि सन्नतिक्रामतीत्यर्थः ॥

“उदकमपि पाथ उच्यते” “पानात्” । “अभि यो देवा
 धियं दधिध्वं प्र वो देवत्रा वाचं कृणुध्वम् ॥ आ चष्ट आसां
 पाथो नदीनां वरुण उग्रः सहस्रचक्षाः ॥”—इति (ऋ० सं० ५,
 ३, २५, ६, १०) । वसिष्ठस्यार्पम् । व्यूढस्य दशरात्रस्य चतुर्थेऽ-
 हनि तृतीये सवने वैश्वदेवशस्त्रे शस्यते । हे ऋत्विजः ! 'अभि'
 वदामि 'वः'—एतां 'देवीं धियं' यूयम् एतान् विश्वान् देवान्
 'प्रति दधिध्वम्' धारयध्वम् । किञ्च, “प्रवो देवत्रा वाचं
 कृणुध्वम्” । 'प्र' ब्रवीमि च एतत् 'देवत्रा' देवगामिनीम् एतां
 'वाचं' स्तुतिलक्षणाम् 'कृणुध्वम्' । किञ्च, “आ चष्ट आसां
 पाथो नदीनां वरुणः” । वरुणोऽपि देवः आदित्यः, 'आचष्टे'
 इव, प्रकथयतीह जनानां चर्पम्, उत्सृजन् 'आसां' 'नदीनां'
 स्वभूतम्, उदकं 'पाथः' । किलक्षणः पुनर्वरुणः ? आचष्टे,—
 'उग्रः' उद्गूर्णः, 'सहस्रचक्षाः' बहुदर्शन इत्यर्थः ॥ एवमत्र 'पाथः'
 शब्देन “उदकम्”—इत्युच्यते, नदीसम्बन्धात् ॥

“अन्नमपि पाथ उच्यते” “पानादेव” । “घनस्पते रशानया
 न्द्रियूया देवानां पाथ उप वक्षि विद्वान् । स्वदाति देवः कृण-
 चद्वीप्यवतां द्यावापृथिवी हव मे ॥”—इति (ऋ० सं० ८, २,

२२, ५) । आर्षसूक्ते वाङ्मयप्रवस्य सुमित्रस्यैर्यमार्षम् । हे
 'वनस्पते !' 'रशनया' 'नियूय' नियध्य 'देवानाम्' ऐतन् स्वभूते ।
 'पायः' अन्नं हविलक्ष्णम् 'उप चक्षि' समीपं वहसि 'विहान्'
 जानानः । कस्मात् पुनरेवं ब्रवीमि ? इतः,—यस्मान् 'स्वदाति'
 स्वाद्यति, सः 'देवः' त्वयोद्दानि एतानि 'हवींषि' । यानि कृण-
 घन् अकरोत्, एष यजमान' । धनस्पतिमेवमुक्ता पुनर्यावापृ-
 थिव्यावाह,—हे 'द्यावापृथिव्यो !' 'वां' युचामपि 'अवताम्
 अचगच्छताम्, एन 'हवम्' आह्वानं 'मे' मम ॥

“सवीमनि (३१)”—इति, अनवगतम् । “प्रसवे”—इत्यव-
 गमः । “देवस्य धयं सवितुः सवीमनि श्रेष्ठे स्याम वसुनश्च
 दावने । यो विश्वस्य द्विपदो यश्चतुष्पदो निवेशने प्रसवे चासि
 भूमनः ॥”—इति (ऋ० सं० ५, १, १५, २) । भरद्वाजस्या-
 र्षम् । जगती । गवामयने चतुर्विंशं नाम द्वितीयमहः, तत्रेयं
 तृतीयसघने वैश्वदेवशस्त्रे शस्यते । 'देवस्य' 'सवितुः' सर्वार्थ-
 प्रसवितुस्तस्य धयं 'सवीमनि' 'श्रेष्ठे' प्रसवे सर्वार्थाभ्यनुज्ञाने,
 नित्यकालं 'धयम्' एव 'स्याम' । 'वसुनश्च' धनस्य च 'दावने'
 दाने श्रेष्ठे प्रवृत्ते, धयमेध लब्धारः स्याम । हे सवितः ! 'यः'
 त्वं 'विश्वस्य' सर्वस्यास्य 'द्विपदः' मनुष्यादेः, 'यः' 'चतुष्पदः'
 गवादेः, 'भूम्नः' भूम्नः, 'निवेशने' च स्थितौ, 'प्रसवे च' सृष्टौ,
 प्रभुः 'असि' । तस्य तव एवङ्गुणावशिष्टस्य प्रसवे च दाने च
 धयमेव ब्रह्मभूताः स्यामेति ॥ एवमत्र 'सवितुः—इत्यनेन सम्यग्धात्
 'सवीमनि'—इत्यस्य “प्रसवे”—इत्येवं विपरिणाम उपपद्यते ॥

“सप्रथाः (३२)”—इति, अनवगतम् । सर्वतः पृथुः—
इत्यवगमः । “त्वमग्ने सप्रथा असि जुष्टो होता वरेण्यः । त्वया
यज्ञं वितन्वते ॥”—इति (ऋ० सं० ४, १, ५, ४) । सुतम्भर-
स्येयमार्षम् । गायत्री । आग्नेयी । प्रातरनुवाकाश्विनयोः
शस्यते । हे अग्ने ! त्वमेव ‘सप्रथाः’ “सर्वतः पृथुः” विस्तीर्णः ।
‘जुष्टः’ च आसेवितो यजमानैः । ‘होता’ आह्वाता देवानां भवसि ।
‘वरेण्यः’ घरणीयः सर्वथापि । किं बहुना ‘त्वया’ एव हेतुभूतेनैते
यजमानाः एतं ‘यज्ञं’ ‘वितन्वते’ विविधं तन्वते, विस्तारयन्ति । एवमत्र
शब्दसारूप्यादर्थोपपत्तेश्च “सप्रथाः = सर्वतः पृथुः”—इत्युपपद्यते ॥

“विदधानि (३३)”—इति, अनवगतम् । “वेदनानि”—
इत्यवगमः । “होता द्वेषो अमर्त्यः पुरस्तादेति मायया । विद-
धानि प्रचोदयन् ॥”—इति (ऋ० सं० ३, १, २६, २) । विद्वा-
मित्रस्यार्षम् । गायत्री । आग्नेयी । प्रातरनुवाकाश्विनयोः
शस्यते । अग्नीषोमप्रणयने विनियुक्ता । ‘होता’ आह्वाता,
‘देवः’ अग्निः, ‘अमर्त्यः’ अमरणधर्मा, ‘पुरस्तान्’ अस्य यज्ञकर्मणः,
सोमस्य वा प्रणीयमानस्य ‘एति’ गच्छति, ‘मायया’ स्वया
प्रज्ञया । एषाम् ऋत्विजाम् ‘विदधानि’ विज्ञानानि ‘प्र’ प्रकर्षेण
‘चोदयन्’ अनुगृह्णन्नित्यर्थः ॥ एवमत्र शब्दसारूप्यादर्थोपपत्तेश्च
“विदधानि = वेदनानि”—इत्युपपद्यते ॥ ३ (७) ॥

श्रायन्त इव सूर्यं विश्वेदिन्द्रस्य भक्षण । वसूनि
जाते जनमान औजसा प्रति भार्गव दीधिम् ॥ समाश्रिताः

सूर्यमुपतिष्ठन्ते अपि वोपमार्थं स्यात्, सूर्यमिवेन्द्र
मुपतिष्ठन्त इति सर्वाणीन्द्रस्य धनानि विभक्ष्यमाणाः स
यथा धनानि विभजति जाते च जनिष्यमाणे च तं वयं
भागमनुध्यायामौजसा बलेर्नौज ओजतेवोञ्जतेवाशीराश्रप-
णाद्वाश्रपणाद्वाथंयमितराशीराशास्तेः । इन्द्राय गाव
आशिरमित्यपि निगमो भवति । सा मे सत्याशीद्देवेष्विति
च ॥ ४ ॥

“श्रायन्तः (३४)”—इति, अनवगतम् । “समाश्रिताः”—
इत्येवमर्थप्रतीतिः । “श्रायन्त इव०—०न दीधिमः”—इति (ऋ०
सं० ६, ७, ३, ३) वृहती । नृमेधस्य आङ्गिरसस्येयमार्षम् ।
अन्नशंरातिमितीयमनन्तरा चास्याः महाघ्नते वृहतीसहस्रे विनि-
योगः । ‘श्रायन्त इव सूर्यम्’ इवोऽनर्थक एतस्मिन् प्रथमेऽर्थे ।
“समाश्रिताः” समन्तादाश्रिताः ‘सूर्यम्’ “उपतिष्ठन्ते” रश्मयः ।
किम् ? इति,—“विश्वेदिन्द्रस्य भक्षत” । ‘इत्’—इत्यनर्थक एव ।
‘विश्वा’ विश्वानि “सर्वाणि” ‘इन्द्रस्य’ “धनानि” सूर्यस्य स्वभू-
तानि, उदकानि, तेन प्रवृत्तानि “विभक्ष्यमाणाः” विभक्तुमि-
च्छन्तः । अथ “वा” ‘इत्’—इत्ययम् “उपमार्थं स्यात्” नानर्थकः ।
आह,—कथम् ? इति, उच्यते,—“सूर्यमिवेन्द्रमुपतिष्ठन्ते” यथा
सूर्यमहन्यहनि रश्मय उपतिष्ठन्ते, एवं मध्यस्थानमिन्द्रमुदकेऽवर-
मुपतिष्ठन्ते । तस्य “इन्द्रस्य” स्वभूतानि “सर्वाणि धनानि”

उदकानि तेन प्रवृत्तानि, आत्मनो जनानां वा विभक्तुमिच्छ-
 मानाः । किञ्च “वसूनि जाते जनमान् ओजसा” । यथेन्द्र
 आदित्यो वा ‘वसूनि’ धनानि ‘जाते’ “च” उन्पन्ने च ‘जनमाने’
 “जनिष्यमाणे च” स्वेन ‘आजसा ऐश्वर्यं “वनेन” “विभजति” ।
 तथैव यथाविभक्तः तेन, “नं” ‘भागं’ भूतानि उपजीवन्ति,
 तदैश्वर्यानुप्रवृत्त्यैव । यत एवमतः “वयम्” अपि “तम्” एव
 ‘भाग’ ‘प्रति’ ‘न दीधिमः’ । अत्र ‘न’—इत्यनर्थकः, अनोर्वा
 स्थाने । “तं वयं भागमनुध्यायाम्.”—इति भाष्यकारो निराह ॥
 एवमत्र ‘धायन्त इव सूर्यम्—इति सूर्यसम्बन्धान् रश्मयोऽ-
 ध्याहृताः, रश्मिसम्बन्धाच्च ‘धायन्तः’—इत्येव शब्दः, समाडा-
 वुपसर्गावध्याहृत्य “समाधिताः”—इत्येवमुपमार्थं भवतीत्यु-
 पपद्यते ॥

“ओजः”—“ओजतेर्वा” वृद्धुध्यर्थस्य (चु० अ० प०), “उज-
 तेर्वा” न्यग्भावार्थस्य (न० प०) ॥

“आशाः (३५)”—इति, अतद्यगतमनेकार्थञ्च । “आशि-
 रम्”—इत्यर्थप्रतीतिः । या यजमानस्य घृतधुक्, तामाशिरं
 दुहन्ति । एतस्मिन् पक्षे दध्यभिधेयम्, तेन हि सोम उपर्थायते,
 तस्मात्तदाशिरमित्युच्यते । अथ “वा” “आश्रपणान्” ईषद्वि
 तच्छृणं भवति दधिभावात् ॥

“अथ” पुनः या “इयम्,—इतरा आशी” ? इयम् “आशास्ने”
 आङ्पूर्वस्य शास्त्रेः (अदा० प०) अमिल्लापार्थस्य ॥

“इन्द्राय गाव आशिरं दुदुहे वज्रिणे मधु । यत् सांमुपहृ”

तव ॥ एवमत्र ओषध्यश्वसम्यन्धान् “जिगर्त्तिः, गिरतिकर्मा वा गृह्णातिकर्मा वा”—इत्युपपद्यते ॥

“अमूरः (३७)”—इति, अनवगतम् । “अमूढः”—इत्यव-
गमः । “मूरा अमूर न वयं चिकित्वो महित्वमग्ने त्वमद्भु वित्से ।
शये च्विश्वरति जिह्यादने रिह्यते युवर्ति विशपतिः सन् ॥”—
इति (ऋ० सं० ७, ५, ३२, ४) । अतस्यात्तस्यार्पम् । त्रिष्टुप् ।
प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते । हे भगवन्नग्ने ! ‘अमूर !’ अमूढ !
‘मूरा’ मूढाः ‘वयं’ स्मः । भवतो माहाभाग्यपरिज्ञानं प्रति मन्द-
बुद्धित्वात् ‘न वयं चिकित्वः’ न वयं भवतः प्रभावस्यान्तं विजा-
नामः । हे ‘अग्ने !’ ‘त्वम्’ एव आत्मनो महिमानं “महत्त्वम्”
माहाभाग्यम् ‘वित्से’ वेत्सि, कस्तवान्यो माहाभाग्यस्यान्तं वेत्तुम-
र्हतीत्यभिप्रायः । किञ्च, ‘शये’ शयपरिमाणे प्रदेशे उत्तरवेद्याख्ये
‘वयि.’ विशेषात्मा, तव रूपाख्यः ‘चरति’ समिद्धत्वात् मुहुर्मुहु-
श्चरति । स त्वमनेन रूपेणोत्तरवेद्यामवस्थितः ‘जिह्या’ ज्वालया
तानि तानि हवीषि ‘अदन्’ भक्षयन् ‘रिह्यते’ । ‘युवर्ति’ तां
तामाहुर्ति पुनः पुनः आस्वादयसि । ‘विशपतिः’ विश्वस्य सर्वस्य
पतिः, मनुष्यपतिर्वा ‘सन्’ यस्त्वमेवं करोषि हितैपित्वान् यज-
मानानाम्, सोऽस्माकमिदं नाम कुर्वित्यभिप्रायः ॥ एवमत्र
मूढाः—इत्यात्मनिन्दाद्वारेण अग्निः “अमूढः”—इत्यनेन स्तूयते
इत्यस्य ‘अमूर’शब्दस्य “अमूढः”—इत्येव विपरिणाम उपपद्यते ॥

“शशमानः (३८)—इति, अनवगतम् । “शंसमानः”—इत्य-
वगमः । “यो वां यज्ञैः शशमानो ह दाशति कविर्होता यजति

मन्मसाधनः । उपाहनं गच्छथो वीथो अध्वरमच्छा गिरः सुमर्ति
 गन्तमस्स्यू ॥”—इति (ऋ० सं० २, २, २१, २) । दीर्घतमस
 आर्षम् । जगतीच्छन्दः । ‘य’ यजमानः, युवां हे मित्रावरुणो !
 ‘यज्ञ’ निमित्तभूतैः ‘शशमान’ “शंसमान” म्नुवन् ददाति
 ददाति हवीषि युवाभ्याम् । ‘कवि’ कान्तदर्शनः, ‘हांता’ आह्लाता
 ‘यजति’ । ‘मन्मसाधन’ मननसाधन, विज्ञानसाधन इत्यर्थः ।
 आह,—तस्य किम् ? इति, उच्यते,—‘उपाहन गच्छथ.’ प्रत्यु-
 पागच्छथः युवाम्, ‘वीथ.’ च ‘अध्वरम्’ अध्वार्थितानि हवीषि ।
 वयमपि च एवङ्गुणविशिष्टा एव ? यतो ब्रूमः,—‘सुमर्ति’
 शोभनप्रज्ञं यजमानम् अनुलक्ष्य ‘अच्छा गिर.’ एता अस्मद्गिरः
 आभिमुख्येन ‘गन्तम्’ गन्तुमिच्छथो युवाम् । ‘अस्स्यू’ अस्मान्
 कामयमानावित्यर्थः ॥ एवमत्र ‘यज्ञैः शशमान’—इति यज्ञ-
 सम्बन्धात् शब्दसारूप्याच्च “शशमानः = शंसमानः”—इत्येव-
 मुपपद्यते ॥

“देवो देवाच्या, कृपा (३६)”—इति, एते अनवगते । देवश-
 व्दोऽनयोरेव उपलक्षणार्थोऽत्र समाह्वतः । देवः, देवाच्या,
 कृपा,—इति त्रौणि एतानि पदानि । ‘देवाच्या’—इत्यस्य “देवान्
 प्रत्यञ्जितया”—इत्यर्थप्रतीतिः । ‘कृपा’—इत्यस्यापि “कल्पि-
 तया”—इत्येवमर्थप्रतीतिः । “अग्निं होतारं मन्ये दास्यन्तं वसुं
 च्चनुं सहसो जातवेदसं विप्रं न जातवेदसम् । य ऊर्ध्वया
 स्वध्वरो देवो देवाच्या कृपा । घृतस्य विभ्राष्टिमनुवष्टि शोचि-
 पाजुह्वानस्य सर्पिषः ॥”—इति (ऋ० सं० २, १, १२, १) । परच्छे-

‘सोमस्य’ ‘प्रयती’ प्रदानेन, हे इन्द्राग्नी . ‘युवाभ्यां’ ‘स्तोमं’
 ‘जनयामि’ उच्चारयामि, ‘नस्य’ नवतरमन्येभ्यः स्तोमेभ्यः ॥ एवमत्र
 ‘विजामातृ’ शब्देन “असुसमाप्तजामातृभाघः” उच्यते, तस्य बहु-
 दातृत्वादिभ्युपपत्तिः ॥

“विजामातेति” “शश्वत्” प्रसिद्धमेतत् “दाक्षिणात्याः क्रीता-
 पतिमाचक्षते” तस्य निर्गुणत्वादात्मनः क्रीणाति कन्यामात्मनो
 भाष्यार्थे । तस्मात् “असुसमाप्त इव” असौ “वरोऽमिप्रेतः ॥
 “जामाता” । “जा अपत्यम्, तन्निर्माता” जामाता, स्त्रीत्वं हि
 मैथुनेन व्यवहारेणासौ निर्मिणोति, तेनासौ दुहितुः पतिर्जामाता
 भवति ॥ “स्यालः आसन्न. संयोगेनेति” “नैदानाः” निदानविदो
 मन्यन्ते । अथ “वा” स्यम्—इति “शूर्पम्” उच्यते, “स्यात्”
 तस्मादसौ गृहीत्वा विवाहे “लाजानावपति” तस्मात् स्याल
 उच्यते । “स्य शूर्पम्” “स्यतेः (दि० प०)” धातोः प्रक्षेपणार्थस्य,
 तेन हि तुषाः क्षिप्यन्ते ॥ “शूर्पम् अशनपचनम्” तेन ह्यशनं पूयते ।
 “गृणातेः (क्या० प०)” तद्धि शरमयं भवति ॥

“ओमासः (५१)” —“इति” एतत् पदम् “उपरिष्ठाद् व्याख्या-
 स्यामः” सप्तदशोऽध्याये “ओमासश्चर्पणीधृतः”—इत्यत्र ॥ ६(६) ॥

इति निरुक्तवृत्तावेकादशाध्यायस्य (षष्ठाध्यायस्य)

द्वितीयः पादः ॥ ६, २ ॥

तृतीयः पादः ।

सोमान् स्वरणं कृणुहि ब्रह्मणस्पते । कक्षीवन्तं य
 औशिजः ॥ सोमानां सोतारं प्रकाशनवन्तं कुरु ब्रह्मणस्पते
 कक्षीवन्तमिव य औशिजः कक्षीवान् कक्ष्यावानौशिज
 उशिजः पुत्र उशिग्वष्टेः कान्तिकर्मणोऽपि त्वयं मनुष्यकक्ष
 एवाभिप्रेतः स्यात्तं सोमानां सोतारं मां प्रकाशनवन्तं कुरु
 ब्रह्मणस्पते ॥ १ (१०) ॥

“सोमानम् (४२)” — इति, अनवगतम् । “सोतारम्” —
 इत्यवगतम् । “सोमानं स्वरणं ०—० य औशिजः” । मेधातिथेः
 काण्वस्यार्षम् । अग्न्युपस्थाने विनियुक्ता, “सोमान स्वरणमिति
 ब्राह्मणस्पत्ययोपतिष्ठेत्” — इति ह्युक्तम् । सोमानम् अनेकेषां
 “सोमानां” “सोतारम्” अभिषोतारम्, माम्, ‘स्वरणं’ शब्दयि-
 तारम्, सुयशस्विनं ‘कृणुहि’ कुरु हे ‘ब्रह्मणस्पते !’ कथं च पुनः
 “प्रकाशनवन्तं कुरु” ? इति,— “कक्षीवन्तं य औशिजः” ।
 लुप्तोपममेतत् । ‘यः’ ‘औशिजः’ कक्षीवान्, तमिव । अत्र करो-
 तिसन्ध्यात् “प्रकाशनवन्तम्” — इत्येतद्दध्याहृतं भाष्यकारेण ।
 ‘कक्षीवान्’ “कक्ष्यावान्” कक्ष्यया तद्वा । “अपि त्वय मनुष्य-
 कक्ष एवाभिप्रेतः स्यात्” स हि कक्षे उत्पन्नः, तदुत्पत्तिसंयोगात्
 कक्षीवान् । ‘औशिजः’ “उशिजः पुत्रः” । “उशिक्” पुनः

“घष्टेः” कान्त्यर्थस्य । एवमत्र ‘सोमानम्’—इत्यस्य शब्दसारूप्यात् “सोनारम् सोमानाम्”—इत्येष विपरिणाम उपपद्यते ॥

अपि चैवमन्यथा स्यात्,—योऽहं सोमानां सोता, कक्षोद्यान् औशिज्ज, तमेवङ्गुणविशिष्टं मां प्रकाशनवन्त कुरु हे ब्रह्मणस्पते ! ॥ १ (१०) ॥

इन्द्रासोमा समघशंसमभ्य१ घं तपु॑र्ययस्तु चरु॑रग्नि॒वा
इव । ब्रह्म॑द्विपे क्र॒व्यादे॑ घोर॒चक्ष॑से द्वेपो॑ धत्तमनवायं
किमी॒दिने ॥ इन्द्रासोमावघस्य शंसितारमघं हन्तेनिर्हसि॒-
तापस॑र्ग आहन्तीति तपुस्तपतेश्वरुसृ॑च्यो भवति चरतेर्वा
समुच्चरन्त्यस्मादापो ब्रह्मद्विपे ब्राह्मणद्वेष्ट्र॑ क्रव्यमदते
घोरचक्षसे घोरख्यानाय क्रव्यं विकृत्ताज्जायत इति नैरुक्ता
द्वेपो धत्तमनवायमनवयवं यदन्ये न व्यवेयुरद्वेषस इति वा
किमीदिने किमिदानीमिति चरते किमिदं किमिदमिति
वा पिशुनाय चरते पिशुनः पिशतेर्विपिशतीति ॥२(११)॥

“अनवायं (४३)” “किमीदिने (४४)”—इति, एते अनवगते ।
‘अनवायम्’—इत्यस्य “अनवयवम्”—इत्यवगमः । “किमीदिने”
—इत्यस्य “किमिदङ्किमिदङ्कारी पिशुनः” ॥ “इन्द्रासोमा सम॑-
घशंस०—०मनवायं किमीदिने ॥”—इति (ऋ० स० ५, ७, ५
२) । घसिष्टस्यार्पम् । हे “इन्द्रासोमौ !” सन्तापन्तं भवन्तौ,

‘अघशंस’ पापस्य “शंसितारम्” ‘अभ्यघं’ पापमेव कर्तुमाभि-
 मुल्येन नित्यकालमेव योऽवस्थितः, तं सन्तापयत्यम् । स च
 ‘तपुः’ युवाभ्यां सन्ताप्यमानः, “चरुरग्निर्वा इव” चरुरिव अग्नि-
 संयुक्तः ‘ययस्तु’ क्षय यात्वित्यर्थः । किञ्च, ‘ब्रह्मद्विपे’ “ब्राह्मण-
 द्वेषः” ‘कव्यादेः’ कव्यमदते पृष्टमासभक्षयित्रे, ‘घोरचक्षसे’ घोर-
 दर्शनाय, ‘द्वेषः’ सर्वलोकद्वेष्यतां ‘घत्तम्’ युवाम् । ‘अनवायम्’
 “अनवयचं” सकलमित्यर्थः ॥ अथ “वा” “यदन्ते”
 ‘अतद्रुहः’ “अद्वेषसः” अद्वेषारः “न व्यवेयुः” व्यवेतुं वियोजयितुं
 घटमाना अपि न शक्नुयुः, तादृश द्वेषो घत्तम् । ‘किमीदिने’
 “पिशुनाय” — इत्यर्थः ॥ एवमत्र ‘अनवायम्’ — इत्यस्य “अनव-
 यवम्” अवियोजनं वा — इत्यर्थप्रतीतिः, तथाभीष्टत्वात् ॥

किमिदी च पिशुनः, स हि “किमिदानीम्” घत्तते “इति”
 एवमन्वेपमाणः “चरते” अथ “वा” “किमिदं” घत्तते “इति”
 एवमन्वेपमाणः “चरते” स हि तस्य स्वभावः ॥ “वरुः, मृच्चयो
 भवति” मृदादिसञ्चितो भवति । “चरतेर्वा” “समुच्चरन्ति”
 हि “अस्मादापः” । “कव्यं” मांसम्, तद्धि “विरुत्ताज्जायते” ॥
 “पिशुनः” “पिशतेः (जु० प०)” धातोः, स हि स्वल्पमपि पापं
 “विपिशति” विपुष्यतीत्यर्थः ॥ २ (१६) ॥

कृणुष्व पाजः प्रसिति न पृथ्वीं याहि राजेवामवां
 इभेन । तृप्वीमनु प्रसिति द्रूणानोऽस्तामि विध्य रक्षम-
 स्तपिष्ठः ॥ कुरुष्व पाजः पाजः पालनान् प्रसितिमिव

पृथ्वीं प्रसितिः प्रसयनात्तन्तुर्वा जालं वा याहि राजेवामा-
त्यवानभ्यमनवान् स्ववान्वेराभृता गणेन गतभयेन हस्ति-
नेति वा नृष्वयानु प्रसित्या द्रूणानस्तृष्वीति क्षिप्रनाम
तग्नेर्वा त्वग्नेर्वासितासि विध्यरक्षसस्तपिष्टैस्तप्तमैः
प्रपिष्टतमैरिति वा । यन्ते गर्भममी वा दुर्नामा योनिमाजये ।
अमीत्राभ्यमनेन व्याख्यातो दुर्नामा क्रिमिर्भवति पापनामा
कृमिः क्रव्ये मेद्यति क्रमनेर्वा स्यान्मरणकर्मणः क्रामतेर्वा ।
अतिक्रामन्तो दुरितानि विद्या । अतिक्रममाणा दुर्गति-
तिगमनानि सर्वाण्यथा यदेनया विद्वोऽरवीयते । व्याधीर्वा
भयं वा । अप्वे परेहीत्यपि निगमो भवेत्यमतिरमामयी
मतिरात्ममयी । ऊर्ध्वा यस्यामतिर्भा अदिद्युत्तदित्यपि
निगमो भवति । शुष्टीति क्षिप्रनामाशु अष्टीति ॥ ३ (१२) ॥

“अमवान् (४५,)—इति, अनवगतमनेकार्थञ्च । “कृष्णप्व
पाजः ०—० रक्षसस्तपिष्टैः ॥—इति (ऋ० सं० ३, ४, २३, १) ।
धामदेवस्यार्थम् । अग्निचयने पुरुषव्याघारणे विनियुक्ता, “राक्षो-
न्नेन व्याघारयेत्”—इति एव क्तम् ॥ हे भगवन्नग्ने ! ‘कृष्णप्व’
“कुरुप्व” एतदात्मीयं ‘पाजः’ बलम्, ‘प्रसितिं न’ “प्रसितिमिव”
धागुरातन्तुमिव, जालमिव वा । ‘पृथ्वी’ विस्तीर्णाम् । तत
एवमेतत् विस्तीर्णं कृत्वा ‘याहि’ त्वं रक्षांस्यभिमुखः । कथं च

पुनर्याहि ? राजा इव' यथा राजा यायात् 'अमवान्' "अमात्य-
वान्" रीतियुक्तो विजयाय, तथा त्वं याहि । अथवा यथा
"अभ्यमनवान्" रोगभूतः परेभ्यो भयदाता यायात्, तथा याहि ।
अथवा यथा "स्ववान्" धान्मयित्तवान् सुभृतसैन्यो यायाद्
विजयाय, तथा याहि । 'इमेन' "इराभृता" अन्नभृतेन "गणेन"
सुपुष्टेन युक्तो यथा राजा यायात्, तथा याहि । अथ वा 'इमेन'
"गतभयेन" शूरेण "हस्तिना" यथा यायान् तथा याहि । किञ्च
"तृष्यामनु प्रसितिं दृणान्" । क्षिप्रमनु प्रसृतया गत्या, सन्ततया
गत्या । 'गृणान्' रक्षांसि हिंसन् याहि । कस्मान् पुनरेवमुच्यते ?
इतः,—यस्मान् 'अस्ता असि' "असिया" क्षेत्रा त्वं रक्षांसि प्रति
दीतयाः अर्चिषः । स त्वमेवमागत्य 'विध्य' एतान् "रक्षसः"
असच्छत्रून् 'तपिष्ठैः' "तप्ततमैः" अर्चिभिः ॥ एवमत्र राजोपमान-
सम्बन्धात् "अमवान् = अमात्यवान्" — इत्येवमाद्युपपद्यते ॥

'पाजः'—इति बलनाम, "पालनात्" तेन हि पाल्यते ।
'प्रसितिः'— "प्रसहनात्" "तन्तुर्वा जालं वा" उभाभ्यामपि
ताभ्यामभिभूयन्ते मृगाश्चमन्स्याश्च ॥

"अमोवा (४६)"—इति, अनवगतम् । "अभ्यमनेन" "अभ्य-
मनवान्"—इति यदुक्तमाद्यस्त्ये मन्त्रे, अनेनैव तन् "व्याख्यातम्" ।
"यस्ते गर्भमर्मावा दुर्णामा योनिनाशये । अग्निष्ट ब्रह्मणः,
सुह निष्कृव्यादमनीशान् ॥"—इति (ऋ० सं० ८, ८, २०, २) ।
रेक्षोहा नाम ब्राह्मणः, तस्येयमार्पम् । पुत्रकामस्य पडाहुतो नाम
स्थालीपाकः, तत्रैयं विनियुक्ता । 'यः' 'ते' तव हे खि ! 'गर्भम्'

‘अमीवा’ रोगभूतः, ‘दुर्णामा’ “पापनामा क्रिमिः” पापप्रदेशे नतः
परिणतः उत्पन्नः, ‘योनिम्’ ‘आ’ गत्य ‘शये’ शेते गर्भर्हिसिता ।
‘तम् अग्निः’ ब्रह्मणा सह ‘निर्’ अनीनशन्’ नाशयतु । ‘क्रव्याद्’
मांसभक्षयितारम् ॥ एवमत्र ‘अमीवा’—इत्यस्य “क्रिमिः” अभि-
धेयः, क्रिम्युपहते हि योर्नां गर्भो न सम्भवतीत्युपपत्तिः ॥

“दुरितम् (४७)”--इति, अनवगतम् । “दुर्गतिगमनम्”—
इति अर्थप्रतीतिः । “वैश्वदेवी सूनृतामारभध्व शुद्धा भवन्तो
यज्ञियासः पावकाः अतिक्रामन्तो दुरितानि विश्वा शतं हिमाः
सर्ववीरा मदेम” । वैश्वदेवीं वाचं ‘सूनृतां’ सत्याम् ‘आरभध्वम्’
उपक्रमध्वम् वक्तुम् । तयैवंलक्षणया वाचा ‘शुद्धाः’ इह अनभिशास्तः-
पूताश्चपरलोके भवथ । ‘यज्ञियासः’ यज्ञियाः यज्ञसम्पादिनः ।
किञ्च, ‘अतिक्रामन्तः’ अतिक्रममाणा वयम् । तस्या वाचो महा-
भाग्येन । ‘दुरितानि’ दुर्गतिप्रापकाणि कर्माणि, ‘विश्वा’
विश्वानि । ‘शतं हिमाः’ शत हेमन्तानां ‘सर्ववीराः’ अनवखण्डित-
पुत्रपौत्राः ‘मदेम’ हृष्येमेत्यर्थः ॥ एवमत्रातिक्रमणसम्बन्धात् “दुरि-
तम् = दुष्कृतम्”—इत्युपपद्यते, तस्य हि अतिक्रमणम भीष्टमिति ॥

“अप्या (४८)”--इति, अनवगतम् । अप्ययति’—इत्यवगमः ।
रोगजातिर्वा अभिधेया भयजातिर्वा, तथा हि “विद्धः अपवीयते”
अपवेष्ट्यते प्राणैः । “अमीवां चित्तम् (ऋ० सं० ८, ५, २३, ६)”
—इति उपरिष्ठाच्छेषः ॥

“अमतिः (४९)—इति, अनवगतम् । “अमामयी मतिः”
अमतिः । एवमपि न प्रतीयत इत्याह,—“आत्ममयी” यस्य

मतिः असावमतिरित्युच्यते । कश्चासौ ? आदित्यः, तस्य

३ २७ ३१ २० १ २ ३क २२

हि आत्मप्रकाशमयी मतिः । “अभि त्वं देवं सवितारमोष्योः

३ १ ० ३ १ २ ३ १ २ ३ २ ३ २ २ २ ३ २

कविक्रतुमर्चामि सत्यसवं रत्नधामभि प्रियं मतिम् ।

३३३ ३ २ ३ १ २ २ ३ १ २ ३ १ २

ऊर्ध्वं यस्यामतिर्भा अदियुतत्सर्वामनि हिरण्यपाणिरमिमीत

३ १ २ ३ १ २

सुकतुः कृपा स्वः ॥”—इति (सा० छ० आ० ५, २, ३, ८) ।

नकुलस्यार्पम् । अतिच्छन्दाः, अष्टिः । प्रवर्ग्ये शस्यने, सोम-

सम्माने चाध्वर्यवे विनियुक्ता । ‘अभि अर्चामि’ ‘त्वं’ त् अहम्,

‘देवं’ ‘सवितारम्’ । ‘ओष्योः’ द्यावापृथिव्योः यान्यन्तरा भूतानि

वर्तन्ते, तेष्वः सर्वेभ्यः सकाशान् । ‘कविक्रतुं’ कान्तप्रज्ञानम्,

‘सत्यसवं’ सत्याभ्यनुज्ञम्, ‘रत्नधां’ रमणीयानां धनानां दातारम्,

‘अभि मतिम्’ अभिमन्तारं सर्वार्थानाम्, ईश्वरत्वान्, ‘प्रियं’ च

सर्वभूतानाम् । ‘ऊर्ध्वं’ ‘यस्य’ सवितु ‘अमतिः’ आत्मप्रकाश-

मयी मतिः । आह,—कतमा पुनरसावूर्द्धा ? इति,—‘भाः’ याः

‘अदियुतन्’ अद्योतयत् । तम् अभ्यर्चामि । किञ्च, ‘सर्वामनि’

प्रसवे यस्य सर्वमिदं प्रवर्तते, ‘हिरण्यपाणिः’ रश्मिपाणिः सर्वमिदं

जगत् ‘अमिमीत’ निर्मितवान् । ‘सुकतुः’ सुकर्मा । ‘कृपा’ स्वया

सामर्थ्यकल्पनया । ‘स्वः’ आदित्यः, सु अरण इत्यर्थः ॥

एवमत्र ‘अमति’ शब्देन आत्मप्रकाशगत आदित्यस्य विज्ञानमुच्यते,

स हि प्रकाशसन्तव एव नान्यत् प्रकाशान्तरमपेक्षत
इत्युपपत्ति ॥

“श्रुष्टो (५०)”—इति, अनवगतम्, “पुरन्धिः (५१)”—इति
च । श्रुष्ट्यस्य ‘श्वशानम्’—इत्यवगमः, पुरन्धिरित्यस्यापि पुरां
धीः—इत्यवगमः ॥ ३ (१२) ॥

तां अध्वर उशतो यक्ष्यग्ने श्रुष्टी भगन्नासत्या
पुरन्धिम् । तानध्वरे यज्ञ उशतः कामयमानान् यजाग्ने
श्रुष्टी भगन्नासत्यौ चाश्विनौ सत्यावेव नासत्यावित्यौर्ण-
वाभः सत्यस्य प्रणेतारावित्याग्रायणो नासिकाप्रभवौ बभूव-
तुरिति चा पुरन्धिर्वहुधीस्तत्कः पुरन्धिर्भगः पुरस्तात्तस्या-
न्वादेश इत्येकमिन्द्र इत्यपरं स बहुकर्मतमः पुरां च दारयि-
तृतमो वरुण इत्यपरं तं ब्रह्मया स्तौति । इमाम् नु कवित्तमस्य
मायामित्यपि निगमो भवति । रुशदिति वर्णनाम रोच-
तेर्ज्वलतिकर्मणः ॥ समिद्धस्य रुशददशि पाज इत्यपि
निगमो भवति ॥ ४ (१३) ॥

ते हि यज्ञेषु यज्ञियास ऊमाः सुधस्थं विश्वे अभिसन्ति
देवाः । तां अध्वर ०—० पुरन्धिम् ॥”—इति (ऋ० सं० ५, ४,
६, ४) । वसिष्ठस्यार्षम् । वैश्वदेवी । त्रिष्टुप् । ‘ते’ ये ‘विश्वेदेवाः’
‘यज्ञेषु’ ‘यज्ञियासः’ यज्ञसम्पादिनः, ‘ऊमाः’ अवितारो रक्षिताः,

अवनीया वा तर्पणीयाः, 'सधस्थं वैश्वदेवं समानं स्थानम् 'अभि सन्ति' अभितिष्ठन्ते । किं तेषाम् ? इति,—'तान्' विश्वान् देवान् हे "अग्ने !" एतस्मिन् 'अध्वरे' "यज्ञे" 'उशतः' स्वमंशं, "कामय-मानान्" 'श्रुष्टी' "क्षिप्रम्" अविलम्बमानः 'यक्षि' "यज" 'नासत्या' "नासत्यो चाशिवर्ता" यज, 'पुरन्धिम्' च यज ॥ एवमत्र यागस्य विघ्नभयात् क्षिप्रस्येष्टत्वात् "श्रुष्टि-इति क्षिप्रनाम"—इत्युपपद्यते । अन्यत्र हि वक्ष्यति "श्रुष्टीवरी.=सुखवरीः" इति, तस्मादेतदने-कार्थमपि भवति ॥

"सत्यो एव नासत्यो—इति" "आर्णवाभ" आचार्यो मन्यते । तौ हि सत्यमेव ब्रूतः, न कदाचिदप्यसत्यम् । तस्मा-न्नासत्यावित्युच्यते । द्विः प्रतिषेधः प्रकृतिमापादयति । अथवा "सत्यस्य" उदकस्य, यज्ञस्य वा "नेतारौ" नामत्यौ, तथाहि "आप्रायण." आचार्यो मन्यते । अथ "वा" ऐतिहासिकपक्षेण "नासिकाप्रमर्षो बभूवतुरिति" ॥

"पुरन्धिः" । पुरन्धिशब्दोऽत्र गुणपदत्वात् सन्दिह्यते इति विचार्यते ।—"तत्कः पुरन्धिः ?"—इति । "भग." अत्र "पुर-स्तात्"—'श्रुष्टी भगम्'—इति, "तस्य" अयम् "अन्यादेशः"— "इत्येकम्" आचार्यमतम् । नासत्यावनन्तरावपि सन्तो न सन्दिह्येते द्विवनवाच्यत्वात् तयोः,—एकवचनान्तत्वात् 'पुरन्धि' शब्दस्य च । "इन्द्रः" उक्तः स्यात् पुरन्धिशब्देन,—"इत्यपरं" मतम् । किङ्कारणम् ? "स" हि इन्द्रः "बहुकर्मतम." अन्येभ्यो देवेभ्यः । "धीः"—इति कर्मनामसु पठितम्, तद्यस्यपुरु बहु स

पुरन्धिः, स इन्द्रः । तस्मात् पुरन्धिः इन्द्रः—इत्युपपद्यते । अथवा
 अन्येन एव धन्वमिन्द्रस्य स्यात्,—“पुरां च दारयितृमः”
 मेघपुरो नामावेव दारयति । “वरुणः” पुरन्धिश्चादेनोच्यते,—
 “इन्द्रस्य मत्तम् । किङ्कारणम् ? “तं” हि अन्यत्रापि मन्त्रदृक्
 “प्रथ्या” बुद्ध्या “स्तौति” । अथवा,—“इमाम् नु कवितमस्य
 नाया मही देवस्य न किरा दधर्ष । एकं यदुद्गा न पूणन्त्येता
 रश्मिञ्चतीरवनयः समुद्रम् ॥”—इति (ऋ० सं० ४, ४, ३२, १) ।
 अत्रेरायम् । वारुणी । त्रिष्टुप् । ‘इमां’ ‘मायां’ प्रज्ञां ‘कवितमस्य’
 मेधावितमस्य द्योतमानस्य ‘महीं’ महतीं मायां ‘न किरा दधर्ष’
 न कश्चिदप्याधर्षयितुं शक्नोति । कतमां मायाम् ? इति,—‘एकम्’
 एतं सन्त वरुणम् आदित्यम्, ‘यत्’ एता ‘उद्गा’ उदकेन रश्मिना
 नद्यः ‘एतीः’ गमनशीलाः सन्तमुदकमादाय आदित्यमण्डलं
 गच्छन्ति । एव नामाहर्निशमेता गच्छन्त्यः ‘अवनयः’ नद्य इव
 ‘समुद्रं’ सिञ्चन्त्यः ‘न पूणन्ति’ न प्रीणयन्ति बुद्ध्या । तेषां
 रश्मिनाञ्च मायाम् एवंलक्षणां भगवती वरुणस्य ‘आधर्षयितुम्’
 अभिमवितुं विज्ञातुं न शक्नोति कश्चिदपि कथयितुम् कथमप्यय न
 सम्पूर्यत इति ॥ एवमत्र वरुणः प्रज्ञया स्तूयते, धीरिति च
 प्रजानाम्, सा यस्य पुरो बहो, स पुरन्धिः । वरुणश्च प्रज्ञया स्तूयते,
 तस्मात् “वरुणः=पुरन्धिः”—इत्युपपद्यते ॥

“रुशत् (५२)”—इति, “अनवगातम् । “रोचतेर्ज्वलति-
 कर्मणः”—इति निर्वचनम् । “रोचतम्”—इत्यवगमः । “अवोधि
 होता यजथाय देवान्बुद्ध्या अग्निः सुमनाः प्रातरस्थात् । समिडस्य

रुशदृशि पाजो महान् देवस्तमसो निरमोचि ॥” — इति
 (ऋ० सं० ३, ८, १२, २) । गविष्टिरबुधयोरार्षम् । आग्नेर्या ।
 त्रिष्टुप् । अग्निचयने इष्टकोपधाने विनियुक्ता । ‘अवोधि होता’
 बुध्यते होता ‘अग्निः’ ‘यजथाय’ यजमानाय, यष्ट्यतया ‘देवान्’ ।
 ‘ऊर्ध्वः’ उवलनक्रियायोगान् । ‘प्रातः अस्थान्’ अग्निहोत्रिणां
 गृहेषु योऽवतिष्ठते, ‘सुमनाः’ च शीभनमनाः । ‘समिद्धस्य’ च
 यस्य ‘रुशन्’ रोचिष्णुर्वर्णः ‘अदृशि’ दृश्यते । ‘पाजः’ च बलं
 यस्य ‘अप्रमितम्’ यश्च प्रभाचतः ‘महान्’ । ‘तमसः’ च सर्वमिदं
 ‘निरमोचि’ निर्मांचयति, बुध्यते देवान् यष्ट्यतया ॥ एवमग्न्यधि-
 कारादत्र शब्दसारूप्यात् “रुशन्” — “इति” एतन् “वर्णनाम” —
 इत्युपपद्यते ॥ ४ (१३) ॥

अस्ति हि वः सजात्यं रिशादसो देवासो अस्त्याप्यन् ।
 अस्ति हि वः समानजातिता रेशयदारिणो देवा अस्त्याप्य-
 माप्यमाप्नोतेः सुदत्रः कल्याणदानः । त्वष्टा सुदत्रो विद-
 धातु राय इत्यपि निगमो भवति । सुविदत्रः कल्याण-
 विद्यः । आग्ने याहि सुविदत्रेभिरर्वाङ्मित्यपि निगमो
 स्वत्यानुपगिति नामानुपूर्वस्यानुपक्तं भवति । स्तृणन्ति
 हि रानुपगित्यपि निगमो भवति । तूर्वणिस्तूर्णवनिः ।
 न तूर्वणिर्महां अरेणुषोस्य इत्यपि निगमो भवति । गिर्वणा

देवो भवति गीर्भिरेनं वनयन्ति । जुष्टं गिर्वणसे बृहदित्यपि
निगमो भवति ५ ॥ (१४) ॥

“रिशादसः (५३)” — इति, अनवगतम् । “रेशयदासिनः” —
इत्यवगतम् । “अस्ति हि वः ० — ० अस्त्याप्यम् । प्रणः पूर्वस्मै
सुविताय वीचत मभ्रु सुन्नाय नव्यसे ॥” — इति (ऋ० सं० ६,
२, ३२, ५) । मनोर्वेधस्वत्स्येयमार्षम् । सतो बृहती । वैश्वदेवे
सूक्ते । हे ‘रिशादसः’ “रेशयदासिनः” ! ‘देवासः’ देवाः ! यो
हि रेशयति हिंसावान् भवति, तस्मै त आगुधान्यस्यन्ति ।
“रेशयदारिणः” — इति केचिदधीयने निर्वचनम्, तेषां रेशयन्तं
हिंसन्तं दारयन्तीत्यर्थः । ‘अस्ति’ ‘सः’ युष्माकं ‘सजात्यं
“समानजाविता” दैवत्वम्, ‘अस्ति’ अ युष्माकम् ‘आप्यम् ।
आतन्व्यं मनुष्यैः, ईश्वरा यूयमित्यभिप्रायः । यत एवमतो ब्रवीमि,
— ‘प्रवीचत’ यूयम् अस्मभ्यमनुजानीत । ‘सुविताय’ सुगताय,
‘सुभोगाय’ स्थानाय, ‘सुन्नाय’ सुखाय च पूर्वस्मै स्वभूताय,
‘नव्यसे’ नवतराय । कथं च पुनः प्रवीचत ? इति, — ‘मभ्रु’ क्षिप्र-
नित्यर्थः । एवमत्र शब्दसारूप्यादर्थोपपत्तेश्च “रिशादसः रेशय-
दासिनः’ रेशयदारिणो वा” — इत्युपपद्यते ॥

“सुदन्नः (५४)” — इति, अनवगतम् । ‘सुदानः’ — इत्यवगतम् ।
“ता नो रसनातिपाद्यो घसून्या रोदसी बहणाती शृणोतु ।
परुत्रीभिः सुशरणो नो अस्तु त्वष्टा सुदन्नो विदधातु रायः ॥” —
इति (ऋ० सं० ५, ३, २७, २) । वसिष्ठस्यार्षम् । दशराजस्य

चतुर्थेऽहनि तृतीयसवने वैश्वदेवशस्त्रे द्विपदा एताः शस्यन्ते ।
 'ताः' दैव्यः, 'नः' अस्मभ्यं रासन 'वसूनि' ददत्विद्यर्थः ।
 किलक्षणाः दैव्यः ? 'रातिपाचः' हविर्दानं याः सवन्ते सेवन्ते ।
 किञ्च. आभिमुख्येन स्थित्वा 'रोदसी' रुद्रस्य पत्नी 'शृणोतु'
 'वरुणानी' च । किञ्च, 'वरुत्रीभिः' वरयितव्याभिः सहितः
 'सुशरणः' स्वाश्रयणः 'नः' अस्माकम् 'अस्तु' । 'त्वष्टा' 'सुदत्रः'
 "कल्याणदान." विदधातु' च अस्माकम् 'रायः' धनमित्यर्थः ॥
 एवमत्र 'रायः'-सम्बन्धात् "सुदत्रः = कल्याणदानः" -- इत्यु-
 पपद्यते ॥

"सुविदत्रः (५५)" -- इति, अनवगतम् । सुविद्यः -- इत्य-
 वगतम् । "कल्याणविद्यः" -- इत्यभिधेयवचनम् । "ये तानुपुर्दे-
 घत्रा जेहमाना होत्राविदः स्तोमतप्राप्तो अर्के । आग्ने याहि
 सुविदत्रेभिरर्वाङ्ग सत्यैः कव्यैः पितृभिर्धर्मसद्भिः ॥" -- इति
 ऋ० सं० ७, ६, १८, ४) । शङ्खस्य यामायनम्यार्षम् । त्रिष्टुप्
 पैत्री । पितृयज्ञे स्विष्टकृद्याज्यैषा । 'ये' 'तातृपुः' स्तीर्णवन्तः,
 'देवत्रा' देवान् प्रति 'जेहमानाः' गच्छन्तः, 'होत्राविदः' स्तुतिविदः,
 'स्तोमतप्राप्तः' स्तोमकर्तारः 'अर्केः' मन्त्रैः स्तोमकर्तारः । य
 एवंलक्षणाः पितरः, तैः साकम् 'आयाहि' । हे 'आग्ने !' 'सुवि-
 दत्रेभिः' "कल्याणविद्यैः" 'अर्वाक्' अस्मानामिमुख्येन' तैश्च
 साकम् । एवङ्गुणयुक्तैः 'पितृभिः' आगत्य 'सत्यैः' एतैः यथा-
 घटसंस्मृतैः 'कव्यैः' पितृदेवतैः 'धर्मसद्भिः' यज्ञसादिभिः हवि-
 र्भिस्त्वितिमुपयाहि । अथवा सत्यवादिभिः पितृभिः कव्यवाहैः

साकमायाहीन । एवं पितृविशेषणत्वेनैव योज्यमेतदपि । पद-
द्वयम् ॥ षष्ठमत्र शब्दसारूप्यात् 'सुविदत्र'शब्दः । "कल्याणविद्य"
वार्त्तात्पुत्रस्यते ॥

"अनुपक् (५६)"—इति, अनवगतम् । "अनुपक्तम्"—
इत्यर्थवचनम् । "नामानुपूर्वस्य"—इत्यर्थवचनम् । "आ घा ये
अग्निमिन्धते स्तृणन्ति वहिरानुपक् । येषामिन्द्रो युवा सखा ॥"
—इति (ऋ० सं० ६, ३, ४२, १) । त्रिशोपस्यार्षम् । बृहतीसहस्रे
तृत्राशीतिषु विनियुक्ता । 'ये' एव नित्यमग्निम् 'आ' आग्निमुख्ये-
नावस्थिताः 'इन्धते' यज्वानः, य एव यज्ञेषु 'वर्हिः' 'आनुपक्'
"अनुपक्त" 'स्तृणन्ति' तेषामेव 'इन्द्रः' 'युवा' नित्यः 'सखा'
समानख्यातो याज्ञे कर्मणि भवति, नेतरेषामयज्वनाम् । वर्हिः-
सम्बन्धान् 'आनुपक्'—इति "नाम" एतन् "आनुपूर्वस्य नाम"—
इत्युपपद्यते ॥

"तूर्वणिः (५७)"—इति, अनवगतम् । "तूर्वनिः"—
इत्यर्थवचनम् । तूर्णं हि यः सम्भजते, स तूर्णवनिता सन् तूर्ण-
वनिमित्युक्तः । "स तूर्वणिर्महां अरेणुर्षीस्ये गिरेभृष्टिर्न भ्राजते
नुजा शवः । येन शुष्णं मायिनमायसो मदे दुध आभूषु रामयत्रि
दामनि ॥"—इति ऋ० सं० १, ४, २१, ३) । इन्द्रस्य सद्यत्वमा-
पन्नस्येयमार्षम् । अगती । ऐन्द्री । वैपुवतेऽहनि निष्केवल्ये शखे
शस्यते । स इन्द्रः तूर्वणिः तूर्णवनिता, इन्द्रो हि, स्तोतार तूर्णं
सम्भजते । 'महान्' प्रभाषतः । 'अरेणुर्षीस्ये' अन्तरिक्षे हि यद्
वलं भवति, तत्र न रेणवः सन्ति, तस्मादरेणुर्षीस्यमित्युच्यते ।

“पौंस्यम्”—इति बलनामसु पठितम्, तस्मिन् ‘अरेणुपौंस्ये’ बले
 अन्तरिक्षे, संग्रामे वा । ‘गिरेः भृष्टिः’ गिरिच्छिद्रमिव उच्छ्रितः
 भ्राजते । ‘तुजा’ वज्रेण प्रगृहीतेन ‘शवः’ शविष्ठो बलिष्ठ इन्द्रः ।
 ‘येन’ वज्रेण ‘शुष्णं’ शोषयितारम्, ‘असुरं’ मेघम्, ‘मायिनं’
 प्रज्ञावन्तम् ‘आयसः’ देवान् प्रति अयनशीलस्य सोमस्य ‘मदे’
 प्राप्ते ‘दुधः’ दुर्जरः शत्रुणाम् ‘आभूपुः’ उपर्युपरि आत्मनो
 भवतुमिच्छन् ‘रामयन्नि दामनि’ दाम्नीव न्यरमयत्, सुवध्ना-
 दित्यर्थः ॥ एवमत्र शब्दसाम्यादर्धोपपत्तेश्च “तुर्वणि=नूर्णवनिः”
 —इत्युपपद्यते ॥

“गिर्वणसे (५८)” —इति, अनवगतम् । ‘गिर्वणनीय’—
 इत्ययगमः । “गीर्भिः” स्तुतिभिः “एनं वनयन्ति” इति अर्थ-
 वचनम् । “आमासु पकमैरय आ सूर्य रोहयो दिवि । घर्म न
 सामन्तपता सुवृक्तिभिर्जुष्टं गिर्वणसे बृहत् ॥” —इति (ऋ० सं०
 ६, ६, १२, ७) । नृमेधसः प्रियमेधसो वा इयमार्षम् । बृहती ।
 ऐन्द्रे सूक्ते । ‘आमासु’ अपकासु गोषु क्षीरं ‘पकम्’ ‘पैरयः’ त्वम्
 इन्द्र ! । तन्मादामा सर्ता पकं दुहे इति ह विजायते । तदिदमा-
 मायां सत्यां गवि शृणुं पय इति । किञ्च, “आ सूर्य रोहयो
 दिवि” ‘आ रोहयः’ ‘सूर्य’ ‘दिवि’ द्युलोके इत्यर्थः । एवमिन्द्र-
 मुक्त्वा स्तोत्रनाह—अस्मै इन्द्राय एवद्वृणविशिष्टाय ‘घर्म न’ घर्म-
 मिव सुततं सुष्टु सुगुणं ‘सामन्’ साम ‘तपत’ स्थानकरणानु-
 प्रदानवदुश्चार्यनेत्यर्थः । ‘सुवृक्तिभिः’ शोभनाभिः स्तुतिभिः
 ‘जुष्टं’ प्रिय ‘गिर्वणसे’ इन्द्राय स्तुतिसम्भक्त्रे । कतमन् पुनस्त-

त्साम ? इति — बृहत् तद्धि प्रियमिन्द्रस्य । एवमत्र “गिर्वणाः = देवः” उक्तं शब्दसारूप्यादित्युपपद्यते ॥ ५ (१४) ॥

असुते सूते रजसि निपत्ते ये भूतानि समकृष्वन्नि-
मानि ॥ असुसमीरिताः सुसमीरिते वातसमीरिता माध्य-
मका देवगणास्ते रसेन पृथिवीं तर्पयन्तो भूतानि चकुर्वन्ति
त आयजन्तेत्यतिक्रान्तं प्रतिवचनम् । अम्यक् सा त इन्द्र
ऋष्टिः । अमाक्तेति वाभ्यक्तेति वा यादृश्मिन् धायि
तमपस्यया विदत् । यादृशेऽधायि तमपस्ययाविदत् । उस्त्रः
पितेव जारयायि यज्ञैः । उस्त्र इव गोपिताजायि यज्ञैः
॥ ६ (१५) ॥

“असूते सूते (५६)” — इति, एते अनवगने । “असुसमी-
रिताः” “सुसमीरिते” — इत्यवगमः । “त आयजन्त द्रविणं समसा
ऋषयः पूर्वं जरितारो न भूमना । असूते सूते ०—० श्रिमानि ॥”
— इति (ऋ० सं० ८, ३, १७, ४) । विश्वकर्मणो भौवनस्येय-
मार्थम् । वैश्वकर्मणीभ्यां जुहोतीति ह्युक्तमग्निप्रणयने, तत्र
विनियोगः । ‘असूताः’ असुः प्राणः, प्राणश्च वायुः, “योऽयं
वायुः पवत एष प्राणः” — इति ह्युक्तम्, तेन समन्तात् ईरिताः
“असुसमीरिताः” वातसमीरिताः इत्यर्थः । के पुनस्ते ? “माध्य-
मका देवगणाः” मेघाः, इतरे च मरुदादयः । ते घातेन समीर्यन्ते
वात एव हि तान् वहति । क पुनरेतेऽवस्थिताः समीरिताः ?

इति,—‘सूर्ते’ “सुसमीरिते” विक्षिते विस्तारणे इत्यर्थः । ‘रजसि’ अन्तरिक्षलोके ‘निपत्ते’ निपणे इत्यर्थः । समीरिताः किं कुर्वन्ति ? इति,—‘ये भूतानि समकृण्वन्’ समस्तानि कृतवन्तः ‘इमानि’ । नेपां किम् ? इति,—‘त आयजन्ते’ इति । “अतिक्रान्तं प्रतिवचनम्” प्रनिनिर्देशः प्रतिवचनमुच्यते, स एव पूर्वकाले प्रयोगार्हो यच्छब्दः पश्चान् प्रयुक्तः पश्चान्प्रयोगार्हश्च तच्छब्दः पूर्वं प्रयुक्तो मन्त्रपाठक्रमेण,—तदेतन् भाष्यकारेण प्रदर्शितमस्मिन् मन्त्रे “त आयजन्त इति अतिक्रान्त प्रतिवचनम्”—इति । त आयजन्त इति अतिक्रान्तं प्रतिवचनम्—त आयजन्तेत्यस्य पादस्य समासेनैतद्भाष्यकारेण निर्वचनमुक्तम् । “ते रसेन पृथिवीं तर्पयन्तो भूतानि च कुर्वन्ति” ने मेघाः, रसेन उदकेन, पृथिवीं तर्पयन्तः, भूतानि सर्वाण्युत्पादयन्ति, स्थितिं च एषां कुर्वन्ति । ‘आयजन्त’ ‘द्रविणम्’ उदकम्, आभिमुख्येन ददति सर्वमुदकम् ‘समस्मै’ सर्वस्मिन् भूतजाते । एवं भूतान्युदकेन कुर्वन्ति अनुगृह्णन्ति च । अधुना दृष्टान्तमाह,—‘ऋषयः पूर्वं विश्वसृजः, ‘जरितारः न’ ‘भूमना’ भूम्ना कर्मणा वार्षसहस्रिकेण सत्रेण, तैर्हि सर्वो भूतग्रामः पूर्वं सृष्टोऽनुगृहीतश्च । एवमत्र शब्दसारूप्यादर्थोपपत्तेश्च ‘असूर्ते’-‘सूर्ते’—इत्येतयोः “असुसमीरिताः”—“सुसमीरिते”—इत्येते शब्दसमार्था उपपद्येते ॥

“अभ्यक् (६०)—इति, अनवगतम् ! “अमाक्ता इति घा, अभ्यक्ता इति घा” शब्दसमार्था । ‘ऋष्टिः’ अभिधेया’ तां हि संग्रामे शत्रवो मन्यन्ते,—मामेषा प्रत्यञ्चिता क्षिप्ता मामेषा

नित्यञ्चितेति । अथवा “अभ्यक्तेति वा” अभिगतैव नित्यकालं
 शत्रून् प्रति ज्ञाति अभ्यगित्युच्यते । “अभ्यक् सा त इन्द्र
 ऋष्टिरस्मे अन्वभ्यं मरुतो जुनन्ति । अग्निश्चिद्धि प्मातसे शु
 शुशुकान् न द्वीपं दधति प्रयांसि ॥”—इति (ऋ० सं० २, ४, ८,
 ३) । अगस्त्यस्यार्पम् । त्रिष्टुप् । ऐन्द्री । छन्दोमेषु द्वितीये-
 ऽपि मरुत्वतीये शस्त्रे शस्यते । ‘अभ्यक् सा ते’ यद्वैवलक्षणा
 र्पणा शक्तिः आभिमुख्येन मेघमञ्चिता त्वया क्षिप्ता भवत्या-
 न्नमनस्तव या स्वभूता, अथ तदा मरुतोऽपि तदनुवृत्सयैव हे
 इन्द्र ! ‘अस्मे’ अस्मदर्थं ‘सनेमि’ चिरन्तनम् ‘अभ्यं’ बहु-
 दकमिह पातयितव्यमिति स्वान्यायुधानि मेघविदारणाय
 ‘जुनन्ति’ गमयन्ति । किञ्च, सर्वेषामेवायुधानां मध्ये भावत्कैव
 शक्तिः ‘अग्निरिव’ ‘अतसे’ काष्ठे ‘शुशुकान्’ देदीप्यमान एतस्मिन्
 मेघे आस्ते । किञ्च, ‘आपो न द्वीपम्’ यथा ता द्वीप्या आपो
 द्वीपं परिवार्यात्मानं धारयन्ति, एवमेतानि मेघ्यानि ‘प्रयांसि’
 उदकानि महस्वाद् वृष्टेः तानि मज्जयितुमशक्नुवन्ति द्वीपमिव
 परिवार्य धारयन्ति ॥ एवमत्राञ्जतेर्गत्यर्थस्य (भू० प०) ‘अभ्यक्’
 —इत्येतद् वृष्टिसम्यन्त्रादित्युपपद्यते ॥

“यादृशिम् (६१)”—इति, अनवगतम् । “यादृशी”—इत्यव-
 गमः । “ज्यायांसमस्य यतुनस्य केतुना ऋषिस्वरं चरति यासु
 नाम ते । यादृशिम् धायि तमपस्ययाचिदुद्दु य उ स्वयं वहते सो
 अरं करत् ॥”—इति (ऋ० सं० ४, २, २४, ३) । अवत्सारस्ये-
 यमार्पम् । जगती । आग्नेयी । “तम्प्रत्नथा”—इत्येतस्मिन् सूक्ते ।

उपह्वये तृतीयसवने वैश्वदेवे शस्यते । 'ज्यायांसं' महत्तरम् ।
 'अस्य' यतुनस्य' कर्मणि पृथौ वा यतनशीलस्य भगवतः
 स्तुत्यस्य, 'केतुना' कर्मणा प्रज्ञया वा, 'ऋपिस्वरम्' ऋपिभिः
 स्तुयते स्तुयते इत्यृपिस्वरः, तमृपिस्वरम्, स्तुवन् 'चरति'
 प्रचरति । "यासु नाम ते" 'यासु' क्रियासु 'नाम' नमनं 'ते'
 तव हे भगवन् अग्ने ! स एव चरन् तासु क्रियासु, 'यादृशिमन्'
 "यादृशे" कामे 'घायि' मनो धत्ते, 'तम्' तादृशं कामम् 'अप-
 स्यया' क्रियया हविःस्तुत्यादिलक्षणया तव प्रसादात् 'अविदत्'
 अलभतेत्यर्थः । किञ्च, 'य उ स्वयं वहते' त्या प्रति आदरवान्
 प्रापयति स्तुतिः, 'स' एव 'अर करत्' पर्याप्तमात्मनोऽभिप्रेत-
 मर्थं करोति ॥ एवमत्र शब्दसारूप्यात् 'यादृशिमन्'—इत्यस्य
 "यादृशे"—इत्येवं विपरिणाम उपपद्यते ॥

“जारयायि (६२)”—इति, अनचगतम् । “अजायि”—इत्य-
 चगमः । “साम्नाके भिरैतरी न शूषैरग्निष्टवे दमे आ जातवेदाः ।
 दुवन्नो वन्वन्कृत्यानावोऽस्रः पितेव जारयायि यज्ञैः ॥”—इति
 (ऋ० सं० ४, ५, १४, ४) । भरद्वाजस्यार्षम् । आग्नेयी । त्रिष्टुप् ।
 प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते । “साम्नाकेभिः”—इति छान्दस-
 मात्वम् । 'सः अग्निः' 'अस्माकेभिः' 'शूषै' सुष्वै. स्तोत्रैः 'स्तवे'
 स्तुयते । 'एतरी न' अतिथिरिव । 'दमे' यज्ञगृहे यज्ञे 'आ'
 आभिमुख्येनावास्थितैः स्तुयते 'जातवेदाः' जानविद्यो वा जात-
 धनो वा 'दुवन्नः' द्रुमात्र, 'वन्वन्कृत्या' वननीयकर्मा वननीय-
 प्रज्ञानो वा । 'अनावो' अनवा, अनाधितः कञ्चिदन्यम् । 'उस्रः

पिता इव' साण्ड इव "गोपिता" गवां पिता 'जारयायि'
 "अजायि" । १२ साण्डः पुत्रपौत्रादिभिरनेकधा प्रजायते एवं
 यज्ञेषु विद्वियमाणः अनेकधा जायतेऽग्निः ॥ एवमत्र 'जारजायि'
 —इत्यत्र 'अजायि'—इत्यर्थप्रतीतिः ॥ ६ (१५) ॥

प्र वांऽच्छा जुजुषाणासो अस्थुरभूत विश्वे अग्रियोत
 अजाः ॥ प्रास्थुर्वो जोपयमाणा अभवत् सर्वेऽग्रगमनेनेति
 वाग्रगरणेनेति वाग्रसम्पादिन इति वापि वाग्रमित्येतदनर्थ-
 कमुपबन्धमाददीत् । अद्वीदिन्द्र प्रस्थितेमा हवींषि चनो
 दधिष्व पचतोत् सोमम् । अद्वीन्द्र प्रस्थितानीमानि हवींषि
 चनोदधिष्व चन इत्यन्ननाम पचतिर्नामीभूतः । तं मे दस्तः
 प्रति पचताग्र भीष्टामित्यपि निगमो भवत्यपि वा मेदसश्च
 पशोश्च सात्त्वं द्विवचनं स्याद्यत्र ह्येकवचनार्थः प्रसिद्धं
 तद्भवति । पुरोला अग्ने पचत् इति यथा । गुरुध आपो
 भवन्ति शुचं सरुन्धन्ति । ऋतस्य हि गुरुधः सन्ति
 पूर्वोरित्यपि निगमो भवत्यमिनोऽमितमात्रो महान् भवत्य-
 भ्यमितो वा । अमिनः सहोभिरित्यपि निगमो भवति ।
 जज्ञतीरापो भवन्ति शब्द कारिण्यः प्रदिवो जज्ञतीरि-
 वेत्यपि निगमो भवत्यप्रतिष्कृतोऽप्रतिष्कृतोऽप्रतिस्व-

लितो वा । अस्मभ्यमप्रतिष्कृत इत्यपि निगमो भवति ।
शाशदानः शाशाद्यमानः । प्र स्वां मतिमतिच्छाशदान
इत्यपि निगमो भवति ॥ ७ (१६) ॥

इति षष्ठाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ६, ३ ॥

“अग्रिया(६३)”—इति, अनवगतम् । “अग्रगमनेन” अग्रियाः ।

अग्रमेव अग्रियाः, अनर्थक एवाग्रशब्दे ‘या’कार उपबन्ध उपात्तः

—“अपि चाप्रमित्येतदनर्थकमुपबन्धमाददीत”—इत्युक्त भाष्य-

कारेण । “अयं घो यज्ञ ऋभवोऽकारि यमा मनुष्यत् प्रदिवो

दधिध्वे । प्रवोऽच्छा जुजुपाणासो अस्थुरभूत् विश्वे अग्रियोत्

घाजा ॥”—इति (ऋ० स० ३, ७, ३, ३) । घामदेवस्यार्पम् ।

धार्भवे त्रिष्टुप् । व्यूढस्य दशरात्रस्य पञ्चमेऽहनि तृतीये सवने

चैश्वदेवे शस्यते । हे ‘ऋभवः!’ युष्माकम् ‘अयं’ ‘यज्ञः’ ‘यम्’

अहमाकर्षम् । तमागत्य ‘मनुष्यत्’ मनुष्यचम्, ‘प्रदिवः’ प्रकर्षेण

घोतमानाः सन्तः, ‘आदधिध्वे’ धारयध्वे । एतत् ‘घः’ प्रव्रवीमि ।

किञ्च, “प्रवोऽच्छा जुजुपाणासो अस्थुः” प्रस्थितानि यान्येतानि

हवींषि, तानि यूयं “जोषयमाणाः” देवैः सेव्यमाना वा आत्मना

‘अग्रिया’ ‘अभूत्’ “अभवत्” । ‘उत् घाजाः’ अपि च हे घाजाः !

यूयमप्येवमेव भवत । एवम् “अग्रगामिनः अग्रसम्पादितो वा

अग्रमेव वा = अग्रिया” तथार्थोपपत्तेः शब्दसारूप्याच्च ॥

“वनः (६४)—इति, अन्ननाम” “पचता (६५)” इति,

“पचतिः नामीभूतः”—इति भाष्यकारो ब्रवीति । “अर्द्धादिन्द्र

प्रस्थितेमा हवीं चनो दधिष्व पचतोत सोमम् । प्रयसन्तः प्रति
 हव्यामसि त्वा सत्याः सन्तु यजमानस्य कामाः ॥—इति (ऋ०
 सं० ८ : २१, ३) । इयमग्नियुतस्य वाग्नियूपस्य धार्षम् । त्रिष्टुप् ।
 पञ्चता अङ्घ्रि भक्षय । हे 'इन्द्र !' 'प्रस्थिता' "प्रस्थितानि" 'इमा'
 "इमानि" "हवींषि" 'चनः' अन्नम्, एतत् हविलाक्षणम् 'दधिष्व'
 प्रक्षय जठरे । 'पचता' पकानि इमानि हवींषि, अतएव ब्रवीमि
 दधिष्वेति । 'उत्त सोमम्' अपि च सोमं दधिष्व । 'प्रयसन्तः'
 अन्नवन्तो वयं हवींषि कामयमानं 'त्वा' त्वां 'प्रति हव्यामसि'
 प्रतिहव्यामः, कामयामहे । "सत्याः सन्तु यजमानस्य कामाः"
 —इत्यभिप्रायेण । 'हवींषि'—इत्यनेन सम्बन्धात् 'पचता'—इत्ये-
 तद्भविष्यं बहुवचनमुपपद्यते ॥ "पचतिर्नामाभूतः"—इति धातु-
 निर्देशः ॥

द्वितीयमुदाहरणं ब्रवीति, अर्थविशेषदर्शनादस्येति,—“तं
 मेदस्तः प्रति पचताग्रभीष्टाम्”—इति । 'तं पशुं' 'मेदस्तः' यतस्तस्य
 मेदो वपासहयोगि, ततः, तेन प्रदेशेन 'प्रत्यग्रभीष्टाम्' इन्द्राग्नी
 'पचता' पकमित्यर्थः ॥ एवमेतदेकवचनं भवति ॥

“अपि वा” “मेदसश्च” वपासहयोगिनः “पशोः” पञ्चवदा-
 नस्य चाभिप्रायकमेतत्, “सात्त्वं” सत्त्वविषयं “द्विवचनं स्यात्” ।
 सन्ति द्वेषरूपाणि द्विवचनान्यपि । तद्यथा,—‘दैव्या होतारा
 भिपजा’

किं कारणमुच्यते “द्विवचनम्” एतत् “स्यात्”—इति !
 अतः,—यस्मात् “यत्र हि एकवचनार्थः प्रतिद्वम्” एव, निःसन्देह-

मेव “तद् भवति,—‘पुरोला अग्ने पचतः’—इति यथा” । “पुरोला अग्ने पचतस्तुभ्यं वा घा परिष्कृतः । तं जुपस्य यविष्ठ्य ॥”—इति (ऋ० सं० ३, १, ३१, २) । विश्वामित्रस्यार्थम् । गायत्री । आग्नेयी । आश्विनस्य द्विरुपालस्य अतिरात्रे यदि स्विष्टवृद् भवति, तस्येयं पुरोऽनुवाक्या भवति । ‘पुरोडाः’ पुरोडाशः ‘पचतः’ पक्व इत्यर्थः । ‘तुभ्यं’ न्वदर्थम् ! भगवन् ‘अग्ने !’ ‘व’ ‘घ’—इति अनर्थकौ । न केवलं पक्वः, किन्तर्हि ? ‘परिष्कृतः’ सुसंस्कृत इत्यर्थः । तं ‘जुपस्य’ सेवन्व हे ‘यविष्ठ्य’ युवतम् ! अथवा मिश्रयितम् ! ॥ एवमत्र ‘परिष्कृत’—इत्येतस्मादेकवचनसम्बन्धात् ‘पचत’—इत्येकवचनमेव सिध्यति ॥

“शुद्ध (६६)”—इति, अनवगतम् । “आपो भवन्ति”—इति अभिधेयवचनम् । “शुचं सरन्थन्ति”—इति निर्वचनम् । “शुद्धः”—इति न्याय्यम् । “ऋतस्य हि शुद्धः ॥”—इति ऋ० सं० ३, ६, १०, ३) । दैवते शेषः ॥

“अमिनः (६७)”—इति, अनवगतम् । “अमितमात्रः”—इत्यवगमः, न यस्य मात्राणां मानमस्ति, सोऽमिन इत्युच्यते । “अभ्यमितो वा” अनभिर्हिंसितो यः क्वचिदसौ अमिनः । “महा-इन्द्रो नृवद्वा चर्षणिप्रा उत द्विवर्हा अमिनः सहोमिः । अस्त्रधग्घान्वृधे घोर्यायोः । पृथुः सुकृतः कर्तृभिर्भून् ॥”—इति (ऋ० सं० ४, ६, ७, १) । भर्द्वाजस्यार्थम् । त्रिष्टुप् । ऐन्द्रो । दशरात्रस्याष्टमेऽहनि मरुत्वतीये शस्त्रे शस्यते, माहेन्द्रश्च ग्रहोऽनयेष गृह्यते । ‘महान्’ प्रभायतः, ‘नृवन्’ मनुष्यवत्, ‘आचर्षणिप्राः’ आपूरयिता

त्रर्पणांताम्' मनुष्याणां कामैः, यथा हि मनुष्य ईश्वरः परितुष्टः
 कामैरवश्यं भुञ्ज्यमापूरयति, एवमिन्द्रोऽपि स्तोतारम् । उत
 द्विवर्हाः' -गपे च द्वयोः स्वानयोः मध्यमोत्तमयोः परिवृद्धः 'अमितः'
 च अमितमात्रः, अधवा अनभिहिंसितः केनचिन् । केन पुनरमितः ?
 इति, उच्यते,—'सहोमिः' बलैरित्यर्थः, न हीन्द्रस्य बलमात्राः
 केनचिन्मितपूर्वा इत्यर्थः, अनभिहिंसितपूर्वो वा केनचिद्विन्द्रः ।
 'अस्मन्' अस्मदनुग्रहाय अस्मदर्शनाय 'वावृधे' वर्द्धते । 'घोष्याय'
 घोरकर्मणे घर्षार्थम् 'उरुः' महान् परिमाणतः, 'पृथुश्च' विस्तीर्णो
 यः, सोऽस्माकं प्रत्यभिमुखो दानायामिप्रेतानामर्थानां 'सुकृतः'
 स्तुतिभिः एतैः 'कर्तृभिः' ऋत्विग्भिः 'भूत' भूयादित्यर्थः ॥
 एवमत्र 'अमित'शब्देन "अमितमात्रः" अनभिहिंसितमात्रो वा—
 इत्युच्यते शब्दसारूप्यादर्धोपपत्तेश्च ॥

"जज्भतीः (६८)"—इति, अत्रवगतम् । शब्दानुकरणात्
 "आपः"—इति प्रतीयन्ते । "आ रुक्मैरायुधा नरः ऋष्या ऋषीर-
 सृक्षतः । अन्वेना अह विद्युतो मरुतो जज्भतीरिव भानुरर्त्तमना
 दिवः ॥"—इति (ऋ० सं० ४, ३, ६, ६) ! श्याचाश्वस्यार्पम् ।
 मारुती । पङ्क्तिः । 'आ' आभिमुख्येन 'शत्रून्' शातयितव्यान्
 मेवान् प्रति 'आयुधा' एतान्यायुधानि 'रुक्मैः' विकृतानि, एताश्च
 'ऋषीः' शक्तीः 'असृक्षत' असृजन्त हे 'नरः' मरुतः ! किञ्च,
 'अन्वेनान्' प्रहारान् 'विद्युतः' 'भानुः' आदित्यः 'इव' 'त्मना'
 आत्मना 'दिवः' द्युलोकात् 'अर्त्त' अपगच्छन्तु । मेघेभ्यो हन्य-
 मानेभ्यः तदन्वेव चापोऽपि 'अर्त्त' आगच्छन्तु । कथम् ? इति,—

‘जञ्भतीः इव’ “शब्दकारिण्यः” इव स्रोतस्याः “आपः” ‘भृष्य’ प्रभूता इत्यर्थः ॥ एवमत्र शब्दानुकरणात् “आप = जञ्भतीः” इत्युपपद्यते ॥

“अप्रतिष्कृतः (६६)” — इति, अनवगतम् । “अप्रतिष्कृतः, अप्रतिस्खलितः वा” — इति शब्दसमार्था । “स नो वृषन्नमुं चरुं सत्रादावन्नपावृधि । अस्मभ्यमप्रतिष्कृतः ॥” — इति (ऋ० सं० १, १, १४, १) । मधुच्छन्दस आर्षम् । गायत्री । ऐन्द्री । पृष्ठ्याभिपृथयोः प्रातः सवनिके आवापे विनियुक्ता ब्राह्मणाच्छंशिनः शस्त्रे शस्यते । हे ‘वृषन्’ इन्द्र ! वर्षितः ! यः त्वम् अनुग्रहीता ‘नः’ अस्माकम्, ‘सः’ त्व ऋणु यन् कुरुष्व । ‘अमुंचरुम्’ अमुमन्तरिक्षचरणशीलं मेघम् । हे सत्रादावन् सततदान ! ‘अपावृधि’ अपावृणु, उदकदानार्थमस्मभ्यम् । ‘अप्रतिष्कृतः’ न हीन्द्रः “प्रतिष्कृतः” परान् प्रति पराङ्मुख कृतपूर्वं केनचित्, अथवा “अप्रतिस्खलितः” संग्रामेषु ॥ एवमत्र ‘अप्रतिष्कृत’ शब्दः “अप्रतिष्कृत” वाची अथवा “अप्रतिस्खलित” वाची, तथार्थाविरोधः ॥

“शाशादानः (७०)” — इति, अनवगतम् । “शाशाद्यमानः” — इत्यवगमः । “अभि सिध्मो अजिगादस्य शत्रून् वितिग्मेन वृषभेणा पुरोऽभेत् । सं घत्रेणासृजद् वृत्रमिन्द्रः प्रस्वां मृतिमतिरुच्छाशदानः ॥” — इति (ऋ० सं १, ३, २, ३) । हिरण्यस्तूपस्यार्थम् । गोसवविषधयोर्निष्केवत्ये शस्यते । ‘अभि अजिगात्’ अम्यगच्छत् । ‘अस्य’ इन्द्रस्य स्वभूतः, ‘तिग्मः’ उत्साहवान्

वज्र-शत्रून् प्राते 'सिध्मः' साधयिता शत्रूणाम् । 'चित्तिमेन'
 तीक्ष्णेन 'वृद्धमेण' वर्षप्रवर्त्तकेन । 'पुरः' मेघपुरः असुरपुरो वा
 'अमेन' : 'कञ्च, समसृजत् वज्रेण वृत्रमिन्द्रः' । स च मिथ-
 मानः प्रातिरत् स्वां मति' "न दातव्यमुदकमेपाम्"—इत्येतां प्रति-
 स्था 'प्रातिरत्' प्राजहादित्यर्थः । 'शाशदानः' पुनः पुनः "शाशा-
 यमानः" इन्द्रेण ॥ एवमत्र "शाशदानः = शाशायमानः"—इत्यु-
 पपद्यते, शब्दसारूप्यादर्थाविरोधाच्चेति ॥ ७ (१६) ॥

इति निरुक्तवृत्तौ एकादशस्याध्यायस्य (षष्ठाध्यायस्य)

तृतीयः पादः ॥ ६, ३ ॥

चतुर्थः पादः ।

सृप्रः सर्पणादिदमपीतरत् सृप्रमेतस्मादेव सपिर्वा तैः
 वा । सृप्रकरत्नमृतय इत्यपि निगमो भवति । करस्तौ
 वाहू कर्मणां प्रस्तातारौ सुशिप्रमेतेन व्याख्यातम् । वज्रं
 सुशिप्रगोमतीत्यपि निगमो भवति शिप्रेहनू नासिके वा
 हनुर्हन्तेर्नासिका नसतेः । विप्यस्व शिप्रे विसृजस्व धेने
 इत्यपि निगमो भवति । धेना दधातेरसु रमणात् । स
 चिप्रेण चिकित्तेरसु भासेत्यपि निगमो भवति । द्विर्वा

द्वयोः स्थानयोः परिवृढो मध्यमे च स्थान उत्तमे च । उत
द्विवर्हा अमिनः सहो भिरित्यपि निगमो भवत्यक्र आक्र-
मणः । अक्रो न वभ्रिः समिथे महीनामित्यपि निगमो
भवत्युराण उरु कुर्वाणः । दूत ईयसे प्रदिव उराण इत्यपि
निगमो भवति ॥ १ ॥

“सुप्र (७१)” इति, अनवगतम् । ‘सर्प.’—इत्यवगमः ।
“सर्पणात्”—इति निर्वचनम् । “इदम् अपि इतन् सुप्रम्”
“एतस्मादेव” स्यात्, यदेतत् “सर्पिर्वा तैलं वा” नदपि हि
सर्पति । “सुप्रकरस्नमतये”—इति (ऋ० म ६, ३, २, ५) ॥
निगमः । वृषदुक्थं हवामहे”—इति व्याख्यातः शेषः ॥ “करस्त्रौ
॥ह्, कर्मणां प्रक्षातारौ” निर्वर्त्तयितारावित्यर्थः ॥

“सुशिप्रः (७२)”—इति, अतवगतम् । तन् पुनः “एतेन” एव
वृषशब्देन “व्याख्यातम्” सर्पतेरेवैतदपि, “शिप्रे = हनू, नासिके
॥” ते यस्य शस्ते, स सुशिप्रः । “वाजे सुशिप्र गोमति”—इति
ऋ० सं० ६, २, २, ३) । निगमः “विज्ञा सखित्वम्”—इति
याख्यातः । नास्मिन् मन्त्रे नासिकयोर्हन्वोर्घा शिप्रशब्दवाच्यत्वे
विशेषलिङ्गमस्तीति, अतः “शिप्रे हन नासिके घा”—इत्युक्त्वा
विशिष्टलिङ्गमन्यदुदाहरणं ब्रवीति,—“विष्यस्य शिप्रे”—इति ।
“मादयस्य हरिभिर्ये त इन्द्र विष्यस्य शिप्रे विसृजस्य धेने । आ
त्वा सुशिप्र हरयो चहन्तशान् हव्यानि प्रति नो जुपस्य ॥”—इति

(ऋ० म० / ७, १३, ४) । कुत्सस्येयमार्यम् । ऐन्द्री । जगती ।
 दशरात्रः ३ नवमेऽहनि मरुत्वतीये शखे शस्यते । 'मादयस्व'
 हर्षयन्त्य 'स्वम्' आत्मानम् हे 'इन्द्र !' 'हरिभिः' अश्वैः, 'ते' तव
 श्वभृता . नैः सह । कथं च पुनर्मादयस्व ? इति,—'विष्यस्व'
 त्वमुञ्जस्व 'शिप्रे' सृप्रे, दीर्घे हनू हविर्भक्षणाय, नासिके वा गन्धा-
 घ्राणाय, एवं मादयस्वात्मानमिति । 'विसृजस्व घेने' आघस्त्ये
 दंष्ट्रे वा, 'जिह्वोपजिह्विके वा'—इत्येके, तयोर्हि अन्नं धीयते ।
 किञ्च, 'आ त्वा वहन्तु हरयः' हृष्टाः सन्त आवहन्तु त्वां हरयः
 अस्मान् प्रति । हे 'सुशिप्र !' 'उशन्' कामयमानः 'हव्यानि'
 हवींषि एतानि अस्मत्प्रदानानि । स्तुतिभिरस्माभिरासेवित
 'प्रतिजुपस्व नः' प्रतिसंसेवस्व नः कामैरित्यभिप्रायः ॥ एवमत्र
 मेदनसम्बन्धान्, हविःसम्प्रदानसम्बन्धाच्च "शिप्रे = हनू नासिके
 वा"—इत्यु पपद्यते ॥

यत्तदुक्तम्,—“शिप्रे इत्यु परिष्ठाद् व्याख्यास्याम”—इति,
 एतद् व्याख्यातम्,—“शिप्रे = हनू नासिके वा”—इति ॥

“हनूः, हन्तेः (अदा० प०)” घातोः । “नासिका, नसतेः”
 “नसतिराप्नोतिकर्मा वा नमतिकर्मा वा”—इति हि वक्ष्यति ॥

“रसु (७३)”—इति, अनवगतम् । 'रमणीयेषु'—इत्यवगमः ।
 “रमणान्”—इति निर्वचनम् । “आयन्मे अम्बं वनद्ः पनन्तोशि-
 ग्भ्यो नामिमीत् वर्णम् । स चित्रेण चिकित्ते रंसु भासा जुजुर्वाव
 यो मुहुरा युवाभूत् ॥”—इति (ऋ० सं० २, ५, २४, ५) । सोमाहु-
 तेर्भागवस्याधम् । त्रिष्टुप् । आग्नेयी । प्रातरनुवाकाशिवनयोः

शस्यते । 'आ पनन्त' आभिमुख्येन पनन्त, अस्तुवत । 'मे' मम स्वमूतेकर्मणि । 'अभ्यं' महान्तम् अग्निम्, 'वनदः' वननीयस्य हविषो दातारः ऋत्विजः यं 'वर्णः' वरं वृण्वन्ति अस्मदर्थम्, तेभ्यः 'उशिग्भ्यः' मेधाधिभ्यः । तमसो वरणं प्रार्थनां 'न अमिमीत' न हिनस्ति । किन्तर्हि ? यथाप्रार्थितमेव समर्द्धयतीत्यर्थः । किञ्च, 'सः' अग्निः 'चित्रेण' चायनीयेन भासा युक्तः 'रंसु' रमणीयेषु स्थानेषु शुलोकादिषु अग्निहोत्रेषु वा 'चिकिते' । किलक्षणः 'यः' अग्निः ? इति,—'जुजुर्वान्' पुनः पुनः जरावान् अपि भूत्वा, 'मुहुरा युवा भूत्, इन्धनक्षयात् पुनरिन्धनं प्राप्य तस्योपरि दीप्यमानो मुहुर्मुहुः युवैव भवति ॥ एवमत्र शब्दसारूप्यादर्थाविरोधाच्च 'रंसु'—इत्यस्य 'रमणीयेषु'—इति विपरिणाम उपपद्यते ॥

“द्विवर्हाः (७४)”—इति, अनवगतम् । 'द्विपरिवृढः'—इति न्याय्यम् । मध्यमे च स्थाने वैद्युतात्मना, उत्तमे च सूर्यात्मना । “उत् द्विवर्हाः”—इति (ऋ० सं० ४, ६, ७, १) । निगमः । “मूहो इन्द्रः”—इति व्याख्यातः शेषः ॥,

“अक्रः (७५)”—इति, अनवगतम् । 'आक्रमणः,—इति न्याय्यम् । “आक्रमणात्”—इति निर्वचनम् । प्राकारोऽभिधेयः । “अक्रो न वभिः समिधे महीनां दिदृक्षे यः सूनवे भाऋजीकः । उदुस्त्रिया जनिता यो जनानापां गर्भो नृतमो यहो अग्निः”—इति (ऋ० सं० २, ८, १५, २) । विश्वामित्रस्यार्थम् । त्रिष्टुप् । आग्नेयी प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते । 'अक्रो न' अक्र इव, प्राकार इव ।

‘वञ्चिः’ भर्ता, ‘वारयिता क्व ?’ ‘समिधे’ संग्रामे । कस्य ? ‘महीनां’ महतीनां शत्रुमेनानाम् । एवंलक्षणो योऽग्निः । किञ्च, ‘दिवृक्षे यः’ दृश्यते यः । सूत्रे ‘सोमाभिपवकर्त्तृ यजमानाय नित्यकालमेव । ‘भ्रातृजीकः’ प्रसिद्धभाः’ प्रसिद्धदीतिः’ नित्यो ज्वलित इत्यर्थः । किञ्च, सर्वस्य लोकस्य ‘जनिता’ जनयिता । ‘उच्चिया उच्चजान’ उच्चिया आहुतिः आत्मनि प्रक्षिताः सतीः देवतानृत्निसमर्थेन रूपेण ऊर्ध्वाः ‘यः’ जनयति । अथवा गाव एव वोच्चियाः स्युः, ता अपि ह्यसौ पशुकामकर्मणि अङ्गभावं गच्छन् जनयति । यश्च ‘अपां गर्भः’ यश्च ‘नृतमः’ मनुष्यतमः’ यश्च ‘यह्’ महान्, ‘अग्निः’ स इदं नामास्माकं कर्गोत्विति ॥ एवमत्र शब्दसारूप्यादर्थाविरोधाच्च “अक्रः = प्राकारः”—इत्युपपद्यते, असौ हि आक्रम्यते जनैः ॥

“उराणः (७६)”—इति, अतवगतम् । “उरु कुर्वाणः”—इत्यवगमः । “वेरध्वरस्य दूत्यानि विद्वानुमे अन्ता रोदसी सञ्चि-
कित्वान् । दून ईयसे प्रदिव उराणो विदुपुरो दिव आरोध-
नानि ॥”—इति (ऋ० सं० ३, ५, ७, ३) । वामदेवस्यार्पम् । त्रिष्टुप् । आग्नेयी । प्रातरनुवाकाश्चिनयोः शस्यने । हे भगव-
धने ! ‘वेः’ त्वं जानीषे । किम् ? ‘अध्वरस्य’ यज्ञस्य दूत्यानि’ दूतकर्माणि, यानि दूतेन कर्त्तव्यानि । किञ्च, ‘उमे अन्ता’ उमा-
वप्यन्तो रोदसी’ रोदस्योः ‘विद्वान्’ असि विजानीषे । किञ्च, समस्तमप्येतज्जगत् ‘चिकित्वान्’ असि, न ते विज्ञानप्रतीघातो-
ऽस्ति हृत्स्नेऽपि जगति, विजानीषे, सर्वाणि देवतास्थानानि ।

‘प्रदिवः’ एव असि ‘दूतः’ चिरन्तनः सर्वेषां यजमानानाम् । यतो-
ऽस्मामिस्त्वमेतस्मिन् कर्मणि ‘दूतः’ दूतत्वेन ‘ईयसे’ याच्यसे,
स त्वम् ‘उराणः’ अल्पमपि हुतं हविः देवतावृत्तिसमर्थं बहु
कुर्वाणः । ‘विदुष्टरः’ विद्वत्तरः, मनुष्यहोतुः सकाशात् । ‘दिव
आरोधनानि’ आरोढव्यानि देवतास्थानानि प्रति वह एतानि
हवीधीत्यभिप्रायः ॥ एवमत्र शब्दस्वारूप्यादर्थोपपत्तेश्च ‘उराणः’
—इत्यस्य “उरु कुर्वाणः”—इत्येव विपरिणाम उपपद्यते ॥ १ ॥

स्तिया आपो भवन्ति स्त्यायनात् । वृषा सिन्धूनां
वृषभ स्तियानामित्यपि निगमो भवति । स्तिपा स्तिया-
पालन उपस्थितान् पालयतीति वा । स न स्तिपा उत
भवा तनूपा इत्यपि निगमो भवति ॥ जवारु जवमानरोहि
जरमाणरोहि गरमाणरोहीति वा । अग्रं रूप आरुपितं
जवावित्यपि निगमो भवति । जरूथं गरूथं गृणातेः जरूथं
हन्यक्षिराये पुरन्धिमित्यपि निगमो भवति । कुलिश इति
वज्रनाम कूलशातनो भवति । स्कन्धोऽसीव कुलिशेना
विबृकणाहिः शयत उपपृक् पृथिव्याः । स्कन्धो वृक्षस्य
समास्कन्नो भवत्ययमपीतरस्कन्ध एतस्मादेवास्कन्नं काये-
ऽहिः शयत उपपर्चनः पृथिव्यास्तुञ्जस्तुञ्जतेर्दानकर्मणः
॥२ (१७) ॥

“स्तियाः (७७)”—इति, अनवगतम् । ‘स्त्वायजाः’ - इति न्याय्यम् । “आपो भवन्ति”—इत्यभिधेयवचनम् । “स्त्वायनात्” संहननात् इत्यर्थः, आप एव हि पार्थिवानामवयवानां संहनने हेतुभूता भवन्ति, अथवा हिमप्रभावेण च ता आत्मनैव सहता भवन्ति । “वृषासि दिवो वृषभः पृथिव्या वृषा सिन्धूनां वृषभः स्तियानाम् । वृष्णे तु इन्दुर्वृषभः पीपाय स्वादू रसो मधुपेयो वराय ॥”—इति (ऋ० सं० ४, ७, २०, १) । शंयोर्बार्हस्पत्यय-मार्गम् । ऐन्द्री । हे इन्द्र ! ‘वृषा असि’ वर्षितासि ‘दिवः’ पृथिव्याः च वर्षिता । ‘सिन्धूनां’ स्यन्दमानाम् अपाञ्च वर्षिता । ‘स्तियातां’ सहन्वीणाम् अपाम्, अथवा संहतानामात्मनैव हिमप्रभावेण । यावत् किञ्चित् सेचकर्म, तत् सर्वं त्वदधीनमित्यभिप्रायः । तस्मै ते एवंगुणविशिष्टाय ‘वृष्णे’ वर्षित्रे ‘ते’ तुभ्यम् । एषः ‘इन्दुः’ सोमः, हे ‘वृषभ’ वर्षितः ! ‘पीपाय’ पुनः पुनः आप्यायते, अथवा पानाय संस्कृतः, ‘स्वादू रसः’ स्वादुरससंयुक्तः, ‘मधुपेयः’ मधुर-पेयः, ‘वराय’ तुभ्यं श्रेष्ठायेत्यर्थः ॥ एवमत्र ‘स्तिया’शब्देन ‘संहन्त्यः, संहता वा आपः’ उच्यन्ते, शब्दसारूप्यात् “स्त्यै शब्दसङ्घातयोः (भू० प०)”—इत्यस्य ॥

“स्तियाः (७८)”—इति, अनवगतम् । “स्तियापालनः”—इत्यवगमः । ‘कृपः’ अभिधेयः, स हि “उपस्थितान्” पातृन् “पालयति” । “यं त्वा पूर्वमोडितो वध्र्यध्वः समीधे अग्ने स इदं जुषस्य । स नः स्तिपा उत भवा तनूपा दात्रं रक्षस्व यदिदं ते अस्मे ॥”—इति (ऋ० सं० ८, २, १६, ४) । धाध्यध्वस्य सुमित्र-

स्येयमार्षम् । त्रिष्टुप् । आग्नेयी । 'हे अग्ने !' 'यं त्वा' वध्युश्वः
 'ईडितः' अपि सर्वैर्महर्षिभिः 'पूर्वं' 'समीधे' समेधितवान्, उप-
 चीर्णवान्, नं त्वामहमपि समिन्धे, को हि नाम त्वां न समि-
 न्ध्यात् । 'स.' त्वमिध्यमानः अस्माभिः 'इदं' हविः 'जुपस्व'
 संसेवस्व । किञ्च, य एवमस्माभिः ईड्यसे त्वम्, 'सः' 'नः' 'स्तिपा'
 कृप इव 'तनूपाः' भव, कृपो हि तृष्णयात्तान् पातृन् पात्युदक-
 सम्प्रदानेन । किञ्च, 'दात्रम्' दानम् 'रक्षस्व' । कतमन् ? 'यदिदं
 ते' 'अस्मै' अस्मासु वर्त्तते इत्यर्थः ॥ एवमत्राविरोधाच्छब्दसा-
 हय्याच्च "स्तिपाः = कृपः"—इत्युपपद्यते ॥

“जवारु (७६)—इति, अनवगतम् । “जयमानरोहि”—इत्ये-
 चमाद्याः शब्दसमाधयः । “त मिन् न्वे ३ व समाना समानमभि
 क्त्वा पुनती धीतिरश्याः । ससस्य चर्मत्रष्टि चारु पृश्नेरग्रे रूप
 आरूपितं जवारु ॥” इति—(ऋ० सं० ३, ५, २, २) । वामदेवस्यार्षम् ।
 “वैश्वानराय मीळ्वहुपे सजोपाः”—इत्येतस्मिन् वैश्वानरीये सूक्ते ।
 'तम्' एव हे यजमान ! त्वम् 'अभ्यश्याः' प्राप्नुयाः वैश्वानरं
 सूर्यम् । 'समाना' समानयैव, तदनुस्यूयैव अस्तुत्या 'समा-
 नम्' । केन पुनरभ्यश्याः ? 'क्त्वा पुनती' स्वात्मपवन-
 समर्थेन कर्मणा प्रज्ञानेन वा । किंलक्षणः पुनर्यो वैश्वानरः
 तमभ्यश्याः ? 'ससस्य पृश्नेः' स्वपनस्य द्यूलोकस्य 'पृश्ने' प्राष्ट-
 वर्णस्य 'अधि' उपरि, स्वपन्तीव हि द्यूलोको निश्चलत्वात् ।
 'चर्मन्' चरणार्थम् । कथं नाम सौर्येण प्रकाशित जनाश्चरैर्युरि-
 त्यनेनाभिप्रायेण । 'चारु' दीप्तिमन् । 'अग्रे' पूर्वसर्गादौ 'रूपः

आरुपितम् 'ग्निः'—इति विपरिणामः, भूम्या इत्यर्थः, 'आरुपितम्' आरोपितं देवः, 'जवारु' मण्डलं यस्य । तं त्वंमभ्यश्याः । इह वा आदित्य आसीत्, तमाभ्यां परिगृह्योपरिष्ठात् नासां प्रजानां न्यदधृगिति विज्ञायते ॥ एवमत्र "जवारु = आदित्यमण्डलम्" उच्यते, तद्धि जवमानं गच्छन् नभसो मध्यमारोहति, जायते वा उदेत्तित्यर्थः, जवमानमेव हि तत्र तत्रोदेति । "जरमाणरोहि" वाभ्यान्, तद्धि जरमाणं सर्वभूतानि रोहति । "गरमाणरोहि वा" तद्धि गरमाणं रसानारोहति ॥

"जरुथम् (८०)"—इति, अनवगतम् । "गरुथम्"—इत्य-
वगमः । "गृणानेः (क्या० प०)"—इति धातुनिर्देशः । "त्वामग्ने
समिधानो वसिष्ठो जरुथं हन् यक्षि राये पुरन्धिम् । पुरुणीथा
जातवेदो जरस्व ययं पात स्वस्तिभिः सदा नः ॥"—इति (ऋ० सं०
५, २, १२, ६) । वसिष्ठस्यार्पम् । आग्नेयी । त्रिष्टुप् । प्रातरनु-
वाकाश्विनयोः शस्यते । हे भगवन् 'अग्ने!' 'वसिष्ठ' 'त्वां'
'समिधानः' सन्दीपयन् 'जरुथं' स्तोत्रं 'हन्' गमयन् त्वां प्रति,
"हन्ति, सेधति"—इति गतिकर्मसु पठितम् । 'यक्षि' यजति ।
'राये' धनप्राप्त्यर्थम् । 'पुरन्धिम्' बहुकर्मतमं धनसम्यन्धाद्वा
बहुदातुतममिति स्यात् । यस्त्वं वसिष्ठेन एवमिज्यसे, तं त्वां
वयमपि यजाम एव । सत्त्वं 'पुरुणीथा' बहुस्तुत ! 'जातवेदः'
अस्माभिरिज्यमानः 'जरस्व' जुपस्वैतद्भविः अस्त्प्रसम् । किञ्च,
'यूयम्' अस्मान् 'पात' रक्षत । एकस्यैव पूजनार्थं बहुवचनम् ।
'स्वस्तिभिः' स्वस्त्ययनैः, आशीःप्रयोगैः पात 'नः' । 'सदा'

नित्यमेवेत्यर्थः । एवमत्र जरतेः स्तुत्यर्थस्य शब्दसारूप्यादर्या-
विरोधाच्च “जरूथम्=स्तोत्रम्” उपपद्यते ॥

“कुलिशम् (८१)”—इति, अनवगतम् । “वज्रनाम”—इत्य-
भिधेयवचनम् । “कूलशातनः” इति शब्दसमाधिः । “अहन्
वृत्रं वृत्रतरं व्यसमिन्द्रो वज्रेण महता वधेन । स्कन्धांसीव०—०
पृथिव्याः ॥”—इति (ऋ० स० १, २, ३६, ५) । ऐन्द्री । त्रिष्टुप् ।
हिरण्यस्तूपस्यार्यम् । अग्निष्टोमे निष्केवल्ये शस्यते । ‘अहन्’
हतवान्, हन्ति वा इन्द्रः । ‘वृत्र’ मेघम् । ‘वृत्रतरम्’—इति तस्यैव
वा विशेषणम्, अन्यो वा वृत्रतरो यः तमपि हन्ति । कथं पुन-
र्हन्ति ? इति,—‘व्यंसम्’ विच्छिन्नसन्धिवन्धनं कृत्वा । केन
पुनर्हन्ति ? इति,—‘वज्रेण महता’ प्रहारेण । किञ्च, स्कन्धांसि
इव वृक्षशाखा इव, कुलिशेन “कूलशातनेन वज्रेण” ‘विवृक्णा’
विवृक्णानि । स एवम् ‘अहिः’ अगमनो मेघः, छिद्यमानोऽस्याः
पृथिव्याः ‘उपपृक्’ “उपपर्वतः” सम्पर्कस्य कर्ता भूद्योदकभावेन,
अस्यामेव पृथिव्याम् ‘अहिः’ ‘शस्यते’ अगमयत् । अवस्थानमात्रमेव
रूपोऽभिमतः ॥ एवमत्र वधसम्बन्धान् “कुलिशः=वज्रः”—
इत्युपपद्यते ॥

“तुञ्जे (८२)”—इति, अनवगतम् । “तुञ्जतेः” दानार्थम्येति
निर्वचनम् । ‘तुञ्जनम्’—इति स्यात् ॥ २ (१७) ॥

तुञ्जे तुञ्जे य उत्तरे स्तोमा इन्द्रस्य वज्रिणः । न
विन्धे अस्य सुष्टुतिम् ॥ दाने दाने य उत्तरे स्तोमा

इन्द्रस्य वज्रिणो नास्य तैर्विन्दामि समाप्ति स्तुतेर्बर्हणा
परिवर्हणा । बृहच्छ्रवा असुरो बर्हणा कृत इत्यपि निगमां
भवति ॥ ३ (१८) ॥

“तुञ्जे तुञ्जे०—०सुष्टुतिम्”—इति (ऋ० सं० १, २, १४,
२) । मधुच्छन्दस आर्षम् । ऐन्द्री । गायत्री । प्रातःसवने ब्राह्म-
णाच्छंसिनः आवापे विनियुक्ता । ‘तुञ्जे तुञ्जे’ “दाने दाने”
‘ये’ ‘उत्तरे’ उत्तरोत्तरे दानपरितुष्टेन मया ‘स्तोभाः’ ‘इन्द्रस्य
वज्रिणः’ चिन्त्यन्ते,—एतैः स्तोमैरसौ योग्यः स्तोतुमिति । किं
तेषाम् ? ‘न ‘विन्धे’ न ‘अस्य’ सर्वैरपि “तैर्विन्दामि” “सुष्टुतिं
समाप्ति स्तुतेः” इत्यर्थः । यावत्पुत्र एव स्तुतय उपादीयन्ते’ ताः
सर्वा एवेन्द्रं प्राप्य न्यूया भवन्तीत्यभिप्रायः ॥ एवमत्र स्तोम-
सम्बन्धात् ‘तुञ्ज’ शब्दो दानपर्यायवचनः’ तुञ्जतेश्च दानार्थस्य
दर्शनात् ॥

“बर्हणा (८३)” —इति अनवगतम् । “परिवर्हणा”—इत्युपस-
र्गाध्याहारेणार्थप्रतीतिः । परिवर्हणा = परिवृद्धिः, परिर्हिंसा वा ।
“अर्चा दिवे बृहते शुष्यं चक्षुः स्वक्षत्रं यस्य धृपतो वृषन्मनः ।
बृहच्छ्रवा असुरो बर्हणा कृतः पुरो हरिभ्यां वृषभो रथो हि
सः ॥”—इति (ऋ० सं० १, ४, १७, ३) । सव्यत्वमापन्नस्यास्ये
न्द्रस्यार्षम् । जगती । ऐन्द्री । चतुर्थे पादे ‘रथः’ हि, सः”—
इति पदानि । हे स्तोतः ! ‘अर्च’ प्रोच्चारय इन्द्राय ‘दिवे’ द्यौत-
नवते ‘बृहते’ च महते, ‘शुष्यं’ धनसंयुक्तं बलकृतिसंयुक्तं वा

ववः । किलक्षणायेन्द्राय अर्च ? इति,—‘स्वक्षत्रं यस्य’ एतेषु क्षत्रं धनं बलं वा यस्यः, न कदाचिदपि यः परकायमाकाङ्क्षतात्यभि-
प्रायः । किञ्च, यस्य ‘धृपतः’ धर्षयतः’ शत्रून् ‘धृपत’ एव ‘धृ-
‘मनः’ भवति, तदर्थमर्चति । किञ्च, येनेन्द्रेण ‘बृहच्छ्रयाः’ बृह-
‘दुधोपः’ ‘असुरः’ मेघो वा । ‘बर्हणा’ परिवृद्धया परिवृद्धेन वधेन परिहिंसया वा ‘पुरः’ अर्वाक् ‘हरिभ्यां’ प्राप्तेनैव तावदर्थो हरी-
स्थे युक्तौ तमसुरं प्राप्नुतः । अयेन्द्रेण शीघ्राम्ब्रत्त्याद् दूरपानि-
त्वाच्च ‘वृषभः’ वपिता ‘कृतः’ । अथच तावत् ‘रथोहि सः’
‘रंहणो हि शीघ्रः स मेघः । तथाहि,—येनेन्द्रेण पुंश्च हरिभ्यां
प्राप्तेः प्रहारैर्जर्जरोकृत्य वपिता कृतो मेघः, तमभ्यर्च ॥ एवमत्र
शब्दसारूप्यादसुरसम्बन्धाच्च “बर्हणा = परिवर्हणा”—इत्युपप-
द्यते ॥ ३ (१८) ॥

यो अस्मै ब्र॑स॒ उ॒त वा॒ य ऊ॒ध॒नि सोमं॑ सु॒नो॑ति
भवति॑ द्यु॒र्मा अ॒ह । अपा॑प श॒क्रस्त॑तनु॒ष्टि मू॑हति त॒नू-
श्रु॒भ्रं म॒घवा॑ यः क॒वा॒स॒स्रः ॥ ब्र॑म॒ इत्य॑हर्नाम॒ ब्रस्य॑न्तेऽ-
स्मिन्न॑सा गोरू॒ध उ॒द्ध॒त॒तरं॑ भवत्यु॒पोन्न॑द्रमिति वा स्तेहा
नु॒प्र॒दान॑सामान्याद्रात्रिरप्यु॒ध उ॒च्यते॑ स योऽस्मा॒ अह॑न्यपि
वा रात्रौ॑ सोमं॑ सु॒नो॑ति भवति॑ भवति॒ ह द्यो॑तनवानपो-
हत्य॑पोहति श॒क्रस्ति॑तनिपुं॒ धर्म॑सन्तानादपंतमलङ्क॒रिष्णु-
मप॑ज्वानं त॒नूश्रु॑भ्रं त॒नूशो॑भयितारं म॒घवा॑ यः क॒वाम॑स्रौ

यस्य कपूयाः सखायः । न्याविध्यदिलीविशस्य दृढा
विभृङ्गिणमभिनच्छुष्णमिन्द्रः । निरविध्यदिलाविलशयस्य
दृढानि व्यभिनच्छृङ्गिणं शुष्णमिन्द्रः ॥ ४ (१६) ॥

“तननुष्टिः (८४)” — इति, अनवगतम् । “तितनिषु.” — अयं
स्यात् । “यो अस्मै द्रस० - कवासख.” — इति (ऋ० सं० ४, २,
३, ३) । प्राजापत्यस्य संवरणस्यार्थम् । ऐन्द्री । जगती । ‘यः’
‘अस्मै’ इन्द्राय ‘ग्रंसे’ “अहनि” ‘उत वा’ “अपि वा” ‘यः’ ‘ऊधनि
“रात्रौ” ‘सोमं’ ‘सुनोति’ अभिपुणोति’ नित्यकालमेव यः सोमा-
भिपवे प्रयतते इत्यर्थः । तस्य किम् ? इति, — स एव निश्चयेन
‘य मान्’ “द्योतनवान्” ‘भवति’ । अथ पुनः इतो यो विपरीतो
भवति, पूर्वैश्च पूर्वतनैश्च “धर्मसन्तानात्” अनुष्ठितात् “अपेतम्”
तमलं कर्मभिरित्येवंवादिनम् “अलङ्कुरिष्णुम्” “अयज्वानम्”
अयजनशीलम्, आत्ममण्डनपरं वा, विषयोपभोगपरतया स्वचित्तं
“तितनिषुम्” अनेकैः प्रकारैः यो वित्तानि तनितुमिच्छति, तम्,
अथ्रह्वानम् धर्मे । ‘शक्तः’ शक्तः इन्द्रः, “अप ऊहति—अप
ऊहति” — उपसर्गाभ्यासदर्शनात् ऊहतेरप्यभ्यास आदरायं कृतः,
पुनः पुनरपोहति नाशयतीत्यर्थः । ‘तनूशुभ्रम्’ “शरीरशोभयि-
तारम्” ततनुष्टेरैर्वैतद् विशेषणम् । यश्च अन्योऽपि ‘कवासखः’
कपूयसखो भवति, तमप्यपोहति । ‘मयवा’ धनस्वामी इन्द्रः,
अवश्यम्भावी तस्य हि विनाश इत्यभिप्रायः ॥ केचित्तु ‘कधा-

सख' शब्दं 'तनूशुभ्रं' विशेषणमेव वर्णयन्ति ॥ इतरो विषय-
प्रधानोऽपि भूत्वा साधुसम्पर्कात् कदाचित् प्रपद्येत, इतरख-
साधुसम्पर्कादत्यन्ततए एवेत्यनेनाभिप्रायेण ॥ एवमत्र 'ततनुष्टि'
शब्देन 'विषयोपभोगप्रधानः' उच्यते, शब्दार्थाविरोधादित्यु-
पपत्तिः ॥

“ग्रंसः—इति अहर्नाम” “ग्रस्यन्तेऽस्मिन् रसाः” सूर्येण ।
“गोः 'ऊधः' उद्धततरम्”—इति शब्दसारूप्यप्रसक्तम्, तद्वि
अन्येभ्योऽङ्गेभ्य उद्धततरं “भवति” “उपोन्नद्धम्—इति घा”
तद्वि चिजायते केनचिदुपश्रित्य गोरुदरे नद्धमिति । “स्नेहा-
नुप्रदानसामान्यात् रामिरप्यूध उच्यते” सावि ह्यवश्यायानो-
पधिघनम्पतिस्नेहकान् दधाति ॥

“इलोविशस्य (८५)”—इति, एतदेकपदमनघगतम् । “इला-
बिलशयस्य”—इत्यवगमः । 'मेघः' अभिधेयः, स हि इलाहेतो-
रुदकस्य आत्मीयानी निर्गमनविलानि सरुधय शेते, तस्यैव घा
विलेषु इलाहेतुरुदकं शेते इति इलोविश । “न्याविध्यं—
मिन्द्रः । यावत्तरो मघवन् यावद्गो जो वज्रं ण शत्रुं मवधीः
पृतन्युम् ॥”—इति (ऋ० सं० १, ३, ३, २) । हिरण्यस्तूपस्यार्षम् ।
ऐन्द्री । त्रिष्टुप् । गोसखविषधयोर्निष्केवल्ये शस्यते । 'न्यावि-
ध्यत्' “निरविध्यन्” निरताडयन्, इलोविशस्य' “इलाविल-
शयस्य” मेघस्य 'दृडा' “दृढानि” दुर्भेद्यानि उदकसंगेधक्षमाणि
स्थानानि । न च केवलमेतावदेव, किन्तर्हि ? 'विष्टुङ्गिणम् अभि-
नन्' श्रेङ्गिणं शिखरचतं दीनिमन्नं वा विष्टुङ्गि 'शूष्णं' बलघनं

मेघम्, 'इन्द्रः' एव स्तूयमानः प्रत्यक्षीभूतः । प्रत्यक्षकृतः उत्तरो-
ऽर्द्धर्चः । हे 'मेघवन् ! 'यावत्तरः' यावद्वलमेतस्मिन् मेघेऽस्ति
तावदेव जहि । 'यावत्' च तप व्यथनसमर्थम् 'ओजः' बलमस्ति,
या ते शक्तिः, तथैव 'वज्रेण' 'शत्रुं' शातयितव्यम् 'अवधीः'
जहोत्यर्थः । 'पृतन्युम्' पृतनामिच्छन्तम् ॥ एवमत्र "इली-
विश. = मेघः" शब्दसारूप्यादर्थाविरोधाच्च ॥ ४ (१६) ॥

अस्मा इदु प्रभरा तूतुजानो वृत्राय वज्रमीशानः
क्रियेधाः । गोर्न पर्व विरदा तिरश्चेप्यन्नर्णास्यपां चरध्वै ॥
अस्मै प्रहर तूर्ण त्वरमाणो वृत्राय वज्रमीशानः क्रियेधाः
कियद्वा इति वा क्रममाणधा इति वा गोरिव पर्वाणि विरद
मेघस्येप्यन्नर्णास्यपां चरणाय भूमिभ्राम्यतेः । भूमिरस्यपि-
कृन्मर्यानामित्यपि निगमो भवति । विष्पितो विप्राप्तः ।
पारन्नो अस्य विष्पतस्य पर्पन्नित्यपि निगमो भवति
॥ ५ (२०) ॥

“क्रियेधाः (८६)” — इति, अनवगतम् । “कियद्वाः” “क्रम-
माणधा वा” — इत्यवगतम् । कियदप्युदकमपरिमाणं धारयतीति
कियद्वा मेघः । क्रममाणो वा धारयतीति क्रममाणधा
मेघ एव ॥ “अस्मा इदु प्रभरा ०—० चरध्वै” — इति (ऋ०
सं० १, ४, २६, २) । नोधा नाम गौतमः, तस्येय-
मार्पम् । त्रिष्टुप । ऐन्द्री । आहीनिकेष्वहःसु अहीनसूक्ते विनि-

युक्ता । हे इन्द्र ! एष वृत्रः, 'कियेधाः' "कियद्धाः" कियदप्पु-
दकमपरिमाणं धारयति, क्रममाणो वा धारयति । 'अस्मै' त्वं
'नूतुजानः' "त्वरमाणः" 'वज्र' 'प्रभर' । 'ईशानः' ईश्वरो यस्मात्
त्वमस्माकं तस्मादेवमुच्यते । किञ्च, प्रहृत्य घज्जं घज्जप्रहारस-
म्भूढस्यास्य मेघस्य 'गोर्न पर्व' गोरिव पर्वाणि 'विरद्' विदारय,
यथा गोविकर्ता गोः पर्वाणि 'विरदेन्' विच्छिन्द्यात् । एवं
त्वमप्येनं मेघमवयवशः 'विरद्' विच्छिन्धि । कथञ्च पुनर्विरद् ?
इति,—'तिरध्वा' वज्रेण तिर्यग्गामिना । केन पुनरर्थेन विरद् ?
इति—'इष्यन् अर्णासि' उद्रकानीच्छन् । 'वरस्यै' "चरणाय"
'अपाम्' प्रजाभ्यो दानुम् । एवमस्माद् द्विशकलीकृतादापो निश्च
रिष्यन्तीत्यनेनार्थेन विरद् ॥ एवमत्र "कियेधाः = मेघः" शब्द-
सारूप्यादर्थाविरोधाच्च ॥

"कियेधाः = इन्द्रः"—इत्येवमेके मन्यन्ते. स हि यदपि न
ज्ञायते कियत्परिमाणमेतद् बलमिति, तदपि धारयति, क्रममाणो
वा शत्रुबलं धारयतीति कियेधाः । एव सति इयं योजना,—
यस्मादीशानस्त्वं कियेधाश्च, तस्मात् प्रहर वज्रमिति ॥

"भूमिः (८७)—इति, भ्रतवगतम् । 'भ्रमणम्' - इत्यवगमः ।
"भ्राभ्यतेः"—इति निर्वचनम् । 'अग्निः'—अभिधेयः ॥ "इमामग्ने
शरणि मीमृषो न इममध्वानं यमगाम दूरात् । आपिः पिता
प्रमतिः सोभ्यानां भूमिरस्यृषिहृन्मर्त्यानाम् ॥"—इति (ऋ० सं०
१, २, ३५, १) । हिरण्यस्तूपस्यार्पम् । प्रातःनुवाकाश्विनयोः
शस्यते । हे भगवन् ! 'अग्ने !' 'इमां शरणि' मरणलक्षणां हिंसाम्,

इमां संसृतिं वा 'मीमृषः नः'. मार्जयस्व नाशयस्व नः ॥ कतमां शरणिम् ? 'इमम् अध्वानम्' 'यम्' एतं संसाराध्वानम् 'अगाम्' गतवन्तो धयम्, अमुष्मालोकादिर्म लोकम् । अस्मासु एतां संसारहिंसाम्, एतां वा संसारसृतिम्, एनम् आर्जयं जवीभवन्तमस्माकं मार्जय त्वम् । कस्मात् पुनरेवमुच्यसे ? उतः,—यस्मात् 'आपिः' न्वमस्माकं प्राप्तः, अथवा व्यापयिता कृत्स्नस्य जगतो महिम्ना । 'पिता' च रक्षिता, 'सोम्यानाम्' सोमसम्पादिनां मनुष्याणाम् । 'प्रमति' च प्रकृष्टमति । 'भूमिः' च, त्वमेव संसारे भ्रामयिता पञ्चाग्नियुक्तोक्तं प्रक्रमेण, न्वदधीन एव संसारो मोक्षश्च । 'ऋषिः' च, दर्शनकर्त्तासि त्वम्, त्वदधीनमेव दर्शनं 'मर्यानां' मनुष्याणाम् । सर्वविज्ञानप्रकाशेनानुगृह्यास्मान् मोक्षयस्वास्मात् संसारादित्यभिप्रायः । देवयानेनैव पथा गमय, मा पितृयानेनेति ॥ एवमत्र "भूमिः=अग्निः" अर्थाविरोधान् विशेष्यते ॥

"विष्पितः (८८)"—इति, अनवगम् । "विप्रातः"—इत्य-
वगमः । विस्तीर्ण इतश्चेतश्च, सर्वतो यः प्राप्तः, स विष्पितः ।
"इमे दिवो अनिमिषा पृथिव्याश्चिक्त्वांसो अचेतसं नयन्ति ।
प्रवाजे चिन्नद्या गाधमस्ति पारं नो अस्य विष्पितस्य पर्यन् ॥"—
इति (ऋ० सं० ५, ५, २, १) । "यद्य सूर्यं प्रवोऽनगाः"—इत्ये-
तस्मिन् सूक्ते, अस्य पुनः सूक्तस्य प्रथमा सौरीति प्रतिज्ञे
शौनकः,—अन्याः सर्वा मित्रावरुण्य इति । 'इमे'—इति द्वयोरेव
मित्रावरुणयोः पूजार्थं बहुवचनम् । अर्घ्यमा वा तृतीयः स्यात्,
अवाचयिहि "अस्मिन् सूक्ते श्रूयते । शौनकाभिप्रायस्त्वेवं सति-

परोक्षः । 'इमे' मित्रावरुणापर्यमाणः 'दिवः' एत्य 'अनिमिपाः'
 आदरवन्तः 'पृथिव्याः' पृथिवीलोकादित्यर्थः । 'चिकित्वांसः'
 सुकृतदुष्कृतानि कर्माणि प्राणिनां जानन्तः, 'अचेतसम्' अचेतय-
 मानं प्राणिनं कर्मानुरूपेण अमुं लोकं 'नयन्ति' । यत एवमतस्तानहं
 ब्रवामि.—'प्रवाजे' प्रकृष्टे एतन्मिन् ब्रजने मरणाख्ये मृत्युकाले
 उपस्थिते, यदि 'गाथ' संसारगाहनसमर्थं कर्म, विज्ञानं वा 'अस्ति
 नः' अस्त्यस्माकम्, हतः 'अस्य' 'विष्पितस्य' "विप्राप्तस्य"
 संसाराध्वनो नद्या इव 'पारं' पर्यन्' पारं यन्त्वित्यर्थः ॥ एवमत्र
 शब्दसारूप्यादर्थाविरोधाच्च "विष्पितः = विप्रातः" संसाराध्वा—
 इत्युपपद्यते ॥ ५ (२०) ॥

तन्नस्तुरीपमद्भुतं पुरुवारं पुरुत्मना । त्वष्टा पोषाय
 विष्यतु राये नाभानो अस्मयुः ॥ तन्नस्तूर्णापि महत्सम्भृत-
 मात्मना त्वष्टा धनस्य पोषाय विष्यत्वित्यस्मयुरस्मान्
 कामयमानो रास्पिनो रास्पी रपतेर्वा रसतेर्वा राप्पिन-
 स्यायोरित्यपि निगमो भवत्यञ्जतिः प्रसाधनकर्मा आ व
 ऋञ्जसे ऊर्जा व्युष्टिष्वित्यपि निगमो भवति ऋजुरित्यप्यस्य
 भवति । ऋजुनीती नो वरुण इत्यपि निगमो भवति ।
 प्रतद्वस् प्राप्तवस् । हरी इन्द्र प्रतद्वस् अभि स्वरेत्यपि निगमो
 भवति ॥ ६ (२१) ॥

“तुरीपम् (८६)”—इति, अनवगतम् । “तूर्णापि”—इत्य-
 वगमः । ‘उदकम्’—अभिधेयम्, तद्धि तूर्णमाप्नोति । “तन्नस्तु-
 रीप ०—० नामानो अस्मयुः ॥”—इति (ऋ० सं० २, २, ११,
 ४) । दीर्घतमस आर्षम् । त्वाप्नी । अनुष्टुप् । आप्री सक्ते ।
 ‘तत् नः तुरीपम्’ तदस्माकं तुरीपमुदकम् ‘अद्भुतं’ च “महत्”
 इत्यर्थः । “अद्भुतः बहिष्ठः”—इति महन्नामसु पठितम् ।
 ‘पुखारं’ च बहुदेशान्तरमावृणोत्युदकम् पुख्तमना यद्वात्मना ।
 यदेवलक्षणमुदकम्, तत् ‘नः’ अस्माकं ‘नाभा’ नामो मध्ये ‘त्वष्टा’
 ‘विष्यतु’ विमुञ्चतु वर्षभावेन । ‘अस्मयु’ अस्मान् अनुगृहीतुं
 “कामयमानः” ‘राये पोपाय’ “धनस्य पोपाय” इत्यर्थः, वर्षे हि
 सति पशवः पुष्यन्ति । अथवा ‘नाभानः’—इति त्वष्टुरेव विशेष-
 णं स्यात्, ‘नाभानः’ न अदीप्यमानः, किन्तर्हि ? दीप्यमान एव-
 विष्यतु ॥ एवमत्र माध्यमिकस्त्वष्टेति विष्यत्त्वित्यनेन सम्य-
 न्धात्, “तुरीपम्= उदकम्”—इत्युपपद्यते ॥

“रास्पिनः (६०)”—इति, अनवगतम् । ‘रापी’—इति वा
 स्यात्, ‘राप्ती’—इति वा, “रपतेः वा” शब्दार्थस्य, “रसतेः वा”
 शब्दार्थस्यैव । रपणशीलो वा रसनशीलो यः, सः ‘राप्ती’ । “उ-
 त त्या मे यशसा श्वेतनायै व्यन्ता पान्ताशिजो हुवध्यै । प्र घो
 नपातमपां कृणुध्वं प्रमातरा रास्पिनस्यायाः ॥”—इति (ऋ० सं०
 २, १, १, ४) । कक्षीवत आर्षम् । त्रिष्टुप् । वैश्वदेवे सूक्ते ।
 ‘उत त्यौ’ अपि तौ, अश्विनौ । ‘मे’ मम ‘यशसा’ हविलक्षणेन
 धनेन तर्प्यमाणौ, ‘श्वेतनायै’ उपसः काले प्रातः ‘व्यन्ता पान्ता’

धीताम् भक्षयेतां पुरोडाशम्, पिबेतां सोमम् । यतो ब्रवीमि,—हे
 'औशिजः' मेधाचिनः ! ऋत्विजः ! 'हुवध्यै' आह्वयध्वं तावश्विनौ ।
 किञ्च, 'प्र' ब्रवीमि 'वः'—'कृणुध्वम्' 'अपां नपातम्' अपि, एत-
 स्मिन् कर्मणि भागितम् । किञ्च, 'प्रमातरौ' द्यावापृथिव्यावपि
 सर्वभूतनिर्मात्र्यौ कृणुतैव, एतस्मिन् कर्मणि भागिन्याविति एतच्च
 षो ब्रवीमि । कं च पुनरर्थं पुरस्कृत्य एतन् कुरुध्वम् ? इति,—
 'रास्पिनस्य आयोः' रपणशीलस्य वा रसनशीलस्य वा शब्दका-
 रिणो वर्णभूतस्योदकस्य प्राप्त्यर्थम्, अथवा स्तोतुः पुत्रस्य प्राप्त्य-
 र्थम् । "आयवः"—इति मनुष्यनाम ॥ एवमत्र 'रास्पिन'-शब्देन
 उदकं स्तोता वामिधीयते, शब्दसारूप्यादर्थाविरोधाच्च ॥

"ऋञ्जतिः(६१)" "प्रसाधनकर्मा" । "भाद्रदजीक."—इत्यनेन
 गतार्थतामस्य मन्यमानो भाष्यकारो निगमं नाधीते ॥

केचित्त्वत्र एतं शेषमधीयते । "दूतं षो विश्ववे दसं ह-
 द्यवाहममर्त्यम् । यजिष्ठमृञ्जसे गिरा ॥"—इति (ऋ० सं० ३,
 ५, ८, १) । वामदेवस्यार्णम् । गायत्री । आग्नेयी । प्रातरनुवा-
 काश्विनयोः शस्यते । 'वः'—इत्येतस्य 'त्वम्'—इति विपरि-
 णामः । हे यजमान ! त्वं 'दूतम्' विश्ववेदसम्' सर्वप्रज्ञानम्,
 'हव्यवाहम्' हविषां षोढारम्, 'अमर्त्यम्' अमरणधर्माणम्, 'यजि-
 ष्टम्' यज्यतमम्, 'ऋञ्जसे' प्रसाधयसि 'गिरा' स्तुत्येत्यर्थः ॥ एव-
 मत्र "ऋञ्जतिः" प्रसाधनकर्मा" दूतसम्बन्धात् ॥

"ऋजुः(६२)"—"इत्यपि" "अस्य" एव ऋञ्जतेः "भवति" ।
 "ऋजुनीती नो वरुणो मित्रो नयतु विद्वान् । अर्घ्यमा देवैः

सजोगाः ॥” — इति (ऋ० सं० १, ६, १७, १) । गौतमस्याप्यम् ।
 वैश्वदेवसक्ते । गायत्री । गवामयनस्य द्वितीयेऽहनि शस्यते
 मैत्रावरुणस्य शस्त्रे । ‘ऋजुनीती’ ऋजुनयनः, ऋजुप्रज्ञो वा
 ‘वरुणः’ ‘नः’ अस्मान् इतो लोकाद्गुं लोकं कर्मफलप्राप्त्यर्थं
 ‘नयतु’ । ‘मित्रः’ च ‘घिटान्’ नयतु । ‘अप्यमा’ ‘देवैः’ ‘सजोगाः’
 सहप्रीयमाणः नयतु ॥ एवमत्र ‘ऋजु’-शब्देन प्रसिद्धं नयनम्,
 प्रसिद्धा वा मतिरुच्यते ॥

“प्रतद्वसू (६३)” — इति, धनवगतम् । “प्रातवसू” — इत्यव-
 गमः । ‘अश्वौ’ अभिधेयौ । “इह त्या सधमाद्या युजानः सोम-
 पीतये । हरी इन्द्र प्रतद्वसू अभिस्वर ॥” — इति (ऋ० सं० ६, १,
 १२, २) । नारदस्येयमार्पम् । उष्णिक् । महाव्रते औष्णिही
 तृचाशीतिः, तस्यां शस्यते । हे ‘इन्द्र !’ ‘इह’ कर्मणि ‘त्या हरो’
 तावश्वौ ‘प्रतद्वसू’ “प्रातवसू” प्रातधनौ, तयोर्हि ऋजीपं धानाश्च
 धनम्, स हि ताभ्यां यज्ञे भागः प्राप्तः । ‘सधमाद्या’ सहमदनौ
 ‘युजानः’ युक्त्वा रथे, ततः ‘सोमपीतये’ सोमपानार्थम् ‘अभिस्वर’
 अस्मान् प्रत्यागच्छ ॥ एवमत्र “हरी”-इत्येनेन सम्बन्धान्
 “प्रतद्वसू = प्रातवसू” अश्वौ — इत्युपपद्यते ॥ ६ (२१) ॥

हि॒नो॒ता नो अ॒ध्वरं दे॒वय॒ज्या हि॒नो॒त ब्र॒ह्म स॒नये
 ध॒नाना॑म् । ऋ॒तस्य॑ यो॒गे वि॒ष्यध्व॑मू॒धः श्रु॒ष्टीव॑गीभू॒तना॒-
 स्मभ्य॑मापः ॥ प्रहि॑णुत नोऽध्वरं दे॒वय॒ज्यायै॑ प्रहि॑णुत
 ब्र॒ह्म ध॒नस्य॑ स॒ननाय॑ ऋ॒तस्य॑ यो॒गे यज्ञ॑स्य यो॒गे याज्ञं॑ शक॒ट

इति वा शकटंशकृदितं भवति शनकैस्तकतीति वा शब्देन तक-
 तीति वा । श्रुष्टीवरीर्भूतनास्मभ्यमापः । सुखवत्यो भवता-
 स्मभ्यमापः चोष्कूयमाण इन्द्र भूरि वामम् । दददिन्द्र बहु
 वननीयम् । एधमानद्विलुभयस्य राजा चोष्कूयते विश इन्द्रो
 मनुष्यान् ॥ व्युदस्यत्येधमानानसुन्वतः सुन्वतोऽभ्यादधात्यु-
 भयस्य राजा दिव्यस्य च पार्थिवस्य च चोष्कूयमाण इति
 चोष्कूयतेश्चर्करीतवृत्तं सुमत्स्वयमित्यर्थः । उप प्रागात्सु-
 मन्मेधायि मन्म । उपप्रैतु मां स्वयं यन्मेमनोऽध्यायि
 यज्ञं नेत्याश्वमेधिको मन्त्रो दिविष्टिषु दिव एषणेषु ॥ ७ ॥

“हिनोत (ः४)” - इति, अनवगतम् । “प्रहिणुत” - इत्यव-
 गमः “हिनोता नो०—०भूतनास्मभ्य मापः ॥” - इति (ऋ० सं०
 सं ७, ७, २६, १) । कवपस्येयभार्षम् । अपोनर्त्नीयास्वृशु
 शम्यते । “हे ऋद्विजः ! ‘हिनोत’ ‘प्रहिणुत’ प्रगमयत,
 प्रोत्सर्पयत । एतम् ‘अध्वरं’ यज्ञम् ‘देवयज्या’ देवयज्यायै”
 देवयज्ञतार्थम् । किञ्च, प्रहिणुत ‘ब्रह्म’ स्तुत्याएवं यथाशास्त्रदृष्ट-
 क्रमेण । ‘सनये’ लब्धये ‘नः’ अस्माकं धनानाम् । किञ्च, ‘ऋतस्य’
 “यज्ञस्य” ‘योगे’ संयोगे यदेतन् ‘ऊधः’ इव सोमपूर्णम् अधिप-
 यणचर्म वर्तते, अथवा योगसम्बन्धाच्छकटं योगः, तदि तत्र
 युज्यते, तेनाधिपवणचर्मपः ऊधसोऽधस्तादवस्थितेनेति मन्यमानो
 भाष्यकारो ब्रवीति,—“यान्ने शकटे—इति वा” यदेतद् यज्ञशकट-

स्याधस्तादुपाते वाधिपवणचर्म, एतत् 'विष्यध्वम्' विमुञ्चध्वम्
 प्रहचमस आल्यादिषु यो निषेकः सोमस्य, एतद् विमोचनम्
 अधिपवणचर्मोधस', तद्धि सोमउत्सिच्यमाने श्लथीभवति,
 यथेनान्नासुधो दुह्यमानायां गवि । एवमृत्विज उक्त्वा अधुना
 ता एव सोमसम्मिश्रा अपो ब्रवीति, — यूयमपि हे 'आपः !' एभिः
 ऋत्विग्भिः उत्सिच्यमानाः 'श्रुष्टीवरीः' "सुखवत्यः" 'भूतन'
 "भवत" 'अस्मभ्यम्' ॥ एवमत्र 'प्र'शब्देनार्थस्य सुतरां प्रकटता
 भवतीति भाष्यकारेण 'प्र'शब्दोऽध्याहृतः, 'अध्वरम्'—इत्यनेन
 सम्यग्भाङ्गिनोतेर्गत्यर्थत्वमुपपद्यते ॥

"प्रहिणुत"—इति 'आपः' उच्यन्त इति केचित् ।

"शकटम्" "शकृदित भवति" । यदा अतङ्वान् युक्तः
 शकृत् मुञ्चति, तेनेतमिति । "शनकैस्तकतीति वा" तद्धि भार-
 क्रान्तं शनकैर्गच्छति "शब्देन तकतीति वा" तद्धिशब्देन गच्छति ॥

"चोष्कृत्यमाणः (६५)" "चोष्कृत्यते (६६)"—इति, एते अत-
 वगते । धातुरेवायमप्रतीतिः । एते सुवन्ततिङन्ते, तदनयोः
 पूर्व 'सुवन्तम्' उत्तरं तिङन्तम् । दानार्थं वर्त्तमानस्य "चोष्कृत्य-
 माण इन्द्रभूरि वामम्"—इति (ऋ० सं० १, ३, १, ३) । निगम-
 मुक्त्वा "दददिन्द्र"—इति हि पूर्वस्य निर्वचनं चकार भाष्यकारः ॥
 व्युदसने वर्त्तमानस्योत्तरस्य "चोष्कृत्यते विश इन्द्रो मनुष्यान्"
 —इति (ऋ० सं० ४, ७, ३३, १) । निगममुक्त्वा 'चोष्कृत्यते'
 —इत्यस्य शब्दस्य "व्युदस्यति"—इति निर्वचनामाह भाष्य-
 कारः ॥ उभयत्रापि तु चोष्कृत्यतिशब्दश्चर्करीतवृत्तेन द्रष्टव्यः ॥

“चोष्कृत्यमाण इन्द्र भूरि वामम्”—इत्यस्य शेषः,—“नि सर्व-
सेन इषुधीरसक्त समर्थो गा अजति यस्य वष्टि । चोष्कृत्यमाण
इन्द्र भूरि वामं मा पणिभूरस्मदधि प्रवृध ॥”—इति (ऋ० सं०
१, ३, १, ३) । हिरण्यस्तूपम्यार्यम् । ऐन्द्री । त्रिष्टुप् ।
उद्विडलभिदोर्निष्केवल्ये शस्यने । ‘न्यसक्त’ न्यवधानात् ‘इषुधीन्’
तूणान्, पृष्टे रथम्य, ‘सर्वसेनः’ समग्रसेनः इन्द्रः । एवं तूणान्
सनह्य वद्धा, गोधाङ्गुलिप्रवान् भूत्वा “समर्थो गा अजति”
इषुभिर्मेघान् छिन्दन् ‘सम् अजति’ समस्ताः क्षिपति’ ‘गाः’ अपः,
‘अर्थ्यः’ ईश्वरः इन्द्रः । कस्मै समजति ? यस्य वष्टि । यस्य
राज्ञो देशे कुटुम्बिनो वा क्षेत्रे कामयते, क्षेप्तुम्, तस्यैव क्षिपति,
वर्ष प्रवर्त्तयत इत्यर्थः । एव स्तूयमानः स इन्द्रः प्रत्यक्षीभूतः,
यतः प्रत्यक्षहत उत्तरोऽर्द्धर्चः । हे इन्द्र ! चोष्कृत्यमाणस्त्वं ददन्
उदकं जनेभ्यः ‘भूरि’ “बहु” ‘वामं’ “वननीयं” शस्यसम्पत्करम्,
शृणु यन् कुरुष्व । ‘मा पणि’ भूः मा पणिक्शीलोऽस्मान् प्रति
मन्द्रोश्कदाता रूपणो भूः । किन्तर्हि ? प्रवृद्धोदकः उन्नतचित्तः,
अस्मान् प्रति बहुदकदाता भव ॥ एवमत्र ‘मा पणिभूरि वामम्’—
इत्येभिः पदै सम्यन्धात् ‘चोष्कृत्यमाणः’—इत्यस्य “ददत्”—इत्ये
वमर्थ उपपद्यते ॥

एवमत्र दानार्थः ‘चोष्कृत्यति’ “एधमानद्विलुभयस्य”—
इत्यत्र व्युदसनार्थः । अस्य शेषः,—“शृष्ट्वै वीर उग्रमग्रं
दमायन्नन्यमन्यमतिनेनीयमानः । एधमानद्विलुभयस्य राजा
चोष्कृत्यते विश इन्द्रो मनुष्यान् ॥”—इति (ऋ० सं० ४, ७, ३३,

१)। गर्गस्य नार्हस्पत्यस्येयमार्षम् । त्रिष्टुप् । ऐःर्त्री । 'दमा-
यन्'—इत्येकं पदम् । 'शृण्वे वीरः' अश्रौपमहं वीरमिन्द्रम्, 'उग्रम्'
उद्गूर्णवज्रम् । आदरार्थो द्विरभ्यासः आदरं चार्थभूयस्त्वम्,
“अभ्यासे भूयांसमर्थं मन्यन्ते”—इति हि वक्ष्यति । अथवा
'उग्र' शत्रुं प्रति उद्गूर्णवज्रम् । 'दमायन्' दमयितारं शत्रूणाम् ।
कथं पुनरश्रौपम् ? इति,—‘अन्यमन्यम्’ देवताविशेषम्, ‘अतिने-
नीयमानः’ अतिशयेन स्वाभीष्टेन कामेन तुष्टूपया ‘अमुष्मात्
सुतात् कामान् प्राप्सथ’—इत्येवं पुनः पुनः नयमानः । किम्पुन-
र्लक्षणं वीरमश्रौपम् ? इति,—‘एधमानद्विद्’ “एधमानान्” दीप्य-
मानानपि “द्वेष्टि” “असुन्वतः” सोमाभिषवमकुर्वाणान् अयञ्चन
इत्यर्थः । अत एव वैपरीत्येन “सुन्वतोऽभ्यादधाति”—इत्यध्या-
जहार भाष्यकारः । क पुनरादधाति ? ‘सुकृतस्य लोके’—इति
सामर्थ्याद् गम्यते । ये हि सुन्वते, त इष्टा इन्द्रस्य, ये न सुन्वन्ति,
ते द्वेष्याः, इत्यभिप्रायः । ‘उभयस्य राजा’ “दिव्यस्य च” धनस्ये-
श्वरः “पार्थिवस्य च” मानुषस्य च । किञ्च, ‘वोष्कृत्यते’ व्युद-
स्यति,—यो ‘विशः’ एधमानानसुन्वत इतरांश्च सुन्वतः ‘मनुष्यान्’
अभ्यादधाति सुकृतस्य लोके इति ॥ एवमत्र ‘एधमानद्विद्’—
इत्यनेन सम्बन्धात् “वोष्कृत्यतिः, व्युदसनार्थः”—इति उप-
पद्यते ॥

“सुमत् (२७)”—इति, अनवगतम् । “स्वयम्”—इत्यवगमः ।

“उपप्रागात् सुमन्मे ऽधायि मन्म देवानामाशा उप वीतपृष्ठः
अन्वनं विप्रा ऋषयो मदन्ति देवानां पुष्टे चरुमा सुधन्धुम् ॥”—

इति (ऋ० सं० २, ३, ८, २) । दीर्घतमस आर्यम् । त्रिष्टुप् ।
 अभ्यदेशताका । अश्वमेधेऽश्वतोमीयेन षोडशाहुतयो हृषन्ते,
 तत्रेयं चिनियुक्ता । 'उपप्रागात्' "उपप्रीतु" "मां" प्रकर्षेण एतु ।
 'सुमन्' "स्वयम्" एव । 'यत्' यदनेन "यज्ञेन" प्राप्नुयाम्
 "इति" । 'मे' मम 'मनः' अपि "अध्यायि" अनेकविधान् सङ्कल्प-
 विकल्पान् चकार, तत्तदहमेव, अह मनसा ध्यातवानित्यर्थः ।
 किंपुनस्तन् ? 'मन्म' मननीयमर्थजातम् । किञ्च, अयमपि ।
 'वातपृष्ट' कान्तपृष्टोऽश्वः 'उपप्रागात्' उपगच्छतु । 'देवानाम्'
 'आशा' यम् एतं वयं देवानां 'पुष्टे' षोषणाय 'चकम' वृतवन्तः ।
 'सुवन्धुम्' शोभनयूपवन्धनम् । तमेतमुपगच्छन्तम् 'अनुमदन्ति'
 अनुमन्यन्ताम् 'विप्राः ऋषयः' मैधाविनः ॥ एवमत्र शब्दसारूप्या-
 दर्थापपत्तेश्च 'सुमत्'—इत्यस्य "स्वयम्"—इत्येष विपरिणाम-
 उपपद्यते ॥

“आश्वमेधिकोऽयं मन्त्रः”—इति प्रकरणोपप्रदर्शनार्थमाह,
 मन्त्रार्थं निर्वृत्ता प्रकरणमप्युपेक्षितव्यमिति, एतदेनेन प्रदर्शितं
 भवति ॥

“दिविष्टिषु (६८)”—इति, अनवगतम् । “दिव एषेणु”
 — इत्यवगमः । याभिः क्रियाभिर्दिवमिच्छन्ति गन्तुं ता दिवि-
 ष्टयः ॥ ७ ॥

स्यूरं राधः शताश्रं कुरुङ्गस्थ दिविष्टिषु । स्थूरः
 समाश्रितमाश्रो महान् भवन्यणरनु स्थर्वायासमुपसर्गो

लुप्तनामकरणो यथा सम्प्रति कुरुङ्गो राजा बभूव कुरुगम-
नाद्वा कुलगमनाद्वा कुरुः कृन्ततेः कूरमित्यप्यस्य भवति
कुलं कुष्णातेर्विकुपितं भवति दूतो व्याख्यातो जिन्वतिः
प्रीतिकर्मा । भूमिं पर्जन्या जिन्वन्ति दिवं जिन्वन्त्यग्रय
इत्यपि निगमो भवति ॥ ८ (२२) ॥

इति षष्ठाध्यायस्य चतुर्थः पदः ॥ ६, ४ ॥

“स्थूरं—०दिविष्टिषु । राजस्त्वेषस्य सुभगस्य रातिषु
तुर्वशेष्वमन्महि ॥”— इति (ऋ० सं० ५, ७, ३३, ४) । मेधाति-
थेरापम् । वृहती । दानमनया प्रशस्यते । ‘स्थूरं’ स्थूलं महत्,
‘राघः’ धनम्, ‘शताश्वं’ बह्वश्वसंयुक्तम् । ‘कुरुङ्गस्य’ ‘राज्ञः’
‘त्वेषस्य’ महतः, ‘सुभगस्य’ शोभनस्य ‘दिविष्टिषु’ क्रियासु
दक्षिणाभूतं सर्वेष्वपि ‘तुर्वशेषु’ मनुष्येषु याः रातयः दत्तयः, तासु
च, एतदेव स्थूलमित्येवं धयम् ‘अमन्महि’ मन्यामह इत्यर्थः ॥
एवमत्र ‘दिविष्टि’ शब्देन ‘क्रिया’ उच्यते, ताभिर्हि द्युलोकमिष्यते
गन्तुम् ॥

“स्थूरः, समाश्रितमात्रो महान् भवति” समस्ता हि तत्र मात्रा
आश्रिता भवन्ति । स्थूलप्रसङ्गेनैव अणुशब्दो निरुच्यते,—
“स्थवीयांसमनु” यो वर्त्तते, सः “अणुः”—इत्युच्यते । अन्वि-
त्ययम् “उपसर्गः” “लुप्तनामकरणः” येन प्रत्ययेन न्याप्यमेतन्नम
स्यात्, सोऽत्र लुप्तो न ध्रूयत इत्यर्थः । कथं लुप्तः ? इति,—

“यथा सम्प्रति”—इति । अस्मिन्नाप्रकरणलोपेन प्रयोगसिद्धिः, साम्प्रतम्—इति हि न्याय्यम्, तथापि सम्प्रतीत्येवमपि यत्तमान-कालविषयप्रयोगः प्रसिद्धः, एवमिहाप्यनुशब्दे । कुरुङ्गो नाम राजा यभूय । “कुरुगमनाद्वा” कुरुङ्गः, स हि कुरुन् प्रति पुत्र-त्वेन गतो जेतुं वा । “कुलगमनाद्वा” शत्रुकुलानि हि स नित्य-मेव याति विजेतुम् । “कुरुः हन्ततेः” स हि शत्रून् हन्ति । “कूरम्”—“इति” एतत् “अपि” “अस्य” एव हन्ततेः “भवति” । “कुलं कुष्णातेः (ऋ० ५०)” तद्धि “विकुपितम्” इव “भवति” विस्तीर्णत्वात् ॥

“दूतः (१६)”—इति, अनवगतम् । “जूतः”—इति न्याय्यम् । “जघतेर्चा द्रघतेर्चा”—इति व्याख्यातम् ॥

“जिन्यतिः (१००)” “प्रीतिकर्मा”—इति अर्थवचनम्, अप्रतीतार्थत्वात् । “समानमेतत्”—इत्यत्र उपरिष्ठाद् व्याख्या-स्यामो द्वादशोऽध्याये ॥ ८. २३ ॥

इति निरुक्तवृत्तौ एकादशाध्यायस्य (पष्ठाध्यायस्य)

चतुर्यः पादः ॥ ६, ४ ॥

पञ्चमः पादः ॥

अमत्रोऽमात्रो महान् भवत्यभ्यमितो वा । महान्
 अमत्रो वृजने विरशीत्यपि निगमो भवति । स्तवे वज्युची
 पमः । स्तूयते वज्युचा समोऽनशरातिमनश्शीलदानमश्शीलं
 पापकमश्रिमद्विपमम् । अनशरार्ति वसुदासुपस्तुहीत्यपि
 निगमो भवत्यनर्वाप्रत्यतोऽन्यस्मिन् । अनर्वाणं वृषभं
 मन्द्रजिह्वं बृहस्पतिं वर्द्धया नव्यमर्कः । अनर्वमन्यस्मिन्
 वृषभं मन्द्रजिह्वं मन्दनजिह्वं मोदनजिह्वमिति वा बृहस्पतिं
 वर्द्धय नव्यमर्कैरर्चनीयैः स्तोमैरसामि सामिप्रतिषिद्धं
 सामि स्यतेः । असाभ्यांजो विभृथा सुदानवः । असु-
 समाप्तं बलं विभृत कल्याणदानाः ॥ १ (२३) ॥

“अमत्रः (१०१)” — इति, अनवगतम् । “अमात्रः” — इति
 शब्दस्तमाधिः । “महान् भवति” — इत्यर्थवचनम्, यो हि महान्
 भवति, न तस्य मात्राः प्रमातुं शक्यन्ते, अतोऽसावमत्र इत्यु-
 च्यते । “अभ्यमितो वा” स्यान्, अनभिहिंसितः केनचित् ।
 “महान् अमत्रो वृजने विरपश्यु १ प्र शवः पत्यते धृषुष्वोजः ।
 ताह विथ्याच पृथिर्वी च नैन यत् सोमासो ह्य्यं शुममन्दन ॥” —
 इति (ऋ० सं० ३, २, १६, ४) । विश्वामित्रस्यार्पम् । त्रिष्टुप् ।

ऐन्द्री । पृथ्वस्य चतुर्थपञ्चमयोरन्धोर्माध्यन्दिने सवने अच्छावा-
कस्य शाखे सम्पातं नाम सूक्तम्, तत्रेयं विनियुक्ता । 'महान्'
प्रभावतः । 'अमात्रः' च अपरिमाणमात्रः 'इन्द्रः' 'वृजने' सग्रामे
'विरप्सी' विराचणशीलः 'उग्रम्' उद्गूर्णम् अभ्युद्यतम्, शवः'
शत्रुबलम् 'पत्यते' पातयते । 'धृष्ण्वोजः' धृषयितृ यम्य ओजः,
बलम्, तत् 'पत्यते' । किञ्च, 'नाह विद्याच' 'नैन' व्याप्नोति
'पृथिवी' नापि द्यौः, उपमानत्वेन । कदा पुनरेवं भवति ? 'यत्'
यदा 'सोमासः' सोमाः 'हृष्यंश्वम्' इन्द्रम् 'अमन्दन्' अतर्पयन्नि-
त्यर्थः ॥ एवमत्र 'शवः' 'पत्यते' 'वृजने'—इत्यनेन सम्यन्थात्
“अमात्रः = महान्”—इत्युपपद्यते ॥

“ऋचीपमः (१०२)” —इति, अनवगतम् । ईकारोऽत्रान-
वगतः । “ऋचा समः”—इत्यवगमः । “इह ध्रत इन्द्रो अस्मे
अद्य स्तवे वृज्रयृचीपमः । मित्रो न यो जनेष्व्वा यशश्चक्रे
असाम्या ॥”—इति (ऋ० सं० ७, ७, ६, २) । विमदस्यार्पम् ।
आस्तारपङ्क्तिः । ऐन्द्री । स पुनरैन्द्रो वा प्राजापत्यो वा वासु-
कस्य वा वसुकृतः । पृथ्वस्य चतुर्थेऽहनि निष्केवल्ये शस्यते ।
'श्रुतः' विख्यातः सर्वासु दिक्षु, 'इह' एतस्मिन् कर्मणि, 'अद्य'
'स्तवे' विजेतुं स्तूयतेऽस्माभिः 'वज्री' । किलक्षणः ? 'ऋचीपमः'
“ऋचा समः” यावतैवार्थेन युक्तोच्चार्यते ऋक् स्तुत्यभिप्रायेण,
तावानेवासी भवत्यैश्वर्ययोगात् । किञ्च, 'मित्रो न' मित्र इव,
यथा हि कश्चिदात्तो मित्रो जनेषु यशः कुर्यात्, एवं य इन्द्रः
'यशः' 'आचक्रे' आभिमुख्येन सर्वासु दिक्षु करोति । किलक्षण

पुनर्यशः करोति? 'असामि' असमाप्तमनन्तमित्यर्थः। य एव-
ङ्गुणयुक्त इन्द्रः, सोऽस्माभिरिह स्तूयते ॥ एवमत्र स्तुतिसम्बन्धात्
शब्दसारूप्याच्च "ऋचीपमः = ऋचा समः"—इत्युपपद्यते ॥

"अनर्शरातिम् (१०३)"—इति, अनवगतम्। "अनश्लील-
दानम्"—इत्यवगमः। विग्रहप्रसक्तस्याश्लीलशब्दस्यार्थमाह,
"अश्लीलं पापकम्"—इति। न यस्याश्लीला रातिर्दानम्, सोऽन-
र्शरातिः। शब्दसारूप्यप्रसक्तमाह,—“अश्लीलम् = अश्रिमद् विष-
मम्” तत्सारूप्योपपत्तितोऽश्लीलमित्युच्यते। "अनर्शरातिं
घसुदासुपस्तुहि भद्रा इन्द्रस्य रातयः। सो अस्य कामं विधत्ते
न रोपति मनो दानाय चोदयन् ॥"—इति (ऋ० सं० ६, ७, ३,
४)। "आयन्त इव सूर्यम्"—इत्यस्या अनन्तरैव। नेमस्या-
र्थम्। ऐन्द्री। सतो बृहती। हे स्तोतः! 'अनर्शरातिम्'
अपापदानम्, एनम् इन्द्रम् 'घसुदां' घसुदातारम्, 'उप' उपगम्यो-
पगम्य चेतसा 'स्तुहि'। किङ्कारणम्? यस्मात् 'भद्राः' भन्द-
नीयाः 'इन्द्रस्य' 'रातयः' दत्तयः। किञ्च, 'सः' 'अस्य' 'कामम्'
अभिप्रायं 'विधतः' दधतः, कामिनां कामान् 'न रोपति' न पीड-
यति। 'मन' च 'इन्द्रस्य' आत्मनः 'दानाय' 'चोदयन्' भवति, य
एवं स्तुत्वा याचते ॥ एवमत्र शब्दसारूप्यादर्थाविरोधाच्च
"अनर्शरातिम् = अनश्लीलदानम्"—इत्युपपद्यते ॥

"अनर्वा (१०४)"—इति, अनवगतम्। "अप्रत्यूतः"—इत्यव-
गमः। यः "अन्यस्मिन्" न आश्रितो भवति, स्वप्रधान एव सः
'अनर्वा'—इत्युच्यते। "अनर्वाणं वृषभं मन्द्रजिह्वं बृहस्पतिं

चर्धया नव्यमर्कैः । गाथान्यः सुरुचो यस्य देवा आशृण्वन्ति
नवमानस्य मर्त्ताः ॥” — इति (ऋ० सं० २, ५, १२, १) । अगस्त्य-
स्यार्थम् । बार्हस्पत्या । त्रिष्टुप् । हे स्तोतः ! ‘अनर्वाणं’
स्वेन महिम्ना युक्तम्, अप्रतिगतं कञ्चिदन्यं प्रत्यधीनत्वेन, ‘वृषभं’
वर्षितारम्, ‘मन्द्रजिह्वम्’ “मन्दनजिह्वम्” हर्षकरो हि तस्य जनानां
स्तनयित्नु, घोषः, “जिह्वा, घोषः” — इति हि वाङ्नामसु पठितम् ।
‘बृहस्पतिं’ ‘वर्षय’ । ‘नव्यं’ स्तुत्यम्, ‘अर्कैः’ मन्त्रैः । किंलक्षणं
बृहस्पतिम् ? इति, — ‘गाथान्यः’ स्तुतिप्रापणार्हाः ‘देवाः’ ‘सुरुचः’
सुदीप्तिमन्तः, ‘यस्य’ शुष्मम् ‘आ’ आभिमुख्येन स्थित्वा ‘शृण्वन्ति’
आदरेण, ‘मर्त्ताः’ च । ‘नवमानस्य’ नवो हि मानः तस्य, अहम्य-
हनि अनया स्तुत्या स्तुत्यस्य भवति, तेनासौ नवमानः, तस्य,
अथवा ‘नवमानस्य’ प्रशासत इत्यर्थः । अथवायमन्यो मन्त्रार्थः
स्यात्, ऐतिहासिकपक्षेण, — ‘मन्द्रजिह्वः’ हर्षकरो हि जिह्वा, तस्य
स्तुतिः । ‘गाथानीः’ स एव पौरहित्येन गाथाः स्तुतीर्नयति
प्रापयति देवान् प्रति । स एव च ‘सुरोचनः’ । तस्यैव च
‘नवमानस्य’ स्तुचतः ‘देवा आशृण्वन्ति’ ‘मर्त्ताः’ च । “बृहस्पतिर्वै
देवानां पुरोहितः” — इति ह विज्ञायते । तस्मादेवमप्युपपद्यते ।
एव, मन्त्रार्थाविरोधात् “अनर्वा = अप्रत्यृतः” — इत्युपपद्यते ॥

“अस्मामि (१०५)” — इति, अनवगतम् । सामाति समाप्त-
मुच्यते, तस्य प्रतिषेधः अस्मामि ॥ “अस्माम्योजो विभृथा
सुदानवोऽस्मामिधृतयः शवः । ऋषिद्विवे मस्तः परिमन्यद्य इतुं न
सृजत द्विषम् ॥” — इति (ऋ० सं० १, ३, १६, ५) । कण्वध्या-

पम् । सतो वृहती । मारुती । हे 'सुदानवः' "कल्याणदानाः"
 मरुतः ! यूयम् 'असामि' अपरिसमाप्तम् अनन्तम्, 'ओजः'
 "बलम्" 'शवः' अभिवृद्धिरूपञ्च बलम् 'विभृथ' धारयथ । 'असा-
 मिधृतयः' असमाप्तगतयः । धवनं धृतिः, "धवति, धावति"
 —इति गतिकर्मसु पठितम् । एतत् कुरुध्वम् । य एषः 'ऋषि-
 षेष्टा' स्तोतृषेष्टा, तस्मै हे मरुतः ! 'परिमन्यवे' प्रकृष्टक्रोधाय
 'शु' न' इषुम् इव 'द्विग' सर्वलोकद्वेष्यतां 'सृजत' क्षिपत ॥ एव-
 मत्र "असामि = असुसमाप्तम्"—इत्युपपद्यते, अर्थाविरोधात् ॥
 १ (२३) ॥

मा त्वा सोमस्य गल्दया सदा याचन्नहङ्गिरा ।
 भूर्णि मृगं न सवनेषु चुक्रुधं क ईशानं न याचिपत् ॥ मा
 चुक्रुधं त्वां सोमस्य गालनेन सदा याचन्नहं गिरा गीत्या
 स्तुत्या भूर्णिमिव मृगं न सवनेषु चुक्रुधं क ईशानं न
 याचिप्यत् इति गल्दा धमनयो भवन्ति गलनमासु
 धीयते । आ त्वा विशन्तिवन्द्य आ गल्दा धमनी नाम् ।
 नानाविभक्तीत्येते भवत आगलना धमनीनामित्यत्रार्थः
 ॥ २ (२४) ॥

"गल्दया (१०६)—इति, अनवगतम् । 'गलितधानी स्यात्'
 गलितं हि तस्यां धीयते । "धमनिर्भवति"—इत्यभिधेयवचनम्,
 नाडीत्यर्थः । "मा त्वा सोमस्य०—०न याचिपत् ॥"—इति

(ऋ० सं० ५, ७, १३, ५) । मेधातिथेरार्यम् । ऐन्द्री । बृहती । महाव्रते बृहतीसहस्रे विनियुक्ता । हे इन्द्र ! 'मा चुक्रुधं त्वा' मा क्रोधयेयम् 'अह' 'सोमस्य' 'गल्दया' "गालनेन" धमनेन, पूरणेन सोमस्य 'सदा' नित्यकालमपि 'याचन्' 'गिरा' गीत्या स्तुत्या च 'सचनेषु' यज्ञेषु । कथञ्च पुनर्मा चुक्रुधम् ? इति । 'भूर्णि न' 'मृगम्' इव । भ्रमणशीलो भूर्णिः । कः पुनरसौ ? व्याघ्रो वा सिंहो वा, स हि भ्रमणशीलो विभर्त्ति च शृगालादीन् । तेनेन्द्र उपमायते । यथा शृगालादयो लाङ्गूललालनादिनी-पचारेणोपसर्पमाणः तं न क्रोधयन्त्येवमहं सोमसम्प्रदानपूर्विकया स्तुत्योपसर्पमाणो मा चुक्रुधं भवन्तमिति । अथ मतम्,—यदि मम क्रोधान् विभेपि, मास्मान् याचेथा इति । "क ईशानं न याचिपन्" को हि नाम सोऽस्ति लोके, य ईशानमाश्वर न "याचि-प्यते" ? न ह्ययाचतां वृत्तिः सिध्यति ॥ एवमत्रेन्द्रस्य या 'गलना' धमनिः, यया सोम आगल्यते सा, तेनैव आगलनेन उपलक्ष्यमाणा "गल्दा"—इत्युच्यते, न ह्येवमर्थविरोधोऽस्ति ।

"गल्दा धमनिर्भवति"—इत्यस्य भाष्यकारवाक्यस्य मन्त्रे नात्र धमनिलिङ्गं विशिष्टमस्तीत्यतो विशिष्टलिङ्गमन्यद्दाहरणं ब्रवीति,—“आ त्वा विशन्विन्द्रवः”—इति । हे इन्द्र ! 'आवि-शन्तु' 'त्वा' त्वाम् 'इन्द्रवः' सोमाः । कथञ्च पुनरा-विशन्तु त्वामिन्द्रवः ? 'आगल्दा धमनीनाम्' या "आग-लनाः" धमनयः, याभिरनुप्रविष्टाः सन्तो नवं मदमुत्पादयन्ति, अभोवाहिन्यो याः, ताभिराविशन्तु । शेषो मृग्यः ॥ एवमिह

‘धमनी’शब्दसहयोगी ‘गल्दा’शब्द इति कृत्वा “आगल्दा=धमनिः”
—इति उपपद्यते ॥

“नानाविभक्तीत्येते” पदे “भवतः”—‘गल्दया’ ‘गल्दा’—
इति, न तु नानार्थे । आह,—कोऽभिप्रायः ? इति, उच्यते,—पूर्व-
स्मिन् मन्त्रे यद्यपि धमनिशब्दो नास्ति, तथापि निगमे ‘गल्दा’-
शब्देन धमनिरेवाच्यते । तत्र “गल्दा धमनीनाम्”—इत्येतदेव
जापकमित्यभिप्रायः । ‘गल्दया’—इति तृतीयान्तम्, ‘गल्दाः’—
इति प्रथमावहुवचनान्तम् । एतदनयोर्नानाविभक्तित्वम् ॥ २ (२५) ॥

न पापासो मनामहे नारायासो न जल्हवः । न
पापा मन्यामहे नाधना न ज्वलनेन हीना अस्त्यस्मासु
ब्रह्मचर्यमध्ययनं तपो दानकर्मेत्युपिरवोचद् वकुरो भास्करो
भयङ्करो भासमानो द्रवतीति वा ॥ २ (२५) ॥

“जल्हवः (१०७)” —इति, अनवगम् । “ज्वलनहीनाः”
— इत्यवगमः । “न पापासो मनामहे नारायासो न जल्हवः ।
यद्दिन्न्विन्द्रं वृषणं सवा सुतं सखाय कृण्वामहे ॥” —इति (ऋ०
सं० ६, ४, ३७, ६) । भर्गो नाम प्रगाथपुत्रः, तस्येयमार्पम् ।
ऐन्द्री । बृहती । तस्यामेव तृन्नाशीत्यां चिनियुक्ता । ‘न’ धय
‘पापासः’ “पापाः” इत्येवं ‘मनामहे’ “मन्यामहे” । किङ्कारणम् ?
अस्त्यस्मास्वपापन्वे हेतुः,—‘ब्रह्मचर्यम्, अध्ययनम्, तपः, दान-
कर्म’ च । अथ मतम्,—एतैरपि युक्तो यो निर्धनः, स पाप

एवेति ? तच्च न । किङ्कारणम् ? 'न अरायासः' न वयमधनाः ।
 अथापि स्याद्धनवत्त्वेऽपि सति अनाहिताग्नित्वात् ज्वलनहीनत्वेन
 पापवचमिति ? तदपि न । किङ्कारणम् ? 'न जल्हवः' न वयं
 "ज्वलनहीना." किन्तर्हि ? आहिताग्नयो वयम् । तदेतदध्यय-
 नाद्यपापत्वहेतुभूत सर्वमस्मास्वस्ति । किञ्च, 'यदिन्विवन्द्रं' यस्माद्
 वयम् इन्द्र 'वृषण' वर्षितारम्, एतस्मिन् यज्ञकर्मणि 'सखायं'
 सहभूतस्य सोमपानस्य ख्यापयितारम्, अमीभिः सह मया सोमः
 पीत इत्येव वक्तारं 'कृणवामहे' । तस्मात् न वय पापाः, नापि
 वयमरायासः, नापि जल्हवः,—इत्येवमात्मानं मन्यामहे, न हि
 पापानामधनानामनाहिताग्नीनां च इन्द्रः सखा भवतीत्यभिप्रायः ॥
 एवमत्र "जल्हवः = ज्वलनहीना." शब्दसारूप्यादर्थाविरोधाच्च ॥

"वकुरः (१०८)"—इति, अनवगतम् । "भास्करः, भयङ्करः,
 भास्वद्द्रवणो वा"—इति शब्दसमाधयः ॥ २ (२५) ॥

यवं वृके णाश्विना वपन्तेपं दुहन्ता मनुष्याय दत्त्वा ।
 अभिदस्युं वकुरेणा धमन्तोरु ज्योतिश्चक्रधुराय्याय ॥
 यवमिव वृकेणाश्विनी निवपन्तौ वृको लाङ्गलं भवति
 विकर्त्तनाल्लाङ्गलं लङ्गतेर्लाङ्गूलवद्वा लाङ्गूलं लगतेर्लङ्ग-
 तेर्लम्बतेर्वान्नं दुहन्तौ मनुष्याय दर्शनीयावभिधमन्तौ दस्युं
 वकुरेण ज्योतिषा वोदकेन वार्य्य ईश्वरपुत्रो वेकनाटाः सलु
 कुसीदिनो भवन्ति द्विगुणकारिणो वा द्विगुणदायिनो वा

द्विगुणं कामयन्त इति वा । इन्द्रो विश्वान् वेकनाटां अह-
 दृश उत क्रत्वा पर्णी रभि । इन्द्रो यः सर्वान् वेकटनाटान
 हृदशः सूर्यदृशो य इमान्यहानि पश्यन्ति न पराणीति
 वाभिभवति कर्मणा पर्णीश्च वजिजः ॥ ३ (२६) ॥

“यव वृकेणाश्विना०—०राट्याय ॥”—इति (ऋ० सं० १,
 ८, १७, १) । कक्षीवत आर्षम् । आश्विनी । त्रिष्टुप् । प्रातरनु
 घाकाश्विनयोः शस्यते । ‘यवं’ यवादि धान्यं ‘वृकेण’ लाङ्गन्ते ।
 ‘वपन्ता’ “वपन्तौ” युवाम् ‘अश्विना’ हे “अश्विनौ !” तत्कृतौ,
 यत्कृते महानुग्रहे सति वर्षादी लाङ्गलकर्मणः फलसम्पद् भवती-
 त्यतः तावेवाश्विनौ वपन्तावित्युच्यते । ‘इपम्’ “अन्नम्” ‘दुहन्ता’
 “दुहन्तौ” प्रपूरयन्तौ ‘मनुपाय’ “मनुष्याय” । ‘दक्षौ’ शत्रूणां
 दासयितारौ दसयितारो वा, कर्मणां कृप्यादीनां कारयितारो वा
 वर्षाद्यनुग्रहेण, एतावेवंविध कर्म कारयन्तौ कुर्याणो वा । ‘अभि-
 दस्युम्’ दासयितारमनाकालं दुर्भिक्षं ‘धमन्ता’ धमन्तौ विनाश-
 यन्तौ, कृत्स्नं जगदभिपुष्यन्तौ युवाम् । केन पुनरभिधमन्तौ ?
 इति,—‘वकुरीण’ जलसमूहेन ज्योतिःसमूहेन, च, मध्यस्थानो
 ह्युदकसमूहेन, दुस्थानो ज्योतिषा, शस्यमनुगृह्णाति, ततो दुर्भिक्षं
 ध्वस्यते जगच्च पुष्यति । किञ्च, युवामेव ‘उरुज्योतिः चक्रथुः’
 विस्तीर्णमविकलं चक्षुः चक्रथुः । ‘आट्याय’ “ईश्वरपुत्राय”
 ऋज्राश्वाय, स हि युवाभ्या’ मन्धीभूतः चक्षुष्मान् कृत इत्यभि-

प्रायः ॥ एवमत्र ज्योतिःसमूह उदकसमूहश्च 'चकुर'शब्देनोच्यते, शब्दार्थाविरोधात् । “ज्योतिषा घोदकेन वा”—इति भाष्यपाठः ॥

“वेकनाटान् (१०ः)”—इति, अनवगतम् । “द्विगुणकारिणो वा” “द्विगुणदायिनो वा” “द्विगुणकामिनो वा”—इति शब्दसमा-
 धयः । इन्द्रो विश्वान् वेकनाटां । अहर्द्रश उ त कत्वा पणीरभि ।
 कद् महीरधृ ष्टा अस्य तविपीः कद् वृत्रघ्नो अस्तु तम् ॥”—इति
 (ऋ० सं० ६, ४, ४६, ५) । प्रागाथः कलिर्नाम, तस्यार्थम् ।
 ऐन्द्री । वृहती । महाप्रते वार्हस्पत्यां तृवाशीत्यां विनियुक्ता ।
 ‘इन्द्रः’ ‘विश्वान्’ “सर्वान्” ‘वेकनाटान्’ “कुसीदिनः” वृद्धिर्जीव-
 नान्, ‘अहर्द्रशः’ यैरिहैव जन्मनि सूर्यो दृष्टो न पुनर्द्रक्ष्यन्तीत्यर्थः ।
 अथवा “ये इमानि” एव “अहानि पश्यन्ति” विषयभोगप्रधाताः,
 नास्तिकतया, “न” पारलौकिकेष्वहःसु,—अस्य दुष्कृतस्य कर्मणः
 कोऽपि फलपरिणामो भविष्यतीत्येवं भावि न पश्यन्ति, तान-
 भिभवति । ‘कत्वा’ स्येन “कर्मणा” । ‘उत पणीन्’ अपि
 पणीन् । “पणिवर्णिग् भवति” न हि विशुद्धेन कर्मणा व्यव-
 हरन्ति । याभिरेतन् कर्म करोति, याभिः पुनरेवमादीन् दुष्कृत-
 कारिणो विभवति, ‘कन् उ महीः’ क ता महत्यः सेनाः ? ‘अम्य’
 इन्द्रस्य ‘अधृष्टाः’ अनाधर्षितपूर्वाः परैः, ‘तविपीः’ याश्च महत्यः ।
 ‘कन् ऊ वृत्रघ्नः’ क च वृत्रघ्नः इन्द्रः ? यस्य ‘अस्तुतम्’ अनुपहन
 वलम्, येनैतान् हन्तीति ॥ एवमत्र “वेकनाटाः = कुसीदिनः”
 अर्थाविरोधादित्युपपद्यते ॥ ३ (२६) ॥

जीवान्नो^१ अ^२भिधे^३ त^४नादि^५त्यासः^६ पुरा^७ हथात्^८ । क^९ठ^{१०}
 स्थ^{११} हवनश्रुतः^{१२} ॥ जीवतो^{१३} नोऽभिधावतादित्याः^{१४} पुरा^{१५} हन-
 नात्^{१६} क^{१७} नु^{१८} स्थ^{१९} ह्वानश्रुत^{२०} इति^{२१} मत्स्यानां^{२२} जालमापन्नाना-
 मेतदार्षं^{२३} वेदयन्ते^{२४} मत्स्या^{२५} मधा^{२६} उदके^{२७} स्यन्दन्ते^{२८} माद्यन्ते-
 ऽन्योन्यं^{२९} भक्षणायेति^{३०} वा^{३१} जालं^{३२} जलचरं^{३३} भवति^{३४} जलेभवं^{३५} वा
 जलेशयं^{३६} वांहुरोऽह्रस्वानंह्रणमित्यप्यस्य^{३७} भवति^{३८} । कृष्न्नं^{३९}
 ह्रणादुर्वित्यपि^{४०} निगमो^{४१} भवति^{४२} । सप्त^{४३} मर्यादाः^{४४} कवय-
 स्ततक्षुस्तासामेकामिदभ्यंहुरो^{४५} गात्^{४६} । सप्त^{४७} मर्यादाः^{४८}
 कवयश्चक्रुस्तासामेकामप्यधिगच्छन्नंह्रस्वान्^{४९} भवति^{५०} स्तेयं
 तल्पारोहणं^{५१} ब्रह्महत्यां^{५२} भ्रूणहत्यां^{५३} मुरापानं^{५४} दुष्कृतस्य^{५५} कर्मणः
 पुनः^{५६} पुनः^{५७} सेवां^{५८} पातके^{५९} नृतोद्यमिति^{६०} वत^{६१} इति^{६२} निपातः
 खेदानुकम्पयोः^{६३} ॥ ४ (२७) ॥

“अभिधेतन (११०)”—इति, अनवगतम् । “अभिधावत”
 —इत्यवगमः । “जीवान्नो ०—०हवनश्रुतः ॥”—इति (ऋ० सं०
 ६, ४, ५१, ५) । उक्तमार्षं भाष्यकारिणोवात्रोपप्रदर्शनार्थम्, एवं
 सर्वत्र परिज्ञेयमार्षमिति । गायत्री । आदितेयी । ‘आदित्यासः’
 हे “आदित्याः !” ‘जीवात् नः’ “जीवतः” अस्मान् ‘अभिधेतन’
 “अभिधावत” यूयम् ‘पुरा हथात्’ “पुरा हननात्” अहतान्
 अस्मान् सम्भावयतेत्यभिप्रायः । ‘कत् ह स्थ’ “क नु स्थ” यूयम् ?

येन न शृणुत क्षितं नाभिधावत हे 'हयनश्रुतः !' ते ह्यार्त्तानामा-
ह्वानं शृण्वन्ति ॥ एवमत्र 'पुरा हथात्'—इत्यनेन सम्यन्थात्
“अभिधेतन=अभिधावत”—इत्येष विपरिणाम उपपद्यते ॥

ऋपेवां मत्स्यवधकारुण्यमिभृतस्यैतदार्षम्, मत्स्यानां वा
केचिन्मन्यन्ते । “मत्स्याः, मर्धा उदके स्यन्दन्ते” मधु इत्युदक-
नाम, तत्र हि ते स्यन्दन्ते गच्छन्ति । “स्यन्दति, कसति”—इति
गतिकर्मसु पठितम् । “माद्यन्ते” हृष्यन्ति “अन्योन्यं भक्षणाय
—इति वा” मत्स्या हि इतरैतरभक्षर्जाचिनः । “जालम्, जलचरं
भवति” तद्धि जले चरति । “जले भवं वा” जले वा भवति ।
“जलेशयं वा” जले वा शेते इति जालम् ॥

“अंहुरः (१११)”—इति, अनवगतम् । “अंहस्वान्”—इत्यव-
गमः । रो मत्वर्थे । “अंहुरणम्—इत्यप्यस्य भवति”—इति
प्रासङ्गिकम्, एवमपि हि प्रयोगो भवतीति । “त्रित, कूपेऽवहितो
देवान् हवत ऊ तये । तच्छुश्राव बृहस्पतिः कृण्वन्नंहुरणादुर वित्तं
मे अस्य रो दसी ॥” इति (ऋ० मं० १, ७, २३, २) । “सप्त
मर्यादा”—इत्येते त्रितस्यैव कूपे पतितस्यार्षे । एतयोः पूर्वा
कुत्स्यस्य वा । वैश्वदेवा । पङ्क्तिः । प्रातरनुवाकाश्विनयो-
र्विनिष्का । ‘त्रितः’ ‘कूपे’ ‘अवहितः’ पतितः, ‘देवान्’ ‘हवते’
आह्वयते, ‘ऊतये’ रक्षणायात्मन । तस्य आह्वानं ‘बृहस्पतिः
शुश्राव’ । “वित्तं मे अस्य रो दसी”—इत्येतन् पुनःपुनरुच्यमानं
द्यावापृथिवी शश्रुवतुः । किमित्येतदसौ श्राधयाञ्चकार ? इति,
—‘कृण्वन्’ ‘अंहुरणात्’ अंहस्वतः कूपात् आत्मनः । ‘उरु’ विस्तीर्णं

त्राणं कुर्वन् ॥ एवमत्र “अन्धकूपः = अंधुरणः” — इत्युपपद्यते,
प्रकरणाविरोधात् ॥

“सप्त मर्यादाः०—०गात् । आयोर्हं स्कम्म उ०पमस्य
नीडे पथां विसर्गे धरुणे तस्थौ ॥” — इति (ऋ० सं० ७, ५, ३३,
६) । ‘सप्तमर्यादाः’ सप्त स्थितीः ‘कवयः’ मेधाविनः, हिरण्य-
गर्भमनुप्रभृतयः ‘ततश्चुः’ कृतवन्तः । नित्या एव हि ताः, तैस्तु
तत्प्रख्यापकोऽनुस्मरणार्थो ग्रन्थसन्दर्भोऽभिच्यञ्जितः, एतदेव कर-
णमित्युपचर्यते । “तासामेकामिदभ्यं हुरो गात्” । ‘इत्’ — इत्य-
नर्थकः, अप्यर्थं वा । ‘तासां’ मर्यादानाम् ‘एकाम्’ “अभिग-
च्छन्” अभिक्रामन् “अंहस्वान् भवति” । ‘गात्’ — इत्येतत्, अभेः
समीपमाह्वय “एकामप्यभिगच्छन्” — इति । कतमाः पुनस्ता
मर्यादाः ? इति, — “स्तेयम्” “तल्पारोहणम्” — इत्येवमाद्याः ।
यः पुनरेतानभिगच्छति, तस्य किम् ? इति, — सः ‘आयोः’ अय-
नस्य सूर्यस्य ‘स्कम्भे’ स्वम्भने मण्डले ‘उपमस्य’ सर्वभूतोपनि-
र्मातुरादित्यान्तरपुरुषस्य ‘नीडे’ निलयने स्थाने, यानि धरुणानि
धारयितृणि स्थानानि ‘अप्रध्वंसीनि’ आभूतसंग्रहस्थायीनि, तेषु
‘तस्थौ’ तिष्ठति । आह, — कस्मिन् काले इति ? उच्यते, — ‘पथां
विसर्गे’ विषयानुप्रवेशमार्गभूतानामिन्द्रियाणां ‘विसर्गे’ विसर्जन-
काले प्राप्ते, मृत्युकाल इत्यर्थः ॥ मर्यादासम्बन्धात् स्पष्टतर एव
निगम इत्यतो द्वितीय उपात्तः, स्मृतिसमाचारश्चानेन प्रतिविशिष्ट
उपदर्शितो भविष्यतीत्येवं मन्त्रे एवोपश्रुत्य सर्व एव समाचारः
विशिष्टः स्मृतिकारैः सन्दृष्टो न स्वतन्त्र इति ॥

। “वत—इति निपातः, खेदानुकम्पयोः” । “वत (११२)”
—इति, धनवगतम्, अनेकार्थञ्च । “निपातः”—इति पदजात्यव-
धारणम् । “खेदानुकम्पयोः”—इत्यर्थवचनम् ॥ ४ (२७) ॥

व॒ता व॑ तासि॒ यम॑ नैव॒ ते म॒नो॑ हृ॒दय॑ञ्चावि॒दाम् ।।
अ॒न्या किल॒ त्वां क॒क्ष्ये॒व यु॒क्तं॑ परि॒ष्वजा॑ते॒ लिबु॑ जेव
वृ॒क्षम् । व॒तो व॑लातीतो भवति दु॒र्वलो॑ वतासि॒ यम॑ नैव
ते म॒नो हृ॒दय॑ञ्च वि॒जनी॑मोऽन्या किल॒ त्वां परि॑ष्वडक्ष्यते-
क॒क्ष्ये॒व यु॒क्तं॑ लिबु॒जेव॑ वृ॒क्षं लिबु॑जा व्रततिर्भवति लीयते
विभजन्तीति व्रततिर्वरणाच्च शयनाच्च ततनाच्च वाताप्यमुदकं
भवति वात एतदाप्याययति । पु॒नानो॑ व्रा॒ताप्य॑ विश्वश्च
न्द्र॒मित्य॑पि नि॒गमो॑ भवति । व॒ने न॒ वायो॑ न्य॒ धायि॑
चा॒कन् । व॒न इ॒व वा॒यो वेः॑ पुत्रश्चायन्निति वा काम्य-
मान इति वा वेति च य इति च चकार शाकल्य उदात्तं
त्वेवमाख्यातमभविष्यदसुसमाप्तश्चार्थो रथर्यतीति सिद्ध-
स्तत् प्रेप्सु रथङ्कामयत इति वा । ए॒ष दे॒वो र॑थर्यतीत्यपि
नि॒गमो॑ भवति (२८) । धे॒नुं न॒ इपं॑ पि॒न्वत॑मसक्राम् ।
अस॑क्रमणीम् ॥ ५ ॥

इति पष्ठाध्यायस्य पञ्चमः पादः ॥ ६, ५ ॥

“वतो वतासि०—वृक्षम्”—इति (ऋ० सं० ७, ६, ८, ३) ।
यमी, यमं ब्रवीति,—“दुर्वलः ‘वत’ दुर्वलहृदयः त्वम्, अधर्म-
भीष्मोहमयस्त्वम् । एवमसकृन्मया प्रार्थ्यमानः खेदमुपयासि,—
नेच्छसि मया सम्भोक्तुं स त्व सर्वथा ह्यनुकम्प्यः, शोच्य इत्यर्थः ।
अथवा ‘नैव’ ‘ते’ तव ‘मनः’ सङ्कल्पम्, ‘हृदयं’ हृद्गतमध्यवसायञ्च
‘विजानीम’ । अथवा लब्धस्ते मयाभिप्रायः,—‘अन्या किल त्वां’
मत्तो विशिष्टतरा योषित्, ‘परिष्वजाते’ “परिष्वङ्क्ष्यते” ततः
‘किल’ त्वं मां तयापहतचेतस्त्वात् नेच्छसि परिष्वक्तुम् । कथञ्च
पुनरन्या त्वां परिष्वङ्क्ष्यते ? ‘कक्ष्येव युक्तम्’ ‘लिवुजेव वृक्षम्’ ।
‘कक्ष्या’ कक्षजाता ‘इव’ सुवृद्धा, ‘लिवुजा’ वल्ली, यथा ‘युक्तम्’
आत्मना संयुक्तम् समीपजं परिष्वजेत् परिष्वेष्टयेत्, एवं किल
त्वामन्या परिष्वङ्क्ष्यते इति ॥ एवमत्र प्रकरणाविरोधात्
‘वत’—इत्येव निपातः खेदानुकम्पयोः ॥ अत्र ‘कक्ष्येव युक्तम्’—
‘लिवुजेव वृक्षम्’—इत्येकः ‘इव’-शब्दोऽनर्थकः, अथ घोपमानद्वय-
मेव स्यात्,—कक्ष्येव च, लिवुजेव च,—यथा कक्ष्या च लिवुजा
च परिष्वजनीयो अण्वत्थवृक्षां परिष्वजेते, एवं परिष्वङ्क्ष्यते
इति ॥

“वाताप्यम् (११३)”—इति, अनवगतम् । “उदकं भवति”
इत्यभिधेयवचनम् । “वातः” हि “एतत्” उदकम् “आप्या-
ययति” शीतं करोति । अथवा आप्यायतिवृद्धयर्थः स्यात्,
पुरो घातेन हि वृष्टिभूतमुदकं संबर्द्धते । “नू नो रयिमुपमासु
नृक्त्तं पुनानो घाताप्य विश्वधन्त्रम् । प्र वन्दितुरिन्दो तार्यायुः

प्रातर्मक्षू धियावसुर्जगम्यात् ॥” —इति (ऋ० सं० ७, ४, ३, ५) ।
 नोधसो गौतमस्यार्पम् । पावमानी सौमी । हे सोम ! ‘नू नः’
 क्षिप्रमस्माकम् ‘रयिम्’ धनम् ‘उपमास्व’ उपनिर्मिणुहि । ‘नृवन्’
 पुत्रपौत्रैः सहितम् । ‘पुतानः’ पूयमानः । ‘वाताप्यम्’ उदक
 प्राप्य द्रवीभूतः । ‘चन्द्रं’ चायनीयमुदकम् । ‘विश्वः’ च सर्वः
 पूयमानः । किञ्च,—‘प्रतारि’ प्रतीणं दीर्घं कुरु—हे ‘इन्द्रो’ सोम !
 ‘वन्दितुः’ स्तोतुः ‘आयुः’ । किञ्च, तथा उपमास्व, यथा ‘प्रातः’
 नित्यमेव ‘धियावसुः’ कर्मवसुः । इन्द्रः त्वां पातुमस्माकम्
 ‘आजगम्यात्’ आगच्छेदित्यर्थः ॥ एवमत्र “वाताप्यम् = उदकम्”
 अर्थाविराधाच्छब्दोपपत्तेश्च ॥

“चाकन् (११४)” —इति अनवगतम् । “चायन्” —इति,
 “कामयमानः” —इति शब्दसमार्था ॥ “वने न चायो न्यधायि
 चाकङ्क्षुचिर्वा” स्तोमो भुरण्यावर्जागः । यस्येदिन्द्रः पुरुदिनेषु
 होता नृणां नृत्यो नृतमः क्षुपावान् ॥ —इति (ऋ० सं० ७, ७, २२,
 १) । वसुकस्यैयमार्षम् । ऐन्द्रो । त्रिष्टुप् । ‘वने न’ “वने इव”
 वृक्षे इव । शकुनिः, स्ये नीडे चायमात्मीयं पुत्रं ‘न्यधायि’ निद-
 धाति ‘शिशुकम्’ अजातपक्षम् । स यथा तत्र निहितः ‘चाकन्’
 “चायन्” पश्यन्, भयाद् दिशो निरीक्षमाणः आसीत्, अथवा
 “कामयमानः” तदुत्सुकमना आसीत् ॥ एवमयमस्मासु वृक्षस्य
 नीडभूतेषु शकुनिपुत्रभूतः, ‘शुचि’ व्यपगतसर्वदोषः युवयोः
 स्वभूतः, ‘स्तोमः’ । हे ‘भुरण्यो’ भर्तारो अश्विनौ ! शीघ्रौ वा,
 भुरण्युरिति क्षिप्रनामेति । किञ्च, यस्य स्तोमस्य ‘पुरुदिनेषु’

बहुष्वहःसु 'इन्द्रो होता' इन्द्रोऽप्याह्वाता भवति,—ममायं स्तोमः
स्यादिति । किलक्षणः पुनरिन्द्र आह्वाता ? यः 'नृणां नृतमः'
मनुष्याणामपि मनुष्यतमः, शूराणामपि मध्ये शूरतम इत्यर्थः ।
'नर्त्य' च नृत्यो हितः, यः 'क्षपावान्' च रात्रिपर्व्यायेषु सोम
भागी । एषङ्गुणयुक्तेन यः स्तोम इन्द्रेणापि प्रार्थ्यने, अस्मासु
वर्त्तमानः, स युवां प्रति 'अर्जागः' नित्यकालमेव गच्छतीत्यर्थः ॥

एवन्तावदेतामृचमाश्विनीमिति कृत्वा व्याचक्ष्णे, तदसाधु,
ऐन्द्रे हि सूक्ते प्रथमैवेयमृग् भवति । तच्च पुनः पृच्छ्यस्य पष्ठेऽहनि
स्तोमे घर्द्धमाने माध्यन्दिने सवने ब्राह्मणाच्छंशिनः शस्त्रे
विनियुज्यते । हे 'भुरण्यो' भर्त्तारौ, देवतानां पती ! य एषः
स्तोमोऽस्मासु निहितः, 'शुचिः' व्यपगतदोषः, शकुनिपुत्र
इव, 'वने' घनावयते वृक्षे, 'चाकन्' पश्यन्निव कामयमान
इव वा इन्द्रम् आस्ते यः स्तोमः, तस्य किम् ? इति,—यम्ये-
न्द्रः पुरुदिनेषु बहुष्वहःसु आह्वाता अभूत्, अपि नाम मामनेन
स्तोमेन स्तुयुरिति । किलक्षणः पुनराह्वाता यस्येन्द्रः ? इति,
—नृणां नृतमः नर्त्यश्च क्षपावांश्च । समानमेतत् पूर्वणैवार्थेन ।
यमेवमिन्द्रः प्रार्थयते, स एषः स्तोमः, तं प्रत्यर्जागः, गच्छती-
त्यर्थः । अथवा स एषः स्तोमोऽस्माभिरुर्दीर्घ्यमाणः, तस्येन्द्रस्य
गुणान् गृह्णातीति स्यात्, "जिगर्त्तिः०—०गृह्णातिकर्मा वा"—इति
ह्युक्तम् ॥ एवमत्र 'चाकन्'—इत्यस्य "चायन्"—इति, "कामय-
मानः—इति वा"—इत्येतां विपरिणामावुपपद्येते, शब्दसारूप्या-
दर्थाविरोधाच्च ॥

एतस्मिन्निगमे पदविभागतः कश्चिद् विचारोऽस्ति, तमाह भाष्यकारः,—“वा—इति च, यः—इति च, चकार शाकल्यः”—इति । शाकल्यः पदकारः । तदेतन् विचार्यमाणं न साधु भवति, किङ्कारणम् ? “उदात्तं त्वेवमाख्यातमभविष्यत्” । ‘एवम्’ ण्तस्मिन् पदद्वये सति, यदेतत् ‘आख्यान’ न्यधायीति, एतन् ‘उदात्तम् अर्भाविष्यत्’ यद्वृत्तात् परस्य निह्यमाख्यातस्य निघातो न भवतीति लक्षणविदो मन्यन्ते, न चेदमुदात्तम्, तस्मात् ‘य’—इति नेद यद्वृत्तम् । किन्तर्हि ? ‘वायः’—इति एकं पदम् । किञ्च, “अनुसमातश्चार्थः” अपुष्कलः, एवमेतस्मिन् पदद्वये सति मन्त्रस्यार्थोऽनुसमाप्तो भवति । कथम् ? द्विपदत्वे हि सति ‘वा’ शब्दस्यार्थेन केनचित् भवितव्यम्, न वेह विकल्पः समुच्चयो वा कश्चिदर्थोऽस्ति । तस्मादाख्यातस्यानुदात्तत्वादर्थसम्भवाच्च द्विपदत्वे, ‘वायः’—इत्येतदेकपदमेव, “शकुनिपुत्रः” एव चास्याभिधेयः उपपद्यते ॥

“रथ्यति (११५)”—इति, अनवगतम् । ‘रथं ह्यथ्यति’—इत्यवगमः, ह्यथ्यतिशब्दो हि प्रेप्सायाम्, “रथं” हि यः “कामयते” स रथ्यति । एव देवो रथ्यति पवमानो दशस्यति । आविष्करोति चग्वनुम् ॥”—इति (ऋ० स० ६, ७, २०, ५) । शूनःशेषस्यार्थम् । पावमानो सोमो । गायत्री । प्रावस्तुत आवापे । ‘एषः’ सोमः ‘देव’ ‘रथ्यति’ रंहणमात्मनो गमनमिच्छति । ‘पवमानः’ ‘दशस्यति’ दानमात्मन इच्छति, कथं नाम मां देवेभ्यो द्युरिति । किञ्च, ‘आविष्करोति’ प्रकाशी-

करोति 'घञ्वनुम्' वचो वननीयम्, दत्त मां देवेभ्य इति ॥ एवमत्र
 "रथर्ष्यति=रथप्रेप्सुः" शब्दसारूप्यादेतदुपपद्यते ॥

"असक्राम् (११६)"—इति, अनवगतम् । "असंक्रमणीम्"
 —इति शब्दसमाधिः । "पुरु हि वां पुरुभुजा द्वेष्णं धेनुं न इपं
 पिन्वतमसक्राम् । स्तुतश्च वां माध्वी सुष्टुतिश्च रसाश्च ये वामनु
 रातिमगमन् ॥"—इति (ऋ० स० ५, १, ४, ३) । भरद्वाजस्या-
 पैम् । त्रिष्टुप् । आश्विर्ना । प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते ।
 'पुरु' बहु 'द्वेष्णं' दानं 'वां' युवाभ्यां यज्ञे यस्मात् हे 'पुरुभुजा'
 बहुभोजिनौ ! अश्विनौ ! तस्मात् युवां त्रूमः,—'धेनुं न.' तर्पयि-
 त्रीमसभ्यम् 'इपम्' अन्नलक्षणम् 'पिन्वतम्' प्रक्षारयन्तम् 'अस-
 क्राम्' असंक्रमणशीलाम् अनपायिनीम् अस्मत्तः, अथवा असंक्र-
 मणशीलां याम्, 'इपम्' इडहेतूदकमस्मदर्थं प्रक्षारयतमिति
 स्यात् । किंपुनः तद् युवयोर्वहुदानम् ? इति,—'स्तुतश्च' स्तुत-
 शक्यत्वाच्च सोमो युवयोरन्नम् । हे 'माध्वी' मधुपी ! 'सुष्टुतिश्च'
 शोभनाभिः स्तुतिभिः सुष्टु स्तुतः, 'रसाश्च' आज्यादयः, य एते
 'राति' पुरोडाशस्यानुगच्छति, सर्व एते युवयोरेव । तस्माद्
 व्रवामि,—पिन्वतमिति ॥ एवमत्र शब्दसारूप्यादर्थाविरोधाच्च
 'असक्राम्'—इत्यस्य शब्दस्य "असंक्रमणीम्"—इत्येष विपरिणाम
 उपपद्यते । इडभिन्नेया, धीर्वा ॥ ५ ॥

इति निरुक्तवृत्तौ एकादशाध्यायस्य (पष्ठाध्यायस्य)

पृष्ठः पादः ॥

आध॑व आध॑वनात् । म॒तीनां॑ च साध॑नं वि॒प्राणां॑
 चाध॑वमित्यपि नि॒गमो॑ भवत्यन॒व॒व्रवो॑ऽनव॒क्षिप्त॑वचनः ।
 वि॒जे॒प॒कृ॒दिन्द्र॑ इ॒वान॒व॒व्रव॑ इत्यपि नि॒गमो॑ भवति
 ॥ १ (२६) ॥

“आधवः (११७)” — इति, अनवगतम् । “आधवनात्” —
 इत्यधगमः, आकम्पनादित्यर्थः । “मंसीमहि त्वा वयमस्माकं
 देव पूषन् । म॒तीनां॑ च साध॑नं वि॒प्राणां॑ चाध॑वम् ॥” — इति
 (ऋ० सं० ७, ७, १३, ४) । ऐन्द्रस्य विमदस्यार्पम् । अनुष्टुप् ।
 पौष्णः । ‘मंसीमहि’ त्वां हे ‘पूषन्’ ! ‘देव !’ ‘मतीनां’ च
 प्रज्ञानामस्माकं साधयितारम्, आदित्येन हि प्राणिनां प्रज्ञा अभि-
 ध्यज्यन्ते । किञ्च, ये चान्ये ‘विप्राः’ प्राप्तप्रज्ञाः मेधाचिनः,
 तेषाम् ‘आधवम्’ आकम्पयितारं स्वयमेव । तथा त्वमात्मनो
 गुणवत्तां दर्शयसि, यथा प्रोत्कम्पमानहृदयास्ते त्वां स्तुचते ॥
 एवमत्र शब्दसारूप्यादर्थाविरोधाच्च “आधवः = आकम्पयिता”
 — इत्युपपद्यते ॥

“अनवव्रवः (११८)” — इति, अनवगतम् । “अनवक्षिप्त-
 वचनः” — इति अवगमः । “वि॒जे॒प॒कृ॒दिन्द्र॑ इ॒वान॒व॒व्रवो॑ऽस्माकं
 मन्यो॑ अधि॒पा भ॒व । प्रि॒यं ते॑ नाम॒ सहुरे॑ गृणी॒मसि॑ वि॒द्वा तमु॒त्सं॑
 यत् आ॒व॒भूथ॑ ॥” — इति (ऋ० सं० ८, ३, १६, ५) । मन्योरार्पम् ।

त्रिष्टुप् । मान्यवे सूक्ते । श्येनादिषु निष्केवल्ये शस्यते । 'विजे-
 पकृत्' विजयकृत्, 'इन्द्रः इव अनवग्रवः' इन्द्र इवानवक्षिप्तवचनः,
 न हीन्द्रस्य केनचिदाक्षिप्यते वचः । हे 'मन्यो !' यस्त्वम् अनव-
 क्षिप्तवचनः इन्द्र इव, स त्वमस्माकम् 'अधिपाः' अधिष्ठाय पाता
 'भव' । किञ्च, हे 'सहुरं' शत्रूणां सहनशील ! 'प्रिय ते' यत्
 'नाम' तेन त्वां 'गृणीमसि' नित्यमेव स्तुम इत्यर्थः । किञ्च
 'विद्म' जानीमो वयम् 'तम्' 'उत्सम्' उत्स्यन्दनम्, 'यतः' त्वम्
 'आयभूथ' ॥ एवमत्र शब्दसारूप्यादर्थाधिरोधाच्च "अनवग्रवः =
 अनवक्षिप्तवचनः"—इत्युपपद्यते ॥ १ (२६) ॥

अ॒रायि॑ का॒णे वि॒कटे॑ गि॒रिं॑ गच्छ॑ सदान्वे॑ । शि॒रि-
 म्बि॒ठस्य॑ म॒त्वभि॑स्तेभि॒ष्ट्वा चा॑तयामसि ॥ अ॒दायि॑नि
 का॒णे वि॒कटे॑ का॒णोऽवि॑क्रान्तदर्शन॑ इत्यो॒पम॑न्यवः कण॑तेर्वा
 स्यादणू॑भावकर्मणः कण॑तिः शब्दाणू॑भावे भाष्य॑तेऽनुकण-
 तीति॑ मात्राणू॑भावात्कणो दर्श॑नाणू॑भावात्काणो विक॑टो
 विक्रान्त॑गति॑ त्वो॒पम॑न्यवः कु॒टते॑र्वा स्याद् वि॒परी॑तस्य
 वि॒कुटि॑ता भवति गि॒रिं गच्छ॑ सदानो॒नुवे॑ शब्द॑ कारिके ।
 शि॒रिम्बि॑ठ य म॒त्वभिः॑ । शि॒रिम्बि॑ठा मेघः शो॒र्ग्यते॑
 वि॒ठे वि॒ठम॑र्नाक्षं वि॒ठ वा॑रिटेन व्याख्यातं तस्य म॒त्वै-
 रुदकै॑रिति म्यत्तंष्ट्वा चा॒तयामो॑ऽपि वा शि॒रिम्बि॑ठा भार-

द्वाजः कालकर्णोपेतोऽलक्ष्मीर्निर्णशियाञ्चकार तस्य सत्त्वैः
 कर्मभिरिति स्यात्तैष्ट्या चातयामश्चातयतिर्नाशने पराशरः
 पराशीर्णस्य वसिष्ठस्य स्थविरस्य जज्ञे । पराशरः शतया-
 तुर्वसिष्ठ इत्यपि निगमो भवतीन्द्रोऽपि पराशर उच्यते
 परा शातगिता यातूनाम् । इन्द्रो यातूनामभवत्पराशर
 इत्यपि निगमो भवति । क्रिविर्दती विकर्त्तनदन्ती । यत्रा
 वो दिद्युद्भदति क्रिविर्दतीत्यपि निगमो भवति । करूलती
 कृत्तदती अपि वा देवं कश्चिन् कृत्तदन्तं दृष्ट्वैवमवक्ष्यन्
 ॥ २ (३०) ॥

“सदान्वे (११६)” — इति, अनवगतम् । “सदानोनुवे” — इति
 शब्दसमाधिः । “अरायि काणे०—०चातयामसि ॥” — इति
 (ऋ० सं० ८, ८ २३, १) । शिरिन्विडस्य भारद्वाजस्य आर्षम् ।
 अनुष्टुप् । दुर्भिक्षाधिदेवतोच्यते, कालकर्णा वा अलक्ष्मी । हे
 ‘अरायि’ “अदायिनि !” दुर्भिक्षाधिदेवते ! अथवा हे अलक्ष्मि !
 दुर्भिक्षेण पीडितानां न दाने मतिः प्रभवति, नाप्यलक्ष्म्याभिभूता-
 नाम् । ‘काणे’ दुर्भिक्षेण ह्यभिभूतानां मान्यं चक्षुषोर्भवति,
 अन्नाभावान्, अलक्ष्मीपक्षेऽपि तद्रूपा अलक्ष्मीरिति प्रतीयते,
 लोकेऽपि च या विरूपा भवति, अलक्ष्मीरिति सोच्यते । ‘विकटे’
 दुर्भिक्षे दुर्बलत्वात् विकटेव प्राणिनां गतिर्भवति, अलक्ष्मीरपि
 तद्रूपा । ‘गिरं गच्छ’ मात्रावस्थानं कार्योः । ‘सदान्वे’ “सदा-

नोनुवे शब्दकारिके” दुर्भिक्षे हि क्षुत्पीडिताः प्राणितो निःश्वसन्तः सदैव शब्दं कुर्वन्ति, अलक्ष्मीरपि तद्रूपा,—पिशाचादीनि नित्यमत्यक्त शब्दं कुर्वन्ति,—पिशाचाद्या हि शृणु ननुनायन्तस्येति लोके वक्तारो भवन्ति, एतत् प्रसिद्धम् । ‘शिरिम्बिठस्य’ मेघस्य स्वभूतं ‘सत्त्वमिः’ “उद्कैः” “सत्त्वम्”—इति ह्युद्कनामसु पठितम् । “अपि वा शिरिम्बिठो भारद्वाजः” “तस्य सत्त्वैः नामभिः” तेन यानि वृष्टानि नामानि, सम्भवनसमर्थानि, स्तुतिसंयुक्तानि, तैर्घ्रं त्वा नाशयाम् ॥ एवमत्र शब्दार्थाविरोधात् “सदान्वे”—इत्यस्य “सदानोनुवे”—इत्येव विपरिणाम उपपद्यते ॥

निगमप्रसक्तान्यधुनोच्यन्ते,—“राति, रासति”—इति दानकर्मसु पठितः, तस्य प्रतिषेधपूर्वस्य ‘अरायि’—इति भवति । “कणतिः, शब्दाणूभावे भाष्यते,—अनुकरणतीति” “मात्राणूभावात्” “कणः” श्यामाकादिः, तत्सामान्यात् “दर्शनाणूभावात्” “काणः” । अथवा “काणः= विक्रान्तदर्शनः”—“इत्योपमन्यवः” विक्रान्तं हि तस्य दर्शनं भवति, एकीभूतत्वात् । “काणः= अविक्रान्तदर्शनः”—इति वा, मन्दबक्षुष्वात् । “विकटः= विक्रान्तगतिः” विहृतगतिरित्यर्थः । अथ “वा” “कुट्टे” धातोः “म्यात्” असौ हि “विकुटितो भवति” कुत्सीभूत इत्यर्थः । “विठम्”—इत्यपठितमन्तरिक्षनामसु, तत् पुनरेतत् “वीरिटेन व्याख्यातम्” अत्र ह्युक्तम्,—“वीरिटेमन्तरिक्षम्, भियो वा भासो वा ततिः” । तस्मिन् “विठे” यः “शीर्यते” सः “शिरिम्बिठः (१२०) मेघः” । “अपि वा शिरिम्बिठो भारद्वाजः” सो-

ऽनेन सूक्तेन “अलक्ष्मीः निर्नाशयाञ्चकार”—इति निदानमन्या-
ष्यातम् । अद्यापि योऽलक्ष्म्याभिभूतो भवति, स आस्यद्ग्नौ उदके-
ऽवतीर्ष्य सूकमेतज्जपति, तस्यालक्ष्मीर्निर्नश्यति ॥

“पराशरः (१२१)”—इति, अनवगतमनेकार्थञ्च । “पराशीर्ण”
—इत्यवगमः । “प्र ये शुहादममदुस्त्वाया पराशर शतयातु-
र्वसिष्ठः । न ते भोजस्य सत्यं मृपन्ताधा स्खिभ्यः मुदिना
व्युच्छान् ॥”—इति (ऋ० सं० ५, २, २८, १) । वसिष्ठस्यार्थम् ।
येन्द्रे सूक्ते । त्रिष्टुप् । प्रकर्षेण ‘ये’ ‘अममदुः’ तृप्तवन्त सोमेन,
हृष्टवन्तो धा यज्ञेषु । हे इन्द्र! ‘त्वाया’ त्वया सह ‘पराशरः’ च
‘शतयातुः’ बहूनां रक्षसां यातयिता, तेन हि रक्षोघ्न सत्रमाहृत-
मासीदिति भारते श्रूयते । ‘वसिष्ठ’ च इत्येवमाद्यम् । किं
तेषाम् ? इति,—‘न’ ‘ते भोजस्य’ भोगिनः तव ‘सत्यं सखिभार्यं
‘तृपन्त’ मार्जयन्ते नाशयन्तीत्यर्थः । ‘अधा’ अथैवङ्गणयुक्तेभ्य-
स्तेभ्यः ‘स्खिभ्यः’ ‘मुदिना’ शोभनानि दिनानि ‘व्युच्छान्’ विभा-
न्तीत्यर्थः । तेषामेव सुप्रभाता रात्रयः इत्यभिप्रायः । एवमत्र
“ऋषिः = पराशर” वसिष्ठसम्बन्धान् ॥

“इन्द्रोऽपि पराशर उच्यते” स हि “परा” परितः “शात-
यिता” “यातूनां” यातयितव्यानाम्, असुरादीनामिति । “इन्द्रो
यातूनामभवत् पराशरः ॥”—इति (ऋ० सं० ५, ७, ६, १)
व्याख्यातः शेषः ॥

“क्विर्विर्दती १२२)”—इति, अनवगतम् । “विकर्त्तनदन्ती”
—इत्यवगमः । “यूयं न उग्रा मरुतः सुचेतुनारिष्टग्रामाः सुमर्ति

पिपत्तन । यत्रा वो दिद्युद्रदति क्रिविर्दती रिणाति पश्वः सुधितैव
 वर्हणा ॥”--इति (ऋ० सं० २, ४, २, १) । अगस्त्यस्यार्षम् ।
 जगतां । हे 'मरुतः ! 'उग्राः' 'उद्गूर्णाः', 'अरिष्टग्रामाः' अनुप-
 हिंसितमङ्गाताः यूयम्, अस्माकं 'सुचेतुना' शोभनेन प्रज्ञानेन,
 एतां 'सुमति' शोभनां मतिम् 'पिपत्तन' पूरयत पालयत वा । केन
 पुन. पूरयत ? कुतो वा पूरयत ? इति--“यत्रा वो दिद्युत्” ।
 'यत्र' यस्मिन् मेघे 'दिद्युत्' आयुधं क्षिप्तं युष्मभिः, तमेव मेघं
 'रदति' विलिखति, विदारयति धर्पार्थम् । क्लिप्तक्षणा पुनर्दिद्युत् ?
 इति.--'क्रिविर्दती' विकर्त्तनसमर्थः दन्तैः या रदति । कथम्पुनर्या
 रदति ? “रिणाति पश्वः सुधितैव” इति । यथा 'पश्वः' पशोः
 अङ्गानि 'रिणाति' पृथक् करोति, 'सुधिता' स्वधित्या, 'वर्हणा'
 परिवृद्धया हिंसया, एवमस्मिन् मेघे दिद्युतः ता रदन्ति । ततः
 प्रभ्रष्टेनोदकेन सुमतिमस्माकं पिपत्तन ॥ एवमत्रार्थाविरोधा-
 दायुधं 'क्रिविर्दती' शब्देनोच्यत इत्युपपद्यते ॥

“करुलती (१२३)”--इति, अनवगतम् । “कृत्तदती”--
 इत्यवगमः ॥ २ (३०) ॥

वामं वामं त आदुरे देवो ददात्वर्च्यमा । वामं पूषा
 वामं भगो वामं देवः करु लती ॥ वामं वननीर्यं
 भवत्यादुरिरादग्णात्तत्कः करुलती भगः पुरस्तात्तम्यान्वा-
 देश इत्येकं पूषेत्यपरं सोऽदन्तक्रोऽदन्तकः पूषेति च

ब्राह्मणम् । दनो विशे इन्द्र मृध्रवाचः दानमनमो नो
 मनुष्यानिन्द्र मृदुवाचः कुरु । अवीरामिव मामयं शरा-
 रु रभिमन्यते । अवलामिव मामयं बालोऽभिमन्यते
 संशि रिपरिदंयुरिदं कामयमानोऽथापि तद्वदथे भाष्यते ।
 चसूयुरिन्द्रो वसुमानित्यत्रार्थः । अश्वयुग्व्यूग्धयुर्वसूयुरि-
 त्यपि निगमो भवति ॥ ३ (३१) ॥

“वामं वामं त०—०देवः करुलती ॥”—इति (ऋ० सं ३, ६,
 २३, ४) । वामदेवस्वार्थम् । ऐन्द्रे सूक्ते । अनुष्टुप् । रात्रिपर्याये
 प्रशास्तुः शस्त्रे चिनियुक्ता । ‘वाम वामम्’—इति भूयस्त्वार्थोऽ-
 भ्यासः, “अभ्यासः, “अभ्यास्ते भूयांसमर्थ मन्यन्ते”—इति हि
 वक्ष्यति । यद्यत् सुष्ठु “वननीयम्” इष्टम्, ‘ते’ तव धनम्,
 तत्तत् हे ‘आदुरे’ आदरवन् ! यजमान ! स हि यागं प्रति नित्यम्
 आदृतो भवतीत्यत एवं सम्बोध्यते—हे आदुरे ! । ‘वामं ददात्व-
 र्यमा’ । यदर्यमणो ‘वामं वननीयम्’ इष्टम्, आत्मनो धनम्,
 तत् असौ तुभ्यं ‘ददातु’ । किञ्च, ‘वामं पूषा’ वदानु । ‘वामं
 भगः’ ददातु । ‘वामं देवः करुलती’ ददात्वित्येतदेवानुवर्तते ।
 ‘करुलती’—इत्येतद् गुणपदत्वात् सन्दिह्यते, “तन्” एतन्
 विचार्यते—“कः करुलती ?”—इति । “भगः पुरस्तात्”
 ‘करुलती’शब्दस्य । “तस्य” एवायम् “अन्वादेशः” सन्निधान-

सामर्थ्यात् ।—“इत्येकम्” आचार्य्यमतम् । “पूपा—इति अप-
रम्” । किङ्कारणम् ? “सः” हि पूपा “अदन्तकः” । आह,—
कुत एतन् इति, उच्यते,—“अदन्तकः पूपा—इति च ब्राह्मणम्” ।
प्राशिन्नभागब्राह्मणे हि श्रूयते,—“तत् पूष्णे पर्याजहः, तत्र पूषा
प्राश्नात्, तस्य दतो निर्जघान, तस्मादाहुः,—अदन्तकः पूपा”—
इति । यत् पुनरेतदुक्तं सन्निधिसामर्थ्यात् भगः करुलती
स्यादिति । अकारणमेतत्,—“यस्य येनार्थसम्बन्धो दूरव्यपि
तस्य तत् । अर्थतो ह्यसमर्थानामानन्तर्य्यमकारणम्”—इति
न्यायविद् पठन्ति ॥ तस्मात् पूर्वेव ‘करुलती’—इत्युच्यते,
शब्दस्मारुपादर्थोपपत्तेश्चेति ॥

“दनः (१२४)—इति अनवगतम् । “दानमनसः—इत्यवगमः ।
“दनां विश इन्द्र मृधवाचः सत यत् पुरः शर्म शारदीर्दत् । ऋणो-
रपो अनवघारणा यूने वृत्रं पुरुकुत्साय रन्धीः ॥”—इति (ऋ० सं०
२, ४, ६, २) । अगस्त्यस्यार्थम् । हे ‘इन्द्र !’ ‘दनः’ “दानमनसः”
एव एतान् अस्मभ्यं ‘विशः’ “मनुष्यान्” “कुरु” “मृधवाच”
“मृधुवाचः” । कस्मात् पुनरेवमुच्यते ? इतः,—‘यत्’ यस्मात्
त्वम् ‘सत’ सुभाः, ‘पुरः’ मेघपुरः, ‘शारदोः’ शरत्कालोत्थाः
संवत्सरोत्था वा, संवत्सरोऽपि हि शरदित्युच्यते,—“स जीव
शरदः शतम्”—इति लिङ्गात् । ‘शर्म’ सुखमिच्छन् जनानां ‘दत्’ दार-
यसि । किञ्च, ‘अनवघारणाः’ अनवघोदकाः, ताः पुरः ‘ऋणोः’अपा-
मितवानसि इमं लोकं प्रति ‘अपः’ । स्वभावे एवैव तव लोकान-
नुगृहीतुमित्यभिप्रायः । किञ्च, “यूने वृत्रम्” । यीतिः स्तुत्यर्थः ।

स्तोत्रे यजमानाय 'पुश्कुत्साय' बहुस्तुतिकर्त्रे 'वृत्रं' धनं 'रग्धीः' सम्पादितवानसीत्यर्थः । यत एवमुपकारे प्रवृत्तो भवान् स्तोत्राणामेषाञ्च जनानाम्, तस्मात् वृमोऽस्माकमपि एतान् मृदुवाच कुरु मनुष्यानि ॥ एवमत्र 'दनः'—इत्यस्मिन् पदे दकारे "दानमनस"—इति एतान्यक्षराण्यध्याहृतानि भाष्यकारेण, 'न'कारश्चास्मद्योगे विभज्योदाहृतः, तथार्थोपपत्तिदर्शनात् । "कुरु"—इत्येतच्चार्यपरिसमाप्त्यर्थमध्याहृतम् । उत्तराख्य. पादा हेतुभावेन, 'सत यत् पुरः'—इत्येतस्मात् सर्वनामसम्बन्धात् ॥

"शरारुः (१२५)"—इति, अनवगनम् । "संशिशरिपुः"—इत्यवगमः । "अवीरामिवमामयं शगरुरभिमन्यते । उताहमस्मि वारिणीन्द्रपत्नी मरुत्सखा विश्वस्मादिन्द्र उत्तर ॥"—इति (ऋ० सं० ८, ४, २, ४) । पङ्क्तिः । ऐन्द्री । इन्द्रपत्नी एवं व्रवीति—'अवीरामिव' "अश्लामिव" अपरिग्रहामिव । 'मामय' 'शरारु' "वाल" मूलः "सशिशरिपुः" सशक्तुमिच्छन् शरीरं तित्यश्रुरित्यर्थः । 'अभिमन्यते' अभिभविष्याम्येतामित्येव मन्यते, श्रुत्या बुद्ध्या । नहुपोऽन्यो वा कश्चिन्, "नहुषेण हीन्द्राण्यभिभवितुमारब्धासीन्"—इत्याख्यानं श्रूयते । "उताहमस्मि वारिणी" अथ च तावदस्मि वारिण्येव । केन च पुनर्वीरेण वारिणी । 'इन्द्रपत्नी' इन्द्रस्याहं पत्नी,—मरुत्सखा' यः 'इन्द्रः' ? 'विश्वस्मात्' सर्वस्माद् यश्च 'उत्तरः' 'जगतः' उद्यततरः प्रभाषेण, स मे वीरः, तदयं वालो न मन्यते, तेन मामभिभवितुमिच्छतीत्यभि प्रायः ॥ एवमत्र "शरारुः = संशिशरिपुः" शब्दसात्प्यादर्थोपपत्तेश्च ॥

“इदंयुः (१२६)”—इति, अनवगतमनेकार्यञ्च । इदमिति यत् किञ्चिदभिप्रेतं निर्दिश्यते, तद्यः कामयते, स इदंयुरित्युच्यते । ‘युः’—इत्येषः शब्दोऽप्रसिद्धः कामयतेऽर्थे, तेनानवगतमेतत् स्यात् । “नानाधियो वसूयवः”—इत्यनेन गतार्थं मन्यमानो भाष्यकारो निगमं न द्रवीति । वार्त्तिककारेणाप्युक्तम्,—“निगमवशाद्दुत्कर्ष्यं भवति पदम्” तद्धितः, तथा धातुः, उपसर्गगुणः, निपाताश्च मन्त्रगताः सर्वथा लक्ष्याः ॥

“अथापि” ‘युः’—इत्येषः, “तद्दर्थे भाष्यते” । आह,— किमुदाहरणम्? “वसूपुरिन्द्र” —इति, वसुमानित्यर्थः । “इन्द्रो अथायि सुध्यो निरेके पत्रेषु स्तोमो दुर्घ्नो न यूपः । अश्वयुर्गव्यूरथयुर्वसूपुरिन्द्र इन्द्रायः क्षयति प्रयन्ता ॥”—इति (ऋ० सं० १, ४, ११, ४) । सव्यत्वमापन्नस्येन्द्रस्येयमार्षम् । ऐन्द्री । त्रिष्टुप् । दशरात्रस्य सप्तमेऽहनि मरुत्वताये शस्यते । यः ‘इन्द्र’ ‘अथायि’ शृणाति, हिनस्तीत्यर्थः । ‘शुद्धः’ शुद्धविक्रमः, अजिह्वयोधी, अथवा शोधयिता योधानां प्रहारैः, सुधीर्वा स्यात् । क पुनः शृणाति? ‘निरेके’ संग्रामे यत्रैकोऽप्यन्यः सहायो नास्ति, तत्र एक एव शत्रून् हन्ति । ‘पत्रेषु’ प्राजितायुधेष्वपि पदेषु संग्रामेषु । किञ्च, ‘स्तोमो न’ स्तोम इव । यः प्रधानः त्रिवृत् स्तोमः, पञ्चदश इति हि व्यपदेशः, सोमे प्रभवति स्तोमेन तस्य प्राधान्यात् । किञ्च, यः इन्द्रः ‘दुर्घ्नो न’ दुर्घ्न इव ‘यूपः’ यः प्रधानः । तस्य किम्? इति,—स इन्द्रः ‘अश्वयुः’ अश्वैस्तद्धान् । ‘गव्युः’ गोभिः तद्धान् । ‘वसूयुः’ अन्नैर्वसुभिः तद्धान् । एवञ्च-

णविशिष्टः 'यः इन्द्रः' सः 'रायेषु' धनेषु जनानां दातव्येषु 'क्षयति' इष्टे । 'प्रयन्ता' प्रकर्षेण दात्येर्थः ॥ एवमत्र 'वसूषु'—इत्ययं युशब्दः "तद्वदर्थे" । किङ्कारणम् ? न हीन्द्रो वसु कामयते, सुपूर्णत्वात्, परिशेषात् अयं "तद्वदर्थे भाष्यते"—इत्युपपद्यते ॥ ३ (३१) ॥

किं ते कृष्वन्ति कीकटेषु गावो नाशिरं दुहे न तपन्ति घर्मम् । आ नो भर प्रमगन्दस्य वेदो नैचाशाख मधव-
नन्धया नः । किं ते कुर्वन्ति काकटेषु गावः कीकटा
नाम देशोऽनाय्यनिवासः कीकटाः किं कृताः किं क्रिया-
भिरिति प्रेप्सा वा नैव चाशिरं दुहे न तपन्ति घर्म
हर्म्यमाहर नः प्रमगन्दस्य धनानि मगन्दः कुसीदी माङ्गदो
मामागमिष्यतीति च ददादि तदपत्यं प्रमगन्दोऽत्यन्तकुसी-
दिकुलीनः प्रमदको वा योऽयमेवास्ति लोको न पर इति
प्रेप्सुःपण्डको वा पण्डकः पण्डगः प्रार्दको वा प्रार्दयत्याण्डा-
वाण्डावाणी इव व्रीडयति तन्तम्भे नैचाशाखं नीचाशाखो
नीचैःशाखः शाखाः शक्रोतेराणिररणात्तन्नो मधवनन्धयेति
रध्यतिर्वशगमने वुन्द इषुर्भवति वुन्दो वा भिन्दो वा
भयदो वा भासमानो द्रवतीति वा ॥ ४ (३२) ॥

“कीकटेषु (१२७)”—इति, अनवगतम् । “किङ्कताः”—
 इति शब्दसमाधिः, “किं क्रियाभिः—इति” “वा” । “किं ते
 कृण्वन्ति०—०न्धया नः ॥”—इति (ऋ० सं० ३, ३, २१, ४) ।
 विश्वामित्रस्यार्पम् । ऐन्द्री । त्रिष्टुप् । इन्द्र ! याः ‘कीकटेषु’
 अनार्यदेशनिवासिषु मनुष्येषु ‘गावः’ ताः ‘ते’ तव ‘किम्’ कमुप-
 कारं कुर्वन्ति ? न कश्चिदर्पात्यभिप्रायः । “नाशिरं दुहे, न तपन्ति
 घर्मम्” नाप्याशिगर्धं दुहन्ते, नापि घर्मं तप्यमानेऽङ्गमाघं
 गच्छन्ति, नाप्यग्निहोत्रादिषु कर्मसु अन्यास्वपि क्रियास्वित्यभि-
 प्रायः । यत एवमतो ब्रूमः,—“आ हर न.” ताः गाः, वयं ‘तव’
 तामिराशिगर्धविनियोगेनोपकारं करिष्याम इत्यभिप्रायः । किञ्च,
 यदप्येतन् ‘प्रमगन्दस्य’ वृद्धिर्जीविनो धनम्, एतच्च तथा अस्मभ्य-
 माहर, तदपि न क्रियासु “तन्स्थ” विनियुज्यते, वयं तद् विनि-
 योक्ष्याम इत्यभिप्रायः । “प्रमदको वा” नित्यप्रमुदितो विषय-
 परः प्रमगन्दः स्यात् । “पण्डको वा” नपुंसकः प्रमगन्दः स्यात् ।
 तयोर्वा धनानि क्रियासु न विनियुज्यन्ते, शब्दसारूप्यञ्च प्रम-
 गन्दशब्दे उभयोरस्ति, तस्मात् तावप्युपपद्येते । “नैचाशाखं
 मघवनन्धया नः” । यदेतेषामन्यतमस्य नीचशाखाप्रसृतस्य नीच-
 वशप्रसृतस्य दीनतुल्यस्य धनम्, तन् । हे ‘मघवन् !’ शीघ्रं
 ‘रन्धय’ संसाध अस्मद्दशं कुर्वित्यर्थः ॥

एवमत्र ‘कीकटाः’ “किं कृताः” किं ते कृताः ? इत्येवमभि-
 व्याहारमर्हन्ति, न नैः कश्चिदर्थोऽस्ति, न ते देवपितृमनुष्याणामु-
 पकारं कुर्वन्तीत्यर्थः । अथ “वा” किं क्रियाभिः ?—“इति”

एवं “प्रेप्साः” ते नास्तिका एवमभिप्राया इत्यर्थः । एतस्माच्छब्द-
सारूप्यादर्थोपपत्तेश्च “कीकटाः = अनाढ्यदेशनिवासिनः” — इत्यु-
पपद्यते ॥

“मगन्दः = कुसीदी” — इत्युच्यते, स हि “माम्” — इयान्
अद्यतनोऽर्थः, अयञ्च “आगमिष्यति” — इत्येवमनुचिन्त्य, परेभ्यो
धनानि “ददाति” । “तदपत्यं प्रमगन्दः, अत्यन्तकुसीदिकुलीनः”
तद्वितार्थे प्रः, प्रमगन्दः, ‘प्रस्कण्वस्य’ — इति यथा । “प्रमदकः”
प्रमादशीलः, — “अयमेवैको लोकोऽस्ति, न परः” — “इति” एवं
“प्रेप्सुः” नास्तिकः । “पण्डकः” । नृतीया प्रकृतिः, स हि
“पण्डगः” पण्ड गच्छति, स्त्रीरूपत्वात् । “प्रार्दकः” — इति “वा”
स्यात्, “प्र” प्रकर्षण ह्यसौ “अर्दयति” अज्ञानैः सह स्त्रीत्वेन
गच्छति “आण्डौ” कस्मान् तौ “आण्डौ” ? “आणी इव घ्रीड-
यति” तौ ह्यसौ पण्डको मुखे पुनर्मैथुने कर्मणि वर्द्धमानः “आणी
इव घ्रीडयति” सम्भ्रमतीत्यर्थः ॥

बुन्दः (१२८) — इति, अनवगतम् । “इषुर्भवति” — इत्यभि-
धेयवचनम् । “मिन्दो वा भयदो वा भासमानो द्रवतीति वा”
— इति शब्दसमाधयः ॥ ३ (३२) ॥

तुविक्षंते सुकृतं सुमयं धनुः साधुर्वन्दो हिरण्ययः ॥
उभाते वाहरण्या सुमंस्कृत ऋदूपे चिद्दृष्टुधा ॥ तुविक्षं-
बहुविक्षेपं महाविक्षेप वा ते सुकृतं सुमयं सुसुखं धनुः
साधयिता ते बुन्दो हिरण्यय उभौ ते वाहू रण्यौ रमणीयौ

सांग्राम्यौ वर्दूषे अर्दनपातिना गमनपातिनौ शब्दपातिनौ
दूरपातिनौ वा मर्मण्यर्दनवेधिनौ गमनवेधिनौ शब्दवेधिनौ
दूरवेधिनो वा ॥ ५ (३३) ॥

“तुविक्षं ते०—०दूदूवृधा ॥”—इति (ऋ० सं० ५, ६, ३०, १) ।
“निराविध्यं—०स्वाततम् ॥”—इति (ऋ० सं० ६, ५, ३०, १) ।
च कुरुस्तुतेरार्पमेतद्गृह्यम् । ऐन्द्रो । सतो बृहती पूर्वा, गाय-
त्र्युत्तरा । हे इन्द्र ! ‘तुविक्षं’ “बहुविक्षेपम्” बहूनां विक्षेपाणां
‘सुसृज्ज’ शोभनानि हि येन कर्माणि क्रियन्ते तम्, अथवा शोभनं
कृतम्, ‘सूमयं’ च सुखकर सुहृदाम् । किम्पुनस्तत् ? ‘धनुः’ ।
किञ्च, “साधुर्वुन्दो हिरण्ययः” ‘साधयिता’ स्तोमानां शत्रुसङ्घा-
ताना वा ‘वुन्दः’ इषुः “हिरण्ययः” हिरण्यविकृत इत्यर्थः । किञ्च,
‘उभा ते बाहू’ उभावपि ते बाहू, ‘रण्या’ “रमणीयां” स्वायती
पाती च, अथवा “सांग्राम्यौ” रणयोग्यौ, ‘सुसंस्कृतौ’ सम-
लङ्कृतौ ‘ऋदूषे’ “अर्दनपातिनौ” अर्दनेन हि गमनेन क्षेपणेन तौ
शत्रून् पातयतः । ‘ऋदूवृधा’ ऋद्धिति मर्मोच्यते, तत्र यौ विध्येते
तौ ऋदूवृधौ मर्मवेधिनावित्यर्थः । भाष्यमत्र न सम्यगिव लक्ष्यते,
तस्य सम्यक् पाठोऽन्वेप्यः, ततो योज्यम् । एवमत्र धनुःसम्बन्धात्
“वुन्द = इषुः” ॥ ५ (३३) ॥

निराविध्यद्विरिभ्य आधारयत्पक्कमोदनम् । इन्द्रो वुन्दं
स्वाततम् ॥ निरविध्यद्विरिभ्य आधारयत्पक्कमोदनमुदकदानं

मेघम् । इन्द्रो वुन्दं स्वातं वृन्दं वुन्देन व्याख्यातं वृन्दा-
रकश्च ॥ ६ (३४) ॥

“निरविध्यं—स्वाततम् ॥” इति (ऋ० सं० ६, ५, ३०,
१) । ‘पकम्’ वहना मेघानां मध्ये यः पको मेघः, उदकदाने समर्थः,
तम्, ‘इन्द्रः’ ‘निरविध्यत्’ । विदुष्या च तावत् ‘आधारयत्’
यावन्निहृदकः संवत्तं इति । कथं निरविध्यत् ? इति,— वुन्दं
‘स्वाततम्’ स्वाकृष्टमाकर्णोक्तत्वा ॥ एवमत्राकर्षणसम्बन्धात्
“इपुः = वुन्दः”—इत्युपपद्यते ॥

“वृन्दम् (१२६)” —इति एतत् पदम् “वुन्देन” एव “व्याख्यातम्”
अस्यापि हि ता एव व्युत्पत्तयो या वुन्दशब्दे ॥

“वृन्दारकश्च” ‘वुन्देन’ एव “व्याख्यातः” । हस्ती वृन्दारकः
प्रकरणवशाद्धान्यः कश्चित् ॥ ६ (३४) ॥

अयं यो होता किरु स यमस्य कमप्यृहे यत्नमञ्जन्ति
देवाः । अहरहर्जायते मामि मास्यथा देवा दधिरे हव्य-
वाहम् ॥ अयं यो होता कर्ता स यमस्य कमप्यन्नमभि-
वहति यत्समश्नुवन्ति देवा अहरहर्जायते मासे मासेऽर्द्ध-
मासेऽर्द्धमासे वाथ देवा निदधिरे हव्यवाहमुल्वमूर्णोतेवृर्णो-
तेर्वा । महत्तदुल्वं स्थविरं तदासीदित्यपि निगमो भवत्यृ-

वीसमपगतभासमपहतभासमन्तर्हितभासं गतभासं वा ॥ ७
(३५) ॥

“किः (१३०)”—इति, अनघगतम् । “कर्त्ता”—इत्यघगमः ।
“अयं यो होता०—०हव्यवाहम् ॥”—इति (ऋ० सं० ८, १, १२,
३) । ऋचीकस्याग्नेर्विश्वेषां देवानां संवादसूक्तम्, तत्रेयं विश्वेदे-
वानामार्षम् । आग्नेय्यौ । ‘यः अयम्’ अग्निः, ‘होता’ आह्वाता
देवानां पृथिवीस्थानः । किं तस्य ? इति—‘किः उ सः’ ‘यमस्य’
भगवत आदित्यस्य, अग्नेर्हि सकाशात् प्रातरादित्यः प्रसूयते ।
तदुक्तम्,—“एष प्रातः प्रसुवति, तस्मात् प्रातर्वोपतिष्ठन्त इति ।
“यस्मिन् वृक्षे सु पलाशे (ऋ० सं० ८, ९, २३, १)”—इत्यस्या-
मृचि यमत्वमादित्यस्य वक्ष्यति । किञ्च, ‘कम् अपि ऊहे’
“कमप्यन्नम् अभिवहति” । “कम्”—इत्यन्ननाम, अन्नमपि चाय-
मेवाभिवहति । कतमत् ? ‘यत्’ एतत् हविलक्षण ‘समञ्जन्ति’
“समश्रुवन्ति” ‘देवाः’ । अञ्जतिरत्र प्रकरणवशाद् भोजनार्थः ।
किञ्च, अयमेव ‘अहरहः’ अहन्यहनि अग्निहोत्रिणां गृहेषु उद्बोध-
मानो महान् ‘जायते’ । ‘मासि मासि’ जायते पितृयज्ञेषु, “अर्द्ध-
मासेऽर्द्धमासे” च दर्शपूर्णमासेषु च । यस्मादेवङ्गुणविशिष्टोऽय-
मग्निः, ‘अथ’ एतस्मात् कारणात् एतमग्निं सर्वे ‘देवाः’ ‘दधिरे’
“निदधिरे” ‘हव्यवाहम्’ हविषां वोढारमित्यर्थः । एवमत्र शब्द-
नारूप्यात् ‘यमस्य’—इत्येतस्माच्च पृष्टीयोगात् ‘किः’—इत्यस्य
‘कर्त्ता’—इत्येव विपरिणाम उपपद्यते ॥

“उल्बम् (१३१)” — इति, अनवगतम् । ‘जरायु’ — इत्यवगमः ।
 “ऊर्णोतिः” — इति धातुनिर्देशः । ‘ऊर्णम्’ — इति स्यात् । “वृणो-
 तेर्वा” स्यात्, तेन हि गर्भं आवृत्तो भवति । “महत्तदुल्बं
 स्थविरं तदासोद्येनाविष्टितः प्रविवेशिथापः । विश्वा अपश्यद्
 बहुधा ते अग्ने जातवेदस्तन्वो देव एकः ॥” — इति (ऋ० सं० ८,
 १, १०, १) । ‘महत्’ परिमाणतः, ‘तत्’ ‘उल्बं’ जरायु ‘आसीत्’
 ‘स्थविरं’ चिरन्तनञ्च तदासीत् । येन त्वम् ‘आवेष्टितः’ आवृत्तः,
 हे भगवन् ! अग्ने ! ‘प्रविवेशिथ’ प्रविष्टवानसि ‘पूर्वम्’ आदिसर्गे
 ‘अपः’ । किञ्च, ‘विश्याः’ सर्वा ‘तन्वः’ तव, हे ‘जातवेदः !’
 ‘बहुधा’ अनेकेषु अभिधानेषु वर्तमानाः ‘अपश्यत्’ ‘एकः देवः’
 प्रजापतिः, कोऽन्यस्ततः तव तनूनामन्तं चेत्तुमर्हतीत्यभिप्रायः ॥
 एवमत्र ‘जरायु’ ‘उल्ब’ शब्देनोच्यते, आवेष्टनसम्बन्धादित्यु-
 पपद्यते ॥

“ऋवीसम् (१३२)” — इति अनवगतम् । “अपगतभासम्”
 — इत्येवमाद्याः शब्दसमाधयः । ‘पृथिवी’ — अभिधेया, सा हि
 कृष्णच्छाया । तस्मादपगतभासमित्येवमाद्याः शब्दसमाधय
 उपपद्यन्ते ॥ ७ (३५) ॥

हिमेनाग्निं घ्रंसमहरयेथां पितुमतीमूर्जं मग्मा अध-
 त्तम् । ऋरीसे अत्रिमश्विनावनीतमुन्निन्यथुः सर्वगणं
 स्वस्ति ॥ हिमेनीदकेन ग्रीष्मान्तेऽग्निं घ्रंसमहरयेथा-

मन्नवतीं चास्मा ऊर्जमधत्तमग्नये योऽयमृवीसे पृथिव्या-
मग्निरन्तरापधिवनस्पतिष्वप्सु तमुन्निन्यथुः सर्वगणं सर्वना-
मानं गणो गणनाद्गुणश्च यद्वृष्ट ओपधय उद्यन्ति प्राणि-
नश्च पृथिव्यां तदश्विनो रूपं तेनैतां स्तौति स्तौति
॥ ८ (३६) ॥

इति पष्ठाध्यायस्य षष्ठः पादः ॥ ६, ६ ॥

“हिमेनाग्निं०—०सर्वगणं स्वस्ति ॥”—इति (ऋ० सं० १, ८,
६, ३) । कश्चीवत आर्षम् । त्रिष्टुप् । अश्विनी । प्रातरनुवाका-
श्विनयोः शस्यते । हे अश्विनी ! ‘हिमेन’ “उदकेन” अतिप्रवृद्धं
ग्रीष्मान्ते’ ‘अग्निम्’ ‘धंसम्’ “अहः”लक्षणम्, इमान् लोकान्
दिधक्षन्तमिव, युवाम् ‘अवारयेयाम्’ । वारयित्वा च ‘पितुमतोम्,
“अन्नवतीम्” पुरोडाशाद्यन्नसहिताम् ‘ऊर्जम्, आज्यलक्षणम्,
युवाम् ‘अधत्तम्’ ‘अस्मै’ अग्नये हविर्भाजे, वर्षानुग्रहपूर्विकया
ओपधिनिष्पत्त्या । किञ्च, “ऋवीसे अत्रिमश्विनावनीतुम्” युवामेव
हे ‘अश्विनी !’ “योऽयम्” ‘ऋवीसे’ “पृथिव्याम्” अग्निरनुप्रवि-
ष्टोऽन्तः, येनेमानि पृथिवीगर्भेषु उपनिहितानि तिन्दुकादीनि
पच्यन्ते, यमवेक्ष्योक्तम्,—“ऋवीसपक्वं नाश्रीयात्” इति । ‘तम् उन्
निन्यथुः’ युवाम्, ओपध्याद्यन्तर्वर्तिनमापध्यादिरूपेणैव । ‘सर्व-
गणं’ “सर्वनामानम्” अग्निरेव ह्यधमनेनोपध्यादिरूपेणावस्थितः,
सर्वनामभिः अभिधोयते, अग्नेः सर्वोत्पत्तिदर्शनात् । कन्पुनरर्थं

पुरोधाय उन्नियथुः ? इति,—‘स्वस्ति’ स्वस्त्ययनाथास्य जगतः,
ओषध्याद्यभावेन हि सर्वमेव जगद्भङ्क्ष्यत ॥ एवमत्र ‘ऋचीस’-
शब्देन “पृथिवी”—इत्युच्यते ॥

। “गणः, गणनात्” स हि गण्यते बहुसयोगात् “गुणश्च”
गुणोऽपि गणनादेव, असाद्यपि हि गण्यत एव,—द्विगुणः, त्रिगुण
इति । निगमप्रसक्तमेतदुक्तम् ॥

अधुनास्य मन्त्रस्य भाष्यकारः समस्तार्थमाह,—“यद् वृष्ट
ओषधयः उच्यन्ति प्राणिनश्च पृथिव्याम् तदश्विनो रूपम्” सोऽश्वि-
नोरधिकारः, तदश्विनोर्माहाभाग्यम् । “तेन” माहाभाग्यलक्षणेन
रूपेण “एतौ” अश्विनौ मन्त्रदृक् “स्तौति” ॥८ (३६) ॥

इति निरुक्तवृत्तौ एकादशाध्यायस्य (षष्ठाध्यायस्य)

षष्ठः पादः ॥ ६, ६ ॥

इति श्रीऋग्वेदमार्गाश्रमवासिनः आचार्य्यभगवद्दुर्गस्य वृत्तौ

ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ

एकादशोऽध्यायः (षष्ठोऽध्यायः) समाप्तः ॥ ६ ॥

१ २ ३ ४ ५ ६ ७

(त्वमग्ने ऽलातृणउद्बृहाऽऽजासउपलप्रक्षिणीकारुरहम-

८ ९ १० ११ १२ १३ १४

स्मेतेश्रायन्तइवाश्रवंहिसोमानमिन्द्रासोमाकृणुष्वतांअध्वरेऽ-

१५ १६ १७ १८ १९ २० २१

स्तिहिवो ऽसूतंप्रवोच्छासृप्रस्तुजं तुजं योअस्माअस्माइदुतन्न-

२२ २३ २४ २५ २६ २७ २८

स्तुरीपंढिनोतामत्रोमात्वानपापासोयवं वृकैणजीवान्नीवतो

२९ ३० ३१ ३२ ३३ ३४ ३५

धनुं नोऽर्गायिकाणेवामं वामं किन्तेतु विक्षन्ते निराविध्यद्वयं यो-

३६

हिमेनाग्नि पट्टत्रिंशत् ॥)

इति निरुक्ते पूर्वपट्टके षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

यावन्तो मन्त्राः सर्वशाखास्तु, तेषु यानि, गुणपदानि लक्षणो-
दं शत . तानि सर्वाण्येव व्याख्यातानि ॥

(नैगमं काण्डं समाप्तम्)

इति निरुक्तपूर्वाद्धः समाप्तः ॥